

Extra:
a Teremtő
üzenetével!

Próféták története

A Kegyes Korán és Hadiszok alapján

Nem csak muszlimoknak,
SŐT!

"Vezesd ki a néped
a sötétségekből
a fényre!"
(Korán 14:5)

Összeállította:
Bohonya Andrea Mariam

Borítóterv:
Bohonya Andrea Mariam

© Bohonya Andrea Mariam, 2016.
Minden jog fenntartva!
A könyvet vagy egyes részeit tilos bármilyen
formában sokszorosítani a szerző előzetes írásos
engedélye nélkül!

ISBN: 978-963-12-5538-6

Kiadó:
Rather Latif Mohd.
8000 Székesfehérvár, Budai út 68.
Telefon: +36 20 914 9247
E-mail: rather.latif@gmail.com

Nyomdai munkák:
Alto Nyomda Kft.
www.altonyomda.hu

KERESKEDELMI FORGALOMBA NEM KERÜLHET!

Próféták történeteí
a Kegyes Korán és Hadíszok alapján

NEM CSAK MUSZLIMOKNAK...
SŐT!

Előszó

Már nagyon régóta kerestem olyan vallásos történeteket tartalmazó könyvet, amit a gyermekeimnek is tudok olvasni, s azáltal jó erkölcsi alapokat közvetíteni nekik. Fontos volt, hogy olyan történetek legyenek, amelyek megragadják a gyermeki figyelmüket, s amit ők is könnyen megérthetnek, és a történetek tanulságait megbeszélve mindannyian tanulhassunk belőle. A próféták életét találtam erre a legmegfelelőbbnek. Természetesen az igazságnak megfelelően akartam tolmácsolni életüket, ezért a könyv, kiadvány vagy szimplán egy-egy próféta történetének keresésénél iszlám forrásokra szorítkoztam. Mindezt persze magyarul, de nem úgymond babaverzióban, hanem gyereknek, felnőttnek egyaránt szánva.

Sokáig kerestem a fenti elvárásoknak megfelelő könyvet, s – remélem mondhatom, hogy szerencsére – nem találtam, mert ez vezetett rá arra, hogy én magam írjak egyet. Hiszem, hogy ez a gondolatom fentről jövő sugalmazásból eredt. Úgy érzem, ezzel megtaláltam azt, hogyan állíthatom a képességeimet az emberek szolgálatába. Hálás vagyok Allahnak, hogy utat mutatott nekem ebben (is). Nagyon örülök, hogy én is bővíthetem a magyar nyelven elérhető iszlám ismereteket tartalmazó kiadványok sorát! S ha Allah is úgy akarja, nem csak ezzel az egy művel.

NEM CSAK MUSZLIMOKNAK, SŐT, ELSŐSORBAN NEM MUSZLIMOKNAK AJÁNLOM A KÖNYVET!

Mint magam is korábbi református keresztény, tudom, hogy mennyire hiányos a keresztények tudása e téren. Számos prófétát nem is említ a Biblia, s ezért a keresztények talán nem is hallottak róluk. Viszont mindenképpen érdemes megismerni az ő történeteiket is, hogy tanuljunk belőlük!

Másrészt azt is tudom, hogy mennyire más képet alakított ki a keresztény egyház a prófétákról. A könyv elolvasását követően a keresztények is tapasztalhatják, hogy láthatóan a valóságtól meglehetősen elrugaszkodott képet. S a Biblia mögött nincs fellelhető egyéb, kiegészítő, *hiteles* információforrás, ami

alátámasztaná a keresztények változatát. Valamint sajnos tudjuk (bibliakutató tudósok állítása ez!), hogy mára már a Biblia sem tekinthető hitelesnek. A Tórát illetően nincs mélyen szántó tudásom, de a Korán említi, hogy a zsidók is változtattak a szentírásuk szövegén, tehát sajnos az sem hiteles.

Összegezve, természetesen – vallási
hova (nem) tartozásától, és korától függetlenül –
MINDENKINEK AJÁNLOM, HOGY
OLVASSA EL A PRÓFÉTÁK TÖRTÉNETEIT,
tanulmányozza, s vonja le belőlük a tanulságot!

Tehát ebben az összeállításban a próféták történeteit igyekeztem hitelesen összefoglalni a *Kegyess Korán*, és az angol nyelvű *Hadiszok* ide vonatkozó leírásai, a *Korán-magyarítások* (tafszír), valamint muszlim *vallástudósok* angol nyelvű *előadásainak alapján*.

Ezek mindegyike hiteles forrás, ami azt jelenti, hogy pontosan vissza lehet vezetni *szavahihető elbeszélők* láncolatán keresztül, hogy honnan, kitől származik az információ. Könyvemben az információforrások láncolatának feltüntetésétől (*az iszlám forrásoknál szokásostól eltérően*) eltekintek a történetek folyamatossága és könnyebb megértése érdekében. Kérem, nézzék ezt el nekem! A történetek vezérfonalát a vallástudósok előadásai adták. Az ott esetleg nem említett, s fontosnak vélt részleteket pedig hadiszokból, tafszírokból kerestem ki. *Semmit nem raktam hozzá a történetekhez saját kútfőből, s nem bocsátkoztam találgatásokba a történetek kikerekítése érdekében! Még a dölt betűvel szedett megjegyzések 95%-a is vallástudósoktól ered!* A számtalan fellelhető hadiszgyűjtemény közül természetesen a hitelesekre támaszkodtam, mint a Sahih al-Bukhari, Sahih al-Muslim. (Az arab Sahih jelentése: hiteles) A fordítások során is legjobb tudásom szerint igyekeztem a szöveghűségre. Előfordul, hogy egyes próféták életének mozzanatai, bizonyos részletei különböző forrásokban teljesen másként vannak elbeszélve. (pl. Ibrahim próféta esetében, Sarah fohásának milyen hatása volt, amellyel megmenekült az egyiptomi király elől.) Ilyen esetekben tovább kutattam, s igyekeztem a valósághoz legközelebb álló elbeszélést kiválasztani (ugyancsak a

vallástudósok véleménye szerint), s azt leírni. S az igazságot Allah tudja a legjobban.

Természetesen a leghitelesebb forrás a Korán; ezért is tartalmaz meglehetősen sok Korán-idézetet a könyv.

Aki ezzel nem ért egyet, vagy nem rendelkezik háttérinformációval a Koránnal kapcsolatban, annak ajánlom a következő kiadványt: „Rövid képes útmutató az iszlám megértéséhez” (Budapest Mecsetben elérhető ingyenes kiadványként, esetleg tőlem megrendelhető az utószóban található elérhetőségen). Továbbá ajánlom még a YouTube-on elérhető a Korán csodái című, Magyar iszlám által feltöltött dokumentumfilmet.

A történeteknél előfordul, hogy a már egyszer leírt esemény a Korán idézetben megismétlődik. Ez nem véletlen, s nem szószaporítás céljából történt, hanem az adott idézettel kívántam a leírt esemény valóságát alátámasztani, Allah Szavaival megerősíteni.

Nem bizonyított hitelességű források

Egyes próféták történeténél a fentebb említett hiteles források mellett azonban találkozhatunk a Könyv Népeinek (*A Korán a Könyv Népeinek a zsidókat és keresztényeket nevezi.*) elbeszéléseiből, feljegyzéseiből: Tórából, Bibliából vett információkkal, ezeket arabul „israilitat”-nak nevezik.

Az israilitáról bővebben:

Muhammad próféta (s.a.w.) születése utáni időkre vonatkozóan nem megengedett az iszlámban a Könyv népeinek feljegyzéseit figyelembe venni, csak a Muhammad próféta (s.a.w.) megjelenése előtti történetekre. Tehát esetünkben a próféták életét vizsgálva nem tiltott.

Az israilitatnak három kategóriája van: 1. azok az elbeszélések, amelyeket a Sheria (lásd szómagyarázat) elutasít, mi is elutasítjuk. 2. amelyeket a Sheria megerősít, ezeket a történeteket elfogadjuk.

3. azok a feljegyzések, amelyekről az iszlám nem beszél, s a Sheria se nem erősít meg, se nem utasítja el. Ez utóbbiakat meghallgatjuk, levonjuk belőle a tanulságot, de nem tekintjük az iszlám részének. S a történetek végén azt mondjuk: „Allah tudja a legjobban”. Ilyennel találkozhatunk ebben a gyűjteményben is néhány alkalommal.

Miért fontos ismernünk a próféták történeteit?

Válaszként 4+1 okot mondok, melyből 4 vallástudósoktól származik, a +1 pedig tőlem.

1. Allah utasította Muhammad prófétát (s.a.w.), hogy tudassa a korábbi népek életét, (illetve a Korán minden szavát) az emberekkel. Nekünk muszlimoknak pedig **kötelességünk** a próféta munkáját folytatva **Allah üzenetét továbbadnunk**. *(Nem a hitre „téríteni”, csupán a Mindenható üzenetét átadni!)*
2. A Koránban, a Kegyelmes és Irgalmas Allah nagyon sokszor említi a korábban élt népek, és a hozzájuk leküldött próféták példáját. Evvel célja nem a szórakoztatás, szimpla történetmesélés, hanem az, hogy felnyissa az **emberek** szemét, **hogy tanuljanak a korábban élt emberek példájából, hibájából**, s a rájuk mért büntetésekből. Maradjanak mindig az egyenes úton, Allah útján, s ne tévelyedjenek el!

„Járjátok hát be a Földet, és figyeljétek meg, milyen végre jutottak azok, akik meghazudtolták (a küldötteket).” (Korán 16:36)

3. Másik ok, amiért fontos ismernünk a próféták élettörténetét, hogy szeressük, **tiszteljük őket**. De, ha nem ismerjük az életük részleteit, hogy min mentek keresztül, akkor hogyan tisztelhetnénk őket?
4. Ők voltak azok, akik Allah által vezetve voltak, ezért követnünk kell őket. Ők voltak a legjobbak, kövessük hát őket! **Állítsuk őket példaképként magunk elé!** Mert, ha nem a legjobbakból választunk példaképeket, akkor valahonnan máshonnan keressünk követendő példát (énekesek, celebek, stb.), mivel az ember olyan természetű, hogy szüksége van példaképre. Még Muhammad prófétát (s.a.w.) is arra utasította Allah, hogy kövesse a korábbi próféták példáját!

+1 ok: Mindezekén túl azért is érdemes megismerni a próféták életét, hogy **merítsünk erőt, állhatatosságot, kitartást történeteikből!** Vegyük észre, s gondolkodjunk el rajta, hogy

mennyi megpróbáltatáson, kemény próbatételen kellett keresztülmenniük, s mégis mindig erősen kitartottak a hitben, Allah útján! Vonjunk bátran párhuzamot az ő életük és a saját életünk között! Képzeljük magunkat az ő helyükbe! Mi is képesek lettünk volna (vagy képesek lennénk) ugyanúgy venni az akadályokat? A próféták nagyobb, nehezebb próbatételek elé vannak állítva, mint a többi ember, ezért nagy valószínűséggel valamennyiünkre igaz, hogy a mi próbatételeink súlya, nehézsége eltörpül amellet, amit a prófétáknak kellett kiállniuk. Tartsuk ezt mindig észben! S valahányszor egy nehézséggel kerülünk szembe, jusson eszünkbe, s gondoljunk arra, hogy ez vagy az a próféta mennyivel nagyobb próbatételen esett át igaz hittel! *(Miért említem ennyiszor a próbatételt? A választ lásd Adam fejezeténél, „Miért teremtette Isten az embert?” alcimben!)*

Ne felejtjük: minél nagyobb a próbatétel, annál nagyobb a jutalom! S akit Allah jobban szeret, azt több próbatételnek veti alá, hogy még több jutalmat adhasson neki!

S a legfontosabb, s személy szerint az egyik kedvenc idézetem:

„Allah nem terhel meg egyetlen lelket sem, csak azzal, amire képes...” (Korán 2:286)

Allah jobban ismer minket, mint mi saját magunkat! Az ember sokszor kishitű saját magával szemben, s azt gondolja: „Ezt én nem bírom ki!” vagy „Ezt én nem bírom megcsinálni!” Mégis, amikor olyan élethelyzetbe kerülünk, s, rákényszerülünk a dologra, azt tapasztaljuk, hogy sikerült, legyűrtük az akadályt. A Teremtőnk jobban tudja, mennyire vagyunk erősek lelkileg, fizikailag. Ezért gyönyörű, s biztosságot sugárzó ez az ája.

Kívánom, hogy örömmel forgassák e könyvet!

Vegyék elő újra és újra, s elevenítsék fel a benne szereplő kivételes emberek életét, s a történetek váljanak a hasznukra!

Allah tartson meg mindannyiunkat az egyenes úton, kitartóan, állhatatosan az imádságban! Könnyítse meg mindannyiunk próbatételeit, segítsen gyarapítani tudásunkat, és tegyen minket azok közé, akik tanulnak a leckéből! Ámen.

Bohonya Andrea Mariám

Olvasási útmutató

1. Vegyen magához egy kis üdítőt/vizet, szükség esetén olvasószemüveget, beburkolózni való plédet!
2. *Opcionális: Gyűjtsön maga köré hallgatóságot!*
3. Az 1.pontban begyűjtött kellékekkel vonuljon (illetve vonuljanak) félre egy csendes helyre: olvasósarokba vagy a természet lágy ölére! – Kicsit eltávolodunk a felgyorsult, anyagias világunktól.
4. Némítsa le a mobiltelefonját! Kapcsoljon ki minden elektromos háttérzajt!
5. Ha mindez kész, kezdődhet az időutazás, az olvasás!
6. *Opcionális, de ajánlott: Olvasás előtt mondja: „Nálad keresek menedéket, Istenem a megkövezendő Sátántól! A Kegyelmes és Irgalmas Isten nevében!”*
Ez egy kis fohász, mely minden cselekvés megkezdése előtt mondható. Azt kérjük ebben Istentől, hogy erősítsen meg minket a cselekedet sikeres elvégzésében anélkül, hogy a Sátán megpróbálná azt elrontani, mely ellenkező hatást eredményezne. Jelen esetben például az olvasottak félreértelmzését okozhatná a Sátán.

A könyvet elejétől végéig folyamatosan haladva javaslom olvasni! A próféták időrendi sorrendben találhatóak, s előfordul, hogy visszautal egy-egy történet a korábbi időkre, korábbi népek tetteire. Illetve látni fogjuk, hogy közvetlen leszármazottakról is szó lesz, ahol az adott próféta felmenőjét is érint(het)i az elbeszélés. S nem utolsó sorban, általános érvényű d o l o g, hogy ***jobban megértjük a dolgokat, ha összefüggéseiben látjuk azt, s nem csak egy részt, időszakot kiragadva!***

A könyvet igyekeztem képekkel színesíteni (ez főleg a színes e-book változatra igaz), nagy figyelmet fordítva arra, hogy azok ne tartalmazzanak semmilyen tiltott tartalmat.

Fogalommagyarázatok

Mielőtt rátérünk a történetekre, fontos néhány fogalom jelentését a helyére tenni, nehogy félreértsünk valamit!

Allah

Allah nem az arabok Istene, ahogy azt a nyugati (Európa, Amerika) világban sokan gondolják.

Allah = a Teremtő, Mindenható, Egy Örök Isten!

Valóban arab szó. A szó töve: „ilaah,” ami azt jelenti Isten. Az arab nyelvhez hasonló az arámi és héber nyelv is, *(ami a zsidók nyelve, így Jézusé is)*, mivel mindegyik a sémi nyelvcsaládhoz tartozik, így mindkettő esetében a szótő: EL. Az egy örök Istenre arámi nyelven az Alaaha szót *(melynek kiejtése megegyezik az arab „Allah”-ével)*, héberül pedig az Elah/Elohim szót használják, aminek írásképe 4 mássalhangzóból áll: JHVH, így Jehovának, Jahve-nak is említik. Jézus (a.s.) arámi nyelven beszélt, tehát ő is Alaaha-t *(ejtsd: Allah)* mondott, amikor Istenről beszélt. S milyen „meglepő”, hogy az arab nyelvű Bibliában is az Allah név szerepel!

Megjegyzendő, hogy a héber bibliát angolra fordítva viszont az El szót váltakozva Istennek és angyalnak is fordítják, attól függően, hogy melyik illik bele a saját nézőpontjukba. A héber nyelv pontatlansága lehetővé teszi ezt. Az arab nyelv esetén nincs ilyen probléma, mivel az „Allah” az egyetlen olyan szó, aminek nincs hím- vagy nőneme, s nincs többesszáma. Csak és kizárólag a Mindenható Istenre használják! Az iszlám elterjedése előtt a mekkai *(s az Arab-félszigeten lévő)* bálványimádók is tisztában voltak vele, hogy a bálványokon felül létezik egy mindenek felett álló hatalom, Mindenható Isten, akit ők is Allahnak neveztek. S a bálványait a hozzá vezető közvetítőnek tartották.

Vannak olyanok, akik azt akarják elhíttetni az emberekkel, hogy Allah egy arab Isten, és az iszlám egy teljesen „más” vallás, vagyis nincs semmi közös gyökere a többi „Ábrahámi vallással” *(zsidó és keresztény vallással)*. S azt állítják, hogy a muszlimok egy másik Istenhez imádkoznak, mert imáik közben

azt használják: „Allah”, ami teljesen illogikus eszmeftuttatás. Mert ilyen alapon azt mondhatnánk, hogy a franciák egy másik istenhez imádkoznak, mert azt mondják, hogy „Dieu”, a spanyolok is másik istenhez imádkoznak, mert azt mondják, hogy „Dios”, s a zsidók is másik istenhez imádkoznak, mert néha azt mondják rá: „Jahve”. Természetesen ez az érvelés elég nevetséges!

Egy Isten létezik! Aki teremtette a Földet és Mennyet, és mindazt ami között van! Nézzük mit mond erről a Korán!

„Allah! Nincs más istenség, csak Ő, az Élő, a saját magát és minden mást Fenntartó.”
(Korán 3:2)

„Ő az, Aki megformál benneteket az anyaméhekben, ahogyan akar. Nincs más istenség, csak Ő, a Mindenható, a Bölcs.”
(Korán 3:6)

„Ő az, Aki leküldte neked a Könyvet igazsággal, megerősítve azt, ami előtte volt. És leküldte a Tórárt és az Évangéliumot.” (Korán 3:3)

Ő maga tudatja velünk a nevét a Koránban, mikor Musa prófétát (a.s.) megszólítja:

„Bizony, Én vagyok Allah. Nincs más isten, csak Én, szolgálj hát Engem, és tartsd meg az imát az Én megemlékezésemre.” (Korán 20:14)

Mi a különbség a próféta és a küldött között?

A könyvben több helyen előfordul, hogy: az illető próféta volt és küldött. Akkor a kettő nem ugyanaz? Nem csak szinonima a két szó?

Küldött: olyan próféta, akit Allah az emberekhez új törvénnyel küldött le, legtöbbször könyvet, szentírást is kaptak Uruktól. Pl. Musa (Tóra), Dávid (Zsoltárok), Jézus (Evangélium).

Próféta: a korábbi küldöttek törvényeit követték, nem adatott nekik új törvény. Összesen 124.000 próféta volt, közülük 315 volt küldött is. A próféták közül mintegy 25-öt említ a Korán

név szerint. Róluk olvashatunk itt. Mindannyiuk közül 5 próféta volt a legjelentősebb. Ki az az 5 próféta? Nuh, Musa, Ibrahim, Eesa (Noé, Mózes, Ábrahám, Jézus), béke legyen mindannyiukkal és Muhammad próféta (s.a.w.). Ők voltak a legeltökéltebbek, és ők szenvedtek el a legtöbbet Allah útján.

Mi a különbség a dzsinnek és a Sátán, sátánok között?

Sátán: A Sátán más néven Iblis (ejtsd: Iblisz). Ő egy dzsinn, aki az istenszolgálatokban annyira jeleskedett, hogy az angyalok között lehetett, s rangban följük került. De az ebből, és származásából adódó büszkesége megakadályozta abban, hogy Allah parancsára leboruljon Adam (a.s.) előtt, ezért kiűzöttetett a Paradicsomból. Így lett az ember örök ellensége, aki azóta azon igyekszik, – Allahnak tett fogadalmának megfelelően – , hogy az embereket eltérítse Isten imádatától, a helyes úttól. Ehhez az Ítélet Napjáig tartó életet kapott Allahtól, s engedélyt, hogy nyugodtan használja fel minden rendelkezésére álló eszközeit.

sátánok: A Sátán követői. Lehetnek dzsinnek és emberek.

dzsinnek: Ugyanúgy Allah teremtményei mint mi, emberek. Itt élnek velünk együtt a Földön. Mi nem láthatjuk őket, de ők látnak minket. Más képességeik vannak, mint az embernek, de attól ők még nem természetfeletti lények. Hasonlóan élnek mint mi: esznek, isznak, dolgozni járnak, házasodnak, gyerekeik lesznek, stb. Vannak közöttük jók, rosszak, hitetlenek, hívők: keresztények, zsidók, muszlimok. Több fajtájuk van: vannak akik alakváltók, vannak olyanok, akik meg tudják szállni az embert, s vannak, akik repülni tudnak, stb.

FONTOS: a dzsinnek nem azonosak a sátánokkal! A dzsinnek között is vannak jók és hívők!

Mi a különbség a Mennyország és Paradicsom között?

Mennyország: A Föld felett található a Mennyország, melynek 7 szintje van. A legalsó Mennyországot ékesítette fel a Teremtő a csillagokkal, mint lámpásokkal, hogy éjszaka útmutatást adjanak. A teljes csillagrendszer, az univerzum ezen a szinten található, melyet teljes egészében még nem volt képes az ember feltérképezni sem! E fölött kezdődik a Második Mennyország

szintje. Majd a következő és így tovább. Egy csúcsára állított kúpot képzeljünk el, ahol a Föld van legalul, abból kiindulva a kúp. Az Első Mennysországhoz képest a Föld akkora, mint a sivatagban egy gyűrű. A 2.Mennysországhoz képest az első akkora, mint a sivatagban egy gyűrű, a 3.Mennysországhoz képest a második akkora, mint a sivatagban egy gyűrű, stb.

A próféták, mártírok, s Allah döntése alapján más kivételes emberek haláluk után a Mennysországba kerülnek az Ítélet Napjáig.

Paradicsom: A hetedik Mennysország fölött kezdődik, a Paradicsom, melyet a Korán legtöbbször Kerteknek említ. Az Ítélet Napján, az emberek cselekedetinek elszámolását követően ide léphetnek be az igazhitű hívők Allah döntése alapján.

Miért nem „magyarul” találom a próféták neveit?

Mert nem magyarok voltak! :)

Nagy dilemmát okozott, hogy milyen módon írjam a próféták neveit. Erősen hajlottam arra, hogy ahol lehet, ott a magyarok által ismert neveket használjam, mert az él a köztudatban. Hosszas fontolgatás után azonban úgy döntöttem, hogy az eredeti és nem a magyarított nevüket használom. Tiszteljük meg annyira a prófétákat, hogy megtanuljuk, és használjuk az eredeti nevüket! Nem beszélve arról, hogy némelyikük nevét maga Allah adta nekik, mint például Yahya (kereszténységben: Keresztelő János, a.s.) vagy Eesa (Jézus, a.s.).

Másrészt pedig ki kellene már „gyógyulni abból a betegségből”, hogy mindenkit „átnevezünk”, mi magyarok! Ékes példája volt ennek, amikor 2013-ban nem csak egész Nagy-Britannia, de Európa is a királyi családdal együtt lázban volt az új trónörökös érkezésétől. Amikor megszületett a hercegi pár: Kate és William gyermeke, a magyar híradókban közölték az örömhírt, miszerint: „Katalin hercegné fia: György Sándor Lajos megszületett!” Ezen jót nevettem. Erős késztetést éreztem akkor, hogy valami módon tudassam szegény hercegnével, hogy a fiát Györgynek hívják, nehogy véletlenül George-nak (ejtsd: Dzsordzs) szólítsa! (Ő ugyanis a George Alexander Louis nevet adta neki.) Aggódhatunk azon is, hogy a György kiejtését jól

tanulja meg, a helyes írásáról nem is beszélve!
Elég bizarr és nevetséges ez a kényszeres átnevezés!

A Korán idézetekben természetesen maradtam a magyar nyomtatott anyagban szereplő neveknél, hiszen idézet, aminek a lényege, hogy szó szerint van említve. Így legalább jobban rögzül mindkét névváltozat a tudatunkban.

Hogyan kommunikált a Teremtő a prófétákkal?

Több különböző módon is. A könyvben az egyszerűség érdekében úgy található, hogy Allah ezt és azt mondta, vagy erre és erre utasította az illetőt. De közvetlenül csak Adammal (a.s.) és Musával (a.s.) beszélt., illetve Muhammad prófétával (s.a.w.) egy alkalommal. A többiek esetében angyalokon keresztül, vagy sugalmazással, vagy álmok formájában küldött üzenetek segítségével kommunikált. (pl. Ibrahimot a.s. legnagyobb próbatételéről álmában értesítette Allah.)

„Nem lehetséges az egyetlen emberi lénynek sem, hogy Allah beszéljen vele, csak kinyilatkoztatás által, vagy függöny mögül, vagy Hírnököt küldve, hogy kinyilatkoztasson az Ő engedelmével, amit Ő akar. Bizony, Ő a Magasztos, a Bölcs.” (Korán 42:51)

Miért van tele a könyv (a.s.)-sal és (s.a.w.)-val?

Az iszlám vallásban a prófétáknak megadjuk a tiszteletet azáltal, hogy nem csupán a keresztnevükön szólítjuk őket, mintha a szomszédaink lennének, hanem nevük mögött említjük, hogy béke legyen vele (a.s.). Könyvemben a könnyebb olvasás érdekében nem írtam le minden egyes név után, csupán párszor az adott fejezetekben. Elnézést kérek ezért. Kivéve Muhammad prófétánál, ahol a (s.a.w.) mindig szerepel, melynek jelentése: Allah küldjön rá áldást és békességet.

Jelölések a könyvben

A Korán részleteket színes háttérrel, s kerettel különítettem el a szöveg többi részétől.

A történeteket kényelmesen olvasható betűmérettel írtam.

A kapcsolódó megjegyzéseket más betűtípussal és dőlve szedtem, hogy megfelelően elkülönüljenek az elbeszéléstől.

Mivel a könyvet gyerekek okítására is szántam, ezért egyes részeknél szükségesnek éreztem a „18 éven felülieknek” korhatárt jelző szimbólumot használni.

Rövidítések a könyvben:

- a.s.: béke legyen vele
s.a.w.: Allah küldjön rá áldást és békességet
r.a.: Allah legyen elégedett vele/velük

Szómagyarázatok

- ája: Jelentése: jel, lecke, tanulság. A Koránban leggyakoribb jelentése jel. S ájának hívjuk a Kegyes Korán egyes bekezdéseit, verseit is.
- Allah: Lásd az Olvasási útmutató fogalommagyarázatánál!
- dzsinn: Lásd az Olvasási útmutató fogalommagyarázatánál!
- hadís: Muhammad próféta (s.a.w.) mondásainak, cselekedeteinek (ezek a szunnák) írásos gyűjteménye
- haníf: A haníf az az ember, aki természetes, eredeti egyistenhitet követ, akkor is hisz a Mindenható Allah Egyedülvalóságában, ha erről nem ért el hozzá semmilyen kinyilatkoztatott Könyv vagy próféta.
- imám: Az a személy, aki a mecsetekben az imát vezeti. Szélesebb körű szerepvállalása, hogy támogatja az iszlám közösséget, hitbéli tanácsokat ad.
- Israiliat: Zsidók és keresztények elbeszéléseiből származó történet. Az iszlám 3 csoportba sorolja: 1.igaz, mert Muhammad prófétához (s.a.w.) érkező kinyilatkoztatások megerősítették azt, 2. nem igaz, mert a kinyilatkoztatások megcáfolták azt, 3. lehet igaz és lehet hamis: arra vonatkozó kinyilatkoztatás nem érkezett, más biztos forrás, ami igazolná nem áll rendelkezésre. Ezeket meghallgatjuk, de nem tekintjük az iszlám részének.
- Mennyország: Lásd az Olvasási útmutató fogalommagyarázatánál!
- próféta: Lásd az Olvasási útmutató fogalommagyarázatánál!
- Sátán: Lásd az Olvasási útmutató fogalommagyarázatánál!
- Sheria: Iszlám törvény, vallásjog. Az iszlám erkölcsi, morális vezérelve, az Isten által meghatározott, helyes viselkedés, szubsztanciális jog. A Sheria kiterjed a mindennapi élet valamennyi területére, még a tisztálkodási és étkezési előírásokra is. Legfőbb célja a közösség szabályozása.
- shirk: Az egyik legnagyobb bűn! Shirk azt jelenti: Társat állítani Isten mellé. A többistenhívők és a keresztények a Szentháromsággal ezt teszik. A Mindenható Isten nem bocsátja meg ezt a bűnt, nagyobb bűnnek számít a Teremtő előtt, mint pl. a gyilkosság.

- szunna: Muhammad próféta (s.a.w.) mondásai, cselekedetei, tulajdonságai.
- zakát: Az iszlám egyik pillére. A vagyoni helyzetük alapján a muszlimok évente egyszer adománnyal segítik a náluk szegényebbeket: rokonokat, ismerősöket vagy ismeretlen hívőket. De akinek vagyona nem éri el a meghatározott minimum szintet, annak nem kell adakoznia!

Adam (a.s.)

Adam próféta (a.s.) az első ember volt a Földön. Teremtésének történetéről már szinte mindenki hallott. Nézzük most ezt egy kicsit nagyobb látószögéből az előzményeket is megismerve!

Élet az ember előtt

2000 évvel az ember teremtése előtt dzsinnek éltek a Földön, s még ma is itt élnek közöttünk! Ők nem a legokosabb teremtmények, de Allah nagyon sok erőt adott nekik, nagyon sok mindenre képesek, amire az ember nem. Különböző népek, különböző törzsekben éltek, házasodtak, voltak leszármazottaik, stb. De nagyon korruptak voltak. Ezalatt a 2000 év alatt romlást hoztak a Földre: megtévesztették, becsapták egymást, átgázoltak a másik jogain, megölték egymást, vérontást, s romlást hoztak a Földre. Hogy véget vessen ennek, Allah az angyalok seregét küldte le, hogy harcoljanak velük. Az angyalok kiszorították őket a szárazföldről, s rákényszerítették őket arra, hogy a tengeren, szigeteken éljenek. *(Ebben Iblís is részt vett az angyalok oldalán.)*

Iblis (ejtsd: Iblisz), aki egy dzsinn, Istenfélő volt, hitt Isten egyedülállóságában, hatalmában. A dzsinnek között a legokosabb volt, Allah igaz szolgája, ő volt az egyik legbuzgóbb az istenszolgálatban. Speciális rangja volt. Szorgalmával elérte, hogy feljusson az angyalok közé, s ott éljen köztük. Plusz pontokat szerzett az angyalokhoz képest, mivel a dzsinnek is szabad akarattal rendelkeznek, az angyalokkal ellentétben, akik azt teszik, amit Allah parancsol nekik. Így a dzsinneknek megvan a lehetőségük a jó és a rossz cselekedetekre egyaránt, ezért, ha jót cselekszenek, azzal plusz pontokat kapnak. Iblis mindig Allah kedvében akart járni. Nagyon nagy tudásra tett szert. Az angyalokkal szokott időzni, köztük dolgozott.

Egy nap azt mondta Allah az angyaloknak: Ó angyalok, egy teremtményt fogok teremteni agyagból, s azt helyezem a Földre örökösként, aki az én törvényeimet betartatja. *(Az angyalokat fényből, a dzsinneket pedig „a tűz füst nélküli lángjából” (Korán 15:27)*

teremtette Allah.) Az angyalok látták, mit tettek a dzsinnek korábban a Földön: vérontás, korrupció. S féltek, hogy az új teremtmény is csak romlást fog okozni. Nem értették Allah döntését, s attól tartottak, hogy talán nem elégedett velük Allah, azért teremt egy másik lényt. S azt mondták:

„Olyat helyezel oda, aki romlást terjeszt, és vért ont, míg mi Téged dicsőítünk dicsőítéseiddel, és magasztalunk?” Azt mondta: „Bizony Én tudom, amit ti nem tudtok.” (Korán 2:30)

Az angyalok, miután lezajlott ez a beszélgetésük Allahhal, egymás között így beszéltek: „Teremtsen csak Allah bárkit, akit akar, nem fog teremteni olyan valakit, aki tiszteletreméltóbb mint mi, és okosabb mint mi.”

Iblis hallotta, amikor Allah az angyalokat informálta a tervéről, s azon kezdett gondolkodni, hogy mi olyan speciális ebben az új teremtményben. Kíváncsiság és féltékenység gyötörte. Gondoljunk bele, évszázadokig imádkozott Allahhoz, próbált mindig a kedvébe jární, speciális rangig jutott, s Allah egy új teremtményt szán a Föld örökösének, nem őt.

Adam teremtése

A Teremtő megformálta Adamot egy marék agyagból. (*Adam 60 láb/könyök magas volt, ami kb.18 méter! Azóta az emberek magasságának csökkenése folyamatos.*) Adam teremtése több fázisból állt. Először is az agyag hozzávalóit kellett összegyűjteni; ehhez Allah utasította a Halál Angyalát, hogy hozzon neki a Föld különböző részeiről egy-egy darab földet, homokot. Egyes részeket a hegyekből, másokat völgyekből, egyes részeket termékeny földből, másokat terméketlen földből, és ezeket Allah összekeverte.

Ezért Adam leszármazottai különböző bőrszínűek: fehér, fekete, vörös, sárgás és ami aközött van (mind talajszín, nem kék vagy zöld). S különböző tulajdonságokkal rendelkeznek: van közöttük jóra való és gonosz és ami aközött átmenet van, egy részükkel könnyű bänni, másokkal nehéz, egy részük gyenge, mások erősek, stb.

Az anyagot, amiből az ember teremtett, Allah különböző neveken említi a Koránban: pizok, sár, ragadós agyag, megváltoztatott fekete sár, megszáradt agyag, cseréphez hasonló hangot adó agyag. Ez mutatja a különböző fázisokat, amin az anyag átment.

Először volt a homok/föld, amit a talaj felszínéről vett, aztán összekeverte vízzel, ami mint tudjuk minden élőlény létehez nélkülözhetetlen, ebből lett sár. („És Ő az, Aki megteremtette az embert vízből...” Korán 25:54, „És Allah minden mozgó teremtményt vízből teremtett...” Korán 24:45) Azt egy ideig úgy hagyta, a víz egy része elpárolgott, s lett ragadós agyag. Ezt a ragadós agyagot egy hosszabb ideig hagyta állni, s a szaga megváltozott, a színe sötétebb lett: ez a megváltoztatott fekete sár. Ezt az anyagot használta Allah, s megformálta belőle Adamot. A megformált testet Allah hagyta száradni, s olyan lett mint a cserép, kiszáradt agyag.

Az ember teremtésének következő fázisa az volt, hogy miután Allah megformálta a testet, úgy hagyta azt üresen 40 évig fekve, mint egy szobor. Ezalatt az idő alatt az angyalok megnézték, körbejárták, s megijedtek, félték tőle, de a legjobban Iblis félt. Mindenki az új teremtményről beszélt. Iblis azon töprengett, mi olyan különleges ezen a teremtményen. Többször odament hozzá, vizsgálgatta, megkopogtatta a testet, hallotta, hogy üreges. Majd minden egyes nyílásán belebújt, aztán kibújt újra és újra. Átjárta minden részét, és azt mondta:

– Ez egy gyenge, könnyen befolyásolható teremtmény!

Igen, az ember könnyen befolyásolható hit nélkül. De a hit az ami megerősíti, s segít elkerülni a Sátán befolyását. A Sátánét, aki sugalmazásaival befolyásolja az emberek cselekedeteit, gondolatait. S igyekszik eltéríteni az embereket Alláhtól azáltal, hogy olyan dolgokat állít Allahról, amiről nekik nincs tudásuk, hitüket megrontja, elferdíti. A hamis állításaival, letéríti őket az egyenes útról.

Iblis a megformált emberi testet félelemmel nézegette, hiszen egy élettelen test elég ijesztő. S hogy elnyomja a félelmét azt mondogatta:

– Te nem leszel jobb nálam, bármit is csinálsz, én jobb vagyok nálad!

Allah hagyta élettelenül Adam testét, mindaddig, míg a féltékenység Iblisben egyre nőtt és nőtt, és nőtt. Majd a féltékenység arroganciára, büszkeségre változott benne, s azt mondta:

– Ha hatást gyakorolok rád, tévútra vezetlek! És ha te gyakorolsz rám hatást, én nem engedelmeskedek neked!

Téhat, még Adam nem is élt, mikor Iblis már fogadalmat tett arra, hogy félrevezeti az embert!

Adamot (a.s.) tisztelet övezte, mert Allah a saját kezével teremtette őt.

Allah a saját képére teremtette Adamot. Ez nem azt jelenti, hogy mi ugyanúgy nézünk ki, mint Allah, hanem azt jelenti, hogy Adam nem ment keresztül azokon a fejlődési szakaszokon, amelyeken mi keresztül mentünk: embrió, zigóta, csecsemő, gyermek, felnőtt. Hanem Adam felnőtt volt az első naptól fogva. Ezt jelenti, hogy a saját képére teremtette őt Allah.

Allah belefújta Adamba a lelket az orrán keresztül.

Ez nem Allah lélekéből egy darab, hanem egy külön, Adamnak teremtett lélek!

Az első dolog, ami történt, mikor a lélek bejutott a testbe, hogy Adam tüszentett. Az angyalok mondták neki:

– Adj hálát Allahnak!

Ezért Adam mondta:

– „Alhamdulillah” (Dicsőség és Hála Allahnak.)

Allah azt felelte:

– „Yarhamuk Allah” (Allah kegyelme legyen rajtad.)

Ez volt az első dolog, ami Adamnak lett mondva életében! Téhat a kezdetektől magáénak tudhatta Allah kegyelmét. S a mai napig ha egy muszlim tüszent, és azt mondja, Alhamdulillah, a másik muszlim rámondja, hogy Yarhamuk Allah. Innen ered ez a fohász.

És a lélek folytatta útját lefelé Adam testében, míg elérte a gyomrát. Erre Adam egyből éhséget érzett. Látta a Paradicsom gyönyörű gyümölcsseit, és megpróbált odaugrani értük, még mielőtt a lélek leért volna a lábáig. Ekkor Allah azt mondta:

„Bizony, az ember türelmetlennek lett teremtve.” (Korán 70:19)

Miután a lélek eljutott Adam minden részébe. Allah megtörölte a jobbával Adam hátát, s mi történt? Adam összes későbbi leszármazottja az ítélet napjáig, (te is és én is,) előjött belőle. S Allah kérdezte őket:

– Nem Én vagyok az Uratok?

Mindannyian azt felelték: – Igen, Ó Allah, Te vagy a mi Urunk.

Azért kérdezte ezt Allah Adam minden leszármazottjától, hogy az Ítélet Napján senki se mondhasssa, nem ért el hozzá az üzenet, nem tudott róla. Allah egyezséget kötött mindannyiunkkal a kezdetek kezdetén, hogy csak őhöz imádkozunk, Ő a mi Urunk.

– Kik ezek? - kérdezte Adam.

– Ők a te utódaid. - felelete Allah.

Adam (a.s.) megnézte őket, s az egyikükön látott egy fényes, ragyogó fényt a szemei között, és tetszett neki az illető. Megkérdezte Allahot:

– Ő kicsoda?

Allah azt mondta neki: – Ő az egyik utódod, aki az idők végezetén jön el, a neve Dawud.

– Hány éves?

– 60 éves.

Erre Adam azt mondta: – Ó, Allah, adj neki 40 évet az én életemből!

Így az előíratott, és lepecsételtetett.

Ezt követően Allah azt mondta Adamnak:

– Menj oda azokhoz az angyalokhoz, akik ott ülnek, és köszöndsd őket békességgel! Amit válaszolni fognak, az lesz a te és utódaid köszöntése.

Ő odament az angyalokhoz, és mondta nekik:

– As-salamu alaykum! (Békesség néktek!)

Az angyalok így válaszoltak:

– As-salamu alayka wa rahmatullahi wa barakatuhu! (Békesség neked és Allah kegyelme és áldása legyen rajtad!)

Azóta is ez a muszlimok köszönési módja: As-salamu alaykum wa

rahmatullahí wa barakatu. A visszaköszönés pedig: Waláykum as-salam wa rahmatullahí wa barakatu. Ezek rövid formája is használható: As-salámu aláykum! és Waláykum as-salám.

Majd a Teremtő az angyalokat egy tesztnek vetette alá.

„És megtanította (Allah) Ádámnak minden dolog nevét. Aztán megmutatta azokat az angyaloknak, és azt mondta: „Gudassátok velem ezeknek a neveit, ha igazak vagytok!” Azt mondták: „Dicsőség Neked! Nincs más tudásunk, csak amit Te tanítottál nekünk. Bizony, Te vagy a mindent Tudó, a Bölcs.” Azt mondta Allah: „Ádám, mondd el nekik a neveiket!” És amikor elmondta nekik a neveiket, Allah azt mondta: „Hát nem mondtam nektek, hogy Én ismerem a Láthatatlant az egekben és a földön? És hogy Én tudom, amit felfedtek, és amit elrejtetek?”” (Korán 2:31-33)

Allah így szólt az angyalokhoz:

- Pontosan tudom mit beszéltetek egymás között, mikor összegyűltetek, s mondtátok: „Teremtsen csak Allah bárkit, akit akar, nem fog teremteni olyan valakit, aki tiszteletreméltóbb mint mi, és okosabb mint mi.”

És Allah megteremtette Adamot. A Teremtő ezáltal világossá tette az angyalok számára, hogy Adam olyan bizonyos jellemvonásokat és tudást birtokol, amit ők maguk nem, s ezért az ő szerepe és sorsa különbözik az angyalok szerepétől és sorsától.

Majd odavitte Adamot az angyalok elé, s arra utasította őket, hogy boruljanak le előtte. Ez a leborulás nem azért parancsoltatott nekik, hogy imádják őt, hanem azért hogy felismerjék, s tudomásul vegyék az ember státuszát. Tiszteljék Adamot, mivel Allah a saját kezével teremtette őt. A többi teremtményei esetében csak azt mondta, hogy „Legyél”, s az elég volt azok megteremtéséhez. Ezért Adam státusza magasabb volt az angyalokénál.

Minden angyal azonnal leborult előtte, csak Iblis nem, aki mint

tudjuk nem angyal volt, hanem dzsinn. Ő szintén szabad akarattal rendelkezik, akárcsak az ember. Arroganciából, büszkeségből nem borult le Adam előtt. (Arrogancia itt azt jelenti, hogy valaki tagadja, elutasítja az igazságot.) Ez volt az első bűn, amit Allah ellen elkövettek. Iblis büszke volt, többre tartotta magát az embernél, aki csak porból lett teremtve, míg ő tűzből.

A tanulság ebből egyrészt, hogy nem szabad senkít külsőre megítélni (Ne ítélj meg a könyvet a borítójáról!), s nem szabad magunkat a másikinál jobbnak tartani! Minden ember ugyanattól az emberpártól származik, egyik nép vagy egyik ember sem magasabb rendű a másikinál! Allah másik csodája a teremtésben, hogy bár ma már több mint 6 milliárd ember él a Földön, nincs két teljesen egyforma ember!

A másik tanulság Iblis példájából, hogy senki nem léphet be a Paradicsomba, akinek a szívében egy morzsányi büszkeség is van: „Menj hát le innen, mert nem való az neked, hogy fennhéjázó légy benne.”

Allah megkérdezte tőle:

„Mi akadályozott meg abban, hogy leborulj, mikor Én azt parancsoltam neked?” Azt mondta: „Én jobb vagyok, mint ő. Engem tűzből teremtettél, őt pedig agyagból teremtetted.”

Azt mondta Allah: „Menj hát le innen, mert nem való az neked, hogy fennhéjázó légy benne. Menj hát ki, megalázott vagy!”

Azt mondta: „Adj nekem haladékat addig a napig, amíg feltámasztatnak!”

Azt mondta: „Bizony azok közé tartozol, akiknek haladék adatott.”

Azt mondta: „Mert tévelygésbe küldtél engem, bizony, ott ülök majd rájuk várva a Te egyenes utadon.

És jövök hozzájuk, előlről és a hátuk mögül, és a jobbjukról és a baljukról, és bizony, a legtöbbjüket nem fogod hálásnak találni.”

Azt mondta: „Menj ki belőle (a Kertből), megalázva és kiűzve! Aki közülük követ téged, bizony, megtöltöm veletek a Poklot, mindannyitokkal.” (Korán 7:12-18)

„Azt mondta Allah: „Menj és aki közülük követ téged, hát bizony, a Pokol lesz a fizetségetek – bőséges fizetség az.

Csábítsd el közülük azt, akit tudsz a hangoddal, támadd meg őket a lovasságoddal és gyalogságoddal, és legyél társuk a vagyonukban, és a gyermekeikben, és ígérj nekik! De a Sátán nem ígér mást nekik, csak megtévesztést.

Bizony nincs hatalmad az én szolgálaim felett! És Úrad elegendő Védelmezőként!” (Korán 17:63-65)

Iblis nyíltan ellenszegült Allah akaratának, amikor nem borult le Adam előtt. Allah megátkozta, kiűzte Iblis a Paradicsomból. De Iblis nem bánta meg tettét, nem fordult bocsánatért Urához, hanem helyette azt kérte Alláhtól, hogy hadd éljen az Ítélet Napjáig, s megesküdtött, hogy eltéríti Adamot és leszármazottait Allah útjáról! De azok fölött nincs hatalma, kiknek szívében őszinte hit van Allah iránt.

Vegyük észre, hogy Iblis a kiűzetésekor, miután bünt követett el, mindenféle alázat nélkül, haragosan és továbbra is büszkén: kért Alláhtól! S Ő a kérését teljesítette! Akkor ne gondoljuk egy percig se, hogy a mi kérésünket, fohászunkat nem hallgatja meg, vagy hogy nem teljesíti a Míndénható!

Allah figyelmeztette Adamot:

„És azt mondtuk: „Ádám! Bizony, ez ellenséged neked és a feleségednek. Ne engedd hát, hogy kiűzzön benneteket a Kertből, hogy szenvedj. Bizony, abban nem leszel éhes, és nem leszel ruhátlan. És nem leszel benne szomjas és nem lesz meleged.” (Korán 20:117-119)

Adam egy darabig egyedül élt a Paradicsomban. Egy idő után magányosnak érezte magát. Egy nap, Allah mély álmodat küldött Adamra, s míg ő aludt, a baloldali, legrövidebb bordájából megteremtette Hawwa-t (Évát, a.s.). Amikor Adam felébredt, ott talált maga előtt egy nőt, (Hawwa, A Hawwa szó tövének jelentése „élő dolgok”), a feleségét, aki gyönyörű szemekkel bámulta Adam arcát. A magányossága egyből elszállt. Adam (a.s.) megkérdezte tőle:

– Ki vagy te?

Így válaszolt:

– Allah teremtett engem, hogy békességet és nyugalmat találj velem.

„És az Ő jelei között van, hogy teremtett nektek saját magatokból társakat, hogy nyugalmat találhassatok bennük, és szeretetet és irgalmat helyezett közétek...” (Korán 30:21)

Az angyalok megpróbálták kideríteni, meddig terjed Adam tudása, ezért megkérdezték tőle:

– Mi az ő neve, Ó Adam?

– Hawwa.

– Miért így lett elnevezve?

– Mert élő dologból lett teremtve.

Allah azt mondta Adamnak és Hawwanak (a.s.):

„És azt mondtuk: „Ádám! Lakj te és a feleséged a Paradicsomban, és egyetek szabadon, ahonnan csak akartok, de ne közelítsetek ehhez a fához, nehogy a bűnösök közé tartozzatok.””
(Korán 2:35)

Allah Iblisszel kapcsolatban is figyelmeztette Adamot:

– Ő az ellenséged neked és a családnak. Ne menj a közelébe!

Az emberpár megkezdte közös, nyugodt és ártatlan életét a Paradicsomban. Mindenük meg volt, nem szenvedtek semmiben hiányt, nem voltak éhesek, szomjasak, nem fáztak, stb. De közeledett a próbatételük.

Bűnbeesés és kiűzetés a Paradicsomból

Iblis eltökélte, hogy trükkel ráveszi az emberpárt, hogy egyenek a tiltott fáról, ezzel mutatva engedetlenséget Teremtőjük felé, hogy ők is legyenek kiűzve a Paradicsomból, s veszítsék el azt a magas státuszukat, amivel Allah illette őket. A Paradicsom őrzői nem engedték be a Kertbe a száműzött Iblis. Ezért ő különböző állatokat keresett fel, javasolva nekik, hogy vigyék őt be a Kertbe, hogy beszélhessen Adammal. Mindegyik állat elutasította. Végül a kígyót sikerült meggyőznie. Iblis belebújt a kígyó szájába, s a kígyó elhaladt a Kert őrei mellett. Így jutott be Iblis a Paradicsomba – Allah akaratával – anélkül, hogy az örök észrevették volna.

Iblis odajött Adamhoz, s kérdezte:

– Miért nem eszel ennek a fának a gyümölcséből?

Ő azt válaszolta:

– Allahnál keresek menedéket a gonosztól! Uram megparancsolta, hogy ne menjek a fa közelébe! Távozz tőlem!

De Iblis újra és újra keményen próbálkozott Adamnál. Próbálta Adamot rávenni, hogy egyen a fáról.

„És a Sátán suttogott neki, azt mondva:
„Ádám! Irányítsalak téged az örökkévalóság
fájához, és egy királysághoz, amely nem múlik
el?” (Korán 20:120)

Iblis rádöbbsent, hogy nagyon nehéz rászedni Adamot. Így odament Hawwához (Évához), s azt mondta neki:

– Gondolj, csak bele, nem másért tiltotta meg Allah azt a fát, mint hogy a gyümölcse angyalokká változtat. Mi szüksége lett volna Allahnak, hogy eltiltsa a fától, ha nem az, hogy halhatatlanok leszek, ha esztek belőle!

Iblis elkezdett különböző lehetséges okokat kreálni. Ez így ment nap, nap után, míg egy nap, aztán Adam és felesége, úgy döntöttek, hogy megkóstolják annak a fának a gyümölcsét, mi bajuk lehet belőle? Elfelejtették Allah egyértelmű figyelmeztetését a tiltott fával és ellenségükkel, Iblisszel kapcsolatban. Teljesen tiszta-lelkűek, minden beteges

szándéktól mentesek voltak. Nem sejtették, hogy milyen erős irigység és ellenséges érzés égetődött bele Iblis szívébe. Hallgattak a Sátán gonosz tanácsára, hamis ígéretere. Ettek a tiltott fáról, de a Sátán hamis ígéretei nem teljesültek be, nem lettek örök életűek vagy angyalok. Viszont nyilvánvalóvá vált számukra, hogy mezítelenek, s szégyenleni kezdték azt egymás előtt, ezért levelekkel próbálták eltakarni magukat.

Így keletkezett az a gyakorlatilag univerzális szokás, hogy az emberek eltakarják testrészeiket, szemérmüket. Ami arra utal, hogy a szerénység és szégyenérzet is elválaszthatatlan része az alaptermészetnek, amivel a Teremtő felruházta az emberiséget.

De Adam nem szándékosan szegült ellen Allahnak, hanem elfelejtette a tiltást. Erre bizonyíték a Koránban található:

„Bizony, egyezséget kötöttünk Ádámmal korábban, de ő elfelejtette, és nem találtunk benne eltökéltséget.” (Korán 20:115)

A bűnbeesést és a következményeit így beszéli el a Korán (több helyen említve azt):

„És megtévesztéssel félrevezette őket. Aztán, amikor megízlelték a fáról, a szemérmük nyilvánvalóvá vált számukra, és elkezdtek összeerősíteni a Kert leveleit, hogy azokkal takarják el magukat. És Uruk szólította őket: „Hát nem tiltottalak-e el mindkettőtöket ettől a fától, és nem mondtam, hogy a Sátán nyilvánvaló ellenségeitek?”” (Korán 7:22)

„Aztán Ádám szavakat kapott Urától, és Ő kiengesztelődött iránta, hogy megbocsásson neki. Bizony, Ő megbocsátó, Irgalmas.” (Korán 2: 37)

„Mindketten azt mondták: „Urunk, vétkeztünk magunk ellen. Ha nem bocsátasz meg nekünk, és nem könyörülsz rajtunk, bizony a vesztesek között leszünk.”

Azt mondta: „Denjete le, néhányan a többiek ellenségeként! És a földön lesz lakóhelyetek és ellátásotok egy ideig.”

Azt mondta Allah: „Azon fogtok élni és azon fogtok meghalni, és abból hozzatok majd elő.”
(Korán 7:23-25)

„Áztán, Ūra kiválasztotta őt, és bűnbocsánattal fordult felé, és vezette őt.

Azt mondta: „Denjete le belőle valamennyien, egymás ellenségeiként! Áztán, ha vezetés jön hozzatok Tőlem, aki az Én vezetésemet követi, az nem fog eltévelyedni, és nem fog szenvedni.

És aki elfordul a Rólam való megemlékezéstől, annak nehézségekkel teli élete lesz, és vakon fogjuk összegyűjteni a Feltámadás Napján.”
(Korán 20:122-124)

Allah azt is mondta nekik: A Földön éhesek lesztek, és szomjasak lesztek, és a földet meg kell munkálotok, és keményen dolgoznotok a megélhetésetekért, túlélésétekért.

Adam és Hawwa bűnbeesésüket követően egyből megbánással, bűnbocsánattal fordultak Allahhoz, s bocsánatot kértek oly módon, ahogy azt Allah sugallta nekik. Nem hibáztatnak maguk helyett senkit, hanem elismerik bűnüket: „Urunk vétkeztünk magunk ellen...” S Allah azonnal megbocsátott nekik, de a Paradicsomot el kellett hagyniuk, ez volt Allah igazságszolgáltatása, hiszen megszegették Allah utasítását. Allah tehát kiüzte az első emberpárt a Paradicsomból, s Adamot első küldöttként helyezte a Földre.

Mit tanulhatunk ebből? Hogy az ember egyik legerőteljesebb fohásza az, amikor bűnbánatot gyakorol, megbánással fordul Allahhoz. Mert az ember ilyen képességgel lett teremtve, nem tökéletes, követhet el hibákat. Szabad akaratot kapott (nem úgy mint az angyalok, akik nem tudnak bűnt elkövetni), az embernek meg van az a képessége, hogy bűnt kövessen el, de kérheti a Teremtőt, hogy segítsen tartózkodni a bűntől, és bármikor, amikor bűnbe esik, azonnal bocsánatért kell könyörögnie. Ezért említi oly sok helyen a Koránban Allah, hogy:

„És aki rosszat tesz, vagy saját maga ellen vétkezik, és utána Allah bocsánatát kéri, az Megbocsátónak, Irgalmasnak fogja találni Allahot.” (Korán 4:110)

A bűnbocsánathoz 4 dolog szükséges:

1. *Elismerni a bűnt,*
2. *Megbánást tanúsítani,*
3. *Kérni Allahot, hogy bocsássa meg,*
4. *Megígérni, hogy többet nem tesszük azt.*

Há mindéz a négy dolog teljesül, akkor legjobb, ha senki nem tud arról, hogy milyen bűnt követett el az ember, az kizárólag rá és Allahra tartozik, s az eltöröltetik. Mindaddig, amíg az ember nem állít társakat Allah mellé! Ha van rá tanú, vagy elmondjuk valakinek, mit tettünk, akkor már kisebb az esély a bűnbocsánatra.

Adam (a.s.) tanult hibájából, s soha többet nem követett el bűnt. Adam Indiában ért Földet, a Budh-hegyen. Magával hozta a Paradicsom illatát, ami rátapadt India fáira, folyóvölgyeire, parfümmel árasztva el őket. Adam annyira szomorú volt, hogy 40 napig nem evett, nem ivott, s 200 évig keserűen gyászolta mindazt, amit bűne miatt elveszített.

Hawwa (Éva) Mekka közelében ért Földet. Elkezdtek keresni egymást, s végül az Arafat hegyen találkoztak (Mekka közelében). Minden ember az ő leszármazottjuk. Hawwa 20 alkalommal lett terhes, minden alkalommal ikreknek adott életet: egy fiúnak és egy lánynak. Adam törvénye az volt, hogy az iker lányokat a másik iker fiúkkal házasította össze, soha nem engedte az egy időben született ikrek egymással való házasságát.

Qabil és Habil (Káin és Ábel)

Ők ugyan nem voltak próféták, de történetük ide kívánczok.

Hawwa első gyermeke fiú volt: Qabil, s vele együtt született egy lány is, aki gyönyörű volt, míg Qabil nem volt annyira szép. Utánuk született a következő terhességből egy másik ikerpár, ahol a fiút Habil-nak (Ábel) nevezték el. Az ő

esetükben pont fordított volt a helyzet, Habil volt jóképű, és a lány volt kevésbé szép. Mikor felnőttek Adam elrendelte, hogy Qabil feleségül veszi a kevésbé szép ikertestvérét Habilnak, és Habil feleségül veszi a gyönyörű ikertestvérét Qabilnak. De Qabil visszautasította, hogy a csúnyább lányt vegye nőül, és ellenszenvet és gyűlöletet árasztott Habil felé. Qabil természete amúgy is kemény és durva volt, míg Habil szerényebb és alázatosabb volt. Habil próbálta figyelmeztetni fivérét, hogy félje Allahot, s hogy ez elrendelés, ne ellenkezzen hát vele! Adam tudott a dologról, ezért összehívta a fiait, s azt javasolta nekik:

– Miért nem mentek és ajánlotok fel áldozatot Allahnak, hogy a kedvére tegyetek?

A fiúk elfogadták a javaslatot.

Az áldozat bemutatásának akkor az volt a módja, hogy az emberek fogták a legjobb dolgaikat, amijük volt, és egy bizonyos helyre vitték. Ha Allah elfogadta azt, akkor egy mennydörgést vagy tüzet küldött le az égből, amik felemelték az áldozatot. S ha Allah nem fogadta el az áldozatot, akkor otthagya azt érintetlenül.

Habil pásztor volt, Qabil pedig földműves. Elérkezett az áldozat napja. Habil a legeslegszebb jószágával érkezett, s feláldozta azt Allah kedvéért. Qabil pedig a legrosszabb minőségű terméssel: zöldséggel, gyümölccsel érkezett, s az áldozati helyre tette azokat.

Másnap reggel Habil áldozata lett elfogadva, s Qabilé vissza lett utasítva. Ez növelte Qabilban a fivére iránti gyűlöletet. Ezt kihasználta a Sátán, s suttogni kezdett neki. Qabil megfenyegette Habilt, hogy megöli. A Korán így írja le az esetet:

„És beszéld el nekik Ádám két fiának történetét, az igazság szerint! Amikor mindketten áldozatot ajánlottak fel, és elfogadtatott egyiküktől, de nem fogadtatott el a másiktól. Azt mondta (az utóbbi): „Bizony, meg foglak ölni!” Azt mondta (az előbbi): „Allah nem fogadja el, csak az istenfélőktől.”

Ūa kinyújtotd ellenem a kezed, hogy megölj én nem nyújtom ki ellened a kezemet, hogy megöljelek. Bizony én félem Allahot, a Világok Urát!

Bizony, azt akarom, hogy téged terheljen az én bűnöm és a te bűnöd, ezért a Pokol társai között leszel. És ez a fizetsége a vétkeseknek."

Aztán az alsóbb énje meggyőzte őt, hogy ölje meg a testvérét. És megölte őt, és a vesztesek közül való lett." (Korán 5:27-30)

Qabil hatalmas bűnt követett el! Megölt egy ártatlan lelket, a saját testvérét! Azóta is, egészen az Ítélet Napjáig, ha bárki megöl egy ártatlan embert, annak bűne Qabilra is rászáll, mert ő volt az első ember, aki gyilkosságot követett el, aki „bevezette” azt a földön.

Miután a féltékenységből adódó gyűlölet teljesen eluralkodott Qabilon, s megölte a testvérét, feleszmélt, s lelkiismeret furdalást érzett.

– Mit tettem? Megöltem a saját testvérem! A Sátán megtévesztett, elvette az eszemet!

Sajnálta, amit tett, de nem fordult bűnbocsánatért Allahhoz! Nézte a vérző, halott fivérét, nem tudta, mihez kezdjen: otthagyja a testét? Sosem hallott még olyanról, hogy valakit megöltek vagy hogy valaki meghalt. Nem tudta, mit kell kezdeni a holttesttel. Tanácstalan volt, ezért felvette a hátára Habilt és elindult vele. Ekkor Allah útmutatást küldött neki két holló képében:

„Aztán Allah egy varjút küldött, amely a földet kaparta, hogy megmutassa neki, hogyan rejtse el a testvére holttestét. Azt mondta Káin: „Jaj nekem! Nem tudok olyan lenni, mint ez a varjú, és nem tudom elrejteni a testvérem holttestét?” És a megbánók közül való lett.” (Korán 5:31)

Így tudta meg tehát Qabil, hogy neki is a földbe kell temetnie a testvére holttestét. Qabil ezek után nem ment haza, elmenekült.

A hír elért Hawwahoz, aki annyira elkezdett sírni, hogy Adam hiába kérdezgette, hogy mi történt, nem tudott válaszolni. Erre ő azt mondta Hawwának:

– Ez lesz az öröklött tulajdonsága a lányainknak.

Később Allah kárpótolta Adamot és Hawwát egy igazhitű fiúval Seith-tel (a.s.) Habil helyett.

Adam halála

Adam és Hawwa gyermekei egyre sokasodtak, benépesítve a lakhelyüket. Adam nagyon sok utódját láthatta. 960 évig élt. 1000 év volt neki előírva, de 40 évet Dawud prófétának (a.s.) adott az életéből.

960 éves volt, amikor beteg lett. Allahhoz fohászzkodott, azt mondván: „Ó Allah, a Paradicsom gyümölcsei után vágyom!” Allah tájékoztatta, hogy egy bizonyos helyen találni fog valamit. Viszont ő túl gyenge volt ahhoz, hogy odamenjen. Maga köré hívatta hát a gyermekeit, és mondta nekik, hogy a Paradicsom gyümölcseire vágyik, s ha elmennek arra a helyre, amit Allah mondott, akkor ott találni fognak számára valamit. Ezért a gyermekei elindultak arra a helyre, amit Adam megadott. Útközben furcsa emberek tűntek fel előttük fehér ruhában. Ők angyalok voltak, lapátot, és gödör ásásához szükséges eszközöket vittek magukkal, meg halotti leplet.

Az angyalok megkérdezték őket:

– Hová mentek?

– Apánk küldött minket, hogy hozzuk el neki a Paradicsom gyümölcseit.

– Menjete vissza, apátok életének végéhez közeledik! - mondták.

Ezért Adam gyermekei visszafordultak, s az angyalok is velük tartottak. Az angyalok beléptek a házba, Hawwa Adam mellett ült, s mikor meglátta a furcsa embereket, tudta, hogy angyalok. Megijedt, mert azt hitte érte jöttek. De Adam megnyugtatta őt, hogy nem az ő ideje jött el.

Adam (a.s.) maga köré gyűjtötte a gyermekeit a halálos ágyán, és emlékeztette őket:

– Allah küldötteket fog hozzátok küldeni az Ő üzenetével,

nem fog magatokra hagyni! Ezek a küldöttek különböző nevekkal jönnek, különböző nyelveken, különböző nyelvjárásokkal. De az üzenetük mindegyiknek ugyanaz az egy lesz: Arra hívnak benneteket, hogy imádkozzatok Allahhoz, az Egyetlenhez, Aki megteremtett benneteket. S hogy maradjatok távol a gonosztól, és a Sátántól, Iblistól! És vigyázzatok, mert a legnagyobb bűn, amit bárki elkövethet az az, ha társat állít a Teremtő mellé!

Ezt követően a Halál Angyala megkérdezte Ádámot:

– Kész vagy meghalni? (Mert a prófétáktól megkérdezi, engedélyt kér az angyal.)

– Még van 40 évem, hogy éljek! Allah azt mondta nekem, hogy 1000 évig fogok élni. - felelte Ádám.

A Halál Angyala mondta neki:

– Nem adtál az életedből 40 évet a leszármazottadnak, Dawudnak (a.s.)?

Ádám letagadta. Mivel Ádám letagadta, a leszármazottai is tagadnak, ha nem emlékeznek valamire. Ádám elfelejtette, így Ádám gyermekei is feledékenyek. Ádám követett el hibákat, így a gyermekei is követnek el hibákat. És mikor elfelejtünk valamit, tagadunk. Ez az emberi természet. Ádám letagadta, hogy 40 évet adott Dawudnak, mert elfelejtette. Nem hazudott, hanem tényleg elfelejtette. Allah megbocsátott neki, Ádám pedig alávetette magát Allah akaratának.

A Halál Angyala magához vette Adam lelkét, meghalt.

Az angyalok kimentek, és Adam gyermekei és leszármazottai előtt egy gödröt kezdtek ásni. Megmosdatták Adam testét, majd a halotti lepelbe takarták, imádkoztak felette, és a kiásott sírhoz vitték. Eltemették, és a sír tetejére homokot tettek. Majd azt mondták Adam gyermekeinek:

– Ez a módja a halottaitok eltemetésének.

Hawwa egy évvel élte túl Adamot.

Az igazi, eredeti otthona Ádammak és Háwwának a Paradicsom volt. Bár sorsuk az volt, hogy elhagyják, s ideiglenesen a Földön lakjanak, a Paradicsombá fognak visszavitetni, az örök lakhelyükre.

Ádám pénteken lett teremtve, pénteken lépett be a Paradicsomba, pénteken üzetett ki onnan, s tanúsított bűnbánatot, amit Allah elfogadott,

valamint pénteken halt meg. S majdan az Ítélet Napja is pénteken lesz. Továbbá a Korán egyik legnagyobb szerűbb ájája is pénteken küldetett le:

„...A mai napon tökéletesítettem nektek a vallásotokat, és kiteljesítettem a kegyelmemet irántatok, és az iszlámmal vagyok elégedett vallásotokként. ...” (Korán 5:3)

Ezért az iszlám vallásban a péntek a hét legjobb napja.

A Sátán a Földön is folyton megkörnyékezte Adamot és később utódait is, s mind a mai napig azon munkálkodik, hogy eltérítse az embereket Alláhtól. Ne feledjük, hogy Allah őszinte, igaz szívű szolgálói felett azonban nincs hatalma!

Adam öröksége

Adam felvette a pozícióját, mint a Föld kormányzója, és mint Allah prófétája. Allah első küldötte volt a felelős azért, hogy megtanítsa feleségének és utódainak, hogyan imádkozzanak Allahhoz, hogyan könyörögjenek bocsánatáért.

Adam megalapozta Allah törvényeit, és alkalmazta azokat, próbálva családját támogatni, gondoskodni a Földről, és szolgálatába hajtani azt. A feladata volt, hogy állandóvá tegye azt, termessen, építsen és benépesítsen. Neveljen fel gyerekeket, akik Allah utasításai szerint élnek és gondoskodnak a Földről, és jobba teszik azt.

Ezért lett Adam és Hawwa otthona a Földön létrehozva. Leszármazottaik ezen a zöld, élő bolygón élnek, törekszenek és folytatják a küzdelmet a jó és rossz között egészen a világ végezetéig. Akkor meghalnak, holttestük a földre temetetik, s onnan lesznek feltámasztva az Ítélet Napján, s azt követően elfoglalják örök lakhelyüket érdemük szerint a Pokolban vagy a Paradicsomban.

Allah kegyelme, áldása és békéje legyen az első emberpáron: ősapánkon, őszanyánkon!

Miért teremtette Isten az embert?

Isten azért teremtette az embert és a dzsinneket, hogy ők szolgálják, hozzá imádkozzanak. De azzal ő nem lesz se több, se kevesebb. A hozzá való imádkozás az emberek (és dzsinnek) érdeke, mely megvédi őket a Sátántól.

„Én csupán azért teremtettem a dzsinneket és az embert, hogy Engem szolgáljanak. Nem akarom, hogy ők lássanak el, és azt sem, hogy ők tápláljanak engem. Allah a gondoskodva Ellátó, az Erős és a Biztos.”
(Korán 51:56)

Miért vagyunk a Földön? Azért mert Adam (a.s.) amikor bűnbeesése után bocsánatért könyörgött, megígérte Allahnak, hogy nem fog újra büntetést elkövetni, s Allah leküldte az embert a Földre azért, hogy tesztelje. Tehát, ha valaki azt gondolja, hogy más okból vagyunk a Földön, akkor téved. Tudjuk, hogy azért vagyunk itt, hogy tesztelve legyünk, hogy betartjuk-e a parancsolatokat, s megmaradunk-e az egyenes úton, mely Istenhez vezet. A Teremtő próbatételek elé állít bennünket. Mindent, amit látunk magunk körül, igazából egy próbatétel. Ha nehézség ér, ha betegség dönt le a lábunkról, ha gazdagság adatik, ha gyermekáldásban van részünk vagy ha éppen nincs, illetve ha a Sátán megkörmölyékezi bennünket, az mind próbatétel!

Ilyen próbatétel például, amit a Korán is említ: a zsidó hialászok szombatán, mikor tilos volt hialászni, illetve minden más munkát végezni, akkor láttak sok halat, más napokon nem. „Amikor áthágták a szombatot, amikor a hialaik jól láthatóan jöttek hozzájuk a szombatjuk napján, és azon a napon, amikor nem volt szombat, nem jöttek hozzájuk. „Így tettük őket próbára, mert megátalkodottak voltak a bűnben.” (Korán 7:163)

S az Ítélet Napján kizárólag a cselekedeteink alapján leszünk megítélve. Az alapján kerülnek egyesek a Paradicsomba, mások a Pokolba. Ezért kell „rövid” földi életünk során törekedni arra, hogy a Teremtőnek tetsző módon éljük életünket, hogy azáltal örök életünket a Paradicsomban tölthessük! (ha Isten is úgy akarja!)

Sheeth (a.s.)

Adam (a.s.) halála után Allah Sheeth-et (ejtsd: Shét) választotta prófétának. A Korán nem említi ugyan Sheeth-et, de a hadiszokban megtalálhatjuk, mely szerint 104 zsoltár küldetett le az idők során, s abból 50 Sheeth-nek.

Adam (a.s.) első két fia Qabil és Habil (Káin és Ábel) volt, ahogy azt az előző fejezetben olvashattuk. Mindkettőjüket elvesztette: Habilt megölte Qabil, aki utána elhagyta családját, hogy tőlük távol éljen feleségével, később utódaival. Az egyikőjük tehát meghalt, a másik pedig rossz útra tévedt. Habil halála után Adam (a.s.) nagyon zaklatott volt. Habil közelebb állt a szívéhez, mert ő nagyon jó fiú volt; jó erkölcsű, tisztességes, Allah igaz szolgája. Qabil viszont nem volt a legjobb: agresszív, arrogáns, kapzsi volt, akivel nehezebben lehetett bánni.

Hogy Allah enyhítsen Adam szomorúságán megajándékozta őt egy másik fiúval: Sheeth-tel, a neve is azt jelenti: „ajándék”. Ő nem csak hogy jó erkölcsű, és tisztességes volt, hanem azon felül Allah őt választotta a következő prófétának és küldöttnek is.

Adam megtanította Sheeth-et (a.s.) mindenre, amit ő tudott, hogy hogyan kell imádkozni, az imaidőkre, stb. S tájékoztatta őt az utána elkövetkező Özönvízről is! Még Adam életében is ő szokta figyelmeztetni, emlékeztetni a testvéreit, gyermekeit, unokáit, rokonait arra, hogy mi történt korábban, s hogy kizárólag Allahhoz szabad imádkozni. Valamint arra, hogy Iblis hogyan tett esküt arra, hogy az embert eltéríti Allahtól. Adam (a.s.) halála után pedig Sheeth lett népének vezetője. Igazsággal irányított, betartva Allah törvényeit. Egységet teremtett az emberei között, de a Sátán nem hagyta abba cselszövését.

A másik oldalon Qabil és leszármazottai egyre többen lettek, családjuk nőtt és nőtt, nagyobb mértékben mint Sheeth családja. Meg kell említenünk, hogy Qabil, aki a legnagyobb bűnt követte el a Földön (gyilkosság), még ő is és a családja is muszlim volt: akik hittek Allahban, s abban, hogy ő az egyedüli Isten. Nem imádtak bálványokat vagy más isteneket, nem

követtek más vallást, csak az iszlámot, de engedetlenek voltak.

Szóval Qabil családja egyre nőtt, és az erkölcstelenség is egyre nőtt köztük. Sheeth az embereivel a hegyen élt, ő volt a vezetőjük, akik hallgattak rá, és Allah törvényei szerint éltek. Qabil az ő feleségével és leszármazottaival messzebb, a völgyben éltek. Később Sheeth azt az utasítást kapta Allahtól, hogy tilos keveredniük Qabil családjával, amit be is tartottak.

Egy idő múlva azonban egy probléma ütötte fel a fejét.

A Sátán munkálkodása

Emlékezzünk vissza, mit mondott Allah, mikor Iblis fogadalmat tett, hogy eltéríti az embereket Allah imádatától!

„Csábítsd el közülük azt, akit tudsz a hangoddal, támadd meg őket a lovasságoddal és gyalogságoddal, és legyél társuk a vagyonukban, és a gyermekeikben, és ígérj nekik! De a Sátán nem ígér mást nekik, csak megtévesztést. Bizony nincs hatalmad az én szolgálaim felett! És Urad elegendő Védelmezőként!” (Korán 17:64-65)

Mi a Sátán hangja? A legtöbb tafszír-író a zenét, és a hangszereket említi.

Legyél társuk a vagyonukban. Azt jelenti, hogy menj, és tanítsd meg nekik, azt, amit akarsz! Korrupciót, tisztességtelen haszonszerzést, törvénytelen bevételt.

Legyél társuk a gyermekeikben. Bátorítsd őket amire csak akarsz; tiltott kapcsolatokra, tiltott szexuális viselkedésre, házasságon kívüli gyereknemzésre.

A Paradicsomból való kiűzetéstől fogva a Sátán szem előtt tartja ezt a fogadalmát. És mindezt Allahtól kapott engedélyt, próbatételként mindannyiunknak. (lásd bővebben Adam fejezetében, „Miért teremtette Isten az embert?” alcímnél!)

A Sátán, tehát emlékezve fogadalmára, s Allah engedélyére, elhatározta, hogy kezelésbe veszi az embert, s megmutatja nekik hogy kell büntetést elkövetni. Mert az embereknek meg kellett tanulniuk, hogy kell büntetést elkövetni, hiszen amit még nem

láttunk, nem ismerünk, azt nem tudjuk, hogyan kell csinálni.

Nézzük, mit csinált a Sátán!

Azt mondta magában: „Nézzük csak: ezek az emberek, akik Sheeth-tel vannak, lehet, hogy felismernének, mert Sheethm mint próféta ismeri a Sátánt. Ezért inkább Qabil (Káin) embereihez megyek egy férfi képében, elhitetve velük azt, hogy Sheeth törzséből disszidáltam.”

Volt egy megkülönböztető jel, amit könnyen észre lehetett venni a két törzs között. A férfiak Qabil törzsében nem voltak túl jóképűek, viszont a nők gyönyörűek voltak. Sheeth embereinél pedig épp fordítva, a férfiak voltak jóképűek, a nők kevésbé szépek. Sátán ezért egy jóképű férfi alakjában ment Qabil embereihez.

Ott azt mondta:

- Szükségem van munkára, tudtok nekem valami munkát adni?
- Igen, jóember. Gyere, tudunk számodra munkát adni, legalább lesz egy disszidensünk!

Volt most már munkája, s mint egy átlagos ember, dolgozott közöttük. Nagyon keményen dolgozott. Egy idő után aztán elkezdte munkálkodását. Mit kezdett el csinálni? Lassacskán elkezdett olyan hangokat kiadni, amit az emberek előtte még sohasem hallottak. (Hiszen az idők kezdetén járunk.)

Csinált egy kicsi dobot, és azt ütötte. S mindenki jött, hogy: „Mi ez a hang?” És mindenki köré gyűlt és figyelte.

Aztán szerzett egy darab fémet, elkezdte ütögetni, az hangot adott ki, és mindenki jött, köré gyűlt, és figyelte.

Aztán csinált egy kürtöt, és belefűjt, ami hangot adott ki. És az emberek jöttek és izgatottak voltak. „Ó, ezek az emberek (Sheeth népe) milyen intelligensek, sokkal fejlettebbek, mint mi!” És boldogok voltak, s annyira elmerültek a zenében, hogy lassan elkezdték elfelejteni Allah parancsolatait.

Míg eközben a másik oldalon Sheeth folyamatosan emlékeztette az embereit: beszélt nekik arról, mi a helyes, a jó, s mi a rossz, stb.

„s ezen az oldalon azt látjuk, hogy a Sátán tanítja őket, hogyan feledkezzenek meg a Teremtőről, hogyan teremtsenek gonoszt. Egy idő után Qabil emberei elkezdtek követni őt. S ez, hogy elkezdtek követni a Sátánt, katasztrófát teremtett számukra. Ez a története annak, hogyan hozta létre a hangszereket a Sátán, aki azokon keresztül kontrollálta az embereket.

Szó szerint elkülönítettek egy napot, egy estét... a szombat estét – *híhetetlen hogy ez a szokás még a mai napig is tart* – arra, hogy a Sátán hangokat generáljon, vagyis játsszon a hangszereken, és mindenki köré gyűlt és mindenki hallgatta őt, és mindenki szó szerint „partizik.”

Ez így ment rendszeresen, amíg egy nap a Sátán meglátogatta Sheeth fiataljait. S mit csinált velük? Valami érdekeset... Kételyt, kételkedést ültetett a fejükbe. Elérte, hogy a fiatalok megkérdőjelezzék Allah törvényét: „Miért van az, hogy nekünk nem szabad keveredni Qabil népével, az unokatestvéreinkkel, a rokonainkkal? Miről szól ez a törvény? Mi az oka? Mi annyira rossz bennük?”

Amikor elkezdtek feltenni ezeket a kérdéseket, megkapták rá a választ; hogy Qabil a kezdetek kezdetén bűnt követett el, meggyilkolta a testvérét. S hogy az ő jellemvonása különbözött, stb., s ez az oka annak, hogy ők mind az egyik oldalon vannak: a völgyben, s azt a parancsot kaptuk, hogy ne keveredjünk velük.

De ezek a fiatalok nem voltak megalégedve a válasszal, nem hangzott jól nekik. Ezért néhányan közülük elhatározták, hogy csak egy kicsit meglesik, hogy mi folyik ott, mert hallották, hogy valami történik a völgyben.

Le is mentek a hegyről a völgybe, s a távolból figyeltek. És nézték Qabil embereit, és amit láttak, az húzta, vonzotta őket. Képzeljük csak el, nem volt szándékukban semmi rosszat tenni, de amikor látták, hogy mindenki partizik... És mit láttak? Nagyon szép nőket, nagyon szép nőket... Ezért közelebb mentek. És amikor közelebb mentek, Qabil emberei észrevették őket. És ezek a fiatalok Sheeth népéből jóképű férfiak voltak. Ezért a nők elkezdtek láthatóvá tenni a bájait, és elkezdtek

úgy öltözni, hogy vonzzák a férfiakat. Ez volt az első alkalom, mikor a Sátán megtanította ezt a nőknek. S mikor ez történt, ezek a fiatalok csatlakoztak a partihoz. Volt zene, nők, minden; jól érezték magukat. Majd utána visszamentek a hegyre.

Amikor visszaértek, azt mondták a többi fiatalnak:

– Hé, ti nem is tudjátok, miről maradtatok le! Képzeljétek, ezeknek az embereknek különböző hangjaik vannak, és ezek a hangok elképesztőek!

Láthatjuk, hogy a Sátán hangokat használ, hogy a férfiakat irányítsa, kontrollálja. Magunk is megfigyelhetjük, mi a ritmus, az ütem. Mikor meghalljuk, elkezdjük az ujjunkat az alapján mozgatni, verni a ritmust. Ki irányítja akkor az ujjunkat? Sátán. Mi történik a lábunkkal, fejünkkel, derekunkkal? Ugyanígy, mozog a zenére. S ki irányítja a mozgást? A Sátán. Akí rá tudja venni az embert, hogy a kormánykeréken üsse az ujjával a ritmust, az arra is könnyedén rá tudja venni, hogy öljön vagy hogy házasságon kívül éljen szexuális életet. Az ember szívébe ülteti a vágyat, ötletet és megszépíti azt. Ő tesz egy dolgot, te folytatod, majd ő tesz egy másikat, stb.

Nézzük, azután mi történt!

Ezek a fiatalok a következő alkalommal titokban ismét visszatértek egy nagyobb csoporttal, majd még nagyobb csoporttal. S a csoport egyre nőtt és nőtt, és minden alkalommal partiztak, bűnt követtek el.

Az első bűnök, amit a Sátán tehát megtanított az embereknek: **feltalálták a zenét, bulizást**, és mi más jött létre? **A házasságtörés, házasságon kívüli kapcsolatok**. Ez a története, annak hogy keletkeztek ezek a dolgok.

Tanulság Sheeth történetéből

Ebből tanulva, nagyon fontos tudnunk most, a jelen korban, hogy nem minden arany, ami fénylik! Nem minden jó nekünk, ami vonzónak tűnik! Mert ha abba az irányba megyünk, könnyen a Sátán csapdájába eshetünk!

Allah említi a Koránban: azok, akik erkölcstelenséget, bűnt

követnek el, vétkeznek saját magukkal szemben, vagy olyant tesznek, ami Allahnak nincs tetszésére, de utána azonnal megemlékeznek Allahról, hogy hozzá lesz a visszatérés. S ez a megemlékezés arra ösztönzi őket, hogy bűnbánatot gyakoroljanak, és nem folytatják rossz cselekedeteiket, hanem Allahhoz fordulnak, azoknak Allah megbocsát. S nem csak, hogy megbocsát, hanem, akik később is kitartóan maradnak a helyes úton, jó cselekedeteket visznek véghez, nekik Allah a Paradicsomot készíti elő. Ebben remény van minden egyes ember számára. Soha ne érezd úgy, hogy túl messzire mentél, áthágtad a szabályokat, és nincs számodra menekvés! Mindig van mód az Allahhoz való visszatéréshez! Esélyt ad számunkra, és újabb esélyt és újabb esélyt. De nem tudhatjuk, hányszor ad esélyt nekünk, ezért bármikor, mikor egy esélyt kapunk, ragadjuk meg! Ne a halálos ágyunkon kérjük Allah bocsánatát, mert akkor már túl késő lesz!

Allah azt mondja: Légy hálás! (Allah segítségéért, kegyeiért)

Ismerd fel a gonoszt, ismerd meg a gonoszt, még mielőtt a közeledbe jönne, még mielőtt megkönyékezne!

Idris (a.s.)

Allah így említi őt a Koránban:

„És emlékezz meg a Könyvben Idriszről! Bizony,
ő igaz volt, próféta.
És magas helyre emeltük őt.” (Korán 19:56-57)

A zsidók könyvükben így írják le a prófétát: Idris (ejtsd: Idrisz) (a.s.) nagyon nagy, magas ember volt, nagyon szép arccal, sűrű szakállal. Nagyon tisztán, nyugodtan beszélt. Mikor ment, leszegezte a tekintetét a földre. Nagyon csendes volt, csak akkor beszélt, ha szükség volt rá. Sokat szemlélődött, elmélkedett, töprengett Allah nagyságáról. Idris Babilonban született még Ádám (a.s.) életében, 120 évvel Ádám halála előtt. Idris volt Ádám 7. generációja. S Allah tudja legjobban.

Idris prófétát (a.s.) az angol nyelvben Enoch-nak, magyarul Énoknak szokták említeni.

Idris követte Adam (a.s.) és fia, Sheeth (a.s.) tanításait és vallását. Majd miután Sheeth is meghalt, Allah Idris választott prófétának és küldöttnek. Hívta az embereket, hogy térjenek vissza ősapáinak vallására, de csak kevesen hallgattak rá, a legtöbbjük élesen szembeszállt vele. Idris ennek ellenére kitartóan folytatta prédikációit.

Idris előtt az írás nem létezett. Ő volt az első, aki tollal írt; Allah megtanította neki az írást. **Idris pedig megtanította az embereket írni.**

Türelme és állhatatossága kiemelkedő volt. Allah is említi a Koránban.

„És Iszmail, és Idrisz, és Dhul-Kifl, mind a türelmesek közé tartoztak.
És bebocsátottuk őket a kegyelmünkbe. Bizony,
ők a jóra valóak közé tartoztak.” (Korán 21:85-86)

Allah kiterjesztette rájuk kegyelmét. Mindannyian jó emberek, hívő emberek voltak.

Idris (a.s.) tehát próféta volt, küldött, s népének vezetője. Allah törvényei szerint irányított. Ő volt az első próféta, aki az embereket harcba hívta Allah útján. Amikor látta, hogy a romlás, erkölcstelenség terjed az emberek között, főleg Qabil népe között, de még Idris emberei között is, akkor Idris háborút hirdetett a romlás ellen. Hadsereget toborzott lovasokból és gyalogosokból, hogy Qabil romlott emberei ellen harcoljanak. S Allah győzelmet adott nekik.

Idris fáradhatatlan munkájának ellenére sem tudott jelentős sikereket elérni szülőhelyén, ezért követőivel elhagyták Babilont, és Egyiptomban telepedtek le. Ott folytatta a próféta a küldetését; Allah vallására hívta az embereket. Intette őket, hogy legyenek igazságosak és becsületesek, tanította őket imádkozni. Utasította őket, hogy böjtöljenek bizonyos napokon és a vagyonuk egy részéből adjanak a szegényeknek. Következésképpen figyelemre méltó változást hozott az emberek erkölcsi és szociális életébe.

Beszédei tele voltak intelmekkel és jó tanácsokkal. Néhány bölcs mondása:

„Boldog az, aki a saját jó cselekedeteire tekint és kinevezi azokat Ura előtti védőügyvédjének.”

„Senki sem tud nagyobb hálát mutatni Allah kegyeiért, mint az, aki megosztja azokat másokkal.”

„Ne irigyeljétek az embereket azért, amijük van, mert csak egy rövid ideig fogják azt élvezni.”

„Aki kontrollálja a szenvedélyét, az szerencsés. Csak a jó cselekedet lesz az élő közbenjáró Allah előtt az Ítélet Napján.”

„Súlyos bűn hamis esküt tenni.”

„A türelem egy kulcs a győzelemhez.”

„Az, aki a tökéletességet kívánja elérni a tudásban, annak nem kellene erkölcstelen cselekedetekbe bonyolódnia.”

„Az igazi életöröm a bölcsesség.”

„Az, akinek korlátlan számú vágyai vannak, megfosztatott a megelégedettség gazdagságától.”

Közel 7000 követője volt Idrisnek, s kiemelkedő volt az Allahhoz való alázata, engedelmessége, odaadása. Ezért Allah nagyon magas pozícióba emelte Idrist.

„És magas helyre emeltük őt.” (Korán 19:57)

Mit jelent ez pontosan? Allah a 4.Mennyországba emelte. Egy „israiliat”-ból ismerjük a következő történetet. S a legtöbb tafszír könyv is említi.

Idris egyik fohászában azt mondta: „Ó, Uram, növeld meg a jó cselekedeteimet!” Erre válaszul Allah kinyilatkoztatta neki, hogy a saját jó cselekedetei után járó jutalmon felül megkapja azon hívő (muszlim) emberek jó cselekedeteinek jutalmát is, akik követik őt. Milyen nagyszerű befektetés!

Ebből az időből eredeztethető az, hogy ha egy muszlim jótettre való iránymutatást ad hittestvérének, és ő jót cselekszik, akkor annak a jó cselekedetnek a jutalmát az is megkapja, aki arra a tette vezette az illetőt.

Idris nagyon hálás volt ezért Allahnak. Idris felismerte, hogy az egyetlen módja annak, hogy tovább növelje a jutalmát, ha sokáig él, de tudta, hogy közeledik a halála.

A prófétának az angyalok között volt egy jó barátja. Idris elmondta ennek az angyalnak, hogy:

– Allah azt nyilatkoztatta ki nekem, hogy minden egyes nap megkapom a Földön élő összes hívő ember jócselekedetének jutalmát a saját jócselekedeteim jutalmán felül.

S megkérdezte az angyalt:

– Van arra esély, hogy beszélj a Halál Angyalával, és megkérd, hogy késleltesse a haláloamat, hogy tovább élhessek, s így több jutalmat kaphassak Allahtól?
– Meglátjuk – mondta az angyal. – Ülj fel a hátamra!

Idris felült az angyal hátára, és repült vele a Mennyországhoz: fel egyenesen a 4.Mennyországig, ahol találkoztak a Halál Angyalával. Idris jó barátja megkérdezte a Halál Angyalát:

– Idris azt kérdezi, hogy meg tudnád-e hosszabbítani az

életét?

– És hol van Idris? - kérdezte a Halál Angyala.

– Itt van a hátamon.

– Elképesztő!

– Mi az elképesztő? - kérdezte az angyal.

– Allah parancsolta nekem, hogy: „Hozd el Idris lelkét a 4.Mennyországból!” És azon tanakodtam, hogyan fogom ezt megtenni, hiszen Idris a Földön él, akkor hogy kerülhet Idris a 4.Mennyországba? Elképesztő! Allah megtörténtté tette! Szóval, Idris, beleegyezel?

– Ha Allah rendelte el, akkor rendben. - válaszolta Idris.

Idris a 4.Mennyországba ment egy bizonyos szándék miatt, a Halál Angyala egy másik szándék miatt... És a végén mégis csak az történt, amit Allah akart. A Halál Angyala magához vette Idris lelkét a 4.Mennyországban, s Idris meghalt. Idris 365 éves volt, amikor meghalt. S Allah tudja a legjobban.

Muhammad próféta (s.a.w.) amikor az éjszakai utazáson volt, a Mennyország minden szintjén találkozott prófétákkal. Idrisszel a 4.Mennyországban találkozott. Ez megerősíti ezt a történetet.

Idris életében az emberek között a romlottság egyre nőtt, de Idris nagy részét ennek visszaszorította. Halála után azonban még nagyobb mértékben nőtt az emberek erkölcstelensége. Ők még mindig muszlimok, egy Istenben hisznek, Allahban, de nem tartják be Allah parancsolatait, tiltott dolgokat művelnek. Idris halála után is még fennmaradt az egyistenhit, a monoteizmus – Adam (a.s.) halálát követően még 1000 évig (10 generációig vagy 10 századig, az itt használt arab szó mindkettőt jelenti). Azt követően történt egy nagy változás, akkor jelent meg a vallásban a „shirk” bűne. (Társat állítani Allah mellé, nem elismerni mindenre kiterjedő hatalmát.)

Bálványimádat kialakulása

Nagyon hosszú idő telt el Idris halála és a következő próféta, Nuh (Noé, a.s.) megjelenése között. S miután Idris követői is meghaltak Sátán megkönyékezte a gyenge embereket. Jött a taktikájával. Mikor meghalt egy jelentősebb személyiség, Sátán jött, és velük szomorkodott, hogy milyen nagyszerű ember volt,

mekkora veszteség, stb. A többi ember gondolta Sátánról, ó, milyen nagyszerű ember, hogy így szomorkodik egy jó lélek fölött. Amikor a következő generáció halt meg, ugyanaz a Sátán odament hozzájuk, s mondta: „Emberek, épp most vesztettünk el egy másik lelket, egy jó lelket! Mekkora romlottság van a Földön?! És amikor egy jó lélek, mint ő eltávozik...”, stb. Így szónokolt az embereknek, elhítelve velük, hogy ő egy jó prédikátor. A következő ilyen alkalommal azt mondta: „Tudjátok, mit kellene csinálnunk? Emlékeznünk kellene erre az emberre mindig! De hogy tudnánk emlékezni rá később, ha nem csinálunk gyorsan valamit, ami emlékeztet rá?!” Azt mondta nekik, hogy készítsenek egy rajzot, képmást az adott emberről. Így érvelt: „Figyeljete, ezt kell tennünk, meg kell emlékeznünk az olyan jó emberekről, mint ő, és tisztelnünk kell őket! Szükséges, hogy ezt tegyük!” Sátán hatására tehát lerajzolták a tiszteletre méltó embereket.

Már van néhány rajzuk az elhunyt, jóra való, tiszteletre méltó emberekről. A következő generáció jött, nekik azt mondta: „Figyeljete, fiatalok! Tudjátok, hamarosan ti is meg fogtok halni. Tisztelnetek kell az elődeiteket! Tiszteljétek őket! És hogyan tiszteljétek őket? Látjátok ott azokat a képeket, ugye? Mutassátok ki a szereteteket feléjük!”

Újabb generáció jött. Azt mondta Sátán nekik: „Tudjátok, ti az unokái vagytok ezeknek az alakoknak, akik meghaltak... Oh, milyen nagyszerű nagyapáitok voltak! Mindig a jóra buzdították az embereket. Tudjátok, ezek a képek... tudjátok, mit kellene csinálnotok? Tiszteljétek őket, s véssétek ki a szobrukat kőből, fából! Így mindenki, aki ránéz a szoborra, emlékezni fog rájuk, hogy mindig a jóra hívtak, s ők is jót fognak cselekedni.”

S megtették, tiszteletből. Következő generáció jött... Sátán azt mondta nekik: „Csak hajtsátok meg a fejeteket előtte!” S ők megtették. Az már feledésbe merült, hogy milyen okból készültek a szobrok. Tehát ez a generáció meghajtja a fejét a szobraik előtt.

Újabb generáció jött, nekik azt mondta: „Tudjátok, ezek azok a dolgok, amik életet adnak nektek, és a kenyeretek, és minden,

amitek van, tőlük van...nem értitek? Az apáitok fejet hajtottak előttük, imádkoztak hozzájuk (ez nem volt igaz). A földre kellene vetnetek magatokat, s leborulni előttük!” S ők megtették.

A következő generációt bolonddá tette a Sátán; azt mondta nekik, hogy: „FigyeljeteK, ezek istenek!”

Koránban említi Allah azt az 5 embert, akinek a szobrát elkészítették, és akikhez a későbbi generációk imádkoztak, istennek hittek Nuh (Noé) idejében.

„Ők kiterveltek egy nagy tervet,
azt mondva a tévelygőknek: „Ne hagyjátok el az
isteneiteket! Ne hagyjátok el Waddot, sem
Szuvát, sem Jaghúszot, Jaúkot és Naszrt!”
És bizony, sokakat félrevezettek....”
(Korán 71:22-24)

Ezért küldte el Allah Nuh prófétát (a.s.) mindazokhoz, akik a „shirk” bűnét követték el; máshoz imádkoztak Allahon kívül.

Így alakult ki a bálványimádat. S még a mai napig fennmaradt. Az ember technológiailag olyan fejlettséget ért el, hogy a wi-fi, az Internet használata mindennapos dolog, és mégis vannak olyan emberek akik, egy kőhöz imádkoznak! Akik azt gondolják, hogy az jólétet hoz az életükbe, ha egy kőhöz, fához vagy más különböző tárgyhoz imádkoznak! Így alakult ki a társítás is, hogy Allah mellé társat állítanak, s nem kizárólag hozzá imádkoznak, hanem Allah egy másik teremtményéhez, állatokhoz, másik emberekhez. Nagyon furcsa, hogyan fejlődött az ember agya, különböző technikai vívmányokat talál fel, közben meg leborul pl. egy téhén előtt, s azt hiszi, attól következik be javulás az életében! Ezen érdemes elgondolkozni!

Nuh (a.s.)

Az előző fejezet végén részletesen említettem, mi történt Idris halála után, hogyan fordultak el fokozatosan az emberek Allah-tól, s hogyan kezdtek el bálványokat imádni, társat állítani Allah mellé. Ennek a megfékezésére küldte el Allah Nuh-t (a.s.) az emberekhez.

Ebben az időben Nuh (Noah, Noé) volt az egyetlen muszlim, aki kizárólag Allahhoz imádkozott! Rajta kívül mindenki társat állított a Teremtő mellé, s ahhoz imádkozott. Nuh (a.s.) Idris próféta (a.s.) leszármazottja volt. Allah egyes küldötteket a többi fölé emelt. Nuh az 5 legjelentősebb próféta egyike volt. (lásd *Fogalommagyarázat, próféták címszó.*)

„És amikor az ígéretüket vettük a prófétáktól, és tőled, és Noétól, és Ábrahámtól, és Mózesztől, és Jézustól, Mária fiától. Erősen kötő ígéretet vettünk tőlük.” (Korán 33:7)

Allah kinyilatkoztatta neki, hogy hívja az embereket Allah imádatára. Próféta volt és Küldött. A Korán így ír erről:

„Elküldtük Noét a népéhez: „Figyelmeztess a népedet, mielőtt fájdalmas büntetés jönne el hozzájuk!””

Azt mondta Noé a népének: „Ó, népem, bizony én nyilvánvaló figyelmeztető vagyok hozzátok! Hogyan szolgáljátok Allahot, féljétek Őt, és engedelmeskedjétek nekem.

Akkor Ő majd megbocsátja nektek a bűneiteket, és haladékat ad nektek egy meghatározott ideig. Amikor eljön Allah határideje, nem lehet azt késleltetni, bárcsak tudnátok!” (Korán 71:1-4)

„Bizony, elküldtük Noét a népéhez, és azt mondta: „Népem! Szolgáljátok Allahot, nincs istenetek Rajta kívül. Bizony, féltelek benneteket egy hatalmas Nap büntetésétől!”” (Korán 7:59)

Nuh tehát egyértelműen, érthetően szólította fel az embereket Allah imádatára. De ők ezt nem akarták hallgatni. A vezetőik, akik gazdagok voltak, hatalmuk volt, akiket tisztelet övezett a társadalomban, azt mondták az embereknek, hogy ne hallgassanak Nuh-ra!

„És népe vezetői azt mondták: „Bizony látjuk, hogy nyilvánvaló tévelygésben vagy!”

(Korán 7:60)

„Azt mondta: „Égyáltalán nem vagyok tévelygésben, hanem Küldött vagyok a Világok Urától.

Átadom nektek Uram üzenetét, és jó tanácsot adok nektek. És én tudom Allah-tól azt, amit ti nem tudtok.” (Korán 7:61-62)

Nuh éjjel és nappal hívta az embereket Allahhoz: nyíltan és titokban, egyenként és csoportosan. Rengeteg erőfeszítést fektetett munkájába. 950 éven keresztül fáradhatatlanul próbálta az embereket az igaz hitre hívni.

„És bizony, elküldtük Noét a népéhez, és közöttük maradt ötven év híján ezer évig, aztán az Özönvíz megragadta őket, míg bűnösök voltak.” (Korán 29:14)

S ezalatt a 950 év alatt maximum 80 követője, *(egyes felfjegyzések szerint csupán 10-11 követője)* akadt! S kik követték őt? Jelentéktelen, egyszerű emberek, akiknek nem volt magas pozíciójuk vagy vagyonuk. Nem voltak népszerűek, sok közülük írástudatlan volt, mint az emberek többsége abban az időben.

A többi ember nem követte őt, hanem azokat követték akiknek vagyona, hatalma, tekintélye volt. Allah így említi a Koránban:

„És a vezetői azoknak, akik hitetlenek voltak a népéből, azt mondták: „Nem látunk téged másnak, mint hozzánk hasonló embernek. És

nem látjuk, hogy követne más, mint a legalantasabbak közülünk, gondolkodás nélkül. Nem látunk bennetek semmi erényt felettünk. Nem! Azt gondoljuk, hazugok vagytok.”
Azt mondta Noé: „Népem! Mit gondoltok, ha nyilvánvaló bizonyítékot követtem Uramtól, és Ő Tőle Magától való kegyelmet adott nekem, de előletek ez elfedetett – vajon kényszerítsünk, amikor pedig utáljátok?” (Korán 11:27-28)

Nuh világosan megmondta nekik, hogy ő csak Ura üzenetét adja át nekik, arra szólítja őket, hogy forduljanak Allahhoz. S hogy ő ezért a tanácsért nem kér tőlük pénzt, hiszen jutalma majd Allahnál lesz. Csak azt kéri, hogy gondolkodjanak el azon, amit mond, s ha igaznak találják, kövessék őt. Azt felelték neki, egy privát beszélgetés alkalmával, hogy:

– Rendben, készek vagyunk elfogadni a vallásodat egy feltétellel. Akik veled vannak, azok szegény emberek, és ha mi követünk téged, és leülünk a szegények közé, akkor akik ránk néznek, azt mondhatják: „Nézd, az alja és a föle együtt...” Akkor keverednünk kéne a szegényekkel! Ez nem fog megtörténni! Szabadulj meg tőlük, zavard el őket! Mondd nekik, hogy fontosabb embereket kaptunk, akik jönnek, hogy elfogadják az útmutatást!

Nuh válaszát a Koránban olvashatjuk:

„És népem! Nem kérek én tőletek ezért semmi vagyont. Az én jutalmam nem mástól van, csak Alláhtól. És nem fogom elűzni azokat, akik hívők lettek! Bizony, ők találkozni fognak Úrukkal, de látom, hogy ti tudatlan nép vagytok.
És népem! Ki segítene nekem Allah ellen, ha elűzném őket? \bar{H} át ne emlékezzem meg?”
(Korán 11:29-30)
„Azt mondták: „Vajon higgyünk neked, mikor a legalacsonyabb rangúak követnek téged?”

Azt mondta Noé: „És mit tudok én arról, amit ők cselekedtek?

Az ő elszámolásuk egyedül Uramra tartozik, bár megértenétek!

És én nem fogom elűzni a hívőket,

én csak nyilvánvaló figyelmeztető vagyok.””

(Korán 26:111-115)

Nuh tehát azt mondta a gazdag vezetőknek, hogy ő nem űzheti el a szegényebb hívőt, hiszen ő nem ismeri a cselekedeteiket, azt csak Allah ismeri. Ő nem zárhatja el a jóságot előlük pusztán azért, mert anyagilag nem tehetősek. Az ő dolga csupán az, hogy az embereket figyelmeztesse, hogy ha nem hagynak fel bűnükkel, a bálványimádással, akkor fájdalmas büntetés vár rájuk Uruktól.

A vezetők Nuh válasza miatt nagyon dühösek lettek. Ezidáig, hosszú évszázadokig párbeszéd és vita volt a hitetlenek és Nuh között, de most elkezdték fenyegetni.

„Azt mondták: „Ha nem hagysz fel ezzel, Noé, bizony a megkövezettek között leszel!”

(Korán 26:116)

Tehát megfenyegették, hogy halálra kövezik! Mit tett Nuh? Tudta, hogy Allah vele van, nem félt a fenyegetésüktől. Fohászaiban azt kérte: „Ó, Allah, vezesd a népemet, Ó, Allah, vezesd ezeket az embereket!” Türelmes volt nagyon-nagyon hosszú ideig. Még akkor is türelmes volt, amikor az emberek kigúnyolták. Azt mondták rá: „Ez egy örült, elmebeteg, megszállta egy dzsinn. Hagyjuk magára egy darabig, míg újra normális lesz!”

„Tagadott Noé népe is előttük, és meghazudtolták a szolgánkat, és azt mondták: „Örült!”, és elűzetett.” (Korán 54:9)

Nuh ennek ellenére továbbra is hívta népét az igaz hitre. Egy napon aztán betelt a pohár...

„Azt mondták: „Noé! Bizony, vitába szálltál velünk, és gyakran vitatkoztál velünk. Őzd hát el azt, amivel fenyegetsz minket, ha az igazak közé tartozol!”” (Korán 11:32)

„És kinyilatkoztatott Noénak az: „Senki nem fog hinni a népedből, csak azok, akik már hívők lettek. Ne keserítsen hát el az, amit tesznek!...”” (Korán 11:36)

Allah tudatta tehát Nuh prófétával, hogy hiába próbálkozik, nem lesz több követője, ez az igazság, még ha további 1000 évig próbálná, akkor sem sikerülne több embert jó útra térítenie. Ekkor Nuh feladta a reményt. A hosszú évszázadok során soha nem emelte a kezét fohászra azzal, hogy „Uram, pusztítsd el őket!”, de most így szólt Urához:

„És Noé azt mondta: „Uram! Ne hagyj egyetlen lakót sem a földön a hitetlenek közül!
Mert ha meghagyod őket, félrevezetik majd a szolgálodat, és nem nemzenek mást, csak gonosz hitetleneket.
Uram, bocsáss meg nekem és a szüleimnek, és mindenkinek, aki hívőként lép a házamba, és a hívő férfiaknak, és a hívő nőknek. És ne gyarapítsd a bűnösöket másban, csak a pusztulásban!”” (Korán 71:26-28)

Allah mondja a Koránban, hogy Nuh (a.s.) mennyi mindenen keresztülment, oly sok mindent elviselt türelemmel. S amikor fohászra emelte a kezét, ő azonnal válaszolt neki.

„És bizony, Noé Minket szólított, és Mi vagyunk a legjobb Válaszoló.” (Korán 37:75)

Allah arra utasította Nuh prófétát, hogy készítsen egy bárkát, holott nem ács volt, nem is tudta, hogyan kell hajót építeni.

„És építsd meg a bárkát a Mi szemünk előtt, és a Mi sugallatunkra, és ne szólíts meg azokkal

kapcsolatban, akik bűnösök. Bizony, ők meg fognak fulladni.”

„És építette a bárkát, és mindig, amikor a népének vezetői elmentek mellette, gúnyolódtak rajta. Azt mondta: „Ħa ti kigúnyoltok minket, hát bizony, mi is gúnyolódni fogunk, ahogy ti gúnyolódtok.””

(Korán 11:37-38)

Nuh tehát nekilátott Allah útmutatásai alapján bárkát építeni, méghozzá a hegy tetején. S csodálatos dolog történt. Egy fa kinőtt, Nuh kivágta, felvitte a hegy tetejére, ott lefektette. A szögek készen várták, s ő összeszögelte a deszkákat. Mire visszament a hegy lábához, egy újabb fa nőtt az előző helyére, készen arra, hogy Nuh kivágja. Ő kivágta, felvitte a hegyre, összeszögelte. Ezek a darabok úgy illettek egymáshoz, mint a puzzle darabok. Elképesztő!

S valahányszor a hitetlenek vezetői elmentek mellette, kinevették, gúnyolódtak vele:

– Hé, Nuh, eddig azt mondtad, hogy próféta vagy, most meg felcsaptál ácsnak? De legalább végre felhagytál a hittérítésünkkel! Hadd adjunk egy tanácsot: ha hajót, vagy bárkát akarsz építeni, jobban tennéd, ha azt a parton csinálnád, mert hogy fogod majd innen oda levinni? Egy dzsinn jön majd a segítségedre, hogy levigye a vízhez?

De Nuh nem figyelt rájuk, folytatta tovább a bárka megépítését.

Az „israiliat” szerint a bárka 900 m hosszú, 150 m széles és 90 m magas volt. Abban az időben az emberek is nagyon magasak voltak, 18 m körül. Nem annyira hajóhoz hasonlított a bárka, mint inkább tengeralattjáróhoz, mert a teteje nem nyitott volt, hanem zárt. Majdnem 100 évbe telt, mire elkészült. S Allah tudja legjobban.

Allah mondta Nuhnak, hogy:

– Adni fogok egy jelet, s amikor azt meglátod, vedd a családodat, és a követőidet, és minden állatfajból egy hímet és egy nőtényt, s menjetek be a bárkába!

A jel az volt, hogy a kenyérsütésre használt sütőjükből víz tör

elő. Egy nap megérkezett a jel, s Nuh összegyűjtötte a családját, és a követőit. Mire a bárkához értek, csodálatos dolog történt: a bárka előtt minden fajú állatból egy him és egy nőstény ott állt sorban, hogy bemehessen a bárkába!

Allah megparancsolta a Földnek, hogy az összes vizet, amit tárol, adja ki magából, az égből pedig esőt zúditott le.

„És megnyitottuk az eget kapuját, leömlő esővel,
és forrásokat fakasztottunk elő a földből, és a víz találkozott egy előre elrendelt dologra.”
(Korán 54:11-12)

„Amíg, mikor eljött a (Mi) parancsunk, és a föld mélye túlcordult, azt mondtuk: „Gegyél fel rá (a bárkára) minden fajtából egy párat, és a családodat, kivéve azokat, akik ellen már megelőzte ezt a szó, és mindenkit, akik hisznek.” De azok, akik vele együtt hittek, csak kevesen voltak.” (Korán 11:40)

Beszálltak tehát mindannyian a bárkába. Nuhnak volt korábban egy hitetlen felesége, aki meghalt, s helyébe Allah egy hívő feleséget adott neki, akitől 4 fia született. A nevük: Ham, Sam, Yafith és Kan'an. Mindannyian muszlimok voltak, kivéve Kan'ant. Ő hitetlen volt, nem tartott apjával. S nézzük, mi történt?

„És azt mondta: „Szálljatok fel rá, Allah nevében van az útja és a kikötése! Bizony, Uram Megbocsátó, Irgalmas.”

És hajózott velük a hegyhez hasonló hullámokon, és Noé hívta a fiát, aki külön volt tőlük: „Fiam! Szállj fel velünk, és ne legyél a hitetlenekkel!”

Azt mondta: „Egy hegyen keresek menedéket, az meg fog védeni a víztől!” Azt mondta: „Nincs védelmező ma Allah parancsától, kivéve annak, akin Ő megkönyörül!” És a hullámok felcsaptak

„közöttük, és ő a megfulladók közül való lett.”
(Korán 11:41-43)

Nuh (a.s.) nem értette, miért kellett elvesztenie a fiát, hiszen Allah azt ígérte neki, hogy a családja biztonságban lesz. Az éghez emelte a kezét és így imádkozott:

„És Noé Urához fohászkodott, és azt mondta:
„Uram! Bizony, a fiam a családomhoz tartozik,
és bizony, a Te ígéreted igaz! És te vagy a
legigazságosabb döntőbíró!”
„Azt mondta Allah: „Noé! Bizony, ő nem
tartozik a családomhoz. Bizony, az ő cselekedetei
nem jók. Ne kérdezz hát engem arról, amiről
nincs tudásod! Bizony, intellek téged, hogy ne
legyél a tudatlanok között.”” (Korán 11:45-46)

Ebből a részletből azt tanulhatjuk, hogy az iszlám vallási kötelesség sokkal erősebb, mint a családi, vér szerinti kötelesség. Hiszen azt mondja Allah Nuh vér szerinti, biológiai fiára, hogy nem tartozik a családjához!

A víz elborította mindent, még a legmagasabb hegyeket is. Minden ember, s állat elpusztult, kivéve egy keveset, akik a bárkán voltak. S a bárkának Allah nevében volt az útja és a kikötése.

„És vittük őt egy palánkokból és szögekből készült bárkán,
amely a Mi szemünk előtt hajózott,
jutalomként annak, akit megtagadtak.
És bizony, meghagytuk azt jelként. Van-e bárki,
aki megfogadja a figyelmeztetést?”
(Korán 54:13-15)

„És az mondatott: „Föld! Nyeld el a vizedet, és ég, tartsd vissza magad!” És a víz alábbhagyott, és a Parancs teljesítettett. És a bárka megpihent a Dzsudi hegyen. És az mondatott: „Él a bünösök népével!” (Korán 11:44)

A bárka tehát megpihent a Dzsudi hegyen. Hogy hol van ez pontosan, Allah tudja legjobban. Egyes állítások szerint Kelet-Törökországban találták meg a maradványait, az Ararát-hegy gleccserjébe fagyva, némelyek szerint valahol máshol.

„Az mondatott: „Noé! Menj le a bárkáról békességgel Őölünk, és áldással rajtad és a népeken, amelyek azoktól fognak származni, akik veled vannak. De egyes népeknek élvezeteket adunk egy ideig, aztán fájdalmas büntetés fogja érni őket Őölünk.” (Korán 11:48)

Azt jelenti ez az idézet, hogy most még mindannyian hívők, de eljön az az idő, amikor az utódaik majd ismét megérdemlik a büntetést.

„Aztán következtek utánuk olyan örökösök, akik elhanyagolták az imát, és a vágyaikat követték, ezért hamarosan gonosz dologgal fognak találkozni.” (Korán 19:59)

A Nuh prófétával együtt bárkában lévő hívőknek nem voltak gyermekei, ezért minden ember lényegében Nuh leszármazottja. Allah ezt az ajándékot adta neki.

„És az ő leszármazottait tettük a túlélőkké.” (Korán 11:77)

Tanulság Nuh próféta történetéből

Az egyik tanulság, hogy nem a többség véleményét kell követni! Lehet, hogy az egész világ téved, s a kisebbségnek van igaza. Mindig az igazságot kell követni! S ahol az igazság, ott

van Allah.

Másrészt Nuh próféta példáján keresztül türelmet és kitartást is tanulhatunk! Nuh 950 évnyi folyamatos hitre hívása alatt mindössze 11-80 követőre talált, mégsem adta fel! Hiába gúnyolták, ő imádkozott ezekért az emberekért, s próbálta őket a helyes útra visszavezetni. Csak akkor kérte Urát, hogy pusztítsa el a hitetleneket, mikor Allah tájékoztatta, hogy más már nem tér meg népéből, csak akik már addig is követték őt.

Archeológiai bizonyíték az özönvízre, hogy a Mezopotámiai síkság mai szintjéhez képest, mélyen az alatt, vastag iszapréteg alatt özönvíz előtti civilizáció nyomára bukkantak.

Hud (a.s.)

Az Özönvíz után Nuh (a.s.) letelepedett valahol a mai Észak-Szíria, Dél-Törökország területén. 3 hívő fia élte túl az Özövizet: Sam, Ham és Yafith (ejtsd: Sám. Hám, Jafit). Ők innen Shaam-ból (amely egy nagy terület volt, a mai: Szíria, Palesztina, Libanon, Jordánia) elkezdték benépesíteni a Földet. Sam leszármazottaiból jöttek az arabok és izraeliek, Ham leszármazottaiból az afrikaiak, és Yafith utódaiból az oroszok és kínaiak. Mindannyian hívők voltak, az egész világ muszlim volt, egy Istenben, Allahban hitt. Majd telt-múlt az idő, hosszú idő eltelt, és az emberek hitetlenek lettek. A Sátán jött ismét a suttogásaival, taktikájával, rávette az embereket, hogy készítsenek szobrokat, azokhoz imádkozzanak, mert azokat legalább látják. Eltérítette az embereket Alláhtól, a bálványimádatra buzdította őket.

Sam leszármazottaiból alakult egy törzs, amit úgy hívtak: Ád. Allah nagyon sok mindent adott az Ád törzsnek: gazdagságot, egészséget, erőt, vagyont, gyermekeket, tiszteletet, tudást, civilizációt, erőt, hatalmas méretet, kerteket forrásokkal. Mindent, amit sok más népnek nem adott. Gazdagok, fizikailag erősek, és méretükben hatalmasak voltak. Allah említi, hogy Nuh (a.s.) népénél is nagyobbak voltak, nagyobbak, mint az első emberek. Nem volt előttük a Földön senki, aki nagyobb lett volna náluk. A mai Omán és Jemen közötti területen éltek.

Ők és Thiamud népe, illetve utódaik az eredeti arabok, ők Jemenből származnak. A későbbi, Ismail (a.s.) leszármazottai az úgynevezett arabok. A 124.000 próféta és küldött közül 4 volt eredeti arab: Hud, Saalíh, Shuaib, Muhammad (s.a.w.).

„...És emlékezzetek, amikor örökösökké tett benneteket Noé népe után, és nagyban megnövelte a termeteteket....” (Korán 7:69)

Ád népe annyira elmerült a vagyonukban, gazdagságban, hogy elfelejtették, hogy mindazt Allahtól kapták, s bálványokhoz kezdtek imádkozni. Ezért Allah Hud (a.s.) prófétát küldte hozzájuk, hogy hívja őket az egyistenhitre, s ne imádkozzanak másához, csak Allahhoz. Hud egy volt közülük. Allah a prófétákat szinte minden néphez a saját embereik közül választotta, azért, hogy ne mondhassák rá, hogy: „ez egy idegen, őt nem követjük.” S népe Hudot igaznak, őszintének ismerte minden jó tulajdonsággal.

„És Ád népéhez elküldtük a testvérüket, Húdot, aki azt mondta: „Népem! Imádjátok Allahot, nincs istenetek Rajta kívül. Őát nem féltetek Allahot?” (Korán 7:65)

Szinte minden prófétának ezzel kellett szembenézni, hogy az emberek másához imádkoztak, nem Allahhoz, ezért mondja mindégükük, hogy „Nincs más istenetek Rajta kívül.” Ez a Sátán csapdája és célja, hogy rávegye az embereket, hogy ne Allahot imádják, hanem valami vagy valaki mást.

Így feleltek neki:

„Azok vezetői, akik hitetlenek voltak a népéből, azt mondták: „Bizony, látjuk, hogy bolond vagy, és bizony, azt gondoljuk, hogy a hazugok közé tatózol!”
Azt mondta: „Népem! Nincs bennem bolondság, hanem Küldött vagyok a Világok Urától!
Átadom nektek Uram üzenetét és megbízható tanácsadó vagyok nektek.” (Korán 7:66-68)

Mi volt Hud üzenete Allahtól? A következő:

„És Ádhoz elküldtük a testvérüket, Húdot. Azt mondta: „Népem! Szolgáljátok Allahot, nincs más istenetek Rajta kívül! Ői nem vagytok mások, csak kitalálók.

Népem! Nem kérek érte tőletek jutalmat. Nincs jutalmam, csak attól, Aki teremtett engem. Hát nem használjátok az eszeteket?" (Korán 11:50-51)

Az emberek nem hittek neki, azt mondták: ha Isten küldöttet akart volna küldeni hozzájuk, akkor miért nem angyalt küldött, miért egy embert?

„...Nem más ez, csak egy hozzátok hasonló emberi lény! Abból eszik, amit ti esztek, és abból iszik, amit ti isztok!
És ha engedelmeskedtek egy hozzátok hasonló embernek, akkor biztosan vesztesek lesztek!
Vajon azt ígéri nektek, hogy amikor halottak lesztek, előhozattok majd?
Távoli, távoli az, mi ígértetett nektek!
Nincs más élet, csak az evilági élet, meghalunk, és élünk, és nem leszünk feltámasztva.
Nem más ő, csak egy emberi lény, aki hazugságot talált ki Allahhal kapcsolatban, és mi nem fogunk hinni neki!" (Korán 23:33-38)

Nem hitték el neki, hogy amikor meghalnak, és miután testük elporlad, majd újra feltámasztja őket Allah, elő lesznek hozva a sírból az Ítélet Napján.

A mai világban is nagyon sok ember (hitetlenek és hívők egyaránt) él úgy, mintha nem lenne Feltámadás, mintha nem tudnák, hogy az Ítélet Napján el kell számolnunk a cselekedeteinkkel Allah előtt.

Ád népe nem hallgatott Hudra, vitáztak vele. Féltek feladni eddigi életüket, nem akartak változtatni életformájukon. A túlvilági élet biztonsága helyett az evilági élet biztonságára fókuszáltak. A törzs vezetői hogy megakadályozzák azt, hogy bárki is kövesse Hudot a népükből, (nehogy egy, tíz, vagy ötven hívőn alapuló bázist hozzon létre, akik később legyőzhetnék őket) örültnek, dzsinnek által megszállottnak titulálták Hudot.

„Azt mondták. „Húd! Nem hoztál te nekünk nyilvánvaló bizonyítékokat, és nem hagyjuk el

az isteneinket csak azért, mert te azt mondd,
és nem hiszünk neked!

Nem mondunk semmit, csak azt, hogy
valamelyik istenünk megragadott téged
gonoszsággal!" (Korán 11:53-54)

Ád népének az volt a szokása, hogy a hegycsúcsok tetején palotákat építettek, illetve vájtak ki a sziklából. Szobákat, folyosókat, tárolókat, különböző funkciójú helyiségeket véstek ki csodálatos díszítésekkel. De ezekben a palotákban, erődítményekben nem laktak, csak hivalkodásra szolgált, hencegtek vele, hisz mindenki tudta, melyik palota kié. A völgyben pedig kisebb házakat építettek, amikben éltek.

„Hogyan építhettek minden magaslaton egy
jelet, pusztá szórakozásból!

És erődítményeket vesztek magatoknak,
mintha örökké élnétek?" (Korán 26:128-129)

Mivel ez a fejlett technológiájuk és találmányuk volt (hogy palotákat tudtak kivájni a sziklás hegyekből) ez arrogánssá tette őket, azt gondolták, ők uralják a világot, s hogy ők mindenki mást felülmúlnak. Ezért visszautasították a próféta hívását, üzenetét. Hiszen, ha elfogadnák, az az iszlám tanításai szerint azt jelenteni, hogy ők sem felsőbbrendűbbek másoknál, hanem ugyanolyanok: mindenki egyenlő mindenkivel. Ezért kifogásként az ősapáikat hozták fel érvként.

„Azt mondták: „Azért jöttél el hozzánk, hogy
egyedül Allahot imádjuk, és elhagyjuk azt, amit
az ősapáink imádtak?...” (Korán 7:70)

Hud figyelmeztette őket, hogy ha nem hagynak fel a bálványimádással, ugyanúgy meg lesznek büntetve, mint korábban Nuh (a.s.) népe. De ők így vitáztak vele:

„Éz nem más, mint a korábbi népek meséi,
és nem leszünk megbüntetve!” (Korán 26:137:138)

Azt gondolták, ők a leghatalmasabbak, nem fogja őket senki

megbüntetni. És mivel nem hittek a figyelmeztetésben, még fellengzősen, arrogánsan követelték is Hudtól, hogy ha igaz a fenyegetése, akkor hadd lássák, mi lesz a büntetésük, hozza azt el rájuk most.

„... Akkor hozd el ránk azt, amit ígérsz nekünk, ha igaz vagy!” (Korán 7:70)

S istenkáromlást követtek el, amikor:

„...azt mondták: „Ki hatalmasabb nálunk az erejét tekintve?” Nem látják, hogy Allah, Aki teremtette őket, hatalmasabb náluk az erejét tekintve? De ők tagadták a Ői ajáinkat.”
(Korán 41:15)

Arrogánsak, büszkék voltak ugyanolyan büszkeség volt bennük, mint Iblisben, amikor nem hajolt meg Adam (a.s.) előtt. Büszkeség, ami az összes bűn szülőanyja, büszkeség, ami a betegségek szülőanyja. Ezért mondta Muhammad (s.a.w.) próféta, hogy akiben egy parányi büszkeség is van, az nem lép be a Paradicsomba.

Hud, mikor látta, hogy elfordulnak az igazságtól, visszautasítják Allah üzenetét, kihívást intézett feléjük, s azt mondta, ha nem hisztek, ti zsarnoki nép, akkor gyertek, és ártsatok nekem, ha tudtok, gyertek ellenem mindannyian, majd meglátjuk, mi fog történni! De ez elbizonytalanította őket, nem merték bántani, gondolták, mi van, ha tényleg igaz, amit mond, és a Teremtő megvédi őt.

„Bizony, Allahot hívom tanúnak, és ti is tanúsítjátok, hogy én ártatlan vagyok attól, amit ti társítotok.
Rajta kívül. Szőjétek hát a terveteket ellenem, mind együtt, és ne adjatok nekem haladékat.
Bizony én Allahra hagyatkoztam, az én Úramra és a ti Uratokra. Nincs egyetlen mozgó teremtmény se, amelynek ne Ő ragadná meg az üstökét. Bizony, az én Úram egyenes úton van!

Ŋát ha elfordultok, én bizony átadtam nektek azt, amivel hozzátok küldettem. És az én Ūram másik népet hoz majd örökösül, és ti nem ártotok Neki semmiben. Bizony, az én Ūram minden dolog (Megörzöje." (Korán 11:54-57)

S így fohászzkodott Hud Allahhoz:

„Azt mondta: „Ūram! Segíts nekem, mert meghazudtoltak engem!”
Azt mondta: „Égy kis idő múlva bizonytal meg fogják bánni!”” (Korán 23:39-40)

S mi történt? Allah aszályal sújtotta őket. Pár évig szárazság volt, s mikor a kertjeik kezdtek kiszáradni, űk a bálványaikhoz mentek esőért imádkozni. Hud (a.s.) azt mondta nekik:

„És népem! Kérjétek Uratok bocsánatát, aztán forduljatok Ŋozzá bűnbánattal. Ő bőségesen fog (esőt) küldeni rátok az égből, és erővel növeli az erőtöket. És ne forduljatok el, bűnösként!” (Korán 11:52)

Tehát kérjk Uruk bocsánatát, majd maradjanak meg a helyes úton, s akkor Allah még jobban megnöveli az erejüket, még akkor is, ha már így is űk voltak a legerősebb nép. De űk nem hallgattak Hud prófétára. Visszamentek a bálványaikhoz imádkozni.

Ekkor Allah hatalmas, sötét felhőt küldött feléjük. Azt hitték, az isteneik segítettek rajtuk, és hamarosan esni fog az eső. De eső nem esett a felhőből, hanem hatalmas szél kerekedett,

ami napokig fújt szünet nélkül, körbevée űket minden oldalról.

Allah nem hirtelen küldte rájuk a büntetést. Kegyelme megmutatkozik abban, hogy a szél 8 nap, s 7 éjjel körülvette őket, nem pusztította el őket egyből, időt hagyva a bűnbánatra. Ezt ők egy rossz ómennek, előjelnek tartották, mégsem fordultak Allahhoz! Jéghideg szél volt, üvöltő hanggal, s ahogy közeledett, mint egy tornádó, egyre erősödött, s elsöpört, porig rombolt mindent, amin keresztülment. Az emberek megijedtek, menekülni kezdtek, rohantak a hegyen levő palotáikba. Azt gondolták, az megvédi őket. De végül, a nyolcadik napon, a szél megragadta, s felemelte őket a Mennyekig, majd fejjel lefelé a földre taszította őket. A Korán így ír erről:

„Áztán, amikor látták azt, mint egy felhőt, közeledni a völgyeikhez, azt mondták: „Felhő ez, amely esőt hoz nekünk!” De nem! Éz az, aminek a siettetését kértétek – szél, amelyben fájdalmas büntetés van, ami elpusztít mindent Úra parancsára. És amikor a reggel eljött, semmit nem lehetett látni, csak a lakhelyeiket.” (Korán 46:24-25)

„...dühöngő szelet küldtünk rájuk a szerencsétlenség napjai során, hogy megismerjék a megaláztatás büntetését ebben a világban. És bizony, a Túlvilág büntetése még megalázóbb, és nem lesznek megsegítve.” (Korán 41:16)

„Ádot pedig elpusztította a vad, üvöltő szél. Ő tette ki ennek őket hét teljes éjszakán és nyolc teljes napon keresztül, szünet nélkül. Láthattad az embereket lerogyva, mintha csak elkorhadt datolya-törzsek lennének. Látod-e bármi maradványukat?” (Korán 69:6-8)

Ők voltak a leghatalmasabb emberek a Földön minden értelemben, és úgy elpusztultak, hogy nyomuk sem maradt. Thamud népének, Fáraónak vannak maradványai, még Nuh bárkájának is, de Ád népének semmi nyoma, semmi régészeti bizonyítéka nincs a Földön. Ha nem hallottunk volna a Koránból róluk, nem is tudnánk, hogy egyáltalán léteztek. S miért van ez így? Egyes muszlim történészek és hittudósok szerint az

egyik oka az, hogy tanulságként szolgáljon az utókornak: hogy bár ők voltak a legerősebbek, legnagyobbak, de mivel tagadták Allah szavait, s azt gondolták, nincs náluk erősebb, Allah lemosta őket a Föld színéről úgy, hogy hírük sem maradt. Ad népe, hol van most az erőtök? Hol van a hatalmatok? Azt gondoltátok, senki sem tud legyőzni, elpusztítani, mi történt ma a hatalmatokkal? Ma hány olyan nép, állam van, amely azt gondolja, hogy ő a leghatalmasabb, minden nép felett áll?

Ad népét elpusztította Allah, csak Hudot és követőit hagyta életben. S bár ők is ott voltak a büntetés helyszínén, egy fedél alatt meghúzódva néhány jószággal, őket Allah parancsára a pusztító szél elkerülte, s nemcsak ők, de az állatok is megmenekültek.

„Így Mi megmentettük őt, és azokat, akik vele voltak, Tőlünk való kegyelemként. És teljesen elpusztítottuk azokat, akik tagadták a Mi ajánkat, és nem voltak hívők.” (Korán 7:72)

„És amikor eljött a Mi parancsunk, megmentettük Húdot és azokat, akik vele együtt hittek, Tőlünk való kegyelemként, és megmentettük őket a súlyos büntetéstől.” (Korán 11:58)

Huddal és a túlélő hívőkkel az iszlám elterjedt azon a területen. Az emberek egységben voltak, ameddig Hud meg nem halt.

Allah megannyi különböző helyen mondja nekünk a Koránban, hogy az előttünk élt népek történetét tanulságként említi, hát tanuljunk belőle!

Ezért valahányszor egy sötét felhő közeledett Médina felé, Muhammad proféta (s.a.w.) arca mindig megváltozott, aggódott, s fohászkodni kezdett. Egy ilyen alkalommal Aisha (Allah legyen elégedett vele) megkérdezte tőle: „Ó, Allah Küldötte (s.a.w.), miért tűnsz annyira aggódalmasnak?” Azt válaszolta: „Ezek a felhők korábban büntetésként lettek elküldve, hogy népeket pusztítsanak el. Fohászkodjunk, hát, hogy Allah kegyes esőt küldjön ránk, és ne azt a büntetést!”

Mi is, mikor halljuk a szél süvítését, ordítását, vagy látjuk a villámlást, kérjük Allah védelmét!

Saalih (a.s.)

Hasonlóan Hud prófétához (a.s.), Saalih (ejtsd: Szálih) (a.s.) sincs említve a Bibliában, mert ők arab próféták voltak. Mindazonáltal a Biblia tanúsága szerint Musa (a.s.) figyelmeztette a népét, hogy ne hogy úgy járjanak, mint Hud (a.s.) és Szálih (a.s.) népe, tehát utalt rájuk.

Az üvöltő szél pusztításától megmenekült emberek Hud prófétával (a.s.) északra vonultak, s Al-Hidzsr-ban telepedtek le, ahol megalapították a Thamud törzset. (Al-Hidzsr az ókorban Hága városaként volt ismert, mai neve Madáin Szálih, ami azt jelenti: Szálih Városa. Medinától kb.380 km-re található ÉNy-ra.)

Nézzük, mi történt ezekkel a túlélőkkel! Letelepedtek, utódaik születtek, kertekben gazdálkodtak, Allahhoz imádkoztak. Időközben Hud próféta (a.s.) meghalt. Emlékezzünk rá a korábbi fejezetből, hogy hatalmas természetűek voltak, hatalmas lakhelyekkel! Gyarapodtak vagyoniukban is, hatalmukban is. Generáció generációt követett, s egy idő után elfelejtettek megemlékezni Allahról.

Nagyon fontos, hogy mindig: jólétben és nehézségben is imádkozzunk a Teremtőhöz! Legyünk neki hálásak mindazért, amivel ellátott és ellát minket! Aki keresi Allah közelségét jólétben, ahhoz Allah maga közeledik a nehézségben!

Tehát Thamud népe egyre gazdagabb lett, s akárcsak ősapáik, ők is a hegyekből vájták ki lakhelyeiket.

„És a hegyekből vájták ki a házaikat, biztonságban érezve magukat.” (Korán 15:82)

Boldogok voltak, hogy biztonságban vannak. Azt tartották, hogy semmi sem tud nekik ártani. A szél nem pusztíthatja el

őket, hiszen ezek sziklák. Az áradás nem érheti el őket, hiszen a hegy tetején vannak. Földrengés nem rombolhatja le lakhelyüket, hiszen azok egy-egy nagy sziklatömbből készültek.

– Mi más tudna elpusztítani minket? - mondták.

Emlékezzünk, hogy Ád népétől ugyanezt hallottuk, s Allah bebizonyította az ellenkezőjét: lesöpörte őket a Föld színéről. Nem lehet dacolni, szembeállni Allahhal, hiába valaki a legszuperebb, legintelligensebb, legfejlettebb technológiával rendelkező ember, aki szembeáll Allahhal, arra lesújt a büntetése! Ezt bizonyította a Teremtőnk a korábban élt népek példájával és teszi ezt napjainkban is.

Allah elhatározta, hogy küld hozzájuk egy embert közülük, Saalih (a.s.). Ez alkalommal Allah olyan embert választott, aki gazdag, nagy tiszteletben álló családból származott. Ő volt a legintelligensebb, s arra készültek az emberek, hogy megválasszák vezetőjüknek.

„S Thamudhoz elküldtük a testvérüket, Szalihot. Azt mondta: „Népem! Szolgáljátok Allahot, nincs más istenetek Rajta kívül! Ő hozott létre benneteket a földből, és letelepített rajta. Kérjétek hát az Ő bocsánatát, aztán forduljatok Hozzá bűnbánattal. Bizony, Uram közel van, és válaszol.” (Korán 11:61)

„Amikor a testvérük, Szálih azt mondta nekik:
„Nem lesztek istenfélők?
Bizony, én megbízható Küldött vagyok
hozzátok.
Féljétek hát Allahot, és engedelmeskedjete
nekem!
És nem kérek érte semmi fizetséget tőletek. Az
én fizetségem csak a Világok Urától van.
Vajon meg lesztek hagyva biztonságban abban,
ami itt van
kertekben és forrásoknál,
és gabonamezőknél, és puha hajtású
datolyapálmáknál?
És házakat vájtok ki a hegyekből, nagy
ügyességgel.
Féljétek hát Allahot és engedelmeskedjete
nekem!” (Korán 26:142-150.)

Thamud népe megdöbbsent Saalih kijelentésein, hogy felcsapott papnak, prófétának, és prédikálni akar nekik, s elvesztették reményüket benne. Így feleltek:

„Azt mondták: „Szálih! Bizony, te voltál
közöttünk az, akibe korábban a reményünket
helyeztük. Vajon megtiltod nekünk, hogy azt
imádjuk, amit az ősapáink is imádtak? És
bizony, kétségben és gyanakvásban vagyunk
azzal kapcsolatban, amire te hívsz minket!”
(Korán 11:62)

Saalih azt mondta nekik, hogy nem fognak semmit elveszíteni, folytassák ugyanúgy az életüket, de egyedül Allahhoz imádkozzanak, s ne bálványokhoz, vagy a közöttük élő gazdag emberekhez! Az volt a szokásuk ugyanis, hogy a gazdagokhoz imádkoztak, s bármit mondott az a gazdag ember, azt fejvesztve követték.

Saalih emlékeztette őket, hogy legyenek hálásak Allahhoz, forduljanak hozzá, hiszen amit Allah Ád népével tett, velük is megteheti:

„És emlékeztetek, amikor örökösökké tett benneteket Ád után, és letelepített benneteket a földön, palotákat építtetetek a síkságain, és a hegyeiből házakat vájtatok ki magatoknak. Emlékeztetek hát Allah adományaira, és ne cselekedjetez gonoszul a földön, romlást terjesztve.” (Korán 7:74)

Az emberek azonban ahelyett, hogy Allahhoz fordultak volna, s hallgattak volna Saalihra, ellene fordultak, és mindenkit ellene fordítottak. S ugyanúgy, mint a korábbi próféták és küldöttek esetében, mikor az igaz hitre hívták az embereket, ők ellenségesen viselkedtek, s kigúnyolták őket.

Különböző korokban élő, különböző emberek, és mégis, mintha ugyanarra az egyetemre jártak volna, ugyanúgy reagáltak a próféták hívására. Hogy lehet ez? Úgy, hogy a Sátán volt a tanítójuk. Figyelszük meg, mit csinált Iblis, a Sátán! Figyelszük meg, mert ma is ezt teszi! Ugyanazt a tervet alkalmazta/alkalmazza újra és újra és újra, mint korábban, hiszen az már működött számtalanszor. Látni fogjuk, hogy még a későbbi próféták népeinél is működik! Nincs szüksége változtatni a jól bevált terven, az emberek mindig beleesnek ugyanabba a csapdájába! Allahi mentsen meg minket attól, hogy mi a Sátán csapdájába essünk!

Ezért lett a Korán leküldve, figyelmeztetésként az embereknek, s egyik fő üzenete, hogy ne imádkozzanak semmi máshoz, csak Allahhoz.

„...Éz a könyv, amelynek tökéletesek az ájai, és részletesen meg vannak magyarázva, attól Aki Bölcs, mindent jól ismer.
„Ne szolgáljatok mást, csak Allahot! Bizony, én figyelmeztető örömhírhöző vagyok Tőle hozzátok.”” (Korán 11:1-2)

Saaliht is kigúnyolták, örültek, varázslónak nevezték. Pár ember elkezdett csatlakozni hozzá, ezért tartották varázslónak, aki megbabonázza az embereket.

„Azt mondták: „Te csak a megbabonázottak közé tartozol!

Nem vagy más, csak hozzánk hasonló emberi lény, hozz hát egy jelet, ha igaz vagy!”

(Korán 26:153-154)

Kérdezte Saalih, hogy milyen jelet akarnak bizonyítékként. Azt felelték, hogy majd eldöntik, milyen jel legyen, és tudatják vele. *(Ném elég, hogy egy jelet akartak, még azt is ők akarták meghatározni, hogy milyen jel legyen!)* Összegyűltek hát a törzs vezetői, hogy kitaláljanak valami olyant, amit Saalih nem tud teljesíteni. Így tanakodtak:

– Legyen az, hogy ez a szikla, ami itt van a közelünkben, nyíljon szét, és jöjjön ki belőle egy nőstényteve!

– Nem, az nem elég! Legyen az, hogy a sziklából jöjjön elő egy 10. hónapban lévő, vemhes nőstényteve!

Egy másik túllicitálta:

– De legyen az a nőstényteve olyan nagy, amekkorát még életünkben nem láttunk!

Egy újabb társuk azt mondta:

– Az mind nem elég! Legyen az a nőstényteve vörös, s borítsa rengeteg gyapjú a testét!

Egy másikuk felugrott és mondta:

– Ez a nőstény teve igya ki az összes vizet a völgyből!

Egy következő azt találta ki:

– Ez a nőstényteve adjon annyi tejet, amennyi az egész városnak elegendő!

Mindegyikük más-más ötlettel állt elő. Így szórakoztak Saalihon.

Végül Saalih megkérdezte tőlük:

– Végeztetek?

– Igen. - felelték.

– Ha előhozom nektek ezt a nősténytevet, akkor hinni fogtok nekem?

– I-i-igen, természetesen, akkor hinni fogunk neked! - Azt gondolták, amit kértek, lehetetlen teljesíteni.

– De, ha utána nem hisztek nekem, tudjátok, hogy Allah megbüntethet benneteket!

- Ne-e-em, nem, akkor hinni fogunk neked!
- Legyen! - mondta Saalih, majd megegyeztek egy napban, hogy mikor teszi meg Saaih azt, amit kértek tőle.

Azon a megbeszélte napon mindannyian összegyűltek, s az általuk kijelölt szikla elé álltak. Saalih fohászolni kezdett Allahhoz, kérte, hogy hozza elő azt a nősténytevé a sziklából, amit az emberek leírtak.

„És népem! Allahnak ez a nősténytevéje jel nektek, hagyjátok hát, hogy Allah földjéről egyen és ne érintsétek ártalommal, nehogy közeli büntetés ragadjon meg benneteket.”
(Korán 11:64)

A szikla kettévált, és előjött belőle egy nőstényteve. Olyan hatalmas, amelyet még sose láttak, vemhes, vörös színű. Az emberek elámultak, nem hittek a szemüknek. Ez a csoda megosztotta a tömeget. Nagyobb részük csak állt, és nézett, nem jutott szóhoz. Mit mondjanak most?

Majd azt mondták:

- Ez varázslat!
- De hiszen ti kértetek egy jelet tőlem! Én Uramhoz fohászoktam, és a teve előjött pontosan olyannak, amilyennek akartátok, s most azt akarjátok mondani, hogy varázslat?! - méltatlankodott Saalih.

De az emberek másik része elkezdett hinni benne:

- Nem, mi hiszünk! Te vagy a küldött, Allah az egyedüli Isten! Nem akarunk máshoz imádkozni, csak Allahhoz.

Az emberek elkezdtek vitatkozni.

„A vezetői azoknak, akik fennhéjazók voltak a népéből, azt mondták azoknak, akik elnyomottak voltak – akik hittek közülük: „Gudjátok, hogy Szálih az, aki Urától lett elküldve?” Azt mondták: „Bizony, mi tényleg hiszünk abban, amivel ő elküldetett.”

Akik fennhéjazók voltak, azt mondták: „Bizony, mi hitetlenek vagyunk abban, amiben ti hisztek!” (Korán 7:75-76)

A gazdagok kitarítottak amellett a nézetük mellett, hogy Saalih (a.s.) varázsló. Nem akartak változtatni egy szemernyit sem az életükön, meg voltak elégedve a gazdagságukkal, isteneikkel.

Amikor leküldte Allah a nösténytevét, így utasította őket Saalihon keresztül:

„...Bizony, egyértelmű bizonyíték jött el hozzátok Uratoktól. Allahnak ez a nösténytevéje jel nektek. Hagyjátok hát, hogy Allah földjén legeljen, és ne érintsétek ártással, nehogy fájdalmas büntetés ragadjon meg benneteket.” (Korán 7:73)

Mivel Thamud népe hatalmas tevét akart, azt kaptak, s annak hatalmas volt az étvágya, vízigénye is. Ezért megegyeztek, hogy egyik nap Allah nösténytevéje iszik a kútból reggeltől estig, a többi tevét addig máshova hajtják. Másnap pedig Allah nösténytevéje lesz távol a víztől, s a többi tevé fog inni. Így osztották be az itatást.

„És tájékoztasd őket, hogy a vizet meg kell osztani közöttük, mindegyik ivást meghatározva.” (Korán 54:28)

Ez olyan szabály volt, amin nem lehetett változtatni, hiába kérték. Az emberek egyrészt örültek is, és szomorkodtak is. Örültek, mert a tevé egy jelként ott volt előttük, egy élő csoda volt, hatalmas és erős tevé. Minden nap látták, s hatására minden nap újabb és újabb ember csatlakozott Saalihhoz (a.s.), s tért vissza a helyes útra.

Aztán egy nap a nösténytevé világra hozta borját az emberek szeme láttára. Mi történt erre? Akik hívők voltak, a hite még erősebb lett, akik hitetlenek voltak, azoknak pedig a hitelenségük nőtt.

A hitetlenek annyira büszkék voltak (s korábban említettem, hogy a büszkeség minden betegség anyja), fenn hordták az orrukat, hogy nem akartak nézeteiken változtatni Saalih kedvéért. De azt látták, hogy amivel ki akarták gúnyolni Saaliht, a nősténytevével, az valóra vált, és most egyre több embert készített arra, hogy kövessék őt. Saalih tábora egyre népesebb lesz, az övék meg csökken. Ez nagy probléma volt nekik. Méltatlankodtak.

– Mi az, hogy nem ihatunk akkor, amikor akarunk? Mi nem tudunk élni egy tevével, akinek egy egész nap fenn van tartva az ivásra! Senki nem mer a közelébe sem menni, mikor a kútból iszik. S mi, emberek csak másnap vehetünk magunkhoz vizet! Az egész város! Mi ez?

– Régen nem így volt; minden nap ihattunk a kútból! Ma meg egy nap a nősténytevéjé, másik nap meg a városé a víz? Ez a nőstényteve előjön a semmiből, és elvesz 1-1 napot az életünkből!

– Még a farmunkat sem tudjuk ellátni! Valahányszor ez a nőstényteve jön, az összes jószágunk, tevénk, marhánk megijed tőle, s szanaszét szalad!

Megállapodtak abban, hogy ez nem mehet így tovább, el kell pusztítani a nősténytevé, bármit is mond Saalih. Ez csak egy varázslat volt, nem kell tartani a fenyegetésétől. Összegyűltek tehát, 9 ember, eldöntötték, hogy megölik a tevé, és utána a borját is. Összeesküvést szöttek, odamentek mindenkire, kérdezték:

– Ha megöljük a nősténytevé, utána velünk lesztek vagy ellenünk?

– Veletek leszünk. - mondták.

Mindenkit végigjártak, de főleg a város befolyásos embereit. A legtöbben azt mondták, „Veletek leszünk.”

Megindult a szóbeszéd, hogy egyesek szervezkednek, s a hír eljutott Saalihhoz is. Ő ismét figyelmeztette az embereket:

– Ha ártotok a tevének, eljön rátok Allah büntetése, elpusztít benneteket!

Az összeesküvők nem hallgattak az intésre. S már nem csak kilencen voltak, mert megkapták a városlakók többségének

támogatását is. Egy nap lesben álltak, s megvárták, hogy a nőstényteve lejjön a hegyről, ahol általában tartózkodott. Amikor az lejjött a borjával, a 9 ember eléje vetette magát. De a nőstényteve olyan hatalmas volt, olyan kivételes, hogy megijedtek, és kilencből nyolcan elszaladtak. A kilencedik egy nyílveesszót szúrt az állat lábába, amitől annak csontja eltört. A teve eldőlt, erre a többiek is visszafutottak, mind a kilencen rávetették magukat, és megölték a tevét. A borja felrohant a hegyre, az emberek utána. Elkapták, s mielőtt megölték az háromszor ordított egymás után. Az emberek örvendeztek, hogy most már minden nap ihatnak a tevéik, nem csak kétnaponta. S miután megölték a tevét, megnyúzták, feldarabolták, elosztották a húsát az emberek között. Mindenki evett belőle, kivéve Saalihot és a követőit. Mikor Saalih (a.s.) meghallotta a nőstényteve ordítását, rohant vissza a városba az emberekhez, hogy megállítsa őket, de már túl késő volt. Az emberek akkor már összegyűlve, örvendezve ették a tevehúst.

Amikor meglátták Saalihot, azt mondták neki:

– Gyere csak, gyere! Látod, mit tettünk a tevével, na, most akkor hozd elő azt a büntetést, amivel fenyegettél!

„Áztán elvágták a teve térdinát, megvetve Uruk parancsát, és azt mondták: „Szálíh! Hozd el nekünk, amit ígértél, ha a Küldöttek közül való vagy!” (Korán 7:77)

„...És azt mondta: „Szórakozzatok hát három napig az otthonaitokban! Olyan ígéret ez, amely nem hazudtoltatik meg.” (Korán 11:65)

A hitetlenek vezetői így pusmogtak: Micsoda, fenyegetőzik nekünk Szálíh?! Öljük meg! S azon az estén a 9 összeesküvő összegyűlt, és megegyeztek, hogy az éjszaka megölik Saalihot a családjával együtt, másnap reggel, pedig majd azt mondják a többieknek, hogy ők nem tudnak semmiről.

„Azt mondták: „Ésküdjünk meg egymásnak Allahra, hogy megtámadjuk őt és a családját éjszaka! Áztán majd azt mondjuk az

örökösének: „Nem voltunk tanúi a családja pusztulásának, és bizony, igazak vagyunk!”
És kiterveltek egy tervet, és Mi is tervet terveltünk anélkül, hogy tudták volna.
És lásd, milyen lett a tervük vége, hogy elpusztítottuk őket, és a népüket, valamennyit!” (Korán 27:49-51)

Saalih a hegyen lakott, s amikor éjjel a 9 összeesküvő elindult, hogy megölje őt, s mentek fel a hegyre Allah megrengette a földet, s fentről megindult egy nagy szikla, ami lesodorta, s kilapította őket. Így halt meg a 9 vezető.

Saalihot utasította Allah, hogy hagyja el a helyet a követőivel, mert közeleg a büntetés Thamud népére. Ő így is tett. A hitetlenek pedig örültek. Ünnepezték, hogy megszabadultak a tevétől is, és Saalihától is. Nem féltek a büntetéstől, büszkék, túl magabiztosak voltak abban, hogy nekik senki nem tud ártani, s a sziklaházaik megvédik őket mindentől.

Majd ezt követően, az első nap az arcuk színe sárgára (egyenes elbeszélések szerint vörösre) változott az összes embernek. Ebből tudták, hogy valami közeleg, ezek valami rossznak az előjelei. Második nap vörösre változott az arcuk. Megijedtek, hogy úgy tűnik, igaz, amit Saalih mondott nekik. Sírtak, kiabáltak, sikítottak, elkezdték megásni a saját sírjaikat. A harmadik nap az arcuk sötétre és feketére változott. Mindenki bemenekült az otthonába, ahol biztonságban érezték magukat. Allah olyan büntetést küldött le, mint előtte még senki másra. Allah fájdalmas, lassú halállal pusztította el őket. Másodpercről másodpercre tapasztalhatták meg a büntetést. Miért? Mert Allah megadta nekik, amit kértek, teljesítette a kívánságukat, leküldte a jelet, és ennek ellenére mégsem hittek!

„De a hatalmas Kialtás megragadta őket kora reggel.” (Korán 15:83)

Egy hangot kezdtek hallani reggel, ami egyre hangosabb és hangosabb lett, amíg annyira elviselhetetlen volt nekik, hogy mindegyikük összegörnyedve feküdt a földön. És a hang elkezdett rezegni, remegni, az egész nép remegett tőle, s ezt az

erős rezonanciát testük nem bírta elviselni *(egyes leírások szerint az agyuk felrobbant, mások szerint a szívük leállt)*, s ott a helyszínen meghaltak. Olyan hanghullámot küldött rájuk Allah, ami elpusztította őket, törmelékké váltak. Pusztán a hangtól meghaltak, nem volt se szélvihar, se áradás, csak egy hang.

„És a Kiáltás megragadta azokat, akik vétkeztek, és a földre borulva feküdtek otthonaikban, mintha sosem éltek volna ott. Bizony, Ṭhamúd nem hitt Urukban, el hát Ṭhamúddal!”
(Korán 11:67-68)

Miután mindenki meghalt, Saalih (a.s.) visszament a városba, szomorkodott népének halálán. s azt mondta a halottak fölött:

– Ez az a vég, amit akartatok magatoknak? Átadtam nektek az Uramtól való üzenetet, miért nem követtetek? Miért nem ismertétek el, hogy nincs más Isten, csak Allah? Mindenetek meglett volna! Megsokszorozta volna az ellátásokat, gazdagságotokat, erőtöket! Miért kellett büszkének lennetek? Miért kellett tagadnotok és Allah parancsai ellen fordulnotok? Én átadtam Uram üzenetét, őszinte, jó tanácsadótok voltam. De ti nem szeretitek az embereket, akik őszinte tanácsokat adnak nektek!

Sajnos, ez ma is így van. Az emberek nem hallgatnak a jó tanácsra, hogy hagyjanak fel a tiltott dolgokkal, imádkozzanak. Helyette azokra hallgatnak, akik maguk is bűnben élnek, akik nem törődnek velük vagy

bárki mással, s az emberek inkább őket követik. Visszautasítják azokat, akik viszont őszintén jót akarnak nekik.

Ezt követően Saalih (a.s.) elhagyta a várost, Palesztinába vándorolt, ott telepedett le Ramala városában, s később ott halt meg.

Évszázadokkal később Muhammad próféta (s.a.w.) a tabuki csatában, a sivatagos területen Al-Hádzsr városa mellett haladt el. Társai odamentek a sziklaházakhoz, az egyik kútban találtak vizet, merítettek belőle, hogy igyanak, és főzzenek vele. Találtak edényeket is, azokat magukkal vitték. A próféta (s.a.w.) azt mondta:

- Aki vett a vízből, öntse ki, aki főzött a vízből, borítsa az ételt ki! Aki elvett onnan bármit is, vigye vissza! Né menjetek ilyen helyekre: odá, ahova Allah a haragját küldte le, csak akkor ha sírtok!

Magunk is odamehetünk megnézni a várost, de nem azért, hogy megcsodáljuk mint turista látványosságot, hanem azért, hogy tanuljunk Thamud népének esetéből. Ezeket a helyeket Allah azért hagyta meg, hogy halljuk a történetüket a Koránból, és lássuk a szemünkkel, hogy nem számít sem vagyon, gazdagság, sem technológiai fejlettség Allah haragjával szemben!

Ibrahim (a.s.)

Ibrahim (Ábrahám) (a.s.) az egyik legnagyobb próféta Muhammad (s.a.w.) után.

Babilonban született, a mai Irak területén. Allah nem egyszer, nem kétszer, de újra és újra tesztelte őt, s ő átment minden egyes teszten.

„...És Allah Ábrahámot bizalmas barátjául választotta.” (Korán 4:125)

Allah barátjává választotta, mert nem számított, mit mondott neki Allah, még ha Ibrahim (a.s.) számára furcsa, értelmetlen is volt, ő alávetette magát annak, mert tudta, hogy honnan jön az utasítás.

Allah elfogadta Ibrahim fohászát, mikor azt kérte: „Ó, Allah! Add, hogy az emberek megemlékezzenek rólam jó megemlékezéssel, amikor én már nem leszek!”

„És add meg, hogy igazsággal említsenek a későbbi generációk között.” (Korán 26:84)

Ezért említjük mi, muszlimok minden imánkban és fohászukban Ibrahim prófétát.

Allah mindenkivel elfogadtatta Ibrahim prófétát (a.s.). A keresztények és zsidók is elismerik, és úgy tekintenek Ibrahimra, mint prófétára. S kétségkívül mi, muszlimok is elfogadjuk, tiszteljük és prófétaként tekintünk Ibrahimra. Egyetlen másik prófétának sincs ilyen státusza, mint neki.

„Vagy azt mondjátok, hogy Ábrahám, és Izmail és Izsák és Jákob és a törzsek prófétái zsidók voltak, vagy keresztények voltak?” (Dondd: „Gí tudjátok jobban, vagy Allah tudja?...” (Korán 2:140)

„Könyv népe! Miért vitáztok Ábrahámmal kapcsolatban, amikor a Tóra és az Evangélium

csak utána küldetett le? Miért nem használjátok az eszeteket?

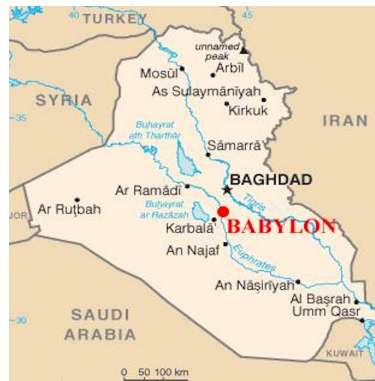
...Akkor miért vitáztok olyasmiről, amivel kapcsolatban nincs tudásotok? Allah tud, ti pedig nem tudtok.

Ábrahám nem volt sem zsidó, sem keresztény, hanem haníf volt, muszlim. És nem tartozott a társítók közé." (Korán 3:65-67)

Lássuk, a történetét!

Gyermekévek Babilonban

Amikor Ibrahim próféta született, az emberek bálványokhoz imádkoztak. A gazdagok nagy bálványokat vásároltak, a szegények csak kisebbeket engedhettek meg maguknak. S ha nagy problémájuk volt, akkor kölcsönkértek egy nagy bálványt, hogy ahhoz imádkozzanak, mert úgy gondolták nagy gondhoz nagy bálvány segítsége kell.

Mikor Ibrahim már nagyobbacska lett, egyszer látta az apját, (akit *Taríknak* hívták, de a nép *Aazarnak* nevezte), hogy bálványokat vés ki fából és kőből, és azokat eladja. Majd azt is látta, hogy az emberek azok előtt a szobrok előtt borulnak le fohászkodva, amelyeket a saját apja vésett ki. Nagyon megdöbbsent.

Mikor Ibrahim már elég nagy volt, hogy segítsen apjának a munkában, az apja azzal bízta meg, hogy ő vigye, és adja el a szobrokat az embereknek.

Ez egy nagy teszt, próbatétel volt Allahtól, már ilyen fiatal korában.

Ibrahim, amikor vitte eladni a bálványokat, a folyó mellett szokott elmenni, s el szokta süllyeszteni azokat. Belerakta a folyóba a bálványt, és mondta neki:

- Mentsd meg magad, mentsd meg magad! Ússz! Megfulladsz, csinálj valamit! Magadat sem tudod

megmenteni, akkor hogy fogsz engem megmenteni?
Magadra sem tudsz vigyázni, akkor hogy fogsz rám vigyázni?

Attól az időtől fogva Ibrahim visszautasította a bálványimádást. S amikor már elég nagy lett, hogy beszéljen is erről, elkezdett kérdéseket feltenni a bálványokról. Egyes elbeszélések szerint ekkor 7 éves lehetett.

„És bizony, megadtuk Ábrahámnak a vezetését korábban, és jól ismertük őt.

Amikor azt mondta az apjának és a népének: „Dik ezek a szobrok, amiknek szentelitek magatokat?” (Korán 21:51-52)

„Azt mondták: „Bálványokat imádunk, és továbbra is nekik szenteljük magunkat!”

Azt mondta: „Vajon hallanak-e benneteket, mikor szólítjátok őket?

Vagy használnak nektek, vagy ártanak-e?”

„Azt mondták: „Nem, de úgy találtuk, hogy ősapáink is ehhez hasonlót tettek!”” (Korán 26:71-74)

Téhat csak azért imádják a bálványokat, mert az őseik is ezt tették! Vakon utánozzák őket. Még egy kislgyereknek is van annyi esze, hogy ezek csak tárgyak, nem hallanak, akkor hogy hallanák meg a fohászt? Nincs hatalmuk, akkor hogyan tudnának bárkín is segíteni?

Ibrahim tovább folytatta a kérdezősködést.

„Azt mondta: „Látjátok-e, amit imádtok, és elgondolkodtatok-e rajta,

ti és az ősapáitok!

Bizony, ezek ellenségeim nekem, kivéve a Világok Urát.

Aki teremtett engem, és Ő az, Aki vezet engem, és Aki enni és inni ad nekem.

És amikor beteg vagyok Ő gyógyít meg, és Ő az, Aki halálba fog küldeni, aztán életet ad nekem a Feltámadás Napján” (Korán 26:75-77)

Ibrahim tehát már 7 éves korától elutasította a bálványimádatot. Azt mondta, mindenki, aki azt végzi, az ő ellensége. Ő csak ahhoz az egy Istenhez volt hajlandó imádkozni, aki megteremtette őt, a többi embert, és az egész világot.

„És emlékezz meg a Könyvben Ábrahámról!
Bizony, ő igaz volt, próféta.
Amikor azt mondta az apjának: „Apácskám,
miért imádod azt, ami nem hall, és nem lát, és
nem használ neked semmiben?
Apácskám! Bizony, eljött hozzám olyan tudás,
ami nem jött el hozzád. Kövess hát engem, és az
egyenes útra vezetlek!” (Korán 19:41-43)

Ibrahim volt az első próféta, aki a saját családjához, apjához is küldetett, nem csak a néphez. Az apja azonban nem akarta hallgatni a kérdezősködését. Azt mondta:

- Nem akarok több kérdést hallani! Mi azt követjük, amit az ősapáink tettek. És különben is, ebből élünk, hogy mondhatod nekem, hogy hagyjam ezt abba? Ugyan!
- Hogy tudsz olyan valamihez imádkozni, amit a saját kezeddal készítesz?!
- Elég! Hallgass!

De Ibrahim így folytatta:

„Apácskám! Ne szolgálj a Sátánt! Bizony, a
Sátán engedetlen a Kegyelmessel szemben.
Apácskám! Bizony, féltelek, hogy büntetés fog
érni téged a Kegyelmestől, és a Sátán barátja
leszel!”
Azt mondta: „Hát megveted az isteneimet,
Ábrahám? Hā nem hagysz fel ezzel, bizony
megkövezlek, távozz hát tőlem, hosszú időre!”
(Korán 19:44-46)

S mi volt Ibrahim válasza?

„Azt mondta: „Béke legyen veled! Bocsánatot
kérek számodra Uramtól. Bizony, Ő mindig
kedves, törődő velem.

Elhagylak benneteket és azt, amihez Allahon kívül fohászokdtok, és Úramhoz fogok fohászkodni." (Korán 19:47-48)

Bocsánatért könyörgött az apjának Allahtól, mert megígérte neki, de amikor világossá vált számára, hogy az apja Allah ellensége, elhatározta magát ötöle.

Ezután az emberekhez kezdett beszélni, s mindenkinek kérdéseket feltenni, arról, hogy miért imádkoznak a haszontalan szobrokhoz, de senkinek sem volt azokra értelmes válasza. Csupán egyetlen válaszuk volt, hogy az ősapáikat követik. Senki nem hallgatott Ibrahimra...nagyon sokáig.

Ibrahim ezt mondta magában:

„És Allahra, biztosan tervezek a bálványaitok ellen valamit, miután elmentek és hátat fordítottok!” (Korán 21:57)

Ennek a népnek volt egy fesztiválja, szent ünnep, amikor mindannyian kimennek a városokból a sivatagba, s ott imádkoznak a bálványaikhoz. Ezen mindenkinek részt kellett vennie. Amikor mondták neki, hogy jöjjön velük, indulni akarnak a fesztiválra, hogy imádkozzanak, Ibrahim így válaszolt:

„.... „Bizony, beteg vagyok!” (Korán 37:89)

Nem volt fizikailag beteg, de mit értett ez alatt; azt, hogy betege vagyok annak, amit ti emberek műveltek, nem megyek veletek. De nyilvánvalóan nem fejezte be a mondatot, csak annyit mondott, hogy beteg. Így az emberek mindannyian elmentek a fesztiválra, ő pedig ott maradt egyedül.

Vett magához egy fejszét, s elment a templomban lévő bálványokhoz, rájuk nézett, és azt mondta:

– Igen, beszéljeteek hozzám! Beszéljeteek hozzám!

De természetesen nem jött válasz, hiszen ezek csak kövek, fadarabok voltak.

**„Mi van veletek, hogy nem beszéltek?”
Áztán ellenük fordult, rájuk sújtva a jobb
kezével.” (Korán 37:92-93)**

S egymás után törte össze, pusztította el a bálványokat, közben kérdezgetve őket:

- Mit tesztek? Tudtok magatokon segíteni? Nem tudtok magatokon segíteni, senki máson sem tudtok segíteni! Tessék, egynek vége, kettőnek vége, háromnak vége...

Majdnem az összeset összetörte, csak egyet hagyott érintetlenül, a legnagyobbat, ami az emberek hite szerint a legfőbb isten, s ennek a kezébe tette a fejszét.

Amikor az emberek visszatértek a fesztiválról boldogan, mindenki mosolyogva, beértek a városközpontba, és sokkhatásként érte őket, mikor látták, hogy a bálványok le vannak rombolva, el vannak pusztítva. Azt mondogatták:

- Mi történt az isteneinkkel? Hogyan pusztultak el?
- Ki követett el ilyen gonosztettet?
- Kinek volt mersze...?
- Ki vette a bátorságot, hogy ilyen hatalmas bűnt kövessen el?
- Az isteneink elpusztítva, ki mer ilyet tenni?

**„Azt mondták: „Ki tette ezt az isteneinkkel?
Bizony, az a bűnösök közé tartozik!”
Azt mondták: „Hallottuk, hogy megemlítette
őket egy ifjú, akinek a neve Ábrahám!””
(Korán 21:59-60)**

Emlékeztek rá, hogy Ibrahim szokott a bálványaik ellen beszélni, s kiderült, hogy senki sem látta őt a fesztiválon, tehát csak ő tehetett. Előhozatták tehát Ibrahimot (a.s.), hogy mindenki előtt kikérdezzék.

- Ó, Ibrahim, mondd, te tetted ezt az isteneinkkel?
Ibrahim a bálványokra nézett, és így felelt:

**„Nem, hanem a legnagyobb közülük tette!
Kérdezzétek meg hát őket, ha tudnak beszélni!”
(Korán 21:63)**

Itt, ez a nagy érintetlen, szerintem még él, kérdezzétek meg őt! S ott van a fejsze a kezében, valószínűleg ő az, aki ezt tette.

– Ó Ibrahim! Ó, Ibrahim! Miket beszélsz? Gúnyolódsz rajtunk? Tudod, hogy ők nem beszélnek, és tudod, hogy nem hallanak, és tudod, hogy ők nem figyelnek!

– Én gúnyolódok rajtatok? Vagy ti gúnyolódtok saját magatokon? Épp most mondtátok, hogy ők nem látnak, nem hallanak, nem reagálnak, akkor minek imádkoztok hozzájuk?

Idé akart kilyukadni, hogy felnyíssa a szemüket.

– Forduljatok hozzá, kérdezzétek meg, hátha válaszol nektek!

– Ó, Ibrahim! Gúnyolódsz rajtunk? Tudod, hogy nem tudnak válaszolni, nem tudnak reagálni!

„Azt mondta: „Hát Allahon kívül olyasmit imádtok, ami nem használ nektek semmiben, és nem is árt?”

Szégyen rátok, és arra, amit Allahon kívül imádtok! Hát nem használjátok az eszeteket?”

(Korán 21:66-67)

Majd ezt mondták:

– Te az elnyomók, bűnösök közül való vagy!

– Én vagyok az elnyomók közül, vagy ti vagytok azok, akik elnyomjátok magatokat az által, hogy olyan istenekhez imádkoztok, akik még csak nem is látnak, nem is hallanak?

Magukban azt gondolták, hogy ez a fiatal fiú rávilágított a lényegre. Igaza van. Ha ezek istenek lettek volna, akkor meg tudták volna védeni magukat. Ha felénk jönne valaki, aki meg akar támadni, akkor mi megvédenénk magunkat. Az isteneink meg nem képesek magukat megvédeni? De aztán a saját logikájuk, saját józan eszük ellen fordultak. Büszkeségből. Mélyen legbelül tudták, hogy a fiú jól érvel, és igazat beszél. De a büszkeség azt mondatta velük, hogy nem fogunk egy fiatal fiúra hallgatni! Eldöntötték, hogy meg kell büntetni őt.

„Azt mondták: „Égessétek el őt, és segítsétek az isteneiteket, ha képesek vagytok tenni valamit!” (Korán 21:68)

A király ottani miniszterének parancsára elfogták, megláncolták, és elevenen el akarták égetni, hogy elrettentő példaként szolgáljon, s a jövőben senki más ne merjen ilyet tenni. Soha senkit nem részesítettek még ilyen büntetésben azelőtt!

Az emberek hozzáláttak a máglyarakáshoz. Ástak egy árkot, és megtöltötték farönkökkel, majd meggyújtották. Mindenki hozzájárult a máglya építéséhez: minden hitetlen hozott hozzá tűzifát, mintegy megtorlásként az isteneikért. Napokig rakták a tüzet, hordták rá a fát. A tűz csak nőtt, egyre nagyobb lett, míg végül olyan nagy lett, hogy ha egy madár elrepült volna felette, holtan esett volna le a földre. A lángok az égig értek, s hatalmas volt a forróság körülötte. Mindeközben Ibrahim (a.s.) bezárva várta büntetését. Ibrahim egyedül volt, de a Teremtőjébe vetett hite szilárd maradt.

Elérkezett az idő, de a tűz már akkora volt, hogy senki sem tudott még a közelébe se menni. Mit tettek, hát? Odahúzták Ibrahimot egy közeli pálmafa törzséhez, és amennyire csak bírták lehajlították a pálmafát a leveleinél fogva, rátették Ibrahimot összekötözött kezekkel a pálmafára, majd felengedték a fát, így Ibrahim behajítódott a tűzbe. Lényegében egy katapultot csináltak.

Mielőtt Ibrahimot a tűzbe hajították, ő így fohászkozott:
„Allah elegendő nekem, és Ő a legjobb Ártalmatlanító!”

Miközben Ibrahim a levegőben a tűz felé repült, Gábriel angyal odarepült hozzá, és megkérdezte:

- Ó, Ibrahim! Szükséged van bármi segítségre?
- Tőled nem, de Allah-tól igen! - felelte.

Láthatjuk, milyen elképesztően erős volt Allah-ba vetett hite. Mindenki más kapott volna bármilyen segítség után ilyen helyzetben, de ő még a halál torkában is kizárólag Allahra bízta magát, csak tőle várt segítséget!

„Azt mondtuk: „Tűz! Legyél hűvös és biztonságos Ábrahám-nak!” (Korán 21:69)

A tűz elégette a köteleit, de Ibrahimot nem égette meg; kellemesen hűvösnek érezte azt, s ő sértetlenül, szép nyugodtan

kisétált a tűzből. Az emberek csak bámultak. Soha nem láttak ilyet. Félni kezdtek tőle. Azt kérdezték magukban: „Ki ez az ember?” S ahogy Ibrahim ment, odébb léptek tőle az emberek. Nem mertek semmit sem csinálni vele.

Az emberek, még a csodás megmenekülésének láttán sem hittek Ibrahimnak, megmaradtak a bálványimádatuknál. De egy fiatalember odalépett hozzá, s mondta:

– Követni akarlak téged! Igazad van, ezek az emberek tévednek. Alávetem magamat a Teremtőmnek!

S ki volt ez a fiatalember? Ibrahim unokaöccse, Lut (Lót)(a.s.). Aki nem volt akkor még próféta, csak egy fiatal fiú volt. Elhatározták, hogy elhagyják ezt a helyet, mert ezek az emberek csak megnehezítenék az életüket.

„És Lót hitt benne, és azt mondta: „Bizony, Uramhoz menekülök! Bizony, Ő a Mindenható, a Bölcs.” (Korán 29:26)

Ibrahim (a.s.) később azt mondta, hogy a leggyönyörűbb pillanat az volt az életében, amikor egyedül volt a tűzben Allahhal.

Kivándorlás Babilonból

Abban az időben egy zsarnok vezető, egy zsarnok király uralkodott az országban (*még mindig Irakban vagyunk*), a neve Nimrod volt. Voltak olyan emberek, akik ehhez a királyhoz szoktak imádkozni, és a király maga is istennek tartotta magát. Nimrod hallott Ibrahimról (a.s.), hallotta, hogyan lázadt fel Ibrahim, s hogy milyen csodálatos módon menekült meg. Elrendelte a katonáinak, hogy hozzák őt elé. A katonák el is fogták, és a király elé vezették. Nimrod megkérdezte tőle: „Te kihez imádkozol, Ibrahim?”

„Nem láttad azt, aki vitázott Ábrhámmal Urával kapcsolatban, mert Allah neki adta a királyságot? Amikor Ábrhám azt mondta: „Az én Uram az, aki életet ad, és halálba küld.” Ő azt

mondta: „Én is életet adok és halálba küldök.”
(Korán 2:258)

Elbeszélések szerint erre a király előhozott a börtönből két halálraíteltet, és azt mondta: „Nézd, életet adok: Engedjétek szabadon! Szabad vagy!” S azt a rabot szabadon engedték. Majd azt mondta: „Nézd halálba küldök: Öljétek meg!” Így azt megölték. Ibrahim látta, hogy egy bolonddal nincs értelme vitázni, úgysem értené, ezért máshonnan közelítette meg a dolgot. Ha Nimrod istennek képzei magát, akkor nyilván a Napot is uralja.

„...Ábrahám azt mondta: „Bizony, Allah hozza fel a Napot keletről, te pedig hozd fel nyugatról!” Erre elnémult az, aki hitetlen volt. És Allah nem vezeti a bűnösök népét.”
(Korán 2:258)

Erre a kérésre Nimrod nem tudott mit mondani. Az olyan pozícióban lévő emberek, mint a király rendszerint kivégeztetnek bárkit, aki visszabeszél nekik, de Nimrod hallotta Ibrahim történetét. Hallotta, hogy hatalmas tűzbe vetették, de ő biztonságosan kísétált belőle. Ezért félt tőle. Gondolta, hogy nem tud semmit csinálni vele. Ezért azt mondta Ibrahimnak:

– Takarodj innen! Takarodj az egész városomból! Takarodj az egész országomból!

Ibrahim és Lut tehát kivándoroltak Irakból. Északra mentek, a Szent Földre, Shaamba (As-Shaam). Akkoriban ez nagy ország volt, de az idők során felosztódott kisebb államokra. Napjainkban az alábbi országok alkotják az egykori As-Shaam területét: Palesztina, Szíria, Libanon és Jordánia.

Harran városában

Útközben Ibrahim megállt egy bizonyos helyen, Harranban. (Ma Törökország területén található.) Úgy gondolta, álljunk meg itt, hadd hívjam ezeket az embereket Allahhoz. Itt volt egy nő, aki elfogadta Ibrahim üzenetét: Sarah (Sára) (a.s.), akit feleségül vett Ibrahim. Ő Ibrahim nagybátyjának a lánya volt.

Méhkaptár házak Harranban (mai Dél-Kelet-Törökországban) Nem tudjuk pontosan, hogy Ibrahim ilyen házakban, vagy nomád sátrakban szállt-e meg.

Miután beértek Harranba, ott azt találta, hogy itt nem imádkoznak bálványokhoz; kő- vagy faszobrokhoz az emberek. Ők éjszaka kint szoktak imádkozni a csillagjaikhoz. Mindenki választott magának egy neki tetsző csillagképet, s azt tartotta istenének.

Ibrahim azt gondolta; mi csak hárman vagyunk, ezek az emberek egy egész közösség, hadd beszéljek hozzájuk megfelelően, az ő nyelvükön. Ez azt jelenti, hogy az ő módszerüket használta arra, hogy lépésről lépésre Allahhoz vezesse őket.

Egy este mikor az emberek között a szabad ég alatt ült Ibrahim (a.s.), s rájuk borult a sötétség, megpillantott egy csillagot, és

így szólt:

„... „Éz az én Uram!” De mikor lenyugodott, azt mondta: „Nem szeretem a lenyugvó dolgokat!””
(Korán 6:76)

Az emberek ránéztek Ibrahimra, s örültek, mert gondolták, ó, ez az ember közülük való. Egy idő múlva, eltűnt a csillag, amelyikre Ibrahim mutatott. Azt mondta:

– Hova lett a csillag, amihez az imént imádkoztam? Nem látom. Nem szeretem az eltűnő dolgokat! Mi történik akkor most velem? Gyenge vagyok nélküle! Mi van, ha épp most lesz valami problémám, és a csillag nincs az égen? Várom kell a következő éjszakáig, hogy segítségül hívhassam?

Az emberek nézték őt, és némileg meggyőzték magukat arról, hogy igen, van abban valami, amit ez a férfi mond.

Lássuk, mi történt azután! Másnap este ismét kint volt az emberekkel.

– Nézzétek, én találtam valamit, ami nagyobb annál (csillagnál), szerintem az az én Uram! - mondta Ibrahim.

„Amikor látta a Holdat felkelni, azt mondta: „Éz az én Uram!” De mikor lenyugodott, azt

mondta: „Ha az én Úram nem vezet engem, bizonytal a tévelygők népe között leszek!”
(Korán 6:77)

Az emberek örültek, annak hogyan szemlélődik, vélekedik ez a férfi. Aztán a Hold is eltűnt az égről. Ibrahim megint szomorú lett.

– Most mi lesz velem? Nem tudok a Holdhoz imádkozni, hisz' eltűnt!

Majd hirtelen, napfelkeltekor megjelent a Nap. Ezek az emberek a csillagokhoz szoktak imádkozni, de Ibrahim mutatott nekik valamit, ami sokkal nagyobb: a Holdat. De ez is eltűnt, és előjött valami, ami sokkal nagyobb és fényesebb a Holdnál; a Nap.

– Ez a legnagyobb az előzőek közül, szerintem ennek kell lenni az istennek! Ez sokkal érdemesebb arra, hogy isten legyen, mint az előző kettő, amik eltűntek!

„Amikor látta a Napot felkelni, azt mondta: „Éz az én Úram! Éz nagyobb.”” (Korán 6:78)

De aztán a Nap is lenyugodott. Most már semmi sem maradt.

– Mi lesz most? Ha éjszaka történik veletek valami, kit hívtok segítségül? Várnotok kell 12 órát, mire újra megjelenik a Nap, hogy elmondjátok neki a bajotokat?

„...De mikor lenyugodott (*Nap*), azt mondta: „Ó, Népem! Bizony, én ártatlan vagyok attól, amit ti társítotok (Allah mellé az imádatban)! Bizony, én arcomat Felé fordítom, Aki megteremtette az egeket és a földet, hanífként, és nem vagyok a társítók közül való!” (Korán 6:78-79)

Erre az emberek egyből elkezdtek vele vitázni, mire ő szónokolni kezdett.

„És a népe vitatkozott vele. Azt mondta: „Ti vitatkoztok velem Allahhal kapcsolatban, amikor Ő vezetett engem? És nem félek attól, amit ti társítotok Allah mellé, csak ha az én Uram akar valamit. Az én Uram mindent átfog a tudásával. Őát nem emlékeztek meg (vagy: fogadjátok meg az intést)? És hogyan félhetném azt, amit Allah mellé társítotok, mikor ti sem féltetek attól, hogy társítsatok Allah mellé olyasmit, amivel kapcsolatban nem küldött le bizonyítékot. Őát a két fél közül kinek van több joga a biztonsághoz? Bárcsak tudnátok!” Azok, akik hisznek, és nem keverik a hitüket igazságtalansággal, azoké lesz a biztonság, és ők a helyesen vezetettek.” (Korán 6:80-82)

Allah ezt mondja a Koránban:

– És ez volt a (meggyőző) érvelésünk, amit Ibrahimnak adtunk a népe ellen.

Ez volt a vita ereje; Allah ezt a képességet adta Ibrahimnak. Ésszerűen tudott érvelni, és mindig az adott emberek helyzetéhez, színvonalához igazodva hívta őket Allah útjára. Mint az a csillagimádók példájából is kiderült.

Ezt követően az emberek elkezdtek fenyegetni Ibrahimot, hogy megölik. Tehát ismét meg akarták ölni, ezért ő és családja elhagyták a várost. Elhatározta, hogy egy közelebbi városba mennek. Oda is értek, de azt a helyet egy idő után aszály

sújtotta. A szárazság miatt Ibrahim elhatározta, hogy elhagyják a vidéket. Utasított Lutot (a.s.), hogy ő egy bizonyos területre menjen, ezért Lut ott telepedett le, a helyen, amit Szodomaként (Sodom) ismerünk.

Egyiptomban

Ibrahim a feleségével pedig Egyiptomba tartott. Amikor odaért, azt látta, hogy ez a hely romlottabb, mint gondolta. Az egyiptomi király nagyon szégyenletes, rossz és zsarnok király volt. S ezen felül még nagy nőcsábász is. Kémeket fogadott fel arra, hogy felkutassák a gyönyörű nőket. És ha találtak olyant, akkor őket el kellett vinniük a királynak, ha akarták a nők, ha nem, ha férjnél voltak, ha nem. Ilyen helyre érkezett meg Ibrahim Sarahval, aki a második leggyönyörűbb nő volt a Földön (Hawwa a.s. volt a leggyönyörűbb). A királynak jelentették a kémei, hogy egy idegen érkezett a városba a leggyönyörűbb nővel, akit valaha láttak.

– Hozzátok ide nekem azt a nőt! S kérdezzétek meg azt a férfit, aki vele van, hogy a férje-e! Ha a férje, öljétek meg! Ha a fivére vagy más rokona, hagyjátok életben!

Allah leküldte Jibril (a.s.) angyalt Ibrahimhoz, hogy tudassa vele a király tervét. Ezért Ibrahim mondta a feleségének, Sarahnak:

– Ha bárki kérdezi, milyen kapcsolatban vagyok veled, mondd, hogy a fivéred vagyok! S ha bárki kérdezi, hogy milyen kapcsolatban vagy velem, mondd, hogy a testvérem vagy! Allahra, csak mi ketten mondjuk, hogy „Nincs más Isten, csak Allah,” tehát testvérek vagyunk az iszlámban.

Ez volt az elgondolása: mi testvérek vagyunk az iszlámban. Ma is használjuk ezt a kifejezést, magyarul: testvéreim az iszlámban, angolul: my brothers and sisters in islam.

Láthatjuk, hogy itt hazugságra kényszerültek, de az iszlám vallásban megengedett az ilyen jellegű hazugság, ha azzal az életét mentheti meg valaki. Például, ha az ember fejéhez pisztolyt fognak, bármit mondhat, amivel életét megmenti, mert az a fontos, hogy az ember szívében mi van! Más esetben azonban a hazugság természetesen bűnnek számít!

S a zsarnok király katonái jöttek, és elvitték Saraht. Ibrahim Allahhoz folyamodott, s folyamatosan imádkozott. A király megpillantotta Saraht, a leggyönyörűbb nőt, akit valaha látott... Majd mindenki összegyűlt, s egy szobában elkezdtek előkészíteni őt a királynak. Sarah nagyon-nagyon szomorú volt, s fohászzkodott Allahhoz:

– Ó, Allah, ments meg! Ó, Allah, én megvédtem magam, megadtad nekem ezt a tisztaságot, ezt a védelmet mind ezidáig. Megtartottam magam kizárólag a férjemnek. Ó, Allah, én egyedül csak hozzád imádkoztam, adj nekem védelmet és megváltást!

Sarah nagyon elkeseredett volt. Belépett a király boldogan, s bezárta maga mögött az ajtót. Ránézett Sarahra, látta, milyen szomorú, és egy kicsit ő is szomorú lett, mert annyira akarta őt. Leült Sarah mellé, és hogy felvidítsa, mindenféle dolgot ajánlott neki. Sarah fel volt ékesítve arannyal, ezüsttel, ékszerekkel, de őt nem érdekelte semmi, annyira el volt keseredve. Mindeközben a király elszenderedett, mert Allah álmat küldött rá. Azt látta álmában, ami eddig aznap történt, és hogy érintetlenül kell hagynia ezt a nőt, és elengedni, hadd menjen vissza, ahonnan jött, különben a király a saját pusztulását fogja megtapasztalni. Amikor felébredt a király, elhatározta, hogy inkább nem nyúl Sarahhoz, elengedi. De mielőtt elengedi, megajándékozza. Ez az ajándék nem volt más, mint egy lány, akit Haajar-nak (ejtsd: Hádzsár) hívtak. Egyes elbeszélések szerint ő a király lánya volt, más elbeszélések szerint nemes szülei ajándékozták őt a királynak, aki szolgálóként tartotta őt. De nem szegény sorból való cselédre kell gondolnunk Haajarral kapcsolatban. Az biztos, hogy nemesi családból származott, s még érintetlen volt, hiszen Muhammad próféta (s.a.w.) felmenői egészen Ibrahimig (a.s.) mindannyian nemes, tiszta életet éltek. *(Haajar és Ibrahim későbbi leszármazottja Muhammad próféta. (s.a.w.))*

Sarah tehát visszament Ibrahimhoz, és ezt követően még meglehetősen hosszú ideig éltek Egyiptomban mint férj és feleség.

Egy nap a következő dolog történt.

„És emlékezz, mikor Ábrahám azt mondta: „Uram, mutasd meg nekem, hogyan adsz életet a holtaknak!” Azt mondta Allah: „Gálán nem hiszel?” Azt felelte: „De igen, csak hogy megnyugodjék a szívem.” Azt mondta Allah: „Akkor fogj négy madarat, és hajlítsd őket magadhoz! Aztán (öld meg őket, és vágd fel darabokra, és) helyezz egy részt belőlük minden hegyre. Aztán hívd őket, és sietve jönnek majd hozzád. És tudd, hogy Allah Mindenható, Bölcs.” (Korán 2:260)

Majd később Allah kinyilatkoztatta Ibrahimnak, hogy a fiúkat, férfiakat metéljék körül, ekkor ő 80 éves volt. S a körülmetélést ő végezte el saját magán egy kis fejszével, mindenféle fájdalomcsillapító nélkül. Attól az időtől fogva a fiú csecsemőket 7-8 naposan körülmetélik.

Ibrahimnak az idők során annyi báránya lett, s annyi áldás volt az üzletén, hogy hamarosan meglehetősen jómódú, vagyonos emberre vált. Ekkor az emberek elkezdtek irigyek lenni rá, ezért elhatározta, hogy fogja mindenüket, amijük csak van, és visszamenni Palesztinába. Jeruzsálemtől kb. 30 km-re délre telepedtek le, Hebron városában. (*Akkori As-Shaam területe.*)

Hebronban

Letelepedtek hát Jeruzsálem mellett: ő, a felesége és a szolgálójuk, Haajar (ejtsd: Hádzsár). Ibrahim ekkor 85 éves volt. Allah adott neki minden jót a vallásában, s adott neki gyönyörű feleséget, vagyont. De egy dolog hiányzott az életéből: a gyermek. Ibrahim így szokott fohászolni

Teremtőjéhez: „Ó, Uram, adj nekem egy leszármazottat, aki aláveti magát neked, olyannyira mint én, s aki tiszta, és csak Téged szolgál.”

Sarah látta Ibrahimon (a.s.), hogy gyermek után vágyakozik, de sajnos nem lehetett gyermekük, mert Sarah meddő volt. Sarah úgy érezte, hogy itt az idő, hogy valamit ő is adjon Ibrahimnak a sokéves gondoskodásért cserébe, ezért a szolgálólányát Ibrahimnak ajándékozta.

– Ó Ibrahim, itt van Haajar, vedd el, mostantól ő a tied, vedd feleségül, szülessen tőle gyermeked, és Allah áldása legyen rajtad, rajta és mindannyiunkon! - mondta Sarah.

Allah akarta, hogy így történjen. S Ibrahim elfogadta az ajándékot, és feleségül vette Haajart. Majd Allah megajándékozta Ibrahimot 86 éves korában az első gyermekével, Ismaillal (a.s.). S mi többet kaphat Ibrahim? Egy próféta, egy küldött, a legjobb a vallásából. Kapott evilági dolgokat: gyönyörű feleséget, gazdagságot, másik feleséget, gyermeket... De hamarosan újabb próbatétel következett!

Sarah először örült Ibrahim gyermekének, de amikor látta, hogy mennyi időt tölt velük Ibrahim, féltékeny lett Haajarra. Azt mondta a férjének, hogy ne tartsa mindkettőjüket ugyanabban a házban.

Az áldozat

Allah le akarta tesztelni, hogy ki az elsődleges Ibrahimnak, a gyermek vagy Allah. S ha Allah az elsődleges, akkor azt bizonyítsa be! Ezért a gyermek születését követően, egy kis idő múlva Allah arra utasította Ibrahimot, hogy fogja a gyermekét, és annak anyját, hagyják el a várost, menjenek addig, míg egy bizonyos helyre érnek. Majd hagyja ott őket a semmi közepén, és térjen vissza Sarahhoz. Allah leírta ezt a helyet, hogy milyen, s ez nem volt más mint Mekka völgye. De ez a hely akkor még teljesen sivár volt. Semmi nem volt ott, csak kopár hegyek és homok, amerre a szem ellátott, és nagyon nagy forráság.

Ibrahim azt felelte Allahnak:

– Ó, Allah hallottunk és engedelmeskedünk. Feláldozzuk öt,

még akkor is, ha ő a legkedvesebb nekem az életemben, a saját fiam, Ismail.

Ibrahim tehát fogta Haajart és a csecsemő Ismailt. Vett magukhoz két embernek egy napra való datolyát, élelem gyanánt és vizet, s elindultak. Odaértek a völgy közepére, Ibrahim levette őket a hátasállatról, majd sarkon fordult, és otthagya őket a sivatagban. A felesége ránézett, és kérdezgetni kezdte:

– Hová mész? Mi történik?

Ibrahim nem válaszolt, csak ment tovább. A felesége szaladt utána, s kérdezgette:

– Itt akarsz hagyni minket? - Semmi válasz. Ibrahim csak ment tovább.

– Ibrahim, hogy hagyhatsz itt bennünket? Itt nincs semmi! Nincsenek emberek, és semmi! - Ibrahim még most sem válaszolt, vissza sem nézett, ment tovább.

Haajar töprengett, mi lehet a férjével, s azt gondolta, ez nem lehet más, csak Allah utasítása. Ezért megkérdezte:

– Allah utasított arra, hogy ezt tedd?

– Igen. - felelte, s ment tovább.

Ekkor Haajar is alávetette magát Allah akaratának, s nem kérdezett többet semmit, s ott maradt a gyermekével. Biztos volt benne, hogy Allah gondjukat fogja viselni.

Kicsit távolabb, Ibrahim megállt, és így fohászzkodott Allahhoz:

„Urunk! Bizony, letelepítettem a leszármazottaim közül egyeseket egy megműveletlen völgyben, a te Sérthetetlen Őházad közelében. Urunk, hogy megtartassák az imát. Add hát, hogy az emberek egy részének a szíve feléjük hajoljon, és lásd el őket a gyümölcsseiddel, hogy hálásak lehessenek.”
(Korán 14:37)

A csecsemőt egy ideig Haajar szoptatta, de aztán elfogyott minden étele és vize, így a teje is. Amikor Ismail éhes lett elkezdett keservesen sírni, forgolódott, a lábával rúgkapált az éhségtől. Úgy sírt, mint aki haldoklik.

Haajar nem bírta tétlenül nézni, hogy a gyermeke a szeme láttára hal meg. ezért elhatározta, hogy: „meg kell próbálnom valami élelmet keresnem.” Eldöntötte, hogy felmegy az egyik hegyre, a Safa (ejtsd: Száfa) hegyre. Otthagytta hát a földön a gyermekét, felment a hegyre, körülnézett, van e valahol valami életjel. Nem volt semmi élet, semmi jel, semmi mozgás, semmi. Fohászzkodott Allahhoz, hogy segítse meg őket, majd lement a völgybe. S mikor leért a hegy aljához, rohant. Rohant fel a másik hegyre. Azért rohant, hogy nehogy elvétsen valakit, aki épp arra jár a hegy túloldalán, míg ő lent van a völgyben. Felment hát a másik hegyre is, amit úgy hívnak Marwa. A hegyen ismét fohászzkodott ellátásért.:

– Ó, Allah! Küldj le nekünk valami jót! Ó, Allah, te vagy az egyedüli Isten. Ó, Allah, tudjuk, hogy nem hagysz minket magunkra!

Majd újra felszaladt a hegyre, s le. Újra fel, újra le, s fohászzkodott Allahhoz. Összesen hétszer tette meg az utat.

Ha tudta volna, hogy a zarándokok, az elkövetkező időkből tiszteletük jeléül ugyanúgy megteszik ezt az utat a hegyekre fel és le, akkor mindazt mosolyogva tette volna meg.

Egyszer, amint épp a Marwa hegyen volt, valami hangra lett figyelmes. S kereste, honnan jön, s milyen hang ez? Nem látott sehol senkit. Majd odanézett, ahol a gyermekét hagyta, s látta, hogy egy angyal, Jibril (a.s.) áll a gyermek mellett, s a talpával, vagy a szárnya végével eltávolítja a földet, mindaddig amíg a semmiből egy forrás spriccelt elő. Haajar megköszönte Allahnak, hogy segített rajtuk. Odarohant, össze akarta gyűjteni a vizet, ezért a feltörő víznek egy medret vájt a körötte lévő földből. A sárt összetapasztotta, hogy a víz ne folyjon szét, és a homok ne igya be. S elkezdte mondani az anyanyelvén, hogy: zam, zam, zam, zam. Ami azt jelenti: stop stop stop stop. Mert most már inni akart belőle.

Allah azt mondta: „Ha Haajar nem gyűjtötte volna össze a vizet, hanem hagyja elfolyni, akkor az folyóvá vált volna.”

A mai napig ugyanaból a kútból tör elő a mekkai Zam Zam víz. Óránként több ezer liter vizet pumpálnak fel a kútból, s a Föld minden tájáról érkező emberek milliói isznak belőle.

Egy idő után madarak kezdtek odarepülni, s inni a vízből. A sivatag közepén, ahol semmi élet nem volt eddig. A sivatagon karavánok szoktak keresztülhaladni. Ők a nagy forróságban a madarakat szokták figyelni, mert tudják, hogy ahol a madarak vannak, ott valahol a közelben van víz.

A Jurhum klán (ejtsd: Dzsurhum) éppen a sivatagon vágott át, mikor észrevették a madarakat a semmi közepén, ahol tudták, hogy nincs víz. Ezért nem értették, mit keresnek ott a madarak. Úgy döntöttek, utánajárnak, mi történik. Odaküldtek egy embert, hogy nézze meg, hova repülnek ezek a madarak. A madarak ott ültek a forrás körül. Az előreküldött megfigyelő pedig egy nőt látott a víz mellett a csecsemőjével. Visszament a klánhoz, és elmesélte, mit látott. Ők a hallottaktól teljesen el voltak képedve. Tudták, hogy ez csak valami csoda lehet. Odamentek hát a kúthoz, és egy furcsa kérdést tettek fel Haajarnak:

– Nem bánja, ha itt letelepedünk, s itt élünk?

Miért volt furcsa a kérdés? Mert egy csapat férfi volt, harcosok, s engedélyt kérnek egy nőtől és gyermekétől, holott könnyűszerrel elzavarhatták volna őket, vagy szolgáljukká teheték volna őket. Miért akartak ott élni? Mert a sivatag azon részén nem történik ilyen, hogy így előtör a víz a föld alól. A jó jellemvonásukat tükrözte, hogy engedélyt kértek a nőtől, mert érezték, hogy ez a forrás valami csoda.

Haajar rájuk nézett, a kérdésükből megértette, hogy ezek kulturált, fegyelmezett emberek jó jellemmel, és ily gyönyörűen válaszolt:

– Nézzétek, élhettek itt, de egy feltétellel. A víz hozzánk tartozik, nem hozzátok! Megengedjük, hogy igyatok belőle, hogy használjátok, de a mi tulajdonunk, nem a tietek!

Beleegyeztek. Tehát a Jurhum klán letelepedett ott a sivatagban, Mekka-völgyben. A klán tagjai boldogok voltak, és nagyon szerették a kislányt, Ismailt. Ahogy a fiú nőtt, megtanították arabul (eredeti arabok voltak), megtanították viselkedni, és

minden egyébre. Megházásították a törzs egyik lányával.

Egyszer, mikor Ibrahim visszatért a völgybe, s látta, hogy berendezkedtek ott a törzssel, nagyon boldog volt. Ahogy növekedett Ismail, az apja utazásai során el-eljött meglátogatni. Aztán egy nap újabb próbatétel következett, a legnagyobb teszt Allahtól.

Ismail felcseperedett, erős, egészséges fiatalember lett belőle. Vallásos, istenfélő, igaz ember, aki szereti az iszlámot, kizárólag Allahhoz imádkozik. Milyen jó volt látnia ezt Ibrahimnak! S most még közelebb állt a szívéhez Ismail, mint csecsemőként.

A Teremtő azonban egy nagy próbatételnek vetette alá Ibrahimot (a.s.). Allah álmot küldött Ibrahimnak egy éjjel, amiben azt látta, hogy feláldozza a fiát. Következő éjjel megint ugyanazt álmodta, s harmadik éjjel ismét.

A saját fiát feláldozni, el tudjuk képzelni, milyen nehéz ez? S egyáltalán ilyen álmot látni egymás után többször! Mennyire felzaklatja a szülőt ez!

Következő nap félrevonta a fiát, és elmesélte neki az álmát.

„És amikor már elég idős volt ahhoz, hogy vele járjon, azt mondta: „Fiacskám! Bizony, láttam az álomban, hogy feláldozlak téged. Nézd, mit gondolsz erről!” Azt mondta: „Apácskám! Tedd, ami parancsoltatott neked. Őa Allah úgy akarja, türelmesnek találsz majd engem!””
(Korán 37:102)

Ismail (a.s.) egy pillanatig sem gondolkodott a válaszán, alávetette magát Allah parancsolatának. Ha ezt írta elő nekik, akkor azt kell tenni.

Ibrahim fogta a fiát, és keresett az áldozathoz egy megfelelő helyet, távol a fiú anyjától. S megjelent Ibrahim előtt Iblis, a Sátán, s próbálta őt eltéríteni a szándékától.

– Ibrahim, meg akarod ölni, s feláldozni a saját fiadat? Azért, mert egy álmot láttál? Lehet, hogy ez csak egy álom volt, egy bolond álom!

Azt gondolhatnánk, hogy a Sátán ezúttal a jó oldalon áll, s jóra akarja

csábítani Ibrahímot, de valójában Allah parancsától akarja eltéríteni őt. Velünk is megtörténhet, hogy jót sugall a Sátán, de az a jó cselekedet biztosan kevésbé jó, mint az, amitől el akar téríteni minket!

Ibrahim (a.s.) köveket vett fel az útról, és megdobálta vele a Sátánt. Majd a Sátán Ismailhoz ment, próbálta rávenni, hogy ne kövesse apját. Erre Ismail is elkezdte kövekkel dobálni. Ezután a Sátán mindkettőjükhöz szólt, hogy megállítsa őket.

Ezért van az, hogy az emberek a zarándoklat során három különböző helyen megdobálják, megkövezik a „Sátánt” (Sátánt jelképező kőoszlopot). Emlékeztetve ezáltal magukat arra, hogy ha valami jót próbálnak tenni Allah útján, akkor legyenek határozottak és erősek.

Ibrahimék elértek egy nagy sziklához, ami megfelelő volt arra, hogy Ismail ráfeküdjön, s az apja feláldozza. Ismail így szólt apjához:

– Apám, fordítsd az arcom a föld felé, hogy amikor rám nézel, s látod az arcomat, ne essen meg rajtam a szíved, ami eltérítene Allah parancsától! Fordítsd el az arcom, és élesítsd meg a késed, hogy gyorsan tudj feláldozni, és folytatni Allah elrendelését!

Ibrahim tehát lefektette Ismailt a sziklára, a homlokával a föld felé, kezében a megélesített kés. Rátette a kést a fia nyakára, és próbálta elvágni a nyakát, de valahányszor próbálta, a kés mindig elfordult a nyakától (lecsúszott a vágás helyéről), nem engedelmeskedett.

Újra megpróbálta, a kés újra elfordult. Mert a kés is csak Allah akarata által vág, ugyanúgy, mint a tűz is csak Allah akaratából éget.

„És mikor mindketten alávetették magukat Allah parancsának, és Ábrahám a homlokára fektette őt,
Ői megszólítottuk őt: „Ábrahám!

Bizony, beteljesítetted az álmod!"
Bizony, ez nyilvánvaló próbatétel volt.
És kiváttottuk őt egy hatalmas áldozattal."
(Korán 37:103-107)

Allah a Paradicsomból egy gyönyörű gyapjas, erős, nagy szarvú, fehér kost küldött le, s Ismailt helyettesítve a kossal, azt vágta le, azt áldozta fel Ibrahim. Allah megszólította őt:

– Ó Ibrahim, te valóban őszinte vagy Hozzánk. Próbára tettünk téged, és te átmentél a próbán. Most azt kérhetsz, amit csak akarsz, minden a tied! Ez volt a végső teszt, a végső próbatétel.

S ez a próbatétel nem csak Ibrahimé volt, hanem Ismailé is. A korábbi szentírások népei azt mondják, hogy az áldozatban nem Ismail volt jelen, hanem Ishaq (Izsák) (a.s.). De az igazság az, hogy abban az időben Ishaq még meg sem született! Tehát nincs értelme vitatni, történelmileg bizonyított, hogy Ishaq akkor még nem élt, mikor az áldozat történt.

Allah ezt követően adott neki egy jó hírt, egy újabb gyermekről.

„És örömhírt adtunk neki Izsákról, prófétaként az igazak közül.
És megáldottuk őt Izsákkal. És a leszármazottaik közül egyesek jötevők, és egyesek nyilvánvalóan önmaguk ellen vétkeznek."

(Korán 37:112-113)

„Bizony, így jutalmazzuk Őt a jötevőket."
(Korán 37:110)

Tehát bárki, aki jót cselekszik, aki türelemmel viseltetik, aki aláveti magát Allah parancsának, az előtt egyszer csak megnyitja Allah a kapukat oly módon, ahogyan azt el se tudná képzelni.

Nézzük, hogyan is adta hírül Allah Ibrahimnak az újabb gyermekáldást!

Az áldozat elvégzése után Ibrahim (a.s.) visszament a városba első feleségéhez, Sarahhoz. Egy nap három jóképű embert vettek észre, közeledni a lakhelyükhöz. Amikor odaértek,

Ibrahim megkérdezte Saraht:

- Ismered őket?
- Nem. - felelte Sarah.

S Ibrahim sem ismerte őket. De azért behívta őket a házába. Ibrahim nagyon nagylelkű ember volt, ezeket az embereket is rendesen meg akarta vendégelni. Hátrament a feleségéhez, és megkérdezte tőle:

- Van valami ennivalónk?
- Egy kis hús van még.
- Nem, inkább vágjuk le a borjúnkat!

A ház mögött volt egy szép kövér borjú, azt levágta, és utasította a szolgálait, hogy süssék meg a nyárson. Amikor elkészült, a szolgálak behozták az egész borjút a vendégeknek. Hárman voltak, s egy egész sült borjút kínált fel nekik Ibrahim (a.s.), annyira vendégszerető volt!

„És bizony, a hírnökeink (az angyalok) eljöttek Ábrahámhoz jó hírekkel. Azt mondták: „Békesség!” Azt mondta: „Békesség!”, és nem késlekedett egy sült borjút hozni nekik.”
(Korán 11:69)

De a vendégeik nem nyúltak az ételhez. Próbálta bátorítani őket, s ezért ő vett a húsból először, hogy hátha utána ők is esznek. De nem. Azon tanakodott, mi bajuk lehet ezeknek az embereknek, miért nem esznek? Idehozom eléjük a legjobb ételt, hogy tiszteletemet kifejezzem irántuk, holott még csak nem is ismerem őket, ők meg nem esznek belőle?! Valami nem stimmel velük.

„De amikor látta, hogy a kezük nem nyúl érte, gyanakvást érzett irántuk, és félni kezdett tőlük...” (Korán 11:70)

Lehet, hogy nem is emberek? Gyanús volt neki a helyzet, ezért megkérdezte őket:

- Kik vagytok ti? Mi történik itt?

„...Azt mondták: „Ne félj! Bizony, mi Lót népéhez küldettünk.”” (Korán 11:70)

– Ne félj, Ibrahim, mi nem emberek vagyunk, hanem angyalok. Allah két küldetéssel bízott meg. Az egyik, hogy jó hírt hozunk neked, a másik, hogy elpusztítsuk Lut (a.s.) népét.

Amikor Sarah meghallotta, mit mondott az angyal, kicsit felnevetett. Nevetett, hogy végre történik valami Lut népével. Meghallották, hogy nevet, s azt mondták neki:

– Jó hírt hoztunk neked, gyermeked fog születni.

Sarah az arcához kapott és azt mondta:

– Micsoda? Gyermekeket fogok szülni, amikor ilyen öreg vagyok, és a férjem még nálam is öregebb? Egy öreg ember. Egy öreg sejk. Hogy lenne ez lehetséges? Amikor fiatal voltam, nem lehetett gyermekem, akkor most, hogy öreg vagyok, hogy lesz gyerekünk? Ez elképesztő! Abszolút elképesztő!

– Megdöbbenél Allah hírére? Nos, van egy másik jó hír is a számodra. Nem csak hogy terhes leszel, és világra hozod Ishaq-ot (Izsák) (a.s.), hanem olyan sokáig fogsz élni, hogy még Ishaq fiát, Yaqub-ot (Jákobot) is láthatod.

Amikor Ibrahim kezdeti ijedtsége elszállt, Lutért (a.s.) kezdett aggódni.

„Amikor az ijedtség elhagyta Ábrahámot, és elérték őt a jó hírek, vitába szállt Velünk Lót népével kapcsolatban.” (Korán 11:74)

Ibrahim nem akarta, hogy Lut teljes népét elpusztítsa Allah. Egész addigi életében, nem kérte Allahtól, hogy bárkit is büntessen meg. Mindig imádkozott az emberekért, hogy a jó útra térjenek.

Elkezdett vitázni az angyalokkal.

– Nézzétek, Lut népéhez mentek, de miért nem adtok nekik egy kis időt (hogy megváltozzanak)? És ha az egész népet elpusztítjátok, Lut is ott él közöttük, nem tudjátok?!

Így válaszoltak:

„Ábrahám! Fordulj el ettől a vitatkozástól. Bizony, eljött Urad parancsa, és bizony, el fog

jönni hozzájuk egy büntetés, amit nem lehet elhárítani." (Korán 11:76)

Biztosították az angyalok Ibrahimot (a.s.) arról, hogy Lut (a.s.) megmenekül, és a hívő emberek is megmenekülnek, majd az útjukra indultak.

Kába

Egy idő múlva újabb utasítás érkezett Allahtól Ibrahimhoz (a.s.): építsen egy házat, a Mindenható Allah egyedülállóságának (nincs más Isten, csak Allah) szimbólumaként! De Allah háza nem csak a mekkaiaknak, vagy Ibrahim családjának készült, hanem az egész emberiségnek, ahol a világ minden tájáról érkező emberek megemlékezhetnek Allahról.

Ibrahim (a.s.) elment tehát a Mekka-völgybe, meglátogatta a fiát, s elmondta neki, hogy utasítást kapott Allahtól. Ismail (a.s.) azt mondta neki:

- Ó, Apám, tedd azt, amit Allah parancsolt neked!
- És segítenél nekem?
- Igen Apám, segítek neked.

Így fohászoktak Allahhoz:

„És mikor Ábrahám a Háza alapjait megépítette Izmaillal: „Urunk! Fogadd el ezt tőlünk. Bizony, Te vagy az, Aki mindent hall, mindent tud.” (Korán 2:127)

Jibril angyal (a.s.) adta az instrukciókat Ibrahimnak, hogy hogyan építse meg Allah Házát az Al-Bait Al-Ma'mur mintájára.

Az Al-Bait Al-Ma'mur Allah Háza, ami pontosan Mekka fölött, a Hetedik Mennyországban található, Allah Trónjával szemben. A Látogatott Házként is említi a Korán (52:4). Az angyalok itt végzik el a Tawafot (annak hietszeri megkerülését). Naponta 70000 angyal érkezik oda imára, s olyan sokan vannak, hogy az Itélet Napjáig mindégükük csak egyszer tehet látogatást az Al-Bait Al-Ma'murnál.

Az építkezés során Ismail adogatta a köveket, sziklákat

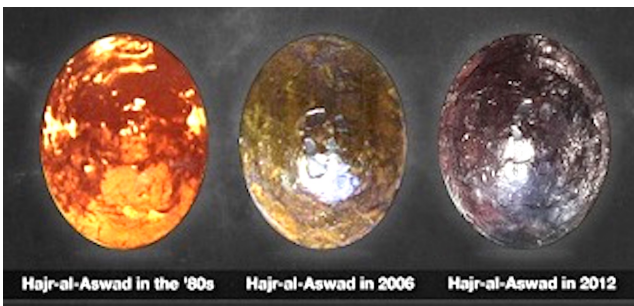
Ibrahimmak. Nem használtak se habarcsot se cementet, csak a köveket rakták egymásra. Kő a kövön, kő a kövön. S azok, mint a puzzle darabok tökéletesen illeszkedtek egymásra. Ugyanúgy, ahogy Nuh (a.s.) bárkájánál a deszkák. Ahogy építkeztek, egy idő után a fal már kissé magas lett, hogy elérjék. S mi történt? Allah csodálatos módon egy speciális sziklát biztosított nekik, amire Ibrahim felállt, hogy magasabbra érjen, s ez a szikla mozgott alatta fel-le, annak megfelelően, ahogy a fal nőtt. Folytatták az építkezést, s annyi jelet mutatott nekik Allah, hogy biztosak voltak benne, hogy velük van.

Amikor elkészült a ház, Ibrahim végignézett rajta. Azt gondolta magában, egy szép követ akarok a sarkára rakni, ami jelzi, hol kezdődik a Kába. Körülnézett, de nem látott megfelelő követ. Szólt Ismailnak is, hogy segítsen neki keresni, de Ismail hiába keresett, nem talált sehol egy kellően szép követ. Amikor visszatért a keresésből, azt látta, hogy az apjánál egy gyönyörű, fehér kő van.

– Mi ez? - kérdezte Ismail.

– Allah küldte nekem Jibrillel (a.s.) ezt a követ a Paradicsomból.

Ezt a követ hívjuk ma: Al-Hajr-Aswad-nak. Eredetileg tejfehér volt, de fekete lett, ahogy magába szívta az emberek bűneit. A képen 3 különböző időben: az 1980-as években, 2006-ban és 2012-ben készült fotókon színének változásáról magunk is meggyőződhetünk.

Ma a mérete sem olyan nagy, mint volt. A történelem viharai ezt a követ sem kímélték. Időszámításunk

szerint 930-ban a bahrajni Karmatiak megtámadták Mekkát, a Paradicsomból származó követ ellopták, további kárt is tettek a Kábában, s a zarándoklókat lemészárolták. 22 év múlva került csak vissza a kő, 952-ben. Majd 1035-ben az egyiptomi fatimídák követői el akarták pusztítani a Kábát, de elfogták őket.

A Kába különleges követ később még pár alkalommal fejszével, csavarkulccsal sújtották az emberek, hogy egy-egy darabot ellopjanak belőle. Mindannyiszor azonnal elfogták az elkövetőket, s halálra ítélték őket. A sok megpróbáltatás következtében a kő össze is tört, ezért ma ezüst kerettel tartják egyben. Két csodája

van az Al-Hájr-Aswadnak: az egyik, hogy úszik a víz tetején, a másik, hogy tűz nem hevíti fel.

S hirtelen, ahogy ott állt Ibrahim a sziklán, az egy pillanatra puhább lett, csak egy pillanatra, s így a lábnyoma benne maradt a kőben.

A mai napig megvan ez a lábnyom a Kábánál. Az eróziótól megvédendően egy fém dobozba tették, s üvegkalitkába zárták. Ha ott benézel, látni fogsz két lábnyomatot, Ibrahim próféta lábnyomát.

Aki zarándoklatra megy, ott kell egy speciális imát elvégeznie, annak közelében, ahol fizikailag Ábrám lábnyoma van. A Kábánál azonban nem csak fizikai, hanem spirituális lábnyoma is ott van Ibrahimnak. Minden zarándok Ibrahim próféta nyomát követi.

Allah beszél erről a Koránban:

**„Tegyétek Ábrám helyét imahellyé!”
(Korán 2:125)**

Elkészült Allah Háza, a Kába. Újabb utasítás jött Allahtól, hogy hívják az embereket, hogy jöjjenek és látogassanak el a Kábához.

Ibrahim körülnézett, sehol egy lélek, nincs senki körülötte.

– Ó, Allah, hova fog eljutni az én hangom? Hívni és hívni fogom az embereket, de ki fog meghallani? Két-három ember? - kérdezte Ibrahim.

– Ó, Ibrahim, te csak tedd a dolgod, ami parancsoltatott, s a többit hagyd Rám! - felelte Allah.

Ibrahim tehát felállt, és mondta:

– Ó, emberek, a világ minden táján! Allah épített egy házat magának, és arra utasít benneteket, hogy gyertek, tegyetek zarándoklatot hozzá! Tehát, gyertek, zarándokoljatok ide!

Allah lehetővé tette, hogy Ibrahim hangja mindenhova elérjen. S érkeztek, s érkeznek gyalog, tevével és egyéb más módon az emberek, hogy zarándoklatukat tegyék Allah Házánál.

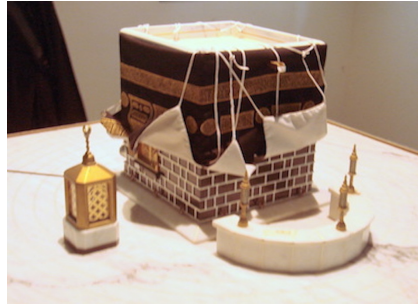
A mai napig folyamatosan emberek milliói, billiói zarándokolnak a Kábához Ibrahim (a.s.) hívása miatt. Olyan sokan, hogy a zarándoklat havában (az év más időszakában nem) korlátozást kellett bevezetni, hogy hány ember érkezhessen egy-egy országból, egyébként nem tudnák őket elszállásolni, ellátni, illetve akkora tömeget kezelni. Ez a maximum limit, akik a zarándoklat havában beléphetnek Mekkába, összesen 3 millió fő volt 2015-ben.

A képen a sorokba rendeződött kis fehér pontok mind emberek!

A Kába alakja és méretei

A napjainkban látható Kába nem pontosan azonos az Ibrahim próféta által építettével, ugyanis az nem kocka alakúra készült. Korábban az egyik rövidebb oldala íves volt. Egy bejárata és egy kijárata, plusz egy ablaka is volt. Most csak egyetlen ajtó van rajta, amelynek a küszöbe 2m magasan található, ablaka nincs.

A természeti és ember okozta katasztrófák miatt szükséges volt a Kába újjáépítése. (lásd Muhammad prófétánál (s.a.w.)) Azonban nem volt elegendő pénz a teljes felépítésére, ezért az íves résznek csak az alapját építették meg az eredeti alakzat jelzéséként, viszont valamivel magasabbra építették, mint az eredeti. Az oldalak nem teljesen egyforma hosszúak: kb. 11m x 13m az alapterülete és 13m magas.

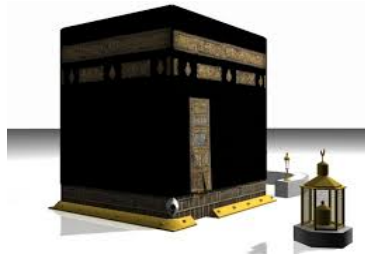
A falakat takaró kiswát évente cserélik. A régit felvágják és bizonyos személyeknek adják, akik külföldön muszlim méltóságokat vagy szervezeteket látogatnak meg. A kiswa nem volt mindig fekete, csak az Abbászidák idejétől, (8.század) az ő színük volt a fekete. Korábban fehér és színes anyagokat is használtak a borítására.

A jelenlegi kiswához 670kg selymet és 15kg aranyszálát használnak, hogy a mintegy 658 négyzetméter felületet lefedjék.

Ibrahím fohászai a Kábánál

A Kába a mai napig olyan speciális hely, hogy az ott elmondott fohások elfogadtatnak. Egy másik alkalom, mikor a fohász elfogadtatik, amikor Allahnak tetsző cselekedetünket követően fohászodunk.

(A sor itt még nem ér véget, több más speciális helyzet van, mikor a fohások erőteljesebbek, s elfogadtatnak.)

S mi lehet Allahnak jobban tetsző cselekedet, mint hogy a Házát építik. S ki építi? A legállhatatosabb szolgája, akit Allah barátjának választott: Ibrahim, és a fia; Ismail.

„És mikor Ura próbára tette Ábrahámot szavakkal (parancsokkal), és ő teljesítette azokat. Azt mondta: „Bizony, vezetővé teszlek téged az emberek számára.” Azt mondta: „És az utódaimat is?” Azt mondta: „A szerződésem nem terjed ki a bűnösökre!”” (Korán 2:124)

Ezzel a kinyilatkoztatásával Allah tudatta Ibrahimmal, hogy a későbbi generációjában lesznek helytelenül cselekvők, bűnösök, tehát ne is kérjen számukra semmit.

Ibrahim a Kába építése közben fohászodott Allahhoz.

Miket kért a fohásaiban Ibrahim?

- Tegye őt és fiát muszlimmá, továbbá
 1. a leszármazottai közül legalább egy nemzet legyen muszlim,
 2. és hogy legyen köztük legalább egy próféta és küldött Allahtól,
 3. mutassa meg nekik, milyen módon akarja Allah, hogy imádkozzanak hozzá! *(Tehát ne az emberek találják ki, hogy hogyan imádkoznak Allahhoz, hanem ő mondja meg nekik.)*

Ibrahim eme kérései teljesültek. Sőt, túl is lettek teljesítve, láthatjuk majd a fejezet végén. Az idézet második részében

lévő kérését Muhammad próféta (s.a.w.) teljesítette be.

„Urunk! Tégy minket Neked alávetett muszlimokká, és a leszármazottainkat Neked alávetett közösséggé. És mutasd meg nekünk a szertartásainkat, és fogadd el a bűnbánatunkat! Bizony, Te vagy a Megbocsátó, az Irgalmas.

Urunk! Tánmassz közülünk egy küldöttet, aki a Te ájádat olvassa nekik, és megtanítja nekik az Írást és a bölcsességet, és megtisztítja őket. Bizony, Te vagy a Mindenható, a Bölcs.”
(Korán 2:128-129)

- Tegye Allah Mekkát biztonságossá, s biztosítson az ottani embereknek mindenféle gyümölcsöt, jó ellátást. De mivel korábban arra a kérésére, hogy az utódait is tegye vezetővé, Allah azt válaszolta, hogy a bűnösöket nem vezeti, ezért hozzátette, hogy a kérése a hívőkre vonatkozik. Ekkor viszont Allah azt válaszolta, hogy a hitetleneknek is ad ellátást, de az Ítélet Napján majd megbünteti őket.

„És mikor Ábrahám azt mondta: „Uram tedd ezt a várost biztonságossá, és lásd el a népét gyümölcsökkel – akik hisznek közülük Allahban és az Utolsó Napban!” Azt mondta: „És aki nem hisz, annak élvezeteket biztosítok egy kis ideig, aztán a Tűz büntetésébe fogom kényszeríteni. És milyen rossz cél az!” (Korán 2:126)

Olyannyira meghallgattatott (vagyis teljesült) ez a fohásza is, hogy Mekkában nem nőnek gyümölcsfák, hiszen a sivatagban van, mégis, az egész világról elhoznak ide mindenféle gyümölcsöt, még hozzá a legkiválóbb minőségűt.

Allah Mekkát biztonságossá, sérthetetlen területté tette. Az egész város területén tiltott a harc, és még az állatok levágása, fák kivágása is.

Az israiliat szerint Ibrahim Palesztina területén, Hebron városában halt meg 175 évesen. A saját gyermekei készítették elő testét a temetésre, s ők is temették el. (Felesége: Sarah, másodszületett fia: Ishaq és unokája: Yaqub is itt nyugszanak.) S Allah tudja a legjobban.

Kik voltak Ibrahim leszármazottai?

Allah azt mondja:

– Ó, Ibrahim, az ajándék, amit adni akarunk neked a következő. Két dolgot meghagyunk a családjában: a prófétságot és a kinyilatkoztatást. A szentírások, amik majdan leküldetnek, mind a te családjába küldetnek le, s a próféták úgyszintén.

Ibrahim néhány leszármazottjának a nevét említi Allah a Koránban, akiket kiválasztott.

„És megadtuk neki Izsákot és Jákobot, mindannyiukat vezettük, mint ahogy előtte vezettük Noét, és a leszármazottai közül Dávidot, és Salamont, és Jóbot, és Józsefet, és Mózeszt és Áront. És így jutalmazzuk a jótevőket.” (Korán 6:84)

Nuh utódai közül való volt Ibrahim, és Ibrahim leszármazottai között megannyi nagy prófétát találunk. Így jutalmaz Allah, vagyis, hogy az Allahnak való alávetettséget, az igaz hitet az utódaiban is megtartja. Mindezen utódokat Ibrahim erőfeszítései és áldozata miatt vezette az egyenes útra. S a neves utódok sora még folytatódik:

„És Zakariás, és János, és Jézus és Illés - mind a jóra valóak közül valók.
És Ismail, és Éliás, és Jónás, és Lót - mindet előnyben részesítettük a teremtmények felett.
És az apáik, és a leszármazottaik és a testvéreik közül - kiválasztottuk őket, és egyenes útra vezettük.” (Korán 6:85-87)

„Ők azok, akiknek a Könyvet, az ítéletet és a prófétaságot adtuk.” (Korán 6:89)

Allah tovább folytatja:

– Ó, Ibrahim! Amikor Mi utasítottunk, te alávetted magad az akaratumknak szemrebbenés nélkül, most láthatod, mi fog történni érted!

Ez egy tanulság számunkra is, Allah próbára tesz minket egyszer, kétszer, háromszor, négyszer. Egyik próbatétel a másik után; nagy teszték. S ha mindegyik teszten átme gyünk, akkor Allah kitarja számunkra kapuit oly módon, ahogyan nem is várnánk.

„És emlékezz a szolgálókra, Ábrahámra, Izsákra és Jóbira, az erő és látás birtokosaira!

Bizony kiválasztottuk őket azzal, hogy megadtuk nekik a Ĥajlék emlékezetét.”

(Korán 38:45-46) *(a túlvilági Ĥajlékét, s törekedtek is felé)*

„Bizony, Allah Ádámot és Noét, Ábrahám családját, és Imrán családját választotta ki a teremtmények felett.” (Korán 3:33)

„Vagy irigylik az emberektől azt, amit Allah adott nekik az Ő kegyéből? Pedig már megadtuk Ábrahám családjának a Könyvet és a bölcsességet, és hatalmas királyságot adtunk nekik.” (Korán 4:54)

Allah mondja:

– Ibrahim családjának, utódainak annyi mindent adtunk, s nem csak vagyont, de még hatalmat is. Vess egy pillantást Dávidra (a.s.) és Salamonra (a.s.)! Ők próféták voltak és ugyanakkor királyok is. Mindketten Ibrahim családjából valók.

Ibrahim fohásza az volt tehát a Kába építéskor, hogy legyen legalább egy nemzet az utódai közül, akik muszlimok, s legyen a leszármazottai között legalább egy próféta és küldött. Mint tudjuk Ibrahimnak két fia volt: Ismail és Ishaq. Ishaq fia volt Yaqub, akit Izraelnek is hívtak. Ibrahim fiai is próféták voltak, majd Yaqub és később minden generációban volt egy próféta,

egészen Eesa-ig (Jézusig) bezárólag. Ők mindannyian Yaqub népéhez jöttek el. De Allah megelégette, azt, ahogy bántak a prófétákkal, ezért Eesát követően nem adott nekik több esélyt, több prófétát, hogy visszatérjenek az egyenes útra. Hatszáz évig nem érkezett újabb küldött, s az utolsó próféta, Muhammad (s.a.w.) Ismail leszármazottai közül került ki. De ő nem csak az arabokhoz, hanem az egész emberiséghez hozta el Allah üzenetét.

Muhammad (s.a.w.) feladata volt, hogy visszaterelje az embereket az egyenes útra, az igaz vallásra, az iszlámra, mely vallás apjának Ibrahim tekinthető.

Ibrahím öröksége

Ibrahim próféta (a.s.) a példaképe az egész iszlám vallásnak.

Mit örökölt az utókor Ibrahimtól?

Nem kisebb dolgot, mint az iszlám vallást!

Az iszlám mind az 5 pillére tőle ered. (Mi ez az öt pillér: 1.Nincs más jogosan imádható Isten, csak Allah. 2.Zarándoklat a Kábához. 3.Imádság. 4.Zakát: adomány a nálunk szegényebbeknek. 5.Böjt Ramadán havában)

1. Ibrahim **nevezte** először a hívőket **muszlimnak**, akik Allah akaratának alávetik magukat.

„Ősapátok, Ábrahám vallása ez. Ő az, Aki muszlimoknak nevezett benneteket korábban, és ebben is, hogy a Küldött tanú lehessen veletek kapcsolatban, és ti tanúk lehessetek az emberekkel kapcsolatban. Ūát tartsátok meg az imát, és adjátok meg a zakátot, és ragaszkodjatok erősen Allahhoz! Ő a ti Védelmezőtök.” (Korán 22:78)

2. **Nincs más jogosan imádható Isten, csak Allah!**

Ibrahim az ősapja az összes egyistenhiten alapuló vallásnak, keresztények és zsidók is így tekintenek rá.

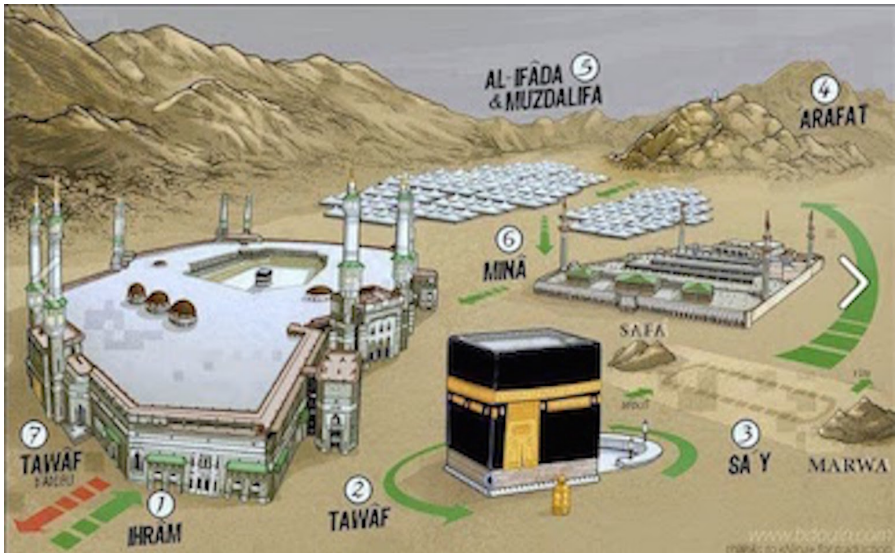
„És Ábrahám megparancsolta a fiainak, ahogy Jákob is tette: „Fiaim! Allah kiválasztotta nektek a vallást, hát ne haljatok meg másként, mint muszlimként!”

Vagy talán tanúi voltatok, amikor eljött Jákobhoz a halál, azt mondta a fiainak: „Mit fogtok szolgálni utánam?” Azt mondták: „A te istenedet fogjuk szolgálni, és az ősapáid, Ábrahám, Izmail és Izsák Istenét – az Egyetlen Istent, és Neki vetjük alá magunkat.””

(Korán 2:134)

3. Zarándoklat

Ő építette a Kábát Ismail segítségével, Allah parancsára. S szintén az Ő utasítására hívta az embereket zarándoklatra. De ezen túlmenően, minden cselekedet, amit a zarándoklat alatt végzünk, az ő és Haajar cselekedeteinek ismétlése.

A zarándoklat menete

(A Safa és Marwa hegyekre futás, a Sátán háromszori megkövezése, speciális ima elmondása Ibrahim lányománál, a zarándoklat végén az állatáldozat, stb.)

„És emlékezz, amikor kijelöltük Ábrahámnak a Ház helyét: „Ne társíts Hozzám semmit, és tisztítsd meg az Én házamat azok számára, akik körbejárják, és azoknak, akik állnak, és azoknak, akik meghajolnak és leborulnak. És hívd az embereket a zarándoklatra. Eljönnek hozzád gyalog, és minden sovány háttasállaton, minden távoli hegyi útról, hogy tanúi lehessenek azoknak a dolgoknak, amik az előnyükre válnak, és említsék Allah nevét az ismert napokon a jószágok felett, amelyekkel elláttuk őket. Egyetek hát belőlük, és etessétek a szegényeket, szükségét látókat. Aztán szabaduljanak meg a tisztátalanságtól, és teljesítsék be az esküjüket, és járják körül az Ősi Házat.” (Korán 22:26-29)

4. Imádkozás.

Ibrahim kérte Allahot, hogy tanítsa meg, milyen módon szeretné, hogy imádkozzanak hozzá.

„...És mutasd meg nekünk a szertartásainkat, és fogadd el a bűnbánatunkat! Bizony, Te vagy a Megbocsátó, az Irgalmas.” (Korán 2:128)

„Dicsőség és hála Allahnak, Aki öregkoromra megadta nekem Ismailt és Izsákot! Bizony, az én Úram a fohászok Meghallgatója.”

Uram! Add, hogy megtartsam az imát, és a leszármazottaim közül is...” (Korán 14:39-40)

Korán említi, ahogy Ismail emlékezteti a gyermekeit, hogy végezzék el az imát, és fizessék meg a zakátot. S mindezeket ő is apjától, Ibrahimtól tanulta.

5. **Zakát.** (Szorosan kapcsolódik az istenszolgálathoz. Fontosságát hangsúlyozza, hogy a Korán szinte mindig együtt említi az imádkozással. Lásd 1.pont) Adomány a rászorulóknak.

6. További örökség Ibrahimtól, hogy **Mekka biztonságos hely**, s el van látva mindenféle gyümölcssel. A világ

minden részéről a legkiválóbb minőségű gyümölcsök érkeznek ide, mint azt korábban említettem.

7. Ramadán havi böjt.

A Ramadán havi böjt úgy kapcsolódik Ibrahimhoz, hogy a Kábánál mondott fohászában azt kérte Allahtól, hogy az egyik leszármazottja, legyen küldött, s olvassa, és tanítsa az embereknek a Könyvet. Igaz, hogy Ibrahim leszármazottjai között sok próféta volt, de ők mind a második gyermekétől, Ishaaqtól (a.s.) származtak. Ezt a fohászt viszont Ismail (a.s.) jelenlétében mondta, s az ő utódai közül csak egyetlen próféta és küldött került ki; Muhammad (s.a.w.), akihez a Korán kinyilatkoztatása érkezett, s aki azt az embereknek recitálta. Ez a könyv tehát, amiről itt szó van, az a Korán. S a

Korán Ramadán idején küldetett le. Azt ünnepeljük 30 napon keresztül, hogy a Korán leküldetett. S a Ramadán havi böjt idején szokás a Koránt elejétől a végéig elolvasni. Más megközelítésből, mi muszlimok 30 napon keresztül ünnepeljük, hogy Ibrahim fohása meghallgattatott.

Ibrahim mindig az egész emberiségért imádkozott, nem csak saját leszármazottaiért. Ő nem tartozott egyetlen néphez sem, (élete során többször más-más helyre vándorolt), ő maga volt egy nemzet, ahogy a Korán említi.

Ibrahim (a.s.) tehát kiemelkedő a többi próféta közül. Semelyik másik prófétát nem említette Allah a Koránban, csak őt, amikor azt mondta Muhammad prófétának (s.a.w.), hogy kövesse Ibrahim örökségét!

A muszlimok úgy szokták nevezni magukat, hogy Muhammad (s.a.w.) népe. De a Korán hogy jellemzi a muszlimokat? Úgy, hogy ők Ibrahim népe, öröksége!

Lut (a.s.)

18

Lut próféta (Lót) apja Haran volt, Ibrahim (a.s.) egyik fivére. Haran meghalt Lut gyerekkorában, ezért nagyapja családjában, Ibrahimmal együtt nőtt fel, és nagyon szerette Ibrahimot, a nagybátyját.

Az előző fejezetben olvashattuk, az esetet, amikor Ibrahimot a tűzbe dobták, majd sértetlenül kijött belőle, mert Allah hűvössé, kellemessé változtatta neki a tüzet. Az egész város, így Lut (a.s.) is látta ezt. De mégis csak Lut volt az egyetlen, aki ezek után hitt Ibrahimnak (a.s.). Együtt kivándoroltak Babilonból, Irakból, s először Szíriába, majd Palesztinába mentek.

Útközben Allahtól kinyilatkoztatást kaptak mindketten. Ekkor jelölte ki Allah Lutot prófétává és küldötté, s adott neki egy nagy küldetést. Nagyon kemény, különlegesen nehéz feladatot kapott. Allah egy ikervárosba: Szodomába (*Sodom, amit Al Muthafika néven is említ Allah*) és Gomorába küldte Lutot. A város egy sík területen volt, Jordánia és Palesztina határán. A helyén napjainkban a Holt-tenger található.

Lutnak az volt a feladata, hogy térítse vissza az embereket Allahhoz.

Szodoma egy fejlődő, virágzó város volt. Sok átutazó megfordult itt, és sok kereskedő, és üzletember is jött a városba, hogy a portékákat eladják, megvegyék. Ugyanakkor Szodoma volt abban az időben a legromlottabb, legbűnösebb, leggonoszabb város, ami valaha is létezett a Föld színén.

Mi volt a bűnük? Nem csak az hogy hitetlenek voltak, elfordultak Allah hívásától, engedetlenek voltak, de a legmélyebbre süllyedtek a bűnben. Milyen bűnöket követtek el? Az egyik bűnük, amit az egész Földön senki nem követett el még előttük az az, hogy homoszexuálisak voltak. Férfiak férfiak után vágyakoztak. A nőkről ily módon nem esik szó. Másrészt ezt az erkölcstelen tettet szégyentelenül, a többi ember szeme láttára művelték. Allah mondja, mindaddig, amíg egy bűnt úgy követ el valaki, hogy arról senki más nem tud, van remény arra, hogy Allah megbocsásson neki. De amint más is látja azt, tanú

is van a büntetvére, a remény sokkal kisebb, hogy Allah megbocsát. Szodoma népe pedig nyíltan követte el bűneit.

Allah egy törzset sem írt le annyira borzalmasan, s egy népről sem beszélt annyit, mint Lut népéről, mert ők annyira sokféle bűnt és olyan hatalmas, Allah törvényeinek ellentmondó bűnt követtek el: a homoszexualitást.

Amikor Lut figyelmeztette őket, hogy:

– Emberek, bűnt követtek el ezzel! Gonosz dolgot tesztek, olyant, amit még a történelem során soha senki nem tett! Férfiak, másik férfi után vágyakoztok! A nőkkel nem foglalkoztok! Férfiakkal létesítetek szexuális kapcsolatot! És még büszkék is vagytok rá?! El sem rejtitek magatokat?! Nyilvánosan művelitek a gyűléseiteken!! Hogy tudtok ilyen erkölcstelenséget tenni?

Az egész törzs, az összes férfi homoszexuális volt, ezért az természetessé vált a számukra.

A másik bűn, amit elkövettek, hogy útonállóak voltak. A Szodomába vezető út mellett szoktak lesben állni, s rátámadni az arra járókra, elvenni a vagyonukat. S néha még meg is erőszakolták, megölték őket.

Az emberek visszautasították Lutot, vádolni kezdték, hogy azért mondja nekik, hogy hagyják abba a bűnös cselekedeteiket, mert azáltal akar Lut előnyre szert tenni. Ezért mondta a próféta, hogy ő nem kér érte semmi fizetséget tőlük.

„Lót népe tagadta a Küldötteket.

Amikor a testvérük, Lót azt mondta nekik:

„Nem lesztek istenfélők?”

Bizony, én megbízható Küldött vagyok hozzátok.

Féltétek hát Allahot, és engedelmeskedjete nekem!

És nem kérek érte semmi fizetséget tőletek. Az én fizetségem csak a Világok Urától van.

Űát a férfiakhoz közeledtek a teremtmények közül.

és elhagyjátok azt, amit Uratok teremtett társként nektek? Nem! Bizony, ti határokat túllépő nép vagytok!" (Korán 26:160-166)

„És Lót, amikor azt mondta a népének: „Érkölcstelenséget követtek el, miközben látjátok?

Miért közeledtek vágygal a férfiakhoz az asszonyok helyett? Bizony, tudatlan nép vagytok ti!" (Korán 27:54-55)

– Ó, Népem! Én elhatárolom magam mindattól, amit ti műveltek! S soha nem fogok benne részt venni, s nem bocsátom ezt meg nektek! Tisztázni akarom, hogy én ellenetek vagyok, s figyelmeztetlek benneteket, hogy komoly büntetés jön rátok Allahtól!

A férfiak így tanakodtak maguk között: „Ki kell taszítanunk Lutot a közösségből, mert azt gondolja, hogy ő olyan tiszta, feddhetetlen, s úgy tekint ránk, mintha mi nagyon koszosak lennénk.”

„De a népe válasza nem más volt, mint hogy azt mondták: „Üzzétek ki Lót családját a városotokból! Bizony, olyan emberek ők, akik tisztán akarják tartani magukat!" (Korán 27:56)

„Azt mondták: „Hā nem hagysz fel ezzel, Lót, bizony a kiűzöttek között leszel!" (Korán 26:167)

Lut hívta őket Allah útjára, prédikált nekik. Emlékeztette őket, hogy féljék Allahot, és hagyják abba a gonosz cselekedeteiket.

– Megfájdul a fejünk tőled! Hagyj minket békén! - válaszolták. – Mi az, meg akarod akadályozni, hogy azt tegyünk, amit akarunk? Ki vagy te, hogy megállíts minket? Mi csak szórakozunk!

Ennek ellenére Lut továbbra is kitartóan hívta őket az egyenes útra, viselkedjenek jól. De ők nem akartak jók lenni, elvesztette a szó is a jelentését számukra. Allah átvitt értelemben vakká tette őket, nem látták a különbséget a jó és a rossz között.

De a prédikációjától a férfiak csak még agresszívabbak lettek Luttal (a.s.), s végül már megtiltották neki, hogy bárkivel is beszéljen. Nem csak velük nem beszélhetett, de a városba érkező idegenekkel sem.

– Lut, ha nem hagyod abba azt, amit beszélsz, akkor kiteszünk a városból! Fejezd be a beszédet! Fejezd be a prédikálást! Ne beszélj senkihez! Belefáradtunk a hallgatásodba!

De Lut figyelmeztette őket, hogy Allah büntetést fog rájuk mérni!

„Bizony, a férfiakhoz közeledtek és elvágjátok az utakat, és helytelen dolgokat cseleksztek a gyűléseiteken?” És a népe válasza nem volt más, mint hogy azt mondták: „Hozd el ránk Allah büntetését, ha igaz vagy!” (Korán 29:29)

Úgy látszik, nincs esély arra, hogy felhagyjanak erkölcstelen viselkedésükkel. Az egész törzsből nem volt egyetlen lélek sem, aki felvette volna az iszlám vallást, s követte volna Lutot. Csak egy ház volt, amelynek háza népe muszlim volt; Lut háza. S még ott sem mindenki, csak Lut és két lánya. A feleségéről majd később hallani fogunk.

Amikor meghallotta az emberek válaszát, Lut így fohászkozott:

„Azt mondta: „Uram! Segíts meg engem a romlást hozók népe ellen!” (Korán 29:30)

„Uram! Mentés meg engem és a családomat attól, amit ők tesznek!” (Korán 26:169)

Lut fohászának hatására Allah 3 angyalt küldött le Luthoz. S mint az előző fejezetben olvashattuk, ők először Ibrahim prófétához (a.s.) mentek Ishaq (a.s.) születésének hírével. Majd Ibrahimnak elmondták, hogy Lut népét mennek elpusztítani. Erre ő Lutért, az unokaöccséért, s az ottani hívőkért kezdett aggódni.

„Azt mondta: „Bizony, benne van Lót!” Azt mondták: „Mi jobban tudjuk, hogy ki van benne. Biztosan meg fogjuk menteni őt és a családját, kivéve a feleségét. Ő azok között van, akik hátra-maradnak.”” (Korán 29:32)

Az angyalok biztosították Ibrahimot, hogy Lutnak nem esik bántódása, s meg lesznek mentve azok is, akik érdemesek még rá.

Az angyalok beértek Szodoma városába. S hogyan jöttek? Hihetetlenül jóképű férfiak alakjában! Szodomába!

Amint beértek a városba ki pillantotta meg őket először?

Lut egyik lánya. Ő hívő volt. Amikor messziről meglátta őket, rohant haza az apjához:

- Ezek az emberek...gondolom utazók a városon kívülről! Rossz nekik idejönni! Nagyon vonzóak azoknak...nagyon vonzóak Szodoma férfiainak!

Amint Lut (a.s.) meghallotta a hírt, elébük sietett, hogy üdvözlje őket. Meg akarta őket győzni, hogy forduljanak vissza. Ugyanakkor zavarban is volt, hogy azt mondja nekik, hogy menjenek vissza. Megkérdezte őket:

- Kik vagytok?
- Vendégek vagyunk. Egy muszlim sosem utasít vissza egy vendéget sem. - válaszolták. Ezért Lutnak kínos lett volna elküldeni őket.

Lut elkísérte őket a házába. Nagyon óvatos volt, hogy senki ne lássa meg ezt a három fiatalembert. Útközben próbálta megértetni velük, hogy ez a hely nem jó nekik, hátha maguktól úgy döntenek, hogy visszafordulnak. Nem valami kedves dolog a részéről, azt mondani a vendégeinek, hogy menjenek vissza, de próbálta őket megóvni.

- Allahra esküszöm, soha életemben nem láttam romlottabb embereket, mint itt, ebben a városban! - ismételte nekik. – Ezek a legmegátalkodottabb, leggonoszabb dolgokat művelő emberek az egész Földön!

Az angyalok örültek, hogy ilyeneket hallanak Luttól, mert Allah azt mondta nekik, hogy addig ne zúdítsák rá a népre a büntetést, míg maga a prófétájuk nem tanúsítja, hogy érdemesek a büntetésre. Minderről Lut persze mit sem tudott. Ő a vendégeiért aggódott, próbálta őket távol tartani Szodoma férfitagjaitól.

De a három fiatalember nem változtatott a szándékán, s végül odaértek Lut házába anélkül, hogy bárki is észrevette volna az idegeneket. A házba belépve ki látta meg őket először? Lut felesége, aki hitetlen volt, s ment is egyből a férfiakhoz a hírral, hogy Lut házában három csinos fiatalember van. Ő volt az, aki odahívott mindenkit Lut házához.

„És jött a város népe, örvendezve.” (Korán 15:67)

S a férfiak odakint egymásnak adták a jó hírt:

– Hé, három srác van ott...Menjünk oda!

– Tudjátok, hogy három srác van ott?...Gyertek oda!

Folytatták a hír terjesztését, s mind megindultak abba az irányba. Örültek, hogy majd elszórakoznak az idegenekkel.

„És a népe sietve jött hozzá, és már ezelőtt gonosz cselekedeteket követtek el.” (Korán 11:78)

Odaértek Luthoz, s bezörgettek:

– Hé, nyisd ki az ajtó!

– Mit képzeltek! Vendégeim vannak. Egyikőtökben sincs semmi tisztesség? Hogy hozhattok ilyen helyzetbe a vendégeim előtt? Ki engedné ki a helyemben a vendégeimet hozzátok? Zavarba akartok hozni? Nincs bennetek tisztelet a vendégeim iránt?

„Azt mondták: „Hát nem tiltottunk el téged a teremtményektől?”” (Korán 15:70)

Lut mindennel próbálkozott, hogy meggyőzze az embereket, hogy hagyják békén a vendégeit.

„...Azt mondta: „Népem! Itt vannak a leányaim, ők tisztábbak nektek! Hát féljétek Allahot és ne

szégyenítsetek meg a vendégeim miatt. Hát nincs közöttetek egy helyes vezetést követő ember?" (Korán 11:78)

Mikor azt mondta, a lányaim, úgy értette, hogy a közösség nőtagjai. Velük tegyék azt, törvényes házasságon belül, amit a férfiakkal kívántak eddig tenni.

Most már a közösség szinte minden férfitagja odakint volt, s az ajtón dörömbölt. Mindenki akart egy kis részt a vendégekből... A férfiak be akarták törni az ajtót. S már majdnem sikerült is nekik. Ekkor Lut megijedt, megijedt, hogy mi lesz a vendégeivel, mi lesz vele. Kiszólt Lut a férfiaknak:

„Ézek a lányaim, ha cselekedni akartok!”
(Korán 15:71)

„Bizony, tudod, hogy nem tartunk igényt a leányaidra! És bizony, tudod, hogy mit akarunk!” (Korán 11:79)

Lut már majdnem teljesen tehetetlen volt, s ezt a kijelentést tette.

„Azt mondta: „Bárcsak lenne eröm felettetek, vagy egy erős támasznál kereshetnék menedéket!” (Korán 11:80)

Azt kívánta, bárcsak lennének férfiak, akik segítenének neki, de csak két lány volt. Ekkor megszólalt a három vendég:

„Azt mondták az angyalok: „Lót! Bizony, mi hírnökök vagyunk Uradtól. Nem fognak elérni téged...” (Korán 11:81)

Jibril (a.s.) angyal kiment a férfiakhoz, s egy csapásával megvakította mindannyiukat. Most már nem láttak semmit.

Ez vajon jó lecke volt nekik? Nem. Azt mondták:

- Milyen varázslat, milyen báj csapott meg minket? Honnan jött? Ó, Lut, te állsz emögött! Majd meglátod, mit teszünk veled holnap!

S a falakon tapogatózva mindannyian hazamentek, készülődtek, tervezgettek, hogy másnap visszajönnek, és megölik Lutot.

„...Kelj hát útra a családdal az éjszaka egy részében, és ne nézzen vissza senki közületek, kivéve a feleséged. Bizony, ami őket (a népet) sújtani fogja, az fogja sújtani őt is. Bizony a kijelölt idejük a reggel. És nincs-e közel már a reggel?” (Korán 11:81)

Menj most, még éjszaka, hagyd el ezt a közösséget! Menj, amilyen messze csak tudsz, és vissza se nézz! Kivéve a feleséged.

Ez utóbbi mondat 2 dolgot is jelenthet: A felesége is velük megy, de ő vissza fog nézni, s eléri a büntetés, vagy hogy a felesége nem megy vele. Allah tudja legjobban.

„Allah példát állít azoknak, akik hitetlenek: Noé feleségét és Lót feleségét. Két igaz szolgánknak voltak alárendelve, de mindketten elárulták őket, ezért nem tudtak segíteni nekik (a próféták) Allah ellen semmit, és az mondatott: „Lépjetek be a Tűzbe a belépőkkel együtt!” (Korán 66:10)

Lut fogta a lányait, s azonnal elindult, ahogy az angyalok mondták neki. Vissza se néztek.

Eljött a reggel. S mi történt?

Allah a legnagyobb büntetést mérte Szodomára. Soha egyetlen népet sem büntetett meg annyira, mint őket. Három büntetést küldött rájuk! *(Azt nem számítva, hogy az éjszaka megvakította őket.)*

Első az volt, hogy Jibril (a.s.) kiáltott. S az emberek nem bírták elviselni a hangot, földre rogytak. Majd Allah utasította Jibrilt (a.s.), hogy változzon vissza eredeti alakjába. Eredeti formájában Jibril (a.s.) olyan hatalmas méretű, hogy a 600 szárnya betéríti az egész horizontot: nem látszik, hogy hol van a szárnyainak a vége. S a szárnya szélétől megragadta az egész várost, s felemelte. Emelte egészen a Mennyországig. Az

angyalok hallották a városlakók sírását, sikítozását. A szodomai emberek pedig hallották, ahogy az angyalok Allahot dicsőítik. Ott Jibril (a.s.) fordított egyet a városon, s ledobta a Földre. (Ami fejjel lefelé ért földet.)

„És a város legmagasabb részét a legalacsonyabbra döntöttük, és égetett agyagból való köveket záporoztattunk rá.”
(Korán 15:74)

Majd égetett cserépköveket záporoztatott rájuk Allah. Mindegyik kőbe az illető neve bele volt vésve: mindenkinek névre szóló kőve volt. S rövid időn belül mindannyian elpusztultak. Köztük volt Lut felesége is.

Tehát a három büntetés: a szörnyű kiáltás, a város fejtetőre fordítása, és a kőzápor. Allah így említi őket a Koránban:

„És bizony, figyelmeztette őket a büntetésünkre, de ők kétségbe vonták a figyelmeztetést.” (Korán 54:36)

Lut (a.s.) hiába figyelmeztette őket, nem hittek neki. Ők meg próbára tették a bátorságát olyan értelemben, hogy folyamatosan sértegették, fenyegették s tovább folytatták bűnös életvitelüket. S nem volt senki, aki támogatta volna Lutot, egyedül élt köztük, távol a többi rokonától. Csak két hívő lánya volt vele, erős férfiak nem. Ez még jobban megnehezítette a dolgát.

Allah mondja: „Nézzétek ezeket az embereket, hogy meg lettek büntetve!” S Allah arról a tényről beszél, hogy még mindig ott vannak. „Lut embereinek nyomát ott hagytuk, jelként mindannyitoknak, akik utánuk

éltek, hogy lássátok, mi történt Lut népével!” Menjetek, és lessétek meg! Ott van a Holt-tengernél.

Lut visszament Ibrahimhoz (a.s.), hogy elmondja neki, mi történt. S meghökkent, hogy Ibrahim (a.s.) már mindenről tudott.

– Amikor azok az angyalok hozzád mentek, először megálltak nálam, s elmondták, hogy néped elpusztítására indultak. - mondta Ibrahim.

Lut élete végéig folytatta az emberek térítését, jóra tanítását.

Gondolkodjunk el rajta, mi volt a fő bűnük a Szodomában élőknek? A homoszexualitás. S mi van ma körülöttünk a világban? Ugyanaz. Egyre terjed, és még promótálják is hírességek példáján keresztül! Azt hangoztatják, hogy a másságot el kell fogadni! De könyörgöm, nem az ilyen jellegű másságot! Ami ellentmond a természet törvényeinek, Allah rendelésének, hiszen a nőt teremtette a férfinak! Még az állatok sem művelnek ilyesmit! S ma azt látjuk, hogy egyre több országban fogadtatják el törvényileg az azonos neműek házasságát. Gondoljunk bele, Lut népe csak egy város volt... S mi történt velük? Ma ugyanaz a bűn már világszerte elterjedt. Milyen büntetés jön el?

Ishaaq (a.s.)

Ibrahim próféta (a.s.) és Sarah gyermeke volt Ishaaq (Izsák) (a.s.). Fogantatásának hírére Ibrahim azután kapta, miután kiállta Allah ama próbatételét, hogy áldozza fel egyszülött fiát, Ismailt (a.s.).

Ishaaq Hebronban (Jeruzsálemtől kb.30km-re) nőtt fel szüleivel. Ibrahim érezte, hogy közeleg halálának napja, de szeretne volna látni, ahogy másodszülött fia megházasodik. Nem akarta, hogy pogány nőt vegyen feleségül, akik akkoriban ott éltek, ezért egy megbízható szolgáját Irakba, Harranba küldte, hogy válasszon menyasszonyt Ishaaqnak. Ő Rebekah Bint Bethuel, Ibn Nahort választotta, aki Ibrahim fivérének a lánya volt.

Ishaaq elvette Rebekát, aki ikreknek adott életet, a nevük: Al-Eis és Yaqub (Ézsau, Jákob). Mikor férfivá értek rossz viszony alakult ki az ikrek között. Ézsau nem tetszett, hogy Yaqubnak kedvez apjuk is, és Allah is, azáltal, hogy őt választotta prófétának. Ez az ellenséges érzélem annyira felerősödött benne, hogy megfenyegette Yaqubot, hogy megöli. Ő féltve életét, elmenekült.

Később Yaqub visszatért apjához Hebronba (Al-Khaleel). Ishaaq megbetegedett, és meghalt 180 éves korában. Fiai, Yaqub és Al-Eis temették el ugyanabba a barlangba, ahova Ishaaq apja, Ibrahim (a.s.) volt temetve.

Yaqub (a.s.)

Allah kiválasztotta Ibrahimot a próféták közül, s az ő leszármazottaiból került ki a legtöbb próféta. Egymás után három generációban is volt próféta a családjában: Ibrahim – fia: Ishaaq – és az ő fia: Yaqub.

Azért is voltak ők hárman különleges próféták, mert Allah kitörölte szívükből az evilági élet dolgai utáni vágyakozást. Teljes egészében a túlvilági életre fókuszáltak, s másokat is arra ösztönöztek.

Ishaaq (a.s.) fia volt Yaqub (Jákob) (a.s.). Még élt Ibrahim is, a nagyapja és Sarah, a nagyanyja is, amikor Yaqub született. Yaqub, akárcsak apja, Palesztinában született, s egészen idős koráig ott is élt.

Amikor Yaqub testvére fenyegetése elől menekült, ráesteledett. Talált egy helyet, ahol megpihenhet éjszakára, egy követ tett a feje alá, s elaludt. Egy álmot látott, ahol egy létra kötötte össze a Földet a Mennyszággal. Angyalok jöttek fel-le azon a létrán. A Teremtő megszólította Yaqubot:

– Megáldalak téged és utódaidat, s ezt a földet neked és az utánad következő nemzedéknek adom!”

Boldogsággal telve ébredt, s megesküdött:

– Allahra, ha visszatérek biztonságosan a családomhoz, akkor itt egy templomot fogok építeni a Mindenható Allah tiszteletére!

Olajat öntött arra a kőre amin feküdt, hogy felismerje, és elnevezte a helyet Allah Házának (Bethel). Ez volt a helye a későbbi Jeruzsálemnek.

Yaqub anyai nagybátyjához ment, ott megházasodott, nagybátyja lányait vette feleségül.

A neviük Leah és Rachel az isráiliat szerint. Abban az időben ez még megengedett volt, hogy lánytestvéreket vegyenek feleségül, de a későbbiekben már nem. Igazából Yaqub a fiatalabb Rachelt akarta elvenni, de a lány apja becsapta, mikor léfátyolozva az idősebbik lányt, Leah-t eskette össze vele, s csak a ceremónia végén derült erre fény. Ezért

később igazi választottját, Rachelt is elvette feleségül.

Yaquubnak 12 gyermeke született, belőlük alakult ki a 12 törzs, akiket Izrael gyermekeinek vagy Izrael Népének emlegetünk. Ebből 10 gyermek volt egy anyától, s 2 másik anyától. Ez a kettő gyermek Binyameen (Benjámín) és Yusuf (József) (a.s.) volt. A Koránban megtalálható Yusuf próféta (a.s.) gyönyörű története. Ami a következő fejezetben olvasható.

De ki volt Yaquub és milyen vallású? Muszlim volt. Allah prófétája és küldötte. Mind a 12 fia muszlim volt. Izrael Népe muszlim volt. De idővel annyira eltorzították a vallást, hogy a nagy részük kikerült az iszlám vallás köréből. Ezért is volt szükség újra és újra a küldöttekre. Az ebben a könyvben található próféták kb.90%-a Izrael gyermekeihez eredeztethető vissza. Musa, Dawud, Suláíman, stb.

Yaquub kb. 20 év múlva tért vissza családjához, remélve, hogy testvére már nem lesz ellenséges vele. Nagy ajándékokkal érkezett (több száz jószág: tehén, bárány, kecske, szamár), amiket szolgálóival előre küldött Al-Eisnek (Ézsauinak), ő maga pedig 2 napig hátramaradt. Ezalatt történt, hogy hajnalban egy angyal jött le hozzá férfi képében, s Yaquub elkezdett vele bírkózni. Küzdöttek egymással, míg az angyal megsebesítette a combján, s erre Yaquub lesántult. Az angyal kérdezte:

– Mi a neved?

– Yaquub. - felelte

– Mától ne hívjanak másként, mint Israeelnek! *(angyallal bírkózó)*

– Ki vagy te? Mi a neved? - kérdezte Yaquub.

De az angyal eltűnt, nem válaszolt. Így lett Yaquub neve Izrael (Israeel).

Yaquub felnézett, és meglátta testvérét, Al-Eist közeledni feléjük. Yaquub leborult testvére előtt, tiszteletteljes üdvözlésként. Al-Eis megölelte, megpusztilgatta testvérét, majd a körötte lévő nőkre, gyerekekre nézett.

– Kik ezek?

– Ők azok, akikkel Allah megajándékozott engem.

Yaquub ragaszkodott hozzá, hogy testvére fogadja el az ajándékát, majd együtt a hegyekbe tértek. Yaquub a Jordán folyó

keleti partján építette fel a házukat. A helyet Sukkotnak hívták az israiliat szerint.

Esküjét teljesítve visszament oda, ahol menekülésekor az álmot látta, s Allah tiszteletére oltárt emelt ott. Ezt ő Ayl-nak hívta, Allah utasításának megfelelően. Ott építette ezt az oltárt, ahol ma Jeruzsálem fekszik. S azt építi majd újjá Sulaiman próféta (a.s.), Dawud (a.s.) fia.

Yaqub kb. 147 évesen halt meg Egyiptomban. De az volt a kívánsága, hogy apja sírjához közel legyen a teste elhelyezve, ezért egyik fia teljesítette kérését, s Palesztinában temette el, ugyanott ahol Ishaah és Ibrahim sírja található.

Yusuf (a.s.)

Yaquub Palesztinában élt, s 12 fiúgyermeke született. Ebből 10 gyermek volt egy anyától, s 2 egy másik anyától. Ez a kettő gyermek Binyameen (Benjamin) és Yusuf (József) (a.s.) volt.

Yusufnak tehát 10 féltestvére volt és egy édestestvére. Ő volt mindannyiuk közül a legfiatalabb. Sajnos a 10 féltestvérenek gonoszság volt a szívében. Nagyon féltékenyek voltak Yusufra, mert úgy érezték, az apjuk őt jobban szereti, holott Yaquub mindannyiukkal egyformán bánt.

A Koránban megtalálható Yusuf próféta (a.s.) gyönyörű története.

„Elmondjuk neked a legjobb történetet abban, amit kinyilatkoztattunk neked ebből a Koránból, bár te korábban azok között voltál, akik nem ismerték.” (Korán 12:3)

Tehát csak azért ismerjük Yusuf próféta életének részleteit, mert Allah elmesélte azt nekünk, példaként állítva elénk. Ez az egyetlen olyan történet a Koránban, amelyet az elejétől a végéig ismertet Allah. Rengeteg mindenre kiterjed ez a történet: a testvér-féltékenységre, álmofejtésre, egy állam kormányzási módjára, politikára, stb.

Az álmom

A történet ott kezdődik, amikor Yusuf (a.s.) még fiatal fiú, s egy éjjel egy különös álmot látott. Másnap izgatottan rohant az apjához, hogy elmesélje neki azt.

„Amikor József azt mondta az apjának: „Apácskám! Bizony, láttam (álmomban) tizenegy csillagot, és a Napot és a Holdat. Láttam, hogy leborultak nekem.”” (Korán 12:4)

Az apja, Yaquub próféta (a.s.) azonnal megértette, mit jelent ez. Valami emelkedett státuszának kell lennie ennek a fiatal

gyermeknek, valami nagyon magas státusznak. Yaqub azt is tudta, hogy nem szabad, hogy Yusuf testvérei is tudomást szerezzenek erről az álomról. Hiszen mint egy próféta gyermekei nekik is lehet némi érzékük az álmok megértéséhez, megfejtéséhez, ezért:

„Azt mondta Jákob: „Fiacskám! Ne mondd el az álmodat a testvéreidnek, nehogy tervet szöjének ellened! Bizony, Sátán az ember nyilvánvaló ellensége.” (Korán 12:5)

Nyíltan kijelenti, hogy nem a testvérei a rosszak, ők jók, de a Sátán az, aki rossz. S ha engedünk a Sátán sugalmazásainak, mi is rosszak leszünk. Abban a pillanatban, hogy kizárjuk magunkból, elutasítjuk a Sátánt, automatikusan jobb emberekké válunk.

De Yusuf nem értette apja tanácsát, s annyira izgatott volt, hogy mégis elmesélte bátyjainak az álmát.

– Képzeljétek, mit álmodtam! Magamat láttam álmomban... és ez meg ez történt.

A testvérek cselszövése

A bátyjai féltékenykedni kezdtek, s mikor Yusuf nem volt ott velük, összegyűltek, méltatlankodtak.

„Amikor azt mondták: „Bizony, József és a testvére kedvesebbek apánknak, mint mi, pedig mi (nagyobb létszámú) csoport vagyunk! Bizony, apánk nyilvánvaló hibában van!” (Korán 12:8)

– Ez már túlzásba megy! Apánk mindig Yusufnak és Binyameennek kedvez! Mindannyian fiatalok vagyunk, erősek vagyunk, egy erős csapatot alkotunk, és Apánk mégis Yusufot részesíti előnyben velünk szemben? Nagy tévedésben van Apánk! Mi vagyunk akik segíteni fogjuk, akik kiállunk mellette! S mégis Yusufot kedveli? Ő csak egyedül van, mi meg tízen! Ez elfogadhatatlan!

Az egyikük ezt mondta, a másikuk meg azt, s az elégedetlenség

csak fokozódott a szívükben. Elkezdtek terveket szőni, hogy mit tegyenek, s egyből a legrosszabb dolog került szóba...

„Öljétek meg Józsefet, vagy üzzétek el más földre, hogy apátok arca (itt: figyelme, szeretete) szabad legyen számotokra, és utána jóra való nép lehessetek!” (Korán 12:9)

Egyből a legrosszabbra gondoltak. Gondoljunk bele, ők egy próféta gyermekei voltak, akiket az apjuk istenfélelemre, erős hitre nevelt, s ilyen terveket szőnek! Nem más ez, mint a Sátán munkálkodása!

– Öljük meg! Vagy ha nem öljük meg, akkor vigyük el egy nagyon-nagyon messzi területre, ahonnan nem talál vissza, s elveszik! Legalább utána Apánk több figyelmet fordít majd ránk!

De tudták, hogy ez nagyon nagy bűn, s tovább tanakodtak.

– Akkor mit tegyünk? - kérdezték.

– Tegyük amit tennünk kell, öljük meg, verjük meg, vagy bármi mást tegyünk vele, s utána könyörögjünk bűnbocsánatért Allahhoz. Ő majd megbocsát.

Tehát hívők voltak, muszlimok, egy próféta gyermekei. Tudták mi a helyes, mi a helytelen, mi a jó, mi a rossz. Tudták, hogy ha megölik a testvérüket, vagy megverik jogtalanul, az mind tiltott dolog, s utána lelkiismeret furdalásuk lesz, s majd bocsánatért könyöröghetnek.

„Egy beszélő közülük azt mondta: „Ne öljétek meg Józsefet, hanem, ha tesztek valamit, dobjátok a kút fenekére, és valami karaván majd felveszi őt, ha már mindenképp eldöntöttétek!”” (Korán 12:10)

El is fogadták ezt a javaslatot. Ne öljük meg, ne is verjük halálra, mert azok mind óriási bűnök, tegyük ezt a kisebb súlyút. Ez is megfelelő: megszabadulunk tőle, több figyelmet kapunk Apánktól és mégsem követjük el a fő bűnök egyikét!

De volt egy nagy problémájuk: Yaqub annyira ragaszkodik Yusufhoz, hogy sehova nem engedi el egyedül, csak olyan valakivel, akiben 100%-ig megbízik, így nehéz lesz elvinniük

magukkal. Odamentek Apjuk elé.

„Azt mondták: „Apánk! Miért nem bírod ránk Józsefet, mikor mi bizony a jóakarói vagyunk? Küldd el velünk holnap, hogy szórakozzon és játsszon! És bizony, mi az őrizői leszünk!””
(Korán 12:11-12)

Yaqub intelligens volt, tudta, hogy a fiai lázadók. Nem akarta elengedni Yusufot velük, féltette tőlük.

„Azt mondta: „Bizony, elszomorít engem, hogy magammal vigyétek, és félek, hogy a farkas felfalja, amíg nem ügyeltek rá.”
Azt mondták: „Ha a farkas megenné, amikor mi csoport vagyunk, akkor bizony a vesztesek között lennénk!”” (Korán 12:13-14)

Azt felelték:

- Hogy enné megy egy farkas? Mi is ott leszünk! Megvédjük. S ha mégsem sikerülne, akkor a mi fájdalmunk is akkora lenne mint a tiéd!

Yaqub (a.s.) végül vonakodva elengedte velük Yusufot. De sajnos az aggodalmával tudtán kívül ötletet is adott a fiúknak.

Yusuf szerette a bátyjait, megbízott bennük, egy bizonyos mértékig, kivéve azt, amit apja mondott neki. Útközben elkezdett játszani körülöttük. Odament mindegyikükhöz. Amikor a legkisebbhez ment, ő elkezdte böködni, lökdödni. Erre Yusuf odament az idősebb fivéréhez, hogy panaszkodjon a kisebbikről. De ő is elkezdte böködni, lökdödni. Akkor ő ment a még idősebbhez, aki szintén ugyanazt tette, s ez így ment végig, míg a legidősebbhez ért. De ő is lökdöste, akár a többiek. Így mentek végig, míg elértek a kúthoz. Ott körbeállták Yusufot. Levették az ingét, ekkor ébredt rá Yusuf, hogy valami gonosz dolgot akarnak vele tenni. Megragadták, s a kút szélére tették. Ő meg küzdött ellenük, s kérdezgette őket, könyörgött nekik:

- Mit akartok velem csinálni? Miért teszitek ezt? Kérlek, kérlek! Mi rosszat tettem nektek?

Ők nem válaszoltak, s bedobták a kútba. Yusuf nagy fájdalmak

közepette leért a kút aljára. Ott volt pár szikla, azokra felmászott, s ült a sötétben. Allah, hogy megvigasztalja, azt sugallta Yusufnak, hogy egy nap még emlékeztetni fogja a bátyjait, erre a napra, hogy mit tettek vele.

A testvérei otthagyták, s visszaindultak apjukhoz. Azért vették le Yusufról az ingét, mert útközben levágtak egy kecskét, s annak a vérével összekenték az inget. A fiúk este értek haza az apjukhoz. Sírva, zaklatottan mondták:

– Ó, Apánk! Tudod, mi történt?

S az apjuk annyira ideges lett, kereste Yusufot.

– Hol van Yusuf?

– Ó, Apánk! Elmentünk játszani, jól szórakoztunk, és ahogy mondtuk neked, azt akartuk, hogy Yusuf is szórakozzon, és hagytuk őt játszani. És egyszer, amikor egymással versenyt futottunk, őt otthagytuk a csomagjainkkal. És annyira elmerültünk a versenyben, és mire visszaértünk, ott találtuk Yusufot holtan...megette egy farkas.

– Tudtuk, hogy nem fogsz hinni nekünk! Még akkor sem ha szavahíhetőek lennénk!

(Allah okozta ezt a nyelvbotlást, hogy elszólják magukat: „ha szavahíhetőek lennénk”.)

– Bizonyítékot akarsz? Ha a könnyeink nem elegendőek... mutatunk neked valami mást. - s odanyújtották neki Yusuf ingét.

Yaqub elvette az inget, és ránézett. És tudod mi volt az elképesztő? Hogy az egész ingen nem volt egyetlen szakadás sem! Yaqub azt mondta:

– Dicsőség Allahnak! Milyen irgalmas ez a farkas, hogy megette az egész fiamat, és meghagyta az ingét!

Egyből megértette, hogy ez csak színjáték a részükről. Ő próféta volt, küldött, ismerte az emberek jellemét.

„És elhozták az ingét, rajta hamis vérről. Azt mondta Jákob: „Nem, hanem a lelketek vett rá arra, hogy valamit tegyetek. És szép türelem! És Allah az, Akitől segítséget kell kérni az ellen, amit ti leírtok.” (Korán 12:18)

Attól a naptól fogva Yaqub (a.s.) nagyon szomorú volt, mint még soha azelőtt. S szomorú is maradt évtizedekig.

De kanyarodjunk vissza a kúthoz, s nézzük mi történt Yusuffal! Nem sok idő múlva...

„És jött egy karaván, és elküldték a vízhordójukat, és leengedte vödkrét. Azt mondta: „Jó hír! Ez egy fiú!” És elrejtették őt, áruként. És Allah tudja, hogy mit tettek.” (Korán 12:19)

Kihúzták tehát Yusufot a kútból, s feltették a tevéjükre, mint egy árut, hogy eladják majd rabszolgának a piacon.

„És nagyon alacsony áron adták el őt, néhány dirhamért, azért, hogy megszabaduljanak tőle.” (Korán 12:20)

Szolgaévek Egyiptomban

Egy tiszteletreméltó ember vette meg, akit úgy neveztek: Azeez (azt jelenti: *Hatalmas, ejtsd: Azíz*). Ő volt Egyiptom kincstárnoka. Abban az időben nem Fáraó, hanem király uralkodott Egyiptomban. Voltak miniszterei, s a második leghatalmasabb ember az országban a kincstárnok volt. Volt egy felesége, de ő maga impotens volt. Ezért Azeez felesége még mindig szemérmes szűz volt. Nem voltak gyerekeik és ez Azeeznek elég zavarba ejtő volt. Tehát amikor rátalált erre a gyönyörű, fiatal fiúra, megvette őt. Mondta a feleségének, hogy viselje szépen gondját, akár fiúkká is fogadhatják, s akkor legalább tudja mondani az embereknek, hogy van egy fia.

„És az, aki Egyiptomból megvásárolta őt, azt mondta a feleségének: „Gedd kényelmessé az itt-tartózkodását! Talán a hasznunkra válik, vagy a fiunkká fogadhatjuk.” És így alapoztuk meg Józsefet a földön, hogy megtaníthassuk neki az elbeszélések (elbeszélte álmok) magyarázatát. És Allah az Irányítója az

ügyeinek, de a legtöbb ember nem tudja ezt."¹
(Korán 12:21)

Yusuf tehát Azeeznek és ennek a nemes nőnek a szolgája lett. Nemes volt, mivel az emberek között nagyon híres volt, mindenki tisztelte, s magas rangja volt a társadalomban. Fiatal volt, és nagyon gyönyörű. Mindemellett gazdag, nagy hatalommal.

Azeez nagyon szerette Yusufot. Jobban bánt vele mintha a fia lett volna. Még a saját munkájából is adott át a fiúnak, felelősséget, hatáskört. Az idő múltával tehát a kútba vetett fiúból, a szolgából Egyiptom egyik leghatalmasabb embere vált. Majd ekkor Allah próbatétel elé állította.

Yusuf ekkor elérte a felnőttkort, fit volt, erős volt, és istenfélő. Ekkor Allah kinyitotta a próféta-ság ajtaját számára, s nagyszerű tudást adott neki. Nemcsak evilági tudást, de spirituális, túlvilággal kapcsolatos tudást is. S mind emellett Yusuf gyönyörű férfi is volt.

Muhammad próféta (s.a.w.) az éjszakai utazás során, amikor Jibríl (a.s.) felvitte a Mennyszágba, találkozott Yusuffal (a.s.). Muhammad (s.a.w.) később a társainak azt mondta:

– Allahra esküszöm, hogy Allah a szépség felét Yusufnak adta.

A vallástudósok ezt úgy írják le, hogy Allah két szépséget teremtett. Az egyiket az egész világnak, a másikat Yusufnak. Annyira szép, jóképű férfi volt Yusuf.

Azeez felesége szemet vetett a fiúra, és tervet eszelt ki, s kiszemelte a legjobb időt rá, hogy kielégítse a vágyait. Kivárta azt az időt, amikor a legtöbb szolgája és a férje is távol volt. Kiválasztotta a tökéletes szobát, a tökéletes pillanatot, s hívta Yusufot, majd bezárta mögötte az ajtót.

– Gyere közel, gyere közel, gyere kövessünk el szeméremsértést, gyere, rosszalkodjunk!

– Nem, Allahnál keresek menedéket! Nem, nem, soha! Az ilyen dolgot én elutasítom! Nem csak azért, mert én félem Allahot, hanem azért is, mert a te férjed az, aki felkarolt engem. Hogy tudnék ilyesmit művelni a háta mögött?! Főleg a saját feleségével! Ez tiszteletlenség!

„És bizony, az asszony akarta őt, és ő is akarta volna, ha nem látta volna Ura bizonyítékát. Így volt, hogy elfordíthassuk tőle a gonoszat és erkölcstelenséget. Bizony, ő őszinte hitű, elkötelezett szolgálóink közé tartozott.”
(Korán 12:24)

Nem Allah jele volt-e, hogy pont ezt a fiatal fiút küldte? S nem védelem volt-e ez Allahtól? S nem Allah jele volt-e, hogy a férje megérkezett? Különben ez a fiatal fiú csapdába esett volna. Yusuf fohászokodott Allahhoz: „Ó, Allah! Védj meg!” De a feleség tovább erősködött, s közben az ajtón zörgettek.

„És versenyeztek egymással az ajtóhoz, és az asszony eltépte az ingét hátulról, és mindketten ott találták a férjét az ajtónál.”
(Korán 12:25)

S amint ott álltak az ajtóban, s a férj látta a nyugtalanságukat, az asszony rögtön szólásra nyitotta a száját:

„...Mi legyen a fizetsége, aki gonoszságot akart a feleségednek, ha nem az, hogy bebörtönöztetik, vagy egy fájdalmas büntetés?”
(Korán 12:25)

Láthatjuk, hogy megfordította a helyzetet az asszony. De Yusuf (a.s.) látta mi a helyzet, és nem maradt csendben.

– Ő az, aki rám akart támadni! Ő az, aki azt kérte, tőlem, hogy azt a bűnös dolgot tegyem! Ő akart elcsábítani engem! Ő az, aki üldözött engem, és én próbáltam elmenekülni, mert én félem Uramat, és tisztellek téged!

De ki fog tanúskodni mellette? A kincstárnok a felesége szavának fog hinni Yusuféval szemben. S itt lépett közbe Allah csodája. Egy kisgyerek, egy ártatlan tanú felszólalt akkor.

„És egy tanú az asszony családjából, tanúskodott: „Ĥa az inge előlről van eltépvve, akkor az asszony igazat mondott, és ő a hazugok közül való.”

De ha az inge hátulról van eltépvé, akkor az asszony hazudott, és ő az igazak közül való!" (Korán 12:26-27)

Ránézett a férj az ingre, s látta, hogy az hátulról van elszakadva, ami azt jelenti, hogy a nő futott utána. Tudta, hogy a felesége hazudik, s Yusuf igazat mond. Azt mondta:

– Ó, Asszony! Ez a te gonosz cselszövésedből való! Bizony, a kiforralt terved nagyon gonosz! Ó, Yusuf! Ne beszélj senkinek arról, hogy mi történt! Ne hozz engem és a családomat kényelmetlen helyzetbe! És te, Asszony! Te kérj bocsánatot a tettedért, a bűnös cselekedetedért!

S ezzel a téma le volt zárva.

Yusuf (a.s.) nem is beszélt senkinek az esetről, folytatta normál életét. A kincstárnok házában azonban nagyon sok szolgálta élt, s hallották mi történt. S a szolgák lépten-nyomon terjesztették a pletykát mindenkinek. A hírek gyorsan terjedtek, s elérték a kincstárnok legközelebbi családtagjait is, a többi miniszter feleségeit, más gazdag embereket. A kincstárnok feleségének viselkedéséről beszéltek. Azt mondták:

– Milyen asszony ő? Aki az összes férfi közül épp a saját szolgáját csábítja el? Ez örült! A szolgájába szerelmes? Ez még viccnek is rossz!

„És az asszonyok a városban azt mondták: „A Ĥatalmas felesége el akarta csábítani a rabszolgafiúját, és szenvedélyes szerelemre gyulladt iránta! Bizony, látjuk, hogy nyilvánvaló tévelygésben van!” (Korán 12:30)

A hírek elérték a feleséghez is, hogy az emberek arról beszélnek, mit akart tenni a szolgájával. Ezért be akarta bizonyítani, hogy mindannyian tévednek. Be akarta bizonyítani nekik, hogy amit tett nem az ő természetéből fakadt, de Yusuf különlegesen szép férfi. Meghívta ezeket a pletykálkodó asszonyokat. Előkészített egy partit nekik. Mindannyian leültek, s ő finom gyümölcsöket tett eléjük. Olyan gyümölcsöket, amiket meg kell hámozni. Adott nekik kést is a hámozáshoz, és közben beszélgettek. Ezalatt hívatta Yusufot, utasítva, hogy a

legszebb ruhájában jöjjön. Yusuf persze nem tudott semmit az asszony cselszövéséről, tervéről. S miközben a nők ülnek, nevetgélnek, eszik a gyümölcsöt, kinyílik az ajtó, belép Yusuf. A nők megálltak a cselekvésükben, és Yusufra néztek, csak nézték dermedten, és elfelejtettek mindent maguk körül, s mindannyian megválták a kezüket a késsel.

„Aztán, mikor meglátták őt, csodálták, és megválták a kezüket. Azt mondták: „Allah mentsen! Nem ember ez, hanem egy nemes angyal!”

Azt mondta: „Éz az, aki miatt vádoltatok engem! És bizony, én el akartam csábítani őt, de ő megmentette magát, és ha nem teszi azt, amit parancsolok neki, akkor bizony be lesz börtönözve, és azok között lesz, akik megszégyenítettnek!” (Korán 12:31-32)

A feleség beismerte, mit akart tenni, s nem felejtette el a szándékát. Ott mindenki előtt, megígérte, hogy ha ezúttal nem teszi meg Yusuf azt, amit a múltkor elkerült, akkor börtönbe zárátja. Az asszonyok mondták Yusufnak:

– Hallgass rá! Nem akarjuk, hogy börtönbe kerülj! Nemes akarsz lenni! - győzködték az asszonyok, hogy fogadja el a feleség kérését.

„Azt mondta: „Uram, a börtön kedvesebb nekem, mint az, amire ők hívnak engem. És hacsak Te el nem fordítod a cselvetésüket tőlem, akkor lehet, hogy hajolni fogok feléjük, és a tudatlanok között leszek!”

És Őra válaszolt neki, és elfordította tőle a cselvetésüket. Bizony, Ő mindent hall, mindent tud.” (Korán 12:33-34)

Ezért a kincstárnok felesége újabb cselt szőtt. Leült a férjével, aki mint említettem a második legbefolyásosabb ember volt az országban, s mondta neki:

– Hallgass ide, ez a pletyka eljut már mindenhova, kínos helyzetbe hoz minket! Börtönöztesd be Yusufot! És attól

tartok, ha csak bezáratod anélkül, hogy valami mást is csinálnál vele, akkor az emberek azt fogják gondolni, hogy azért zárattad be, mert ő visszautasított engem. Be kell bizonyítanunk mindenkinek, hogy Yusuf volt az, aki megpróbált rosszat cselekedni, s nem én! Én a kincstárnok felesége vagyok! Nem akarhatod ezt a szégyent! - így szervezkedett a feleség.

Végül egy megoldással álltak elő, s aszerint is cselekedtek. Rárakták Yusufot háttal egy számárra. Ez volt az egyik módja akkoriban a megalázásnak. Rárakták a számárra, és a kincstárnok utasította az embereket, hogy fogjanak egy-egy dobot, és sétáljanak végig vele Egyiptom utcáinak közepén Yusuf mögött. Üssék a dobot, s mondják, hogy:

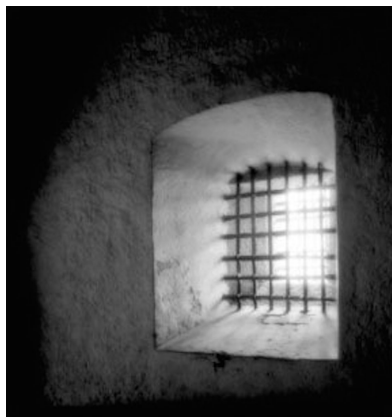
- Yusuf, a kincstárnok szolgálja be lesz börtönözve, mert megpróbált közeledni a kincstárnok feleségéhez!
- Yusuf, a kincstárnok szolgálja be lesz börtönözve, a bűn miatt, amit elkövetett, hogy megpróbált a kincstárnok feleségéhez közeledni!

Így mentek végig Egyiptom utcáin, megalázva Yusufot.

Börtönbe zárva

Amikor börtönbe zárták, két másik embert is becsuktak vele. Ők a királynak a szolgálói voltak. Az egyikük a pékségben dolgozott, ő sütötte a király kenyerét. A másik pedig a pohárnok volt, aki a királynak szokta tölteni a bort.

A király fülébe jutott, hogy ez a két ember valami gyanúsat művelt, megpróbált ellopni valamit, s szervezkedtek ellene, ezért bezáratta őket. Mindketten ugyanabban a cellában voltak, mint Yusuf. Látták őt, hogyan tölti a napjait, látták kegyességét, vallásosságát, modorát, s látták, hogyan imádkozik. El voltak képedve. Egész életükben soha nem találkoztak ilyen magasztos emberrel. Ezért tisztelték Yusufot. Egyik éjjel egy álmot láttak, s Yusufhoz

fordultak, hátha ő meg tudja azt fejteni.

„És két fiatalember vonult a börtönbe veled együtt. Az egyik azt mondta: „Bizony, én láttam magamat (álmomban), ahogy bort préseltem!” És a másik azt mondta: „Bizony, én láttam magamat (álmomban), ahogy kenyeret vittem a fejemen, amiből a madarak ettek. Tájékoztass minket ennek a magyarázatáról! Bizony, látjuk, hogy a jótevők közé tartozol.” (Korán 12:36)

„Azt mondta: „Az étel, amivel ellátnak benneteket, még el sem fog jönni hozzátok, de én tájékoztatlak benneteket a magyarázatáról, mielőtt elérne hozzátok. Abból van ez, amit Uram tanított nekem. Bizony, én elhagytam annak a népnek a vallását, akik nem hisznek Allahban, és tagadják a Gúlvilágot.

És az ősapáim vallását követem: Ábrahámét, Izsákét és Jákobét. És nem való az nekünk, hogy társítsunk bármit Allah mellé. Ez Allah kegyelméből van, amiben minket és az emberiséget részesítette. De a legtöbb ember nem hálás.

Börtön-társaim! A sok külön ör jobb, vagy Allah, az Egyetlen, az Ellenállhatatlan?

Nem imádtok rajta kívül mást, csak neveket, amelyekkel ti neveztétek el őket, ti és az ősapáitok, amire Allah nem küldött le semmiféle bizonyítékot. A parancs senki másé, csak Allahé. Ő azt parancsolta, hogy ne szolgáljatok mást, csak Őt! Ez a helyes vallás, de a legtöbb ember nem tudja.” (Korán 12:37-40)

– Bajtársaim, akik velem együtt itt ültök, mondjátok meg nekem: sok kis istenséghez jobb imádkozni, vagy ahhoz az egy Istenhez jobb imádkozni, aki megteremtett téged, a Legfőbbhöz, a Leghatalmasabbhoz? Amikor a földre borulsz, homlokodat a földre érintve kizárólag öelötte.

Először is elmondta nekik, hogy mennyire megáldotta őt Allah: az apja, a

nagyapja és a dédapja is próféta volt. Majd az igaz hitre hívta őket. Megemléktette, hogy nagyon sok ember hálátlan azért amivel Allah megajándékozta őket.

Nem tudjuk, mit válaszoltak, elfogadták-e József üzenetét, iszlámra hívását.

„Börtön-társaim! Ami az egyikötöket illeti, ő bort fog tölteni az urának, ami a másikat illeti, megfeszítik, és madarak esznek a fejéből. Elrendeltetett a dolog, amiről érdeklődtök.”
(Korán 12:41)

S valóban, az, aki álmában gyümölcslevet facsart, ő szabadon lett engedve, s visszatért a munkájához. A másik, aki a véka kenyérral álmodott, hogy a madarak ettek a feje tetejéről, őt bűnösnek találták és keresztre feszítették, s a madarak a húsából csipegettek.

Mielőtt a másik bajtársát kiengedték volna a börtönből, azt mondta neki:

– Ha visszamész a királyhoz, említs meg engem neki! Mondd el, hogy miért vagyok börtönben, mondd el, hogy ártatlan vagyok!

Allah azt mondja, hogy a Sátán elfelejtetett mindent ezzel az emberrel, amit Yusuf kért tőle.

Yusuf (a.s.) a börtönben maradt - egyes feljegyzések szerint - 7 évig. Egy nap a király egy furcsa álmot látott, amit nem tudott értelmezni. De úgy érezte, hogy ez valami jel, üzenet.

„És a király (Egyiptom uralkodója) azt mondta:
„Bizony, láttam álmomban hét kövér tehenet, amiket megevett hét sovány, és hét zöld kalászt, és másokat, amik szárazak voltak. Vezérek! Magyarázzátok meg nekem az álmomat, ha tanultak vagytok az álmok magyarázásában!” (Korán 12:43)

Azt felelték az emberei, hogy ez csak egy rémálom, egy furcsa álom, amilyent mindenki szokott álmodni. De a király aggódott,

és konzultált ezzel, beszélt azzal, de ki hallgatott rá?

Egy idő után a pohárnokhoz is eljutott az eset híre, s az álomról, és annak tolmácsolásáról eszébe jutott, hogy a legjobb álomfejtő: Yusuf (a.s.). Odament hát a király elébe:

– Ó, Királyom! Én ismerek egy embert, Yusufot! Akivel együtt voltam a börtönbe zárva, egy igaz ember! Ő megfejtette az álmodat, és amit mondott, pontosan az történt! És megfejtette egy másik ember álmát is, és vele is pontosan az történt, amit Yusuf mondott! Ő a legjobb ember számodra! Küldj hát el engem hozzá!

„József, te igaz! Magyarázd meg nekünk a hét kövér tehenet, amelyet megevett hét sovány, és a hét zöld kalászt, és a másik szárazakat, hogy visszatérhessek az emberekhez, hogy tudhassák!”

Azt mondta József: „Hét évig úgy vettek majd, ahogy szoktatok, és amit learattok, azt hagyjátok a kalászban, kivéve egy keveset, amiből esztek.

És azután jönni fog hét nehéz év, amely elfogyasztja, amit előreküldtetek (eltettek tartalékba), kivéve egy keveset, amiből raktározatok.

Aztán jönni fog utána egy év, amelyben meg lesznek segítve az emberek, amikor préselni fognak (olajat, a gyümölcsök levét, stb.).”

(Korán 12:46-48)

A pohárnok rohant vissza a palotába, az álom megfejtésével. A király meghallgatta, és ráébredt, hogy igen, pontosan ezt jelentheti az álma. Kérdezte a pohárnokot:

– Ki ez az ember? Ki mondta ezt neked? Én megkérdeztem a legbölcsebb, legokosabb embereimet a palotámban, de ők nem tudták mit jelent az álmom. Kell nekem ez az ember! Ki ő?

– Ő Yusuf. Egy istenfélő ember. Vele éltem egy cellában a börtönben. Láttam a viselkedését, kegyességét, igaz hitét. Ezt hallottam tőle, azt láttam tőle... - és csak mesélt a pohárnok a királynak.

A király meg csak hallgatta. Tűnődött:

– Ki ez az ember? Hogy hogy én még csak nem is hallottam felőle? Ennek az embernek nem börtönben kéne sínylődnie! Ennek az embernek valamilyen magas poszton, befolyásos tisztségben kellene lennie! Ez az ember tiszteletet érdemel!

Azt mondta a pohárnoknak:

– Menj vissza, és hozd el hozzám ezt a Yusufot! Látni akarom, találkozni akarok vele! Azt akarom, hogy a közelemben legyen! Szükségem van egy ilyen emberre!

Amikor újra Yusufnál volt a pohárnok, azt mondta Yusuf (a.s.):

– Végre, most lehetőségem van tisztázni magam! Azzal vádoltak, hogy bűnt követtem el! Menj vissza a királyodhoz, és mondd neki, mi történt azokkal a hölgyekkel, akik megvágták a kezüket. És kérdezze meg, hogy mindazok, akik tanúskodtak ellenem igazak vagy hamis tanúk voltak-e! Derítse ki az igazságot, s utána gyere hozzám vissza!

A király összegyűjtötte az összes tanúskodó asszonyt, s megkérdezte tőlük, mi történt köztük és Yusuf között. Rájuk parancsolt, hogy csakis az igazat mondják!

„Azt mondta: „(Di volt az ügyetek, amikor el akartátok csábítani Józsefet?” Azt mondták az asszonyok: „Allah őrizzen! Nem tudunk róla semmi rosszat!” A Hatalmas felesége azt mondta: „(Most nyilvánvalóvá vált az igazság! Én akartam elcsábítani őt, és bizony, ő az igazak közül való.” (Korán 12:51)

Most már Yusuf, hogy tisztázva lett a hamis vádak alól, beleegyezett, hogy kijöjjön a börtönből. S hogy jött ki? Tisztelettel és becsülettel.

A király annyi mindent hallott már Yusufról, és annyira el volt tőle ragadtatva, de ezután az eset után még jobban elámult rajta! Ez az ember ilyen hosszú ideig volt ártatlanul bezárva?! S mikor kijöhetne a börtönből, akkor sem teszi azt meg, csak miután tisztázva lett az ügye! Ez egy tanácsadó, aki jó hasznomra válhat! Hozzám közeli posztban lévő miniszteremnek akarom őt! S Yusuf kijött a börtönből, s

becsületét visszaszerezve, tisztelettel övezve állt a király elé.

Azt mondta neki a király: „Bármilyen pozíciót kérhetsz tőlem!”
S ő a kincstárnok munkáját kérte. A Korán így ír erről:

„A király azt mondta: „Hozzátok őt hozzám, hogy kiválaszthassam őt saját magamnak!”
Aztán, amikor beszélt vele, azt mondta: „Bizony, ma szilárdan megalapozott, megbízható vagy előttünk!”
Azt mondta: „Nevezd ki engem a föld kincstárai élére. Bizony, én tudással rendelkező őrzője leszek!”” (Korán 12:54-55)

Így jutalmazza meg Allah a jó cselekedeteket.

„...És nem engedjük elpocsékolódni a jótevők jutalmát.” (Korán 12:56)

Yusuf (a.s.) azonban nem csak kincstárnok lett, hanem ő irányított mindent. A király azt mondta neki egyszer:

– Ó Yusuf, az egyetlen dolog, ami nekem van, az csak a trónom, minden más a te kezében van.

Eljött és eltelt a bőséges 7 esztendő. Ezalatt nagyon sok áldás volt a termésen. Yusuf ezalatt az idő alatt azt a stratégiát követte, hogy a lehető legtöbbet raktározott a terményekből az eljövendő 7 szűk évre. De az embereknek is jutott rendszeren az élelemből, kényelmesen éltek.

Majd elérkezett a nagyon kemény 7 év. S a szárazság nem csak Egyiptomot sújtotta, hanem a környező országokat is. S ott ezalatt a 7 év alatt az élelmiszerek ára a duplájára, triplájára nőtt. De Egyiptomban ugyanazok az árak maradtak, mint a bőséges esztendőkből.

Yusuf minden embernek ugyanakkora adag ételmet adott. S ha panaszkodtak, hogy nekik több a családtagjuk, akkor oda kellett vinni a családtagokat elébe. Yusufnak látnia kellett őket, vagy különben ugyanakkora adagot kaptak, mint a többiek.

Az aszály Palesztinát is sújtotta. S ki lakott Palesztinában?

Yusuf családja! S ők beduinok voltak, a sivatagban éltek, így ők jobban szenvedtek, mint a városlakók. Eltervezték, hogy elmennek Palesztinából Egyiptomba élelemért.

„És József testvérei jöttek, bementek hozzá, és ő felismerte őket, de azok nem ismerték őt.”
(Korán 12:58)

Ott volt mind a tíz féltestvére. Hosszú évek múltak el, mióta utoljára találkoztak.

Egyes történészek szerint 25, mások szerint 30 év, megint mások 40, sőt 80 évet mondanak. A lényeg, hogy évtizedek múltak el.

József megkérdezte tőlük:

– Hány testvéretek van?

– Összesen 11-en vagyunk – válaszolták.

De most csak tízen voltak jelen, Binyameen nem volt velük. Yusuf odaadta mindannyiuknak a fejadagját az élelmiszerből, de nem többet.

– De hát nekünk még maradtak otthon családtagjaink, ennyi étel nem elég!

– Nem adok nektek többet, amíg ide nem hozzátok őket! Látni akarom őket! Ez itt a szabály. Legközelebb hozzátok el a fivéreteket is, hogy oda tudjam adni az ő ételadagját is!

Természetesen, odaadhatta volna nekik a másik fivér adagját is, de látni akarta Binyameent, az édestestvérét, mert tudta, hogy a bátyjai rosszul bánnak vele. Binyameen sokkal közelebb állt a szívéhez, mert a féltestvérei mindkettejüket bántották.

Yusuf meg is szokta vendégelni, elszállásolni egy éjszakára az átutazókat, s mikor hazaindultak a testvérei, mondta nekik:

– Látjátok, milyen jó ellátásban volt részetek! Jövőre hozzátok el a másik fivéreteket is!

De a testvérei tudták, mi történt, mikor legutóbb arra kérték az apjukat, hogy engedje el velük Yusufot, és ő velük ment, de nem ért haza. Hogy engedné el akkor most az apjuk velük Binyameent. S maguk között így beszéltek:

– Akárhogy is, meg kell győznünk apánkat! Majd valahogy kijátsszuk, egyszer már sikerült, most is azt fogjuk tenni!

Yusuf (a.s.) nem ingyen osztotta az ételt az embereknek. Meg kellett mindenkinek vásárolnia azt. De tőle jóval olcsóbban vehettek, mint bárhol máshonnan. Ezért Yusuf aggódott, hogy a bátyjai nem fognak eljönni a következő évben, mert nem lesz miből vásárolniuk. Utasította hát a beosztottjait, hogy észrevétlenül tegyék vissza a karavánra az áruikat, amivel fizettek az élelmiszerért. Így legalább jövőre is el tudnak jönni.

„És amikor visszatértek az apjukhoz, azt mondták: „Apánk! Megtagadtatott nekünk a mérés, küldd hát el velünk a testvérünket, hogy mérjenek nekünk. És bizony, mi az őrizői leszünk!”

Ázt mondta: „Hát rátok bízam őt, úgy, ahogy rátok bízam a testvérét is korábban? De Allah a legjobb Őrző, és Ő a Legirgalmasabb az irgalmasak között.” (Korán 12:63-64)

Yaqub (a.s.) tudta, érezte, hogy itt valami készülöben van. A fiai csöndben maradtak, nem szóltak ezután semmit. Elkezdtek kicsomagolni a táskáikat.

„És amikor kinyitották a nyeregtáskáikat, és megtalálták a visszaadott áruikat, azt mondták: „Apánk! Mit kívánhatnánk? Itt az árunk, visszaadott nekünk. És ellátást fogunk kapni a családuknak, és megvédelmezzük a testvérünket, és egy teverakománnyal több lesz a mérésünk. Könnyű mérés ez!” (Korán 12:65)

A fiai megörültek, hogy visszakapták az áruikat, de vissza akarták adni, mert nem járt az már nekik, ezért kérték apjukat, hogy ezúttal engedje el velük Binyameent, és akkor az ő adagját is megkapják.

„Ázt mondta Jákob: „Nem küldöm el veletek, amíg ígéretet nem tesztek nekem Allahra, hogy visszahozzátok nekem, hacsak körül nem vesznek benneteket.” És amikor ígéretet tettek

neki, azt mondta: „Allah az őrzője annak, amit mondatok!” (Korán 12:66)

Mielőtt elindultak, Yaqub (a.s.) adott nekik egy tanácsot. Mivel 11 erős férfiről van szó, az elég nagy csapatnak tűnik. Nehogy gyanút ébresszenek bárkiben, ezért inkább kettesével menjenek be a városkapun.

A fiúk úgy is tettek, ahogy apjuk meghagyta nekik. Yusuf (a.s.) meglátta őket, meglátta az édestestvérét, s nagyon megörült. Elszállásolta őket kettesével egy-egy szobában, s csak Binyameent hagyta ki, neki azt mondta:

– Te velem fogsz egy szobában aludni.

Mikor bementek a szobába, Yusuf megragadta Binyameent és megölelte. S mondta neki:

– Bizony, én vagyok a testvéred!

Yusuf tudta, érezte, hogy milyen durván bántak Binyameennal a fivérek, tudta, hogy terrorizálták, piszkálták, bántották.

– Ne szomorkodj amiatt, amit ők tettek! Allah mától változást hoz az életünkbe! Felejtsd el a múltat!

Yusuf megígértette Binyameennal, hogy nem mond semmit a testvéreknek.

– Én a fivéred vagyok, s te a fivérem vagy! Maradjon ez köztünk! Megleckéztetjük a bátyáinkat, hogy megtanulják, amit tettek az nagy hiba volt!

Yusuf (a.s.) elkezdett tervet szőni a bátyjai ellen. Korábban ők szőttek tervet ellene, gonosz tervet, de amit Yusuf tervezett, az jó érdekből történt. Hosszú ideje nem látta a családját, hiányoztak neki. De még nem tudta, hogy a fivéreinek meglágyult-e a szíve az idők során, vagy ugyanolyan gonosz maradt.

Másnap, amikor kiadta nekik, ami járt, titokban a király aranykupáját belerejtette a testvére zsákjába.

„És amikor ellátta őket a készletekkel, a ivókupát a testvére zsákjába tette. Aztán egy

kikiáltó kiáltott: „Ői a karavánban! Bizony tolvajok vagytok!”

Azt mondták feléjük fordulva: „Mi az, amit hiányoltok?”

Azt mondták: „A király kupáját hiányoljuk! És annak, aki előhossa, egy teverakomány jár, és én vagyok felelős érte.”

Azt mondták a testvérek: „Allahra, bizony tudod, hogy nem azért jöttünk, hogy romlást okozzunk a földön, és nem vagyunk tolvajok!”

Azt mondták: „Akkor mi legyen a fizetség érte, ha hazudtok?”

Azt mondták: „A fizetsége az, hogy akinek a zsákjában megtalálják, ő lesz a fizetsége. Így fizetünk meg a bűnösöknek!” (Korán 12:70-75)

József elkezdte kinyitogatni a táskáikat, s persze direkt a féltestvéreinél kezdte. Megnézett egy zsákot, semmi, két zsákot, semmi, három, semmi. Már tíz zsákot kinyitott, a fivérek már épp azon voltak, hogy mondják: „Ugye, megmondtuk, hogy nem vagyunk tolvajok!” De ekkor Binyameenra került a sor, s Yusuf előhúzta belőle a kupát. A bátyjai ránéztek szörnyülködve, azt gondolták, ő tényleg tolvaj.

„És az ő zsákjaikkal kezdte testvére zsákja előtt, és elővette a kupát a testvére zsákjából. Így készítettünk tervet Józsefnek. Felemeljük a rangját annak, akinek akarjuk, de minden tudással rendelkező felett áll a mindent Tudó.

Azt mondták: „Ha lop, hát egy testvére is lopott már korábban!” De József megtartotta magában, és nem fedte fel nekik. Azt mondta: „Ői rosszabb helyzetben vagytok, és Allah jobban tudja, amit leírtok.”

Azt mondták: „Őe Őatalmas! Bizony, nagyon idős apja van, vedd hát bármelyikünket helyette. Bizony, látjuk, hogy a jötevők közé tartozol.”

Azt mondta: „Allah mentsen tőle, hogy elvegyünk valakit, kivéve azt, akinél a tulajdonukat megtaláltuk!” Bizony, akkor igazságatlanok lennének!” (Korán 12:70-79)

Yusuf azt mondta, hogy ők nem büntetnek meg senkit ártatlanul, miközben hagyják futni a bűnöst, hogy is állhatnak elő ilyen ötlettel?! A bátyjai nagyon aggódtak, hogy most mihez kezdjenek, hiszen megígérték az apjuknak, hogy hazaviszik az öccsüket.

Láthatjuk, hogy most készek voltak feláldozni egyiküket az öccsükért, holott azt gondolták róla, hogy bűnös. Annak idején pedig készek voltak Yusufot feláldozni a semmiért, hiszen neki nem volt bűne.

A legidősebb fivér azt mondta, hogy ő nem tud így hazamenni, hiszen megesküdték apjuknak Allahra, hogy nem térnek vissza Binyameen nélkül. Mondta a többi testvérének, hogy menjenek haza önelküle, s mondják el, mi történt.

„Gérjete vissza az apátokhoz, és mondjátok: „Apánk! Bizony, a fiad lopott. És nem tanúskodtunk másról, csak arról, amit tudtunk. És nem vagyunk a Láthatatlan őrzői!” És kérdezd meg a város népét, amelyben voltunk, és a karavánt, amellyel visszatértünk. És bizony, mi igazak vagyunk.” (Korán 12:81-82)

Visszament tehát a 9 testvér, és vitték a rossz hírt apjuknak. S mondták neki, ha nem hiszi el, kérdezze meg azokat, akik velük utaztak a karavánban.

– Ó, Apánk, mi nem tudtuk, hogy Binyameen ilyen fajta! Mi csak azt tanúsítjuk, amit láttunk. S a kincstárnok ott fogta őt magánál, szolgának.

Az apjuk elmondhatatlanul szomorú és zaklatott lett:

– Megint mit tettetek? A lelketek rosszra csábított ismét? De meglátjátok, milyen csodálatos az én türelmem! Talán Allah elhozza nekem mindhármukat együtt!

Mert most már Yaqub 3 gyermekét veszítette el: a legidősebbet,

Binyameen és Yusufot. Yaqub félrevonult és annyira szomorú és zaklatott volt, hogy csak sírt és sírt és sírt. Tudta, hogy ez egy próbatétel Allahtól, de végső soron az ember csak ember, s a fiairól volt szó. Yaqub addig-addig sírt, míg a szeme kifehéredett, s ideiglenesen elvesztette a látását.

„És elfordult tőlük, és azt mondta: „Jaj, milyen hatalmas a szomorúságom Józsefért!” És megvakult miközben elfojtotta fájalmát. Azt mondták: „Allahra, nem hagysz fel a Józsefre való emlékezéssel, amíg halálosan meg nem betegszel, vagy azok közt nem leszel, akik elpusztulnak!”” (Korán 12:84-85)

A fiai csodálkoztak, hogy még annyi év után is mindig Yusufot siratja! Mondták, neki, hogy lépjen már tovább a dolgon, amíg bele nem betegszik a szomorúságba! De ő tudott valamit, amit ők nem: Yusuf gyerekkori álmát, ami azt jelentette, hogy Allah Yusufot mindenkinél magasabb szintre emeli. S ennek még be kellett következnie.

„Azt mondta: „A gyászomat és szomorúságomat csak Allahnak panaszolom el! És én tudom Allahtól, amit ti nem tudtok. Fiaim! Menjetek és kérdezősködjetek Józsefről, és a testvéréről! És ne mondjatok le Allah kegyelméről. Bizony, senki nem mond le Allah kegyelméről, csak a hitetlenek.”” (Korán 12:86-87)

25-40 év eltelt azóta, hogy Yusuf halálhírért hozták Yacubnak, s azóta sem vesztette el a reményt. Azóta is nap-nap után fohászkodott Allahhoz, hogy megláthassa a fiát. Visszaküldte tehát Yaqub (a.s.) a fiait Egyiptomba, hogy keressék meg a testvéreiket. Visszamentek hát a kincstárnokhoz, s ételért könyörögtek neki. De amikor Yusuf meglátta, hogy úgy jönnek, hozzá, mint a koldusok, nem akarta, hogy még jobban megalázzák magukat, ezért felfedte előttük kilétét.

„És amikor beléptek hozzá, azt mondták: „Őe Ḥatalmas! Nehézség sújtott minket és a

családunkat, és csekély értékű tőkével jöttünk hozzád. De mérj nekünk teljes mértékkel, és adj nekünk adományt! Bizony, Allah megjutalmazza az adakozókat."

Azt mondta: „Gudjátok, mit tettetek Józseffel és a testvérével, amikor tudatlanok voltatok?”

Azt mondták: „Hát valóban te vagy József?” Azt mondta: „Én vagyok József, és ez itt a testvérem. Bizony, Allah kegyes volt irántunk. Bizony, aki istenfélő és türelmes, hát bizony Allah nem engedi elpocsékolódni a jötevők jutalmát.” (Korán 12:88-90)

Amikor a kincstárnok említette nekik, hogy mit tettek Yusuffal, megdöbbenek, mert arról senki nem tudott csak ők és Yusuf. Így egyből megértették, hogy ez az ember nem lehet más, csak a testvérük, akiket ők a kútba löktek, akit meg akartak ölni. S annak eredményeképpen Allah jóval föléjük emelte Yusufot, s most még az ételük is Yusuftól függött, valamint természetesen Allahtól. Egy tállal a kezükben kellett jönniük ételért könyörögni...adjon valami adományt, mert a tál nem ér annyit, amennyi ételre szükségük van.

„Azt mondták: „Allahra, bizony, Allah előnyben részesített téged felettünk, és bizony, mi vétkesek voltunk!”

Azt mondta: „Nem terhel bűn titeket. Allah ma megbocsátott nektek, és Ő a legirgalmasabb az irgalmasak között!

Menjetez ezzel az ingemmel, és terítsétek apám arcára, és visszanyeri a látását. És hozzátok el a családotokat, mind együtt.”

És amikor a karaván elindult, az apjuk azt mondta: „Bizony, érzem én József illatát, bár ne gondolnátok, hogy összevissza beszélek!”

Azt mondták: „Allahra, bizony a régi tévelygésedben vagy!” (Korán 12:91:95)

Egyiptomban felpakolták a tevéket, és elindult a karaván, s több száz kilométerrel odébb, Palesztinában Yaqub megérezte Yusuf

illatát, mert hozták az ingét. Azt mondta:

– Nem láthatom, de érzem, hogy közeleg Yusuf!

A háza népe meg csak legyintett, hogy még mindig Yusuf után vágyódik, azért mond ilyen badarságokat, s azt mondták neki:

– Dehogyan! Ez a rögeszméd! Évek óta ezt ismételgeted! El kellene már felejtened Yusufot!

S ekkor hirtelen feltűnt a karaván.

„Aztán, amikor a jó hír hozója megérkezett, ráterítette az arcára, és visszatért a látása. Azt mondta: „Hát nem mondtam nektek, hogy bizony én tudom Allah-tól, amit ti nem tudtok?” Azt mondták: „Apánk! Kérj számunkra bocsánatot a bűneinkért! Bizony, mi a vétkesek közül valók voltunk.” Azt mondta Jákob: „Hamarosan bocsánatot kérek nektek Úramtól. Bizony, Ő Megbocsátó, Irgalmas.”” (Korán 12:96-98)

Majd összepakolták mindenüket, felkészítették a karavánt, és mindannyian elindultak Egyiptomba. Amikor odaértek a palotába, Yusuf (a.s.) nagyon boldog volt, hogy végre láthatja a szüleit. Odahívta őket magához a trónra, s a fivérei mind leborultak előtte, a szüleivel együtt. A Korán így írja le a találkozásukat:

„Aztán, amikor bementek József elé, magához vonta a szüleit, és azt mondta: „Lépjetek be Egyiptomba, ha Allah úgy akarja, biztonságban!” És felemelte a szüleit a trónra, és leborultak előtte. És azt mondta: „Apám! Ez a korábbi álmom magyarázata. Bizony, Úram valóra váltotta azt! És bizony, Ő jó volt hozzám, amikor kihozott a börtönből, és kihozott benneteket a sivatagi életből, miután a Sátán ellentétet támasztott köztem és a testvéreim között. Bizony, az én Úram kedves és gyengéd

abhoz, akihez akar. Bizony Ő mindent tud, Bölc."

Uram! Bizony, adtál nekem az uralomból, és megtanítottad az elbeszélések (elbeszélte álmok) értelmezését. Az eget és a föld létrehozója, Te vagy a Védőm ebben a világban és a Túlvilágon! Add, hogy muszlimként haljak meg, és csatlakoztass engem a jórahalókhoz!"
(Korán 12:99-101)

Yusuf álmában 11 csillag, a Nap és a Hold is leborult előtte. A Nap és a Hold jelképezte a szüleit, s a 11 csillag a fivéreit. S évtizedekkel később valóra váltotta Allah az álmát.

Abban az időben még megengedett volt a tisztelet kifejezéséeként a leborulás, de Muhammad prófétával (s.a.w.) ez eltöröltetett. Onnantól kezdve csak és kizárólag a Teremtő előtt lehet leborulni a földre.

Yusuf (a.s.) volt az egyik legnagyobb, leghatalmasabb ember abban az időben. Az ő ellenőrzése alatt volt az egész Egyiptomi Birodalom! S akkora vagyona volt, hogy ő volt az, aki mindenkinek adott. A leggyönyörűbb férfi volt, befolyásos, gazdag, mindene megvolt, amit csak el tudunk képzelni. S most már a szülei is itt voltak mellette. Testvéreivel is jó viszonyban volt. Biztosított nekik lakhelyet Egyiptomban, hagyta, hogy azt csinálják, amiben kedvüket lelik. Az emberek tisztelték őket, felnéztek rájuk. Yusuf nem járt körbe az emberek között, és nem kürtölte világgá, hogy:

- Nézzétek, itt vannak a fivérem, akik ezt és ezt a szörnyüségét művelték velem... Nem. Megbocsátott nekik és azzal lezárta az ügyet.

Annyi mindent kapott már Allahtól, csak két kérése maradt: hadd haljon meg muszlimként, Allahnak alávetett szolgájaként, és hogy Allah tegye őt a jórahalók közé.

Konklúzió Yusuf történetéből

Allah ezt mondja Muhammad prófétának (s.a.w.):

„Éz a Láthatatlan hírei közül való, amit felfedtünk neked.” (Korán 12:102)

Yusuf (a.s.) története a szomorúság évében lett kinyilatkoztatva Muhammad prófétának (s.a.w.), amikor elvesztette két fontos támaszát; a nagybátyját, Abu Talibot és feleségét, Khadija-t. Azért küldte le Allah épp akkor, hogy erőt merítsen belőle. Hiszen Yusuf (a.s.) is megannyi megpróbáltatáson ment keresztül, de végül Allah megerősítette pozícióját. A kitartás és türelem meghozta gyümölcsét.

Ebben a történetben nagyon sok elv, szabály, tanulság van. Nem csak hallgatnunk kell, hogy milyen szép történet volt, hanem nagyon sokat tanulni is belőle!

Tanulságok Yusuf (a.s.) történetéből

- A testvéreknél a másakra való féltékenység azért van, mert az első gyermek mikor megszületik, minden figyelmet ő kap, sokat foglalkoznak vele a szülők, rokonok. Aztán, amikor a következő gyermek megszületik, a szülők figyelme már megoszlik, s természetesen a kisebb több törődést igényel, hiszen egy csecsemő még nem önálló. Amikor látja ezt az idősebb gyermek, azt érzi, hogy a kicsit jobban szeretik. Arra már nem emlékszik, hogy amikor ő volt ekkora, őt ugyanúgy körülugrálták, mint a kistestvérét. Ezt a gondolatát a Sátán még jobban felerősíti benne. Ha még több testvér születik, akkor ezek az érzések hatványozódnak a legidősebben. A történet tanulsága, hogy amint ilyent észlel a szülő, azonnal lépjen közbe, ne engedje elmérgesedni a viszonyt a gyermekek között. A szülőknek pedig kötelező azonosan módon bánni a gyermekeikkel! Fő bűnök közé tartozik, ha nem igazságosan bánunk a gyerekeinkkel, s az egyiket előnyben részesítjük a másikkal szemben! Az is ide tartozik, ha pl. valamilyen cselekedetért az egyiket

megintjük, s a másik ugyanazt teszi, őt nem intjük meg. Ha mondjuk az egyik többet érdemel, mert valami jót cselekedett, természetesen akkor adhatunk neki jutalmat, de nyíltan el kell magyarázni a többinek, hogy ő azért kap valamit, mert ezt és ezt tette, s ha ők is azt teszik, ők is megkapják érte azt a jutalmat. Ez ebben az esetben megfelelő, de nyíltan kedvelni egyiket a másik felett, az tilos. Fontos a kommunikáció, nyíltan megbeszélni mindent gyermekünkkel! Ugyanígy a házastársunkkal!

- Ha egy probléma felmerül, ne halogassuk, hogy majd egyszer megoldjuk, vagy megvárjuk, míg magától megoldódik! A probléma napról-napra csak egyre nagyobb lesz, amíg maga alá nem gyűr minket. Akár testvérek közötti összezördülésről, akár házassági válságról van szó, ne halasszuk a megoldását holnapra, még aznap orvosoljuk azt! Menjünk a probléma forrásához, ahonnan kiindult, s beszéljünk az illetővel, tisztázzuk a dolgokat! Így tisztítsuk meg a szívünket, ne engedjük a gonosz, rossz gondolatokat növekedni bennünk! Ismerjük fel a Sátán munkálkodását bennünk, ne engedjük neki, ne engedjük, hogy szétválasszon minket a szeretteinktől! Yusuf történetében pl. ha az idősebb testvérek odamentek volna az apjukhoz, mondván, hogy: „Apánk, úgy érezzük, hogy Yusufot és Binyameent jobban kedveled nálunk!” akkor ezt megbeszélve könnyen megoldódott volna a problémájuk, nem kellett volna cselszövésessel elveszejteni öccsüket!
- Egy jó hír nem mindenkinek jó! Nem kell azt mindenkinek elmesélnünk! Lehet, hogy a hallgató félben féltékenységet vált ki irántunk.
- Ne becsüljük túl a hitünket. Ha a Sátán csábításával közeleg, ne gondoljuk, hogy egyedül, a hitünk erejével le tudjuk győzni! Kérjük hozzá Allah segítségét, ő tud minket a bűntől távol tartani! Ahogy Yusuf is tette, amikor a kincstárnok felesége magukra zárta az ajtót.
- Yusuf szolgáló volt a kincstárnok házában. Mai szóval élve az volt a munkahelye. Hány muszlim dolgozik ma vallási szempontból nem éppen megfelelő munkahelyen,

ahol férfiak és nők együtt dolgoznak? S nem ritka, hogy kísértésbe esnek. Az ilyen helyzetekben is tanulságos Yusuf története, amikor azt mondta: „Az ilyen dolgot én elutasítom! Nem csak azért mert én félem Allahot, hanem azért is, mert a te férjed az, aki felkarolt engem. Hogy tudnék ilyesmit művelni a háta mögött?! Főleg a saját feleségével! Ez tiszteletlenség!”

Ezért, ha a környezetünk negatív, zavaros, vagy napi szinten szellemi bukásunkkal fenyeget, akkor legjobb, ha megváltoztatjuk a környezetünket!

- A történetben az asszonyok megvágta a kezüket, mikor meglátták Yusufot, s ahelyett, hogy lesütötték volna a szemüket, bámulták. Ebből az az üzenet, hogy aki nem kontrollálja magát az ellenkező nemmel kapcsolatban, az sérülést, sebeket szerez, hatása alá kerül, s megfertőződik.
- Ne vádoljunk, és ne ítéljünk el senkit bizonyíték nélkül! Nehogy egy nap minket vádoljanak meg ugyanúgy, jogtalanul!
- A király példája is kiemelkedő a történetben, aki nem ódzkodott egy olyan embert a legmagasabb posztra helyezni, aki évekig börtönben volt, még ha ártatlanul is. (Ma, akinek priusza van, bűnügyi nyilvántartásban szerepel, úgymond eláshatja magát. Munkát is alig talál.) De a király Yusuf rátermettséget, képességét tartotta szem előtt. Ha nem Yusuf lett volna a kincstárnok, s nem tartalékolta volna bölcsen a szűk esztendőkre, nagyon nehezen élték volna túl az aszályos időszakot. De Yusuf segítségével még a környező országokból érkezőknek is tudtak ételt adni. Általános érvényű, hogy ha olyan ember kerül hatalomra, vezető szerepbe, aki nem ért az irányításhoz, az az egész ország összeomlását okozza.
- További tanulság: a megbocsátás képessége. Milyen kegyetlen dolgot követtek el a fivérei Yusufal, melynek következtében évtizedekig el volt szakítva a családjától! Mégis megbocsátott nekik. Az ő példáját kell nekünk is szem előtt tartanunk, s nem cipelni a sérelmeinket, hanem megbocsátani! A Teremtőnktől elvárjuk, hogy

minden vétünket, tévedésünket, bűnünket megbocsássa! Akkor nekünk nem kellene ugyanúgy megbocsátani embertársainknak?! Nézzünk magunkba! Hogy várhatunk el magunknak bocsánatot, ha mi nem tudunk másnak megbocsátani?!

- S a lényege a történetnek, amit szándékosan a végére hagytam, zárszóként; hogy legyünk türelmesek, kitartóak! **Türellem nélkül nincs győzelem!** Allah jutalma azokhoz érkezik, akik kitartóak a hitben, jó cselekedeteket végeznek és türelmesek.

„Bizony, aki istenfélő és türelmes, hát bizony Allah nem engedi elpocsékolódni a jótevők jutalmát.” (Korán 12:90)

Ayoub (a.s.)

Ayoub (Jób) (a.s.) próféta volt, de a Korán nem említi részletesen a népét. Ayoub Ishaq (a.s.) közvetlen leszármazottja volt, a felesége: Rahma pedig Yusuf (a.s.) egyik közvetlen leszármazottja. Ayoub édesanyja pedig Lut próféta (a.s.) egyik lánya volt.

Ayoub Huraan városában élt, Dél-Szíriában. Allah időről időre megajándékozta kegyeivel. S ő mindenért hálás volt Allahnak, bármi is érte; ha rossz, ha jó, mindkettőt megköszönte Allahnak. Ayoub nagyon jóképű és nagyon egészséges volt, sok gyermekkel. Gazdag volt, nagy birtokkal, sok jószággal rendelkezett. S nagy tiszteletnek is örvendett. Az emberek hozzá fordultak tanácsért is. Mindene megvolt, amit csak kívánni lehetett.

„Az embereknek kívánatossá tétetett az, amire vágyanak – az asszonyok és a gyermekek, a felhalmozott kincs aranyból és ezüstből, a megbélyegzett paripák, és a jószágok, és a termékeny föld. Ezek az evilági élet élvezetei. De Allah! Nála van a visszatérés legjobb helye.”
(Korán 3:14)

Ayoub arra használta a vagyonát, hogy ételt és ruhát vett belőle a szegényeknek, és felszabadította a rabszolgákat. Az volt a szokása, hogy amikor adakozott a rászorulóknak azt mondta:

– Szívességet tettél nekem azzal, hogy elfogadtad az adományomat!

Az utolsó napok elfövetelének egyik jele, hogy az emberek nem fogadják el az adományt, mert mindenki vagyonos lesz.

Az angyalokat lenyűgözte, hogy milyen alázatosan adakozik Ayoub, milyen kedves a szolgálóihoz és a szegényekhez.

Ez Iblis, a Sátán fülébe jutott, s elhatározta, hogy ő majd eltéríti Ayoubot. Iblis azt mondta Allahnak, hogy:

– Szolgád, Ayoub csak azért dicsőít, mert mindennel elláttad. Ha elveszed a vagyonát, nem fog többé hozzád imádkozni, vagy dicsőítésre nyitni a száját!

Allah figyelmeztette Iblis, hogy Ayoub (a.s.) őszintén imádkozik hozzá, igaz hívő. De a Sátán könyörgött neki, hogy hadd uralkodjon ő Ayoub vagyonán. Allah engedett neki. Ezért Ayoub rövid időn belül elvesztette a birtokait, jószágait, vagyonát, szolgálait, abszolút mindent. A hatalmas gazdagságból hirtelen a nagy szegénységbe csöppentek. Alig volt mit enniük, inniük. Ekkor a Sátán megjelent előtte egy öregember képében, s kérdezte:

- Most, hogy mindenedet elvesztetted folytatni fogod az Allahhoz való imádkozást?
- Én csak megbízott voltam a vagyon felett. - válaszolta, s továbbra is Allahhoz imádkozott.

Iblis nagyon csalódott lett. Visszament Allahhoz;

- Csak azért imádkozik hozzád Ayoub, mert a gyermekei, a 7 fia még ott vannak neki. Vedd el őket tőle, s meglátod, hogy hitehagyott lesz!

Allah uralmat adott Iblisnek Ayoub gyermekei felett. Egy nap a föld erősen megrázkódott, Ayoub háza összedőlt, mind a 7 fiát maga alá temetve. Meghaltak mindannyian, Ayoub szeme láttára. S ezt mondta:

- Mi mind Allahé vagyunk, s bármit is adott nekünk, az mindig az övé maradt, s ha elveszi azt tőlünk, akkor az csak visszatér ahhoz, akihez mindig is tartozott.

S így fohászkodott:

- Ó, Allah, annyi mindent adtál nekem, köszönöm! S én dicsőítelek és hozzád fohászkodom továbbra is.

Bármi is érte, Ayoub egy napig sem panaszkodott, tovább dicsőítette a Teremtőt. Ezt látva Sátán nagyon mérges lett. Azt mondta Allahnak:

- Ayoub csak azért imádkozik hozzád, mert egészséges. Vedd el tőle az egészségét, s meglátod hitehagyott lesz!

S könyörgött Iblis Allahnak, hogy adjon neki hatalmat Ayoub egészsége felett. Megkapta, s Iblis borzasztó betegséget (*leprát*) küldött rá. A betegsége a belső szerveire és a bőrére is kiterjedt. Az egész testét hólyagok, bűzös fekélyek borították.

Ayoub annyira beteg lett, hogy ellentétben azzal, hogy korábban mindenki a társaságát kereste, most senki nem akart a

közelében lenni. Az emberek azt kezdték mondogatni:

– Allah biztosan nem elégedett Ayoubbal, különben miért történtek volna ezek a szörnyűségek velem?!

De ő azt mondta:

– Nem igaz! Én tudom, hogy Allah próbatételeknek veti alá az embereket, s ilyen módokon is próbára teszi őket, mint amik velem történtek.

S ő tovább folytatta istenszolgálatát. Kitarzott, amíg eljött az idő, amikor már semelyik szerve nem működött, csak a szíve és a nyelve, s azt arra használta, hogy megemlékezzen Allahról. Nem panaszkodott. S egy percre sem engedte, hogy a szíve csalódottságba vigye, mindig hálás maradt Allahhoz. Nem maradt semmije, se vagyona, se egészsége, se gyermekei, az emberek elkerülték, egyedül a felesége tartott ki mellette. Ő segített neki, támogatta, ami vagyona volt, azt mind arra költötte, hogy megpróbálja meggyógyítani Ayoubot. Mindaddig, amíg az ő pénze is elfogyott. Ezért munkát vállalt, s ami pénzt megkeresett abból vett élelmet maguknak.

Időközben Ayoub állapota egyre rosszabb lett. S mikor ez az emberek fülébe jutott, már senki nem merte felfogadni a feleségét, mert félték, hogy ők is elkapják általa a betegséget. S ezután már Ayoub feleségéhez sem mertek közel menni.

Az egyik sátán odament Iblishez, és mondta neki:

– Adamot sikerült a trükköddel kiűzettetned a Paradicsomból, de Ayoubbal csúfosan felsültél!

– Várj csak, van még egy, negyedik kártyám! Azt még kijátszom ellene! A feleségén keresztül közelítem meg.

Egy nap megjelent a Sátán Rahma (Ayoub felesége) előtt egy öregember képében és kérdezte tőle, hogy hol a férje. Ő rámutatott a szobában fekvő, élet-halál között lévő férfire. Majd Iblis emlékeztette őt milyen jó élete volt, mikor még a férje jómódú volt, most meg az emberek házait kell takarítania. Azelőtt meg ő volt a legvagyonosabb nő a városban. A feleség könnyekben tört ki, s megkérdezte Ayoubot:

– Meddig fog ez még tartani?

Ez hihetetlenül felmérgeztette Ayoubot, mert ő teljesen alávetette magát Allah rendelésének, hogy még csak nem is

kérte Allahot, hogy távolítsa el róla a bajokat. Így szólt:

- Iblis suttogott a füledbe, az tett elégedetlenné! Mennyi ideig látott el engem Allah minden jóval?
- 80 évig - válaszolta.
- És hány éve tesz próbára engem Allah?
- 7 éve.
- Akkor hogy akarhatod tőlem, hogy elveszítsem a reményt Allah kegyességében, mikor még el sem értem azt az időt a nehézségben, amit nekem jólétben biztosított?! Hogyan lehetnék dühösekké Allahra, mikor szinte egész életünkben csupa jót kaptunk tőle? Ha jobban leszek, ezért megkorbácsollak, 100 ostorcsapással!

Ayoub (a.s.) soha nem panaszkodott Allahnak, soha nem emelte kezét olyan fohászra, hogy Allah távolítsa el róla a nehézségeket. Túl szerény, szégyenlős volt azt kérni, helyette azt mondta:

- Ó, Allah! Adj nekem türelmet! Ó, Allah! Adj nekem erőt, ez a te próbatételed rajtam, fogadd el, én elfogadom és türelmes vagyok.

Ayoub felesége is küzdött, törekedett. Azt akarta, hogy Ayoub meggyógyuljon, kijöjjön jelenlegi helyzetéből, hogy jobb életet élhessenek. Küzdött, hogy Ayoubot életben tartsa, hogy biztosítsa neki mindazt, amire szüksége van. De, amikor az emberek megtudták, hogy kinek a felesége, nem engedték, hogy nekik dolgozzon. Mit tegyen? Elfogyott a pénzüik teljesen. Nincs miből ételt venni, mit ad enni Ayoubnak? Mit tett vajon Rahma?

Abban az időben az emberek el szokták adni a hajukat. S Rahmának nagyon szép, hosszú haja volt. Levágta a haját az egyik oldalon, és eladta egy barátjának. Azon a pénzen ételt vett Ayoubnak. Ayoub tudta, hogy nincs már pénze a feleségének, és mégis étellel tért haza.

- Honnan szerezted az ételt? - kérdezte.

Nem akart válaszolni, mert tudta, hogy a férje mérges lesz, s a feje el volt kendőzve. Azt mondta:

- Dolgoztam, és ami pénzt kaptam, azon vettem az ételt.

Másnap megint kellett neki pénz, ezért leborotválta teljesen a haját, hogy eladja, s a pénzen ételt vett Ayoubnak és magának. Mikor Ayoubhoz ment, ez alkalommal Ayoub erőteljesen kérdezte:

– Honnan szerezted a pénzt?

Ayoub tudta, hogy senki nem akarta alkalmazni, mert korábban panaszkodott neki erről.

– Honnan szerezted a pénzt? - folytatta a kérdezősködést Ayoub.

S megígértette vele, hogy az igazat mondja. Erre a felesége levette fejéről a kendőt. Amikor Ayoub meglátta, annyira megérintette, amit felesége tett, hogy ezt követően, mikor a felesége nem volt mellette, Allahhoz fordult segítségért. Kérte, hogy távolítsa el róla a nehézségeket.

„És emlékezz szolgálunkra, Jóbra! Amikor Urához kiáltott: „Bizony, a Sátán nehézséggel és szenvedéssel érintett engem!” (Korán 38:41)

„És Jób, amikor így kiáltott Urához: „Bizony nehézség sújtott engem, és Te vagy az irgalmasok közt a Legirgalmasabb!”

És mi válaszoltunk neki, és eltávolítottuk a csapást, ami érte őt. És visszaadtuk a családját, és még egyszer hasonlót velük együtt, kegyelemként Tőlünk, és emlékeztetőként a szolgálknak.” (Korán 21:83-84)

„Dobbants a lábaddal, ez víz a fürdésre, lehülésre és ivásra.” (Korán 38:42)

Ayoub dobbantott a lábával, s ott előtört egy forrás, spriccelt fel a víz. Azzal megmosakodott, s testéről elkezdtek eltűnni a fekélyek. Majd ivott a vízből, s a belső szervei újra rendesen működni kezdtek. S egy kis idő múlva a bőre teljesen megújult, s a belső szervei is megújultak, még jobban működtek mint azelőtt! Szinte egy új ember lett!

Amint a vízbe mártózott ruha nélkül, Allah szentjánoskenyeret küldött le rá, arany szentjánoskenyér hullott a Paradicsomból. Mikor Ayoub meglátta, felugrott, s elkezdte összegyűjteni.

Allah így szólt hozzá:

- Ó, Ayoub! Tudod, hogy gondodat viselem, miért gyűjtöd hát össze a szentjánoskenyeret?
- Ó, Uram! Ez a tőled jövő kegy, természetes, hogy össze kell gyűjtenem!

Így visszaállította Allah a vagyoni helyzetét és egészségét is.

Később jött a felesége, Ayoubot kereste. Megkérdezte:

- Nem látta Allah igaz szolgáját, Ayoubot, aki itt üldögélt? Allahra mondom, maga nagyon hasonlít rá, mikor még egészséges volt.

Ayoub mosolyogva válaszolt:

- Én vagyok!
- Gúnyolódik velem? Bolondot akar csinálni belőlem? Hol van Ayoub?
- Én vagyok, Allah visszaadta az egészségemet!

Valóban ő volt Ayoub: olyan fit, erős, és egészséges, mint korábban. S a felesége visszakapta a fiatalságát, s újabb gyermekekkel áldotta meg Allah őket. Dupla annyival, mint ahány volt nekik. Allah megkérdezte tőle:

- Ayoub vissza akarod kapni az eredeti családodat, vagy hagyjam meg őket számodra a Kertben, és kárpótoljalak hozzájuk hasonlóval ebben a világban?
- Uram, hagyd meg őket a Kertben! - felelte Ayoub.

De volt még egy ügye Ayoubnak: megesküdött, hogy megkorbácsolja a feleségét 100 ostorcsapással, ha jobban lesz. Allah mutatott egy kiutat abból, hogy ne kelljen a szavát megszegnie, de ugyanakkor ne okozzon fájdalmat a feleségének: s 100 fűszállal sújtsen rá egyszer. Ezért a következőt nyilatkoztatta ki neki Allah:

„És vegyél egy csokor fűvet a kezedbe, és üss vele, és ne szegd meg az esküdet!” Bizony, türelmesnek találtuk őt, milyen kitűnő szolga! Bizony, mindig Allahhoz fordult”
(Korán 38:44)

S a sok megpróbáltatást kiállta Ayoub. Türelemmel viselt mindent, ezért dicséri Allah ebben az ájában: milyen kitűnő

szolga.

Ayoub visszakapta végül egészségét, vagyonát, és újabb gyermekeket: 14-et. S 99 évig élt.

Ayoub élete, állhatatos hite példaértékű!

Történetéből azt tanulhatjuk, hogy maradjunk állhatatosak jólétben és balsorsban, s csapások közt egyaránt!

„És az emberek között van olyan, aki határozatlanul szolgálja Allahot. Ha jó éri őt, elégedett vele, és ha megpróbáltatás éri, elfordítja az arcát. Ő vesztes ebben a világban és a Túlvilágon. Ez a nyilvánvaló veszteség.”
(Korán 22:11)

Ne legyünk ilyenek, mint amit a fenti Korán részlet említ! Maradjunk mindig türelmesek, még ha nehéz is! Vessük alá magunkat Allah rendelésének: legyen az jó vagy rossz! Fohászkodjunk a nehézségek elviseléséhez szükséges erőért, kitartásért, stb.!

Yunus (a.s.)

Úgy is ismert, mint Dhan-Nún, mert az an-Nun azt jelenti: nagy hal, ebből jön, hogy ő a Nagy Hal (Bálna) Társa.

„És bizony, Jónás a Küldöttek közül való volt.”
(Korán 37:139)

Yunus bin Matta (Jónás) (a.s.) küldött volt. Allah Ninivébe (Ninawa, mai neve: Moszul), Irakba küldte. Ez nagyon nagy város volt, több mint 100.000 lakossal.

Yunus (a.s.) hívta az embereket, hogy csak és kizárólag Allahhoz imádkozzanak, s ne állítsanak mellé társat. De az emberek elutasították Yunust, mint korábban megannyi nép elutasította a prófétákat, küldötteket. S Yunus kitartóan hívta, s figyelmeztette az embereket Allah büntetésére, melyeket a korábbi generációkra, korábbi nemzetekre küldött. Az emberek azonban nem hallgattak rá, kivéve két főt: Roobeel-t és Tahokát. Ez így ment 33 évig, míg egyszer Yunus elvesztette a türelmét, nagyon mérges lett. Elhatározta, hogy elmegy, s gondolta, hogy hajóra száll, hogy nagyon messzire jusson, s átkeljen a tengeren, ott hívja majd az embereket Allahhoz.

Mielőtt elment tanácsra hívta két követőjét. Roobeel, a tanító azt javasolta neki, hogy maradjon a népével. A hívó Tahoka viszont azt mondta, hogy menjen, mert ezeknek az embereknek le van pecsételve a szíve, s eddig is terméketlen földre pazarolta a vetőmagját. Yunus rá hallgatott.

Mielőtt elindult, fohászkodott Allahhoz, hogy küldje le erre a népre büntetését.

Yunus mérges volt, zaklatott volt. és azt mondta népének:

- Tudjátok mit? Itt hagylak benneteket, elmegyek innen messze, távoli helyre, ott talán majd hallgatnak rám az emberek! Titeket pedig Allah a büntetésével fog sújtani, ahogy azt tette Nuh (a.s.), Hud (a.s.), Saalih (a.s.), Shuaib (a.s.) és Lut (a.s.) népével!

Amikor elment (Allah engedélye nélkül), a büntetés, amit megígért az embereknek, elkezdett közeledni feléjük. Szokatlan

dolgot észleltek: az ég tűzvörösre vált, s nagyon sötét, fekete felhők közeledtek az égen. Az összes lakos az eget nézte, s kérdezősködtek:

– Mi történik? Mi ez?

– Lehet, hogy ez az a büntetés, amire Yunus figyelmeztetett?

Úgy néz ki, ha igazán nem változtatunk az életünkön, és nem fordulunk Allahhoz, akkor Allah megbüntet minket.

Ninive népe nem volt messze Lut népétől, és hallottak arról, mi történt velük, hogyan pusztított el őket Allah.

Rájöttek, hogy nincs más választásuk, mint hogy elfogadják, s kövessék Yunus üzenetét. Pánikba estek. S mit csináltak?

Mindannyian bűnbánattal fordultak Allahhoz. Tiszta szívből foháskodtak, őszintén kérték a bűnbocsánatot, s mindannyian sírtak közben: férfiak, nők, gyerekek. Mindannyian hittek most már Yunusnak, mindenki, kivétel nélkül.

Allah adott nekik egy esélyt. Amikor a büntetés közeledett, s ők azt mondták: „Hiszünk!” akkor eltávolította róluk a büntetést. Miért? Mert nem volt egyetlen ember sem, aki nem hitt. Yunus volt az a prófétája Allahnak, akinek a teljes népe elfogadta az üzenetet, s hívó lett! Ő az egyetlen ilyen próféta! Miközben Yunus távol volt, elhagyta őket, mert elutasították üzenetét, azalatt a teljes népe Allahhoz fordult, s már hittek benne!

Yunus azonban mit sem tudott az egésztől. Mérgező volt, elege volt az embereiből, s csak ment, ment. Elért egy tengerpartra. Ott talált egy megrakott hajót, ami éppen indulóban volt, s felugrott rá. Kértek a nyílt tengerre, s erős szél kezdett el fújni, vihar kerekedett. A hullámok egyre nagyobbak, magasabbak lettek. A hajó hánykolódott a hullámokon. S egy idő után süllyedni kezdett. Ekkor az emberek elhatározták, hogy megszabadulnak az árujuktól, amivel meg volt pakolva a hajó, hogy könnyítsenek a súlyán. Ezért elkezdték egymás után kidobálni az árukat.

Mindent kidobtak már, de a hajó még mindig süllyedt. Nagy bajban voltak. Azt mondták, hogy:

– Sorsot húzunk, és akinek a neve kijön, azt bedobjuk a vízbe, egyiket a másik után.

Ékkor alkalmazták először sorshúzást a történelemben. Majd később Mária (a.s.) gyámjának kiválasztásánál is találkozunk ezzel.

Úgy is tettek, összegyűjtöttek mindent, felírták a neveket, s húztak. Kinek a neve jött ki először? Yunusé. Amikor látták a nevét, ránéztek Yunusra: fiatal, igaz, hívő férfi, akiből kevés van a társadalomban.

– Hagyjuk őt életben, szabaduljunk meg a gonosz emberektől!

Visszatették a nevét, újat sorsoltak. Újra Yunus neve jött elő.

– Lehet, hogy az első két húzás véletlen, próbáljuk meg harmadszorra is!

Harmadszorra is sorsot húztak. Harmadszorra is Yunus nevét húzták ki. Yunus most már tudta, hogy ez Alláhtól való elrendelés. S a tenger közepén beugrott a vízbe. Amint beugrott, Allah utasított egy bálnát, hogy nyelje le őt. A bálna kinyitotta a száját, és egy nyelésre lenyelte. Yunus eszméletlenül feküdt a bálna gyomrában.

„Emlékezz, amikor elmenekült a megterhelt hajón.

Aztán sorsot húztak, és ő lett a vesztes.

És a hal lenyelte őt, és jogosan illette őt a vád.”

(Korán 37:140-142)

A cet elúszott vele, a tenger mélyére. Egyes vallástudósok szerint, amikor Yunus magához tért, egy rövid ideig azt hitte, hogy egy sírban van. Aztán elkezdett tapogatózni, és rájött, hogy ez egy nagy hal gyomra. S a gyomor emésztésre való, ezért Yunus bőre elkezdett felhólyagosodni, leválni.

Egyszer valamit hallott. Megkérdezte:

– Ó, Uram mi az, amit hallok?

– Ez a tenger mélyén fekvő kavicsok és a tengerben lévő halak istendicsérete. - felelte Allah.

Ekkor leborult Allah előtt a bálna gyomrában, az éj sötétjében, a tenger fenekén. Így szól híressé vált fohásza: „Ó, Allah, ott borulok le előtted, ahol ember még nem borult le, egy bálna gyomrában! Nincs más isten, csak Te! Magasztos vagy Te! Bizony én voltam a bűnösök közül való!” (Három sötétségben volt egyszerre, azért említi többes számban a Korán.)

„És Dhun-Nún, amikor távozott mérgében, és azt hitte, hogy nem rendelünk el ellene semmit.

Aztán felkiáltott a sötétségekben: „Nincs más isten, csak Te! Magasztos vagy Te! Bizony, én voltam a bűnösök közül való!” (Korán 21:87)

Az angyalok a Mennysországban meghallották ezt a nagyon halk fohászt, s Allahhoz mentek.

– Ó, Allah! Ki az, aki a tenger mélyéről hív téged?

– A szolgám, Yunus. Elfutott a parancsom elől, ezért lenyelettem egy bálnával.

– Ó, Allah! Yunus igaz szolgád, aki éjjel-nappal jót szokott cselekedni. Nem árasztod rá kegyelmedet?

– De igen. - felelte.

A vallástudósok azt mondják, hogy Yunus a cet gyomrában maradt 40 napig, egyes elbeszélések 3 napot említenek.

„És ha nem lett volna a magasztalók közül való, bizony, a gyomrában maradt volna a Napig, amíg feltámasztatnak.” (Korán 37:143-144)

Yunus nem csak az imáiban és Istenemlegetéseiben magasztalta Allahot, hanem napi szinten minden cselekedetében. Nagyon istenfélő volt. S így válaszolt Allah a fohászára.

„De mi a nyílt partra vetettük őt, és beteg volt, és egy tőkindát növesztettünk felette.”
(Korán 37:145-146)

Yunus nagyon gyenge, beteg volt, mikor partot ért. A bőre sérült, nem védte a naptól, a széltől. Allah egy fát növesztett mellé a szigeten, ami nagy árnyékot adott neki. A levelei, ha a bőrére rakta nagyon puhák voltak, a terméséből pedig tudott enni. S meggyógyult. De még be kellett fejeznie a munkáját, ezért Allah visszaküldte népéhez.

Amikor visszaért hozzájuk, nagyon megdöbben, hogy az emberek hisznek, s Allahhoz imádkoznak, mindenki muszlim lett!

„És százezerhez küldtük el őt, vagy még többhöz.
És hívők lettek, ezért élvezeteket adtunk nekik egy darabig.” (Korán 37:147-148.)

„Hát miért nem volt egyetlen város sem, amely hitt volna, hogy a hite használhatott volna neki, kivéve Jónás városát? Amikor hittek, eltávolítottuk tőlük a megalázó büntetést az evilági életben, és élvezeteket adtunk nekik még egy ideig.” (Korán 10:98)

Yunus népe különleges volt. A korábbi népeket, akik visszautasították a küldötteket, mind elpusztította Allah. Ők voltak az egyedüli nép a történelemben, aki miután látták Allah büntetései világos jeleit, hinni kezdtek. Allah megbocsátott nekik, s eltávolította róluk a büntetést. Ők voltak az egyedüliek, ahol végül minden ember megtért.

Tanulságok a történetből:

- Az őszinte bűnbocsánat elfogadtatik, s a fohásznak olyan hatalmas ereje van, hogy az ember végzetén is tud változtatni.
- Még egy prófétával is előfordulhat, hogy rossz tanácsot követ.
- Bárki, aki ellenkezik Allahhal, nem ússza meg büntetés nélkül.
- Bizonyítékot találunk a történetben arra, hogy az angyalok közbenjárnak az emberekért Allahnál.

Musa (a.s.) & Haroon (a.s.)

Musa (ejtsd: Múza) (Mózes) az egyik legjelentősebb próféta. Ő az egyedüli próféta, Adamon (a.s.) kívül, aki közvetlenül beszélt Allahhal. Musa (a.s.) története megtalálható a keresztény, s a zsidó vallásban is. De az itt leírt történet a hiteles változata Musa életének.

Muhammad próféta (s.a.w.) így írta le társainak Musa próféta külsejét: Magas, erős testalkatú, nem túl sovány, s nagyon barna bőrű, sűrű, göndör hajjal. Erőteljes személyiség.

Emlékeztetőül: Yaqub (a.s.) Palesztinában élt. Fia, Yusuf próféta (a.s.) a fiverei cselszövésének és Allah bölcsességének következtében Egyiptomba került. Ott nőtt fel, s később a legerősebb, legbefolyásosabb emberré vált. Majd Allah egyesíteni akarta Yusuf (a.s.) családját: Yusufot, szüleit és fivéreit Egyiptomban. Yusuf próféta (a.s.) azzal, hogy letelepítette családját Egyiptomban, megalapozta Izrael Népeinek jövőjét. Yusuf (a.s.) Yaqub próféta (a.s.) fia volt. Yaqubnak két neve volt Yaqub és Izrael. Yaqubnak 12 gyermeke született, belőlük alakult 12 törzs. Őket, s leszármazottaikat említjük úgy, hogy Izrael gyermekei vagy Izrael Népe. A népük egyre nőtt és nőtt. Musa (a.s.) idején már 600 ezren voltak.

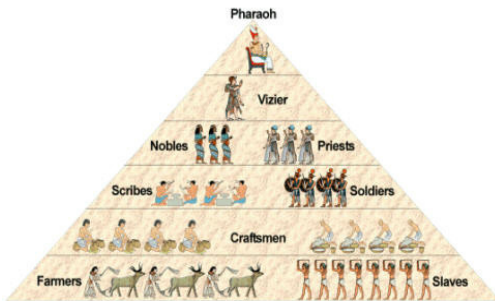
Abban az időben egy zsarnok uralkodó volt Egyiptomban, a Fáraó, aki azt szokta mondani, hogy ő maga az isten.

„Ezek a nyilvánvaló Könyv ájái.
Elbeszélünk neked igazsággal Mózes és Fáraó
történetéből, azoknak, akik hisznek.
Bizony, Fáraó felmagasztalta magát a földön,
és a népet osztályokra osztotta...” (Korán 28:2-4)

Fáraó az embereket különböző csoportokba osztotta. A szokásos szabályt alkalmazta: oszd meg és uralkodj! (*Oszd meg az embereket és urald őket.*) Fáraó állt mindenki felett, majd alatta voltak a tanácsadói, akik a saját érdekeiket szem előtt tartva szolgálták őt: azt nézve, hogy mennyi pénzt kereshetnek azzal

ha ezt vagy azt tanácsolják neki.

További kategóriákban voltak a főtisztviselők és a papok, akik hozzá imádkoztak. A katonák, majd az írnokok, kézművesek, farmerek, akiket leigázott. Mindannyiuknak a Fáraóhoz kellett imádkozniuk.

S végül voltak a rabszolgák, akik nem imádkoztak hozzá, de a társadalom legalsó rétegén

helyezkedtek el, megaláztatás, kizsákmányolás volt a részük. Ők tudták, hogy ez a személy nem az istenük. A rabszolgák egy része Izrael Népéből való volt. Nem voltak kevesen, több ezren, de a Fáraó túlerőben volt, csak a katonáinak száma meghaladta a 1,5 milliót.

Musa és a Fáraó

Egy éjjel a zsarnok Fáraó egy álmot látott. Nagy tűz keletkezett Jeruzsálemben, Palesztinában, s az egyre közeledett Egyiptomhoz. S minden egyes házat felégetett Egyiptomban, kivéve Izrael gyermekeinek házát. A Fáraó riadtan ébredt, s azt gondolta, hogy ennek az álomnak van valami jelentése. Felkereste a jövendőmondóit, varázslóit, s ők így fordították le az álom jelentését:

- Lesz egy újszülött csecsemő Izrael Népe közül, aki nagyon hamar meg fog születni. Az ő keze által jön el a te véged! Elpusztítja a hatalmadat!

Ezért a Fáraó egy új rendeletet hozott: Öljenek meg minden újszülött fiú csecsemőt Izrael Népében! Ezt minden második évben tették, hogy maradjon rabszolga utánpótlásuk. A Fáraó kémeket küldött szét Egyiptomban, akik felkutatták a terhes nőket, s megfigyelés alatt tartották, míg meg nem szülte gyermekét. S ha az fiú lett, azonnal megölték.

„... és egy csoportot elgyengített közülük, megölve a fiaikat, és élve hagyva a lányaikat. Bizony, ő a romlást terjesztők közé tartozott. És mi kegyet akartunk mutatni azok iránt, akiket elnyomtak a földön, és vezetővé tenni őket, és örökösökké tenni őket. és megalapozni őket a földön, és megmutatni általuk Fáraónak és Hámánnak, és a seregeiknek azt, amitől féltek.” (Korán 28:4-6)

Hámán volt a Fáraó legfőbb embere, egyik minisztere volt.

Musa (a.s.) édesanyja ekkor volt vele terhes. Otthon maradt, mindenkitől elzárkózva, eltitkolva állapotát. A hónapok teltek-múltak, míg eljött a szülés ideje. S egy fiúnak adott életet.

„És sugallatot küldtünk Mózes anyjának: „Szoptasd őt, de amikor félted, dobd őt a folyóba, és ne félj, és ne szomorkodj! Bizony, visszaadjuk őt neked, és a Küldöttek közül valóvá tesszük.”” (Korán 28:7)

Allah inspirálta az édesanyát, hogy szoptassa meg fiát, s ha fél, hogy észreveszik a babát, akkor tegye egy kosárba, bocsássa vízre a folyón. S ne aggódjon, vissza fogja őt kapni, s a gyermekből Allah prófétája, és küldötte lesz. Az édesanyja így is tett. A Nílus vízére tette a kosarat, benne a csecsemőjével. A Nílus, ami hatalmas, erőteljes folyó. S a folyó elragadta, vitte magával. Az édesanya aggódott kisfiáért, ezért mondta a lányának, hogy menjen, kövesse a kosarat, és nézze meg, hol ér partot.

S ki elől menekíti csecsemőjét Musa édesanyja? Ki elől próbálja elrejtetni? A Fáraó elől. S hol ért partot a kosár? A Fáraó palotájánál, annak hátsó kertjében!

„Aztán Fáraó családja felvette őt, hogy az ellenségük legyen, és szomorúság számukra. Bizony, Fáraó és Hámán és a seregeik bűnösök voltak.” (Korán 28:8)

A Fáraó felesége meglátta, kivette őt a folyóból. A csecsemőn látszott, hogy Izrael Népéből való. Fáraó felesége egyből beleszeretett a kisbabába, úgy gondolta, hogy ez Allah áldása, hogy a semmiből hozzákerült ez az újszülött. Ez Allah ajándéka, mert nekik nem volt gyermekük.

„És Fáraó felesége, azt mondta: „A szemünk öröme lesz, neked és nekem! Ne öld meg őt, talán hasznunkra lesz, vagy a fiunkká fogadhatjuk őt!...” (Korán 28:9)

Fáraó így válaszolt:

- Gyönyörűség és boldogság neked, de nem nekem. Katonákat küldök szét az országban, hogy öljék meg az izraeli csecsemőket, és most ez jön, és a palotámban fog élni?

Egy elbeszélés szerint Muhammad próféta (s.a.w.) azt mondta, hogy ha a Fáraó azt válaszolta volna, hogy igen, gyönyörűség neked és nekem, akkor Allah nem veszejtette volna el a Fáraót Musa által.

Musát (a.s.), tehát befogadta Fáraó felesége. Egy újszülöttről van szó, akit szoptatni kell. A Fáraó felesége ezért összehívta az összes szoptató anyát a környezetéből.

Abban az időben a szoptató anyák úgymond bérbe is szoptatták más gyermekét, pénzért cserébe, mert akkora volt a szegénység.

Nagyon sok asszony érkezett, gondolván, a Fáraó gyermekét szoptatva biztosan sok pénzt kaphatnak. Mindannyian próbálták megszoptatni a csecsemőt, de Allah megtiltotta Musának, hogy szopjon bármelyiküktől is. Miért? Mert be akarta váltani ígéretét az édesanyának. Ekkor ért Musa nővére a palotába.

- Várjanak! Én tudok valakit, aki nagyon jó anya! Ő olyan módon szoptat, hogy ez a csecsemő biztosan inni fogja az ő tejét!
- Hozd ide, hozd ide, élénk!

Az édesanya közben otthon hihetetlenül szomorú volt. A szívében üresség, csak sírt, sikítózott: „A fiam, a fiam!” Már majdnem világba kiáltotta a titkát, amit hónapokig takargatott (terhességét). De azért, hogy ő is hívő lehessen, Allah

megerősítette a szívét, s az asszony kitartott. A lánya elvitte őt a Fáraóhoz. Percekkel később már a palotában volt, s ott szoptatta fiát, Musát. Fáraó megdöbbsent.

– Hogyhogy tőled szopik? Ki vagy te?

Nem akart hazudni, de ha megmondja most az igazat, akkor mindannyiuknak vége. Ezért így válaszolt:

– Nézze, nekem nagyon édes a tejem, és még egyetlen gyermek sem utasította vissza.

„Így adtuk vissza az anyjának, hogy örvendjen a szeme, és ne szomorkodjék, és tudja, hogy Allah ígérete igaz. A legtöbben azonban nem tudják ezt.” (Korán 28:13)

Fáraó felesége felfogadta Musa édesanyját szoptatós dajkának, nem is sejtve, hogy ő az igazi édesanyja. Ott élt velük a palotában, fizetséget, és teljes ellátást kapott. De az igazi öröm az volt számára, hogy láthatta a fiát felnőni.

Fáraó is izgatott volt, mert látta ahogy felesége hordozza a csecsemőt, mosolyog, annyira boldog, s ez boldoggá tette őt is.

Láthatjuk milyen erős híte volt Musa (a.s.) édesanyjának! Ha ő nem győzi le anyjai védelmező ösztöneit, és nem hallgat a sugalmazásra, amit a Teremtő küldött felé, akkor Musát megölték volna! Melyik anyjának lett volna bátorsága gyermekét a veszélyes folyóra bocsátani? Ő viszont Urára hagyatkozott, s cserébe Allah nem csak visszaadta neki őt, hanem biztonságba is helyezte a palotában, s még fizetséget is kapott azért, hogy felnevelje a gyermekét! A Mindenható Isten így jutalmazza az igazhítű szolgálóit, akik készek áldozatot is hozni érte: segítséget, ellátást nyújt nekik onnan, ahonnan nem is várnák!

Fáraó nyilvánvalóan le akarta tesztelni Musát (a.s.), hiszen megölette Egyiptomban az összes fiú csecsemőt abban az évben, s meg akart bizonyosodni arról, hogy nem Musa az, aki megdönti a hatalmát. Alig várta, hogy kicsit nagyobb legyen. Akkor lerakta a csecsemőt a földre, és az egyik oldalára olyan dolgot tett, ami vonzani szokta a kisgyermeket, a másik oldalra pedig parazsat, s megfigyelte, melyik felé indul el a gyermek. Musa a parázs felé indult és egy darabot betett a

szájába, ettől a nyelve sebes lett, s később kissé nehezen érthetően beszélt. Ebből látta a Fáraó, hogy nem kell félnie a gyermektől, hiszen még magához való esze sincs.

Musa nőtt, erős, nagyon egészséges, szívós férfivá vált. Ereje 10 férfi erejével ért fel!

„És amikor elérte ereje teljét, és az érettséget, ítélőképességet és tudást adtunk neki. Így fizetünk meg a jótevőknek.” (Korán 28:14)

Allah megadta neki a képességet, hogy különbséget tegyen aközött, hogy mi a jó és mi a rossz. Tudást, megértést, bölcsességet kapott. Így jutalmazza Allah a jót cselekvőket. S Musa úgy nőtt fel, hogy biztosan tudta, hogy a Fáraó nem isten, és még csak nem is része istennek, csak egy egyszerű ember. Tisztában volt vele, hogy ő igazából kicsoda. S mindig az egyetlen, Teremtő Istenhez imádkozott.

A palotából ritkán szokott kimenni, de ennek ellenére mindenki felismerte. Ezért általában a délutáni szieszta idején ment ki a városba, amikor mindenki pihent. Egy ilyen alkalommal az utcán járt...

„És belépett a városba akkor, amikor a lakói nem figyeltek, és látott két embert harcolni. Az egyik az ő népéből való volt, segítségül hívta az ellen, aki az ellenség közül való volt, és Mózes megütötte őt az öklével, és nem szándékosan megölte...” (Korán 28:15)

Musa odament hozzájuk, és a Fáraó emberét megütötte. Az ütéstől elterült, meghalt. Musa nem akart semmi mást, csak megleckéztetni az illetőt, hogy máskor ne keverjen bajt. De olyan hatalmas ereje volt, hogy az illető egy ütésétől meghalt. Teljesen véletlenül. Amikor látta, hogy a férfi holtan esik össze, azt mondta:

„...Éz a Sátán cselekedete közül való! Bizony, ő ellenség, aki nyilvánvalóan félrevezet!” (Korán 28:15)

Musa, tudta, hogy ha megtudják, hogy ő ölte meg a Fáraó emberét, az elég nekik, hiszen ellenszenvvel viseltettek iránta az elmúlt 18 évben. Tudván, hogy Izrael Népe közül való, s a palotában él. Csak ilyesmire várnak. Főleg a Fáraó, aki utálta őt, s csak a felesége miatt tartotta őt a palotában. Csak arra várt, hogy valami rossz történjen, ami miatt megöletheti, vagy megszabadulhat tőle. Így szólt Musa:

– Ó, Uram! Bűnt követtem el magam ellen, rosszat tettem, bocsáss meg nekem! Ó, Allah! Mindazt az áldást, ajándékot, amit tőled kaptam, soha nem használnám arra, hogy felbosszantsalak, ó Uram!

S Allah megbocsátott. De ha megtudják, hogy ő ölte meg az egyiptomit, akkor nagy megtorlást végeznek. Visszament gyorsan a palotába. Nem tudott az ügyről senki, csak ő és akit kíséretet a bajból.

Másnap, újra lement a városba, hogy megnézzze, mi történt. Ahogy az utcán sétált, ugyanazt az embert látta, aki mellett előző nap kiállt, most egy másik egyiptomival verekedett. Mikor Musa rájuk nézett, így kiáltott:

– Bizony, te nyilvánvaló bajkeverő és forrófejű vagy!

S mikor Musa (a.s.) odament, hogy ugyanúgy segítsen rajta, mint előző nap, a népéből való férfi azt gondolta, hogy őt akarja bántani.

„És amikor meg akarta ütni azt, aki mindkettőjüknek az ellensége volt, azt mondta: „Dózes! Talán meg akarsz ölni engem, ahogy megöltél egy embert tegnap is? Te csak zsarnok akarsz lenni a földön, és nem akarsz jót cselekedni!” (Korán 28:19)

S most mindenki hallotta, a hírek terjedtek, s a katonák már Musát keresték. A palotából valaki, aki kedvelte Musát, rohant, s figyelmeztette őt, hogy a katonák őt keresik, hogy elfogják, bezárják, s nagy árat fizetessenek vele a bűnéért. S hogy az előkelőségek róla tanácskoznak, hogy megöljék. Ez a jóakarója azt javasolta Musának, hogy hagyja el a várost.

„Így távozott onnan, félve és elővigyázatosan. Azt mondta: „Uram! Ments meg engem az igazságtalanoktól!” (Korán 28:21)

Musának nem volt ideje felkészülni az útra, azonnal elindult. Korábban nem volt még a városon kívül, így az utakat sem nagyon ismerte. Félve hagyta el a várost, riadtan kémlelve körül, hogy követi-e valaki. Északnak ment, Madian városa felé. Musa több száz kilométert vándorolt gyalog. Annyit ment, hogy már a cipője is elhasználódott, így mezítláb folytatta az útját. Musának nem volt élelme. S mit tudna szerezni a sivatagban mást, mint a körötte lévő növényeket. Azt mondják, hogy annyi falevelet evett Musa, hogy az ajkai zöldek lettek.

Amikor Madian felé ment, így fohászzkodott az úton:

– Ó, Allah! Vezess engem az ösvényre, vezess engem valami jóhoz ezen az ösvényen!

Madian városában

Elért Madian városába, csontsoványan, nagyon fáradtan, mezítláb. Úgy nézett ki, mint egy szegény nincstelen, aki a semmiből jött.

„És amikor Midian itatóhelyére ért, talált ott egy csoport férfit, akik itattak, és tőlük külön talált két nőt, akik visszatartották...” (Korán 28:23)

Sok férfit látott, akik épp a bárányaikat itatták, és hátrébb két nőt, akik félrehúzódtak az állataikkal, nem akartak a férfiakhoz vegyülni, meg akarták várni, míg ők elmennek. Ez igazából férfi munka volt, de idős apjuk helyett nekik kellett elvégezni.

„... Azt mondta: „Mi a baj veletek?” Azt mondták: „Nem itathatunk, amíg a pásztorok el nem hajtották. Az apánk pedig nagyon öreg ember.”

Így hát megítatott helyettük. Aztán visszahúzódt az árnyékba, és azt mondta: „Uram! Bizony, szükségem van bármi jóra, amit elküldesz nekem!” (Korán 28:23-24)

Alighogy végzett fohászával Musa (a.s.), visszajött hozzá az egyik lány.

„És az egyik odajött hozzá, szégyenlősen járva, és azt mondta: „Bizony, apám hív téged, hogy megjutalmazhasson azért, hogy megittattál helyettünk ...” (Korán 28:25)

Musa egyből tudta, hogy épp most fohászokodott, s meghívást kapott, ez valami Allahtól jövő jóra vezet. Azonnal elfogadta az invitálást, elindultak a házukhoz. A nő előtte ment, és egyszer a szél fellebbentette a ruháját a bokájáról, ezért azt mondta neki Musa, hogy inkább ő megy elöl, s a lány mondja neki mögüle, hogy merre menjen. Ebből a lány tudta, hogy ez egy tiszta, őszinte ember.

A történészek és tafszír-írók többsége azt mondja, hogy a lányok apja Shuaib próféta (a.s.) volt. Erre vonatkozó adat nem szerepel sem a Koránban, sem a Hádíszokban, de a legtöbb muszlim történész ezen az állásponton van.

Musa a lányok apjának elmondta, hogy ki ő, honnan jött, mit tett véletlenül, s hogy ezért hagyta el Egyiptomot. Az apa így válaszolt:

„És amikor elment hozzá, és elbeszélte neki a történetet, azt mondta: „Ne félj! Megmenekültél az igazágtalanoktól!”
Egyikük azt mondta: „Apácskám! Fogadd fel őt. Bizony, a legjobb, akit felfogadhatsz, egy olyan férfi, aki erős, megbízható!”
Azt mondta: „Bizony, hozzád akarom adni a két lányom közül az egyiket, azzal a feltétellel, hogy szolgálj nálam nyolc évig. De ha kitöltöd a tízet, az tőled lesz. És nem akarom nehezé

tenni számodra. Ha Allah úgy akarja, jóra valónak találsz majd engem." "
(Korán 28:25-27)

Musa azt mondta:

– Elfogadom! De az ajánlat a 8 és 10 évről csak a kettőnk ügye. Ha 8 évig szolgáljak, fogadd el azt tőlem, s ha 10 évig szolgáljak, fogadd el azt tőlem! Ne legyen ellenségesség irántam!

Megegyeztek. Musa juhász lett, a birkanyájra vigyázott, s Allah közben kitanította.

Muhammad prófétától (s.a.w.) tudjuk, hogy bizonyos szinten minden próféta juhász volt. Az által képezte ki őket Allah, mert a legtöbb türelem az állatokhoz kell. S mikor azt követően az emberekhez beszéltek, könnyebb dolguk volt, mint az állatokkal, akik nem értették a nyelvét.

A prófétaság kezdete

Musa (a.s.) 10 évig szolgált a lányok apjánál, majd elvette feleségül az egyik lányt. Nagyon boldog volt. De valami belül azt súgta neki, hogy vissza kell térnie Egyiptomba, hogy megnézzze az ottani „nyáját”. 40 éves volt amikor fogta a családját, s elindult. Az éjszaka sötétjében egy tűz fényét pillantotta meg a Túr-hegy (Sinai-hegy) egyik oldalában.

„...Azt mondta a családjának: „Maradjatok itt! Bizony, tüzet vettem észre. Galán hozok nektek onnan valami útmutatást, vagy egy lángoló ágat a tűzből, hogy felmelegedhessetek.” "
(Korán 28:29)

De ahogy közel ment a fényhez, valami mást látott. Az nem tűznek a fénye volt, annál sokkal fényesebb, ragyogóbb! S abból egyenesen Allah szólította. A kezdetektől olyan magas státuszban volt Musa (a.s.), hogy Allah közvetlenül beszélt hozzá, nem angyalok üzenetén keresztül.

„És amikor odaért hozzá, megszólítottott:
„Mózes!
Bizony, Én vagyok a te Urad. Vedd hát le a sarudat. Bizony, Tuwa szent völgyében vagy.
És kiválasztottalak téged, hallgasd hát, ami kinyilatkoztatik neked.
Bizony, Én vagyok Allah. Nincs más isten, csak Én, szolgálj hát Engem, és tartsd meg az imát az Én megemlékezésemre.
Bizony, az Óra közeleg. Csaknem elrejttem azt, hogy mindenki megkaphassa fizetségét azért, amiért munkálkodik.
Ne hagyd hát, hogy eltérítsenek tőle azok, akik nem hisznek benne és a saját vágyaikat követik, különben elpusztulnál.
És mi az a jobb kezében, Mózes?”
(Korán 20:11-17)

Allah, tudta, mi van a kezében, de annyira szerette Musát, s hogy boldoggá tegye, párbeszédet kezdeményezett. Ezért tette fel neki a kérdést. Musa nagyon nyugodt volt, és nagyon-nagyon boldog, hogy beszélhet Teremtőjével.

„Azt mondta: „Ez a botom, erre támaszkodom, és ezzel húzom le a bárányaimnak, és más haszon is van benne nekem.”
Azt mondta: „Dobd el, Mózes!”
És eldobta, és íme, kígyó lett, amely gyorsan mozgott.” (Korán 20:18-20)

Amikor eldobta a botját, az egy hatalmas kígyóvá változott, amilyent még ember nem látott. Musa megijedt tőle, s el akart szaladni.

„...Gyere közelebb, és ne félj! Bizony, azok közé tartozol, akik biztonságban vannak.”
(Korán 28:31)

„Azt mondta: „Ragadd meg, és ne félj!
Visszaváltoztatjuk előző állapotába.””
(Korán 20:21)

S megfogta a kígyó farkát, felemelte, s az valóban visszaváltozott bottá. Musa hite még erősebb lett ezáltal.

„És dugd a kezedet a ruhakivágásodba! Fehéren fog előjönni, betegség nélkül. És vond a kezedet közel magadhoz, a félelem ellen. Éz két bizonyíték Uradtól Fáraónak és a vezéreinek. Bizony, ők bűnben megátalkodott nép!”
(Korán 28:32)

Mikor kihúzta a kezeit a köpenyéből, azok fehérek voltak, s ragyogó fényt árasztottak. Majd Allah utasítására visszadugta a köpenyébe, és normál állapotában húzta ki újra.

– A Fáraóhoz küldelek, aki zsarnok, elnyomó, aki átlépte a határokat. - mondta Allah.

„Azt mondta: „Uram! Nyisd meg a keblemet,
és könnyítsd meg a dolgomat,
és oldd meg a csomót a nyelvemen,
hogy megértsék a szavam!”” (Korán 20:25-28)

Musa (a.s.) nem tagadta meg az engedelmességet, de azt kérte, hogy Allah erősítse, tisztítsa őt meg, s tegye a feladatot könnyűvé számára. S a beszédét tegye tisztává. *(Musa korábban dadogva beszélt.)*

„Azt mondta: „Uram! Bizony, én megöltem egy embert közülük, és félek, hogy meg fognak ölni engem.
És a testvérem, Áron kifinomultabb a beszédben, mint én, küldd hát el velem segítőként, hogy megerősítsen engem. Bizony, félek, hogy meg fognak hazudtolni.”

Azt mondta: „Meg fogjuk erősíteni a karodat a testvéred által, és mindkettőtöknek hatalmat adunk, hogy nem fognak hozzátok félni. A Mi Jeleink által ti és azok, akik követnek titeket, lesztek a győztesek.” (Korán 28:33-35)

Muhammad próféta (s.a.w.) mondta a társainak, hogy az, aki a legnagyobb szívességet tette a fivérének, az Musa, mert ő kérte Allahot, hogy testvére: Áron is legyen próféta, részesüljön ő is a feladatában.

„És bizony, szívességet tettünk neked máskor is, amikor sugalltuk anyádnak azt, ami sugallva volt:

„Gedd őt egy ládába, és dobd a folyóba, és engedd, hogy a folyó partra vesse, és befogadja majd olyasvalaki, aki az Én ellenségem, és az ő ellensége.” És Tőlem származó szeretetet árasztottam rád, hogy az Én szemem előtt nőhess fel.

És, amikor a lánytestvéred ment és azt mondta: „Mutassak nektek valakit, aki felneveli?” Így adtunk vissza téged az édesanyádnak, hogy megnyugodjék, és ne szomorkodjon. És megöltél egy embert, de Mi megmentettünk a nehézségből, próbára téve próbatételekkel. Aztán évekig Medjan népe között tartózkodtál. Aztán idejöttél az elrendelés által, Mózes!

És kiválasztottalak téged Magamnak.”
(Korán 20:37-41)

„Menjetek, mindketten Fáraóhoz! Bizony, ő túllépte a határokat.

És szóljatok hozzá kedves szavakat, talán megfogadja, vagy félni fog.” (Korán 20:43-44)

- Ó, Uram, félünk, hogy ha a Fáraó elé állunk, meg akar majd ölni! Mi csak ketten vagyunk a fivérémmel, neki meg ott van az egész hadserege!
- Ne félj, Én veled vagyok! Látlak és hallak. Menjetek

mindketten a Fáraóhoz, mondjátok, hogy küldöttek vagytok Uratoktól, Alláhtól, és parancsoljátok neki, hogy engedje el Izrael gyermekeit veletek! Ne gyötörje őket, túlzásba vitte a gyötrésüket, büntetésüket Izrael Népének!

Egyiptomban

Musa és Áron (a.s.) tehát Egyiptomba mentek, s a Fáraó elé álltak. Musa (a.s.) így kezdte a beszélgetést:

– Bizony, mi a Világok Urának küldöttei vagyunk, azért jöttünk, hogy a jó útra vezessünk, hogy ne imádj, és imádkozz máshoz, csak Allahhoz! Azt akarjuk, hogy engedd szabadon, s bocsásd el velünk Izrael Népét, hagyd abba az elnyomásukat!

Fáraó kinevette őket.

– Nem te vagy az, akire vigyáztunk, mikor kisgyermek volt? Felneveltünk a saját házukban, s most ellenük fordulsz? Itt élted le az életed egy részét, majd elkövetted azt a tettet, ami menekülésre kényszerített. Bizony, te nagyon hálátlan vagy!

– Azokkal a szívességekkel akarsz most előhozakodni, amit nekem tettél gyerekkoromban, hogy elkendőzd aényt, hogy elnyomod Izrael Népét?

„Fáraó azt mondta: „És mi az a Világok Úra?””
(Korán 26:23)

– Ez egy hatalmas sértés: azt kérdezed „mi az”, mintha állatról beszélnél! Azt kellett volna mondanod: ki ő!

„Azt mondta: „Az egek és a föld ura, és mindené, ami közöttük van, ha bizonyosságot akartok szerezni!”” (Korán 26-24)

Fáraó körülnézett, a körülötte lévő emberekre.

– Hallottátok, mit mondott, mit beszél?! Az Isten, aki mindent teremtett... Én vagyok az Isten!

„Azt mondta: „Bizony, a Küldöttetek, aki elküldetett hozzátok, örült!”” (Korán 26:27)

Musa azt mondta:

– Nos, Allah teremtette a Keletet és a Nyugatot. Neked nincs ilyen képességed!

Az emberek körülöttük meg voltak döbbenve. Hogy mer valaki így beszélni a Fáraóval?! S mindenki köré gyűlt. S álmétkodtak. Most először valaki a Fáraó életében megveti őt.

„Azt mondta: „Há más istent veszel rajtam kívül, bizony a bebörtönzöttek közé teszek!”
Azt mondta: „Dég akkor is, ha valami nyilvánvalót hozok neked?”
Azt mondta: „Akkor hozd hát, ha igaz vagy!”
(Korán 26:29-31)

S Musa (a.s.) eldobta a botját, s az egy hatalmas kígyóvá vált. Olyan nagy volt, hogy a nyelvének egyik vége a plafont, a másik vége a padlót érintette. Mindenki megijedt, hátrahőkölt. S Musa megragadta a kígyót, mire az visszaváltozott bottá.

Ezután Musa a köpenyébe tette a kezeit, s az fénylett, mikor előhúzta.

„Fáraó népének vezetői azt mondták: „Bizony, tanult mágus ez!
Ki akar üzni benneteket a földjeitekről, mit tanácsoltok hát?”
Azt mondták: „Hálaszd el az ő és a testvére ügyét, és küldj a városba összegyűjtöket, akik elhoznak hozzád minden tanult mágust”
(Korán 7:109-112)

Fáraó elküldetett, hogy hívják a palotába a birodalmának összes varázslóját, s ők is csináljanak ehhez hasonló varázslatot, s meglátják majd, ki nyer. Musa elfogadta a kihívást, s kijelöltek rá egy napot.

„Azt mondta: „Az időpontotok az ünnep napján lesz, amikor az emberek összegyűlnek délelőtt.”
(Korán 20:59)

Ez egy nyílt kihívás volt. Mindenki kíváncsi volt rá. Izrael Népe és az egyiptomiak összegyűltek a megadott napon és helyen.

Mindannyian. Az egyik oldalon Musa és testvére: Haroon (a.s.) lépett elő, a másik oldalon pedig a Fáraó a hadseregével és az összes varázslójával. S a próba elkezdődött. (Egyes írások szerint 15 ezer varázsló volt ott, mások szerint 70.)

„És amikor a mágusok jöttek, azt mondták Fáraónak: „Lesz-e jutalom számunkra, ha győzedelmeskedünk?” (Korán 26:41)

– Persze, lesz jutalom. Sőt a közeli tanácsadóim közé teszek benneteket. - felelte Fáraó.

Majd Musához fordultak:

– Musa, azt akard, hogy mi dobjuk előbb a köteleinket és botjainkat, vagy te akarsz először dobni?

„Musa azt mondta nekik: „Dobjátok el, amit dobni akartok!”

És ledobták a botjaikat és köteleiket, és azt mondták: „Fáraó hatalma által, bizony, mi vagyunk a győztesek!” (Korán 26:43-44)

„...Áztán, amikor dobtak, megtévesztették az emberek szemét, és megijesztették őket, és nagy varázslattal jöttek elő.” (Korán 7:116)

S eldobták a botjaikat, köteleiket, amijük volt, s azok tekergő kígyóvá váltak. Az emberek megijedtek, mi lesz most: ennyi kígyó elszabadulva! Musa (a.s.) is megrémült, hogy most mi lesz, hiszen ugyanazt tették, amit ő korábban. Még Allah is megjegyzi, hogy nagy varázslatot hajtottak végre.

„Ázt mondtuk: „Ne félj! Bizony, te leszel a magasabb!”

És dobd el azt, ami a jobb kezeden van! Elnyeli majd azt, amit ők csináltak. Ők csak egy varázsló trükkjét csinálták, és egy varázsló soha nem lesz sikeres, bárhova is jön.” (Korán 20:67-69)

„Áztán Mózes eldobta a botját, és íme! Elnyelte azt, amit azok hamisítottak.” (Korán 26:45)

Musa (a.s.) is eldobta a botját, az hatalmas kígyóvá változott, amelyik felfalta az összes kígyót. Ezután Musa megragadta, s az újra visszaváltozott bottá.

Nem csak a Fáraó és a varázslói látták ezt, hanem Egyiptom összes lakosa. A varázslók tudták, hogy ez az ember nem varázsló. Látták a botot, és amivé az változott, az nem varázslat!

„És a mágusok levetették magukat, leborulva.
Az azt mondták: „Hiszünk a Világok Urában,
Mózes és Áron Urában!” (Korán 26:46-48)

Az emberek körülöttük feszülten figyeltek: mi lesz most? Hogy fog a Fáraó reagálni?

„Az mondta: „Hittetek benne, mielőtt engedélyt adtam volna rá? Bizony, ő, a vezetőök, aki a varázslást tanította nektek!
(Korán 26:49)

– Ez az ember valójában a mesteretek, tőle tanultátok a trükköt, csak bolonddá akartok tenni engem! Az egészet kiterveltétek, hogy kiszabadítsátok Izrael Népet! - vádolta a varázslókat a Fáraó.

„...Ézért bizony, levágatom a kezeteket és a lábatokat ellentétes oldalon., és a datolyapálmák törzsére feszítelek benneteket, és bizony meg fogjátok tudni, hogy melyikünk szigorúbb és hosszabban tartó a büntetésben!”
„Az mondták: „Soha nem fogunk téged előnyben részesíteni annál, ami eljött hozzánk a nyilvánvaló bizonyítékokból, és annál, Aki teremtett minket! Rendeld hát el, amit rendelsz. Te csak az evilági életben rendelhetsz. Bizony, mi hiszünk Urunkban, hogy megbocsáthassa nekünk a bűneinket, és a varázslást, amire te kényszerítettél minket. És Allah jobb, és örökkévaló.”” (Korán 20:71-73)

„Azt mondták: „Nem árthatsz nekünk! Bizony, Urunkhoz térünk vissza. Bizony, reméljük, hogy Urunk megbocsátja nekünk a bűneinket, mert mi vagyunk az elsők a hívők között!” (Korán 26-50-51)

A Fáraó beváltotta ígéretét a varázslókkal kapcsolatban. Ők meghaltak, hogy Allah Paradicsomába lépjenek.

„És Fáraó népének a vezetői azt mondták: „Hagyod, hogy Mózes és a népe romlást terjesszen a földön, és elhagyjanak téged és az isteneidet?” Azt mondta Fáraó: „Meg fogjuk ölni a fiaikat, és életben hagyjuk az asszonyaikat, és bizony, legyőzhetetlen hatalmunk lesz felettük!” (Korán 7:127)

„Fáraó azt mondta: „Hagyjátok, hogy megöljem Mózeszt, és hadd foháskodjon Urához. Bizony, félek, hogy megváltoztatja a vallásokat, vagy romlást hoz el a földre!” (Korán 40:26-27)

Volt egy hívő férfi a Fáraó családjában, aki elfogadta Musa (a.s.) vallását. De senki sem tudta róla, titokban tartotta. Ő mondta:

– Meg akarod ölni Musát, mert azt mondta, hogy Allah, a Teremtő az Istene? Meg akarod ölni, mikor világos jelet mutatott neked Urától? Ha hazug, akkor a hazugságai legyőzik őt, nem fog neked ártani. De ha igazat mond, és megölöd, akkor a büntetés hozzád fog közeledni! Tehát a legjobb lenne, ha nem ölnéd meg! Miért akarod megölni? Ha megölöd, kárhozatra vagy ítélve, ha életben hagyod, s ő hazug, akkor ő van kárhozatra ítélve.

Eldöntötték tehát, hogy nem ölik meg Musát.

Fáraó felesége

A Fáraó feleségét Asiya Bint Muzahim-nak hívták. Ő nevelte fel Musát, saját gyermekeként szerette. Mint feleség, tisztában volt a Fáraó képességeivel, minden tulajdonságával. Tudta,

hogy ő nem isten, ahogy azt állítja magáról. Tudta, hogy nem képes többre, mint bármely másik teremtmény. Asiya egész életében királynőként élt. Nem szenvedett semmiből hiányt, az ujját sem kellett felemelnie, a szolgálói mindent megtettek helyette. Az ő életéből nem hiányzott semmi, mindene megvolt. Csak a hit hiányzott. Amikor Musa (a.s.) elhozta Teremtőjének üzenetét, ő elfogadta azt, hitt Allahban, s hitt küldöttjében: Musában. Elkezdte titokban gyakorolni a vallást. Egy nap, aztán olyan dolog történt, ami arra készítette a Fáraó feleségét, hogy nyíltan felvállalja hitét. Ez a Fáraó egyik ágyasától született lányának fodrászának esete volt. A Fáraó lányának fodrásza épp a Fáraó lányát fésülte, mikor kiesett a kezéből a fésű, ő felkapta és automatikusan mondta: Bismillah (Allah nevében). A lány megkérdezte:

– Azt mondod Allah, az apám?

– Nem. Allah az Istene az apádnak, neked és nekem.

A lány az apjához rohant, s mondta neki:

– Apám, ez a nő más istenhez imádkozik, nem hozzád!

– Micsoda? Más istent ismer rajtam kívül? Ki az? Hozd őt elé!

S a fodrásznő ott áll a Fáraó előtt. A nő, akinek 5 gyermeke van, s a legkisebb még szopik. Fáraó kérdezi tőle:

– Ki a te istened?

– Allah, az én Uram.

– Ki az az Allah?

– Allah az én Uram és a te Urad.

– Micsoda? Hozzátok a láncokat!

Hozták a láncokat, s megkorbácsolták. Kis idő múlva Fáraó újra kérdezte:

– Ki az istened?

– Allah az én Uram és a te Urad.

Fáraó elrendelte, hogy hozzanak egy hatalmas üstöt (mint egy medence akkora), abba forró, bugyogó olajat öntöttek. S odahozatta a fodrásznő összes gyermekét. Fáraó így szólt hozzá:

– Imádkozz hozzám, én vagyok az istened!

– Soha.

A Fáraó megfogta a fodrásznő első fiát, s beledobatta a forró

olajba az anyja szeme láttára. A húsa szétégett, a csontjai darabokra hullottak. Újra mondta:

- Imádkozz hozzám, én vagyok az istened!
- Soha.

A következő fiát is megfogta, tűzbe dobatta. Majd a harmadikat, negyediket is. Már a csecsemője következett volna. Ekkor majdnem meghátrált az anya. Ezt látva Allah a hetedik Mennyországból megszólaltatta a fodrásznő karján ülő csecsemőt.

- Légy türelmes, Anyám! Az igazság útján jársz! Allah a Paradicsomot ígérte neked! Folytasd, Anyám!

Majd bedobták a csecsemőjét is a fortyogó olajba. És a fodrásznő volt a következő. Tudta, hogy meg fog halni. S elkezdett sírni.

- Miért sírsz? Hagyd abba! - mondta a Fáraó.
- Azért sírok, mert kérni szeretnék valamit, és nem tudom, hogy teljesíted-e vagy sem.
- Kérj, amit csak akarsz.
- Bedobattál mindannyiunkat az olajba. Azt kérem, hogy gyűjtsd össze mindazt, ami marad belőlünk, és temesd egy közös sírba, mert a gyermekeimmel akarok feltámasztva lenni, a gyermekeimmel akarok a Paradicsomba menni, nem akarom őket kiengedni a kezemből.

Mindezt végignézte Asiya (r.a.) is, a Fáraó felesége. Látta, milyen bátor ez az asszony, ahogy kiáll a hite mellett még akkor is, mikor a gyermekeit a halálba küldik emiatt. Ezért ekkor ő is felvállalta a hitét. Odament a férje elé, s azt mondta:

- Ó, Fáraó! Megtagadlak téged! Nem hiszek benned! Nem érdekel, mit fogsz velem tenni! Hiszek Musa és Haroon Urában, a Világok Urában!
- Tudod, mit fogok veled csinálni? - kérdezte Fáraó.
- Tudom, és nem érdekel!

Fáraót rendkívül feldühítette, hogy a saját felesége szembefordul vele. Ezért a lehető legjobban megkínóztatta őt, hogy eltérítse Musa követésétől. De Asiya tudta, hogy a Fáraó nem isten, ő csak egy hazug, zsarnok teremtmény, s kitartott hite mellett.

A Fáraó kivitette a sivatagba, s a nagy forráságban megkorbácsoltatta. Az angyalok leszálltak, és szárnyukkal árnyékot tartottak föléje a sivatagban. A Fáraó többi felesége, és az ágyasaitól született lánya, csak nevettek a királynőn. Természetesen ők nem láthatták az angyalokat. Senki támasza nem volt Asiya (r.a.) mellett. A szolgálólányai csendben voltak, mert nem akarták, hogy őket is megölje a Fáraó, Musa pedig ekkor távol volt. Fáraó egyre növelte a kínzás mértékét, de nem ért el vele semmit.

Asiya így fohászkozott kínzása közben:

- Ó, Allah! Védj meg engem a Fáraótól! Védj meg engem a Fáraó katonáitól, s tegyél azok közé, akikkel elégedett vagy!
- Ó, Allah, veled akarok lenni a Paradicsomban!

„Uram, építs nekem egy házat a $\bar{\text{G}}$ e közelségemben, a Kertben, és ments meg engem a Fáraótól és a cselekedetétől, és ments meg engem a bűnös néptől!” (Korán 66:11)

Allah ekkor megnyitotta az eget, és Asiya láthatta azt a palotát a Paradicsomban, amit Allah neki készített.

Mikor ezt meglátta Asiya, felnevetett. Azt mondta erre a Fáraó az öröknek:

- Nézzétek, milyen bolond ez a nő!

A királynő azonban csak nevetett, és nevetett, és nevetett, amíg a Fáraó elvesztette türelmét, s azt mondta:

- Látjátok, hogy nem tér vissza az esze! Vigyétek a legmagasabb hegy lábához, kötözzétek ott meg, s lökjetek le rá egy darab sziklát, hogy az összelapítsa!

Allah nem adta meg ezt az örömet a Fáraónak, hogy így kínozza meg Asiyát, ezért felemelte a lelkét a Mennyekbe, még mielőtt a szikla hozzáért volna a királynőhöz. Az emberek azt látták, hogy a szikla szétlapítja Asiyát, de ő ebből már nem érzett semmit.

Allah Asiyát példaképként állította azok elé, akik túlzottan ragaszkodnak az evilági élet vonzó dolgaihoz. Akik nem akarnak semmit feláldozni a hitükért. Asiyának minden evilági gazdagsága megvolt: palota, szolgálók,

arany ékszerek, drágakövek, vagyon, hatalom. De miután elért hozzá Musa üzenete Asíya megértette, hogy mindene, amije van, egy nap véget ér, de ami Allahnál van, az nem ér véget soha. Feláldozta hát mindenét Allah kedvéért. Mit adunk mi fel Allah kedvéért? Muhammad (s.a.w.) mondta, hogy a nők közül a tökéletességet csak Asíya, a Fáraó felesége, Mariám, Jézus szülőanyja, Khadíja, Muhammad (s.a.w.) első felesége és Fatíma, Muhammad (s.a.w.) lánya érték el.

Musa (a.s.) eközben népével volt, akiket továbbra is sanyargattak, halálra dolgoztattak. Így beszélt hozzájuk:

„Mózes azt mondta a népének: „Keressetek segítséget Allahtól, és legyetek türelmesek! Bizony, a föld Allahé. Annak adja örökségül szolgálói közül, akinek Ő akarja. És a vég azoké, akik istenfélők.” (Korán 7:128)

Azt mondták:

– Mielőtt eljöttél hozzánk, is szenvedtünk miattad, amikor megölték a gyermekeinket, mert nem akarták, hogy felnőjön az, aki a Fáraó hatalmát megdönti! Most hogy eljöttél köznénk, most is szenvedünk miattad. Hogy követhetnénk?

„...Azt mondta Mózes: „Galán Uratok elpusztítja az ellenségeiteket, és örökösökké tesz benneteket a földön, azért, hogy meglássa, hogyan cselekszettek!” (Korán 7:129.)

Csapások sora

Allah elkezdte csapásokkal sújtani Fáraót és népét. Az első csapás: **szárazság**. Nem esett eső, aszályos idő köszöntött be. Korábban tonnányi gyümölcsöt szoktak begyűjteni, most meg a szüret idején csak pár gyümölcsük volt. De csak az egyiptomiak kertjét érte a csapás, az Izrael Népét nem, ők normál mennyiségű gyümölcsöt szüretelhettek. Az egyiptomiak Musához (a.s.) mentek:

– Ó varázsló, mondd az Istenednek, hogy hárítsa el rólunk ezt a csapást, s akkor elfogadjuk az üzeneted, s hinni fogunk!

Musa Urához fohászkozott, Allah eltávolította róluk a csapást, s ők hirtelen megszegették az ígéretüket. Allah ezért egy újabb jelet küldött rájuk: **áradást**. A Nílus vize kiáradt, elpusztította az összes egyiptomi házát, de Izrael gyermekeinek házát érintetlenül hagyta. S visszamentek Musához:

– Ó, Musa! Szólítsd Istened! Ezúttal biztosan elfogadjuk az üzenetedet!

Amikor Musa fohászkozott, hirtelen minden leülepedett, s visszaállt a normális állapot. De újra kinevették a prófétát:

– Nem, nem, ez nem a fohászod miatt volt, ezt mi tettük!

S Allah egy újabb csapással sújtotta őket: **sáskajárással**. Sáskák millióit küldte rájuk. Sáskák repültek az égen mindenhol. Eltakarták a napot, teljes sötétségbe borult a város. A sáskák mindenhol ott voltak, akárhova néztek. A bútorikat elborították, arra ültek. Az ételeiken is ott voltak, a kertekben növényeiket teljesen szétrágták. De Izrael Népének farmjait érintetlenül hagyták. Ismét Musához (a.s.) mentek az egyiptomiak:

„...**(Mózes! Fohászkozj Uradhoz értünk, azáltal, amit ígért neked! Ūa eltávolítod rólunk a büntetést, bizony, hinni fogunk neked, és elküldjük veled Izrael népét!**” (Korán 7:134)

S Musa fohászkozott, a sáskák eltűntek. De az egyiptomiak még mindig hitetlenek maradtak. Ekkor újabb csapás érte őket: **tetvek** ezreit küldte rájuk Allah. S az egyiptomiakat összevissza csípték a tetvek, szívták a vérüket. S azon tanakodtak, Musa követőit miért nem csípi. Musához fordultak, s kérték:

– Szólítsd Uradat, kérd, hogy távolítsa el rólunk ezt a csapást, s akkor hívők leszünk, s elküldjük veled Izrael Népet!

Allah ismét eltávolította róluk a büntetést, és ők újra kinevették:

– Ó, azt nem te okoztad, hogy eltűntek a tetvek, hanem mi!

A következő büntetés, amit Allah rájuk küldött: a **békák**. Mindenhol békák voltak, az ágyukban, a párnáikon, aho va csak léptek, mindent békák leptek el. Ott voltak mindenhol, még az ételeiken is, s a ruháikba is beugráltak. De Izrael gyermekei egyetlen békát sem láttak maguk körül.

– Ó, Musa, azt akarjuk, hogy rendezd el ezt a dolgot nekünk, s utána biztosan hívők leszünk, s elküldjük veled Izrael Népét!

Amikor Musa fohászkodott, a békák eltűntek, de az egyiptomiak ismét megszegették a szavukat.

A következő büntetés az volt, hogy a **víz vérré változott**. Izrael gyermekei ugyanúgy éltek tovább az életüket, de amikor az egyiptomiak mentek vízért, az vérré változott. Felhúzták a kútból a tiszta vizet, de amikor az egyiptomi inni akart belőle, az vérré vált. Amikor fürödni akartak a vízben, s hozzáértek, az vérré vált. Vért ittak, vérben fürödtek, az egész életük a vér körül forgott. Musához fordultak:

– Ó, Musa! Szólítsd Uradat, kérd, hogy távolítsa el rólunk ezt a csapást, s akkor hívők leszünk!

Musa úgy is tett, a büntetést levette róluk Allah, s ők ismét megszegették az ígéletüket.

„És bizony, adtunk Mózesnek kilenc nyilvánvaló jelet, kérdezték meg hát Izrael népét, amikor eljött hozzájuk, és Fáraó azt mondta neki: „Mózes! Bizony azt gondolom, meg vagy babonázva!” (Korán 17:101)

„De amikor eltávolítottuk róluk a büntetést egy meghatározott ideig, amit el kellett érniük, akkor megszegették a szavukat.” (Korán 7:135)

Izrael gyermekei nagyon sokat szenvedtek a Fáraó elnyomásától.

„És Mózes azt mondta: „Népem! Ħa hisztek Allahban, akkor hagyatkozzatok Rá, ha muszlimok vagytok!”

És azt mondták: „Allahra hagyatkozunk, Urunk! Ne tegyél minket próbatétellé a bűnösök népének.

És a Ħe kegyelmed által ments meg minket a hitetlenektől!” (Korán 10:84-86)

Mindeközben Fáraó a tanácsadóival arról tanakodott, hogy valóban próféta e Musa.

„Akkor, miért nem helyeztetnek rá arany karperecek, vagy miért nem jöttek vele angyalok, kísérvé őt?” (Korán 43:53)

A Fáraó, aki tele volt ékesítve aranyakkal. Azt kérdezte, ha olyan nagy hatalmú, akkor miért nincs Musán egyetlen arany ékszer sem, miért nem kísérték angyalok, akik őt szolgálják. Körülöttem mennyi ember megkötözve, aki engem szolgál! (a rabszolgák, akik a piramisokat építik) Miért nem tesz Musa ugyanígy az angyalokkal?

Musa (a.s.) mindeközben így fohászkodik Haroonnal:

„...Urunk! Bizony, Fáraónak és a vezéreinek ékességeket és vagyont adtál az evilági életben, Urunk, hogy félrevezethessenek. Urunk! Pusztítsd el a vagyonukat, és keményítsd meg a szívüket, hogy ne higgyenek, amíg nem látják a fájdalmas büntetést!”

Azt mondta: „Bizony a fohászod megválaszoltatott. És ti ketten tartsatok ki az egyenes úton, és ne kövessétek azok útját, akik nem tudnak.” (Korán 10:88-89)

„És sugalmaztuk Mózesnek: „Utazz éjszaka a szolgálaimmal. Bizony, követni fognak benneteket.” (Korán 26:52)

Musa mondta Izrael gyermekeinek, hogy útra kell kelniük. S az éjszaka közepén elindultak, mind a hatszázezren. A Fáraó fülébe jutott a hír, hogy a szolgálái elmentek.

– Micsoda? Elmentek? Hát akkor mi meg üldözőbe vesszük őket!

De túl lusta volt azonnal a nyomukba eredni, s gondolta, hogy lovakkal, harci szekerekkel majd könnyedén utoléri őket másnap.

„És követték őket napkeltekor.” (Korán 26:60)

Musa (a.s.) az embereivel gyalog ment, s egy idő után a tenger útjukat állta. Ott Musa megállt, próbálta kitalálni, merre menjenek. Egyik oldalon a tenger, másik oldalon a Fáraó hadserege.

„És amikor a két sereg látta egymást, Mózes társai azt mondták: „Bizony, utolérték minket!”
(Korán 26:61)

A hátul haladók már látták a távolban a katonákat, azt mondták:
– Végünk, most elfognak minket!
– Nem, abszolút nem leszünk elfogva! Allah vezetni fog engem! Allah vezetni fog engem! - mondta Musa.

„És sugalmaztuk: „Sújts a tengerre a botoddal!”
És szétvált, és mindegyik rész olyan lett, mint egy nagy hegy.” (Korán 26:63)

A tenger kettévált botjának sújtására, s a tengerfenék is felszáradt, úgy kelt át rajta Izrael Népe, száraz lábbal. Mindkét oldalon hegyként magasodott a tenger vize, készen rá, hogy bármikor elmossa őket. A Fáraó csodálkozott, mi történik. Mire ők a tengerpartra értek, Izrael Népe már a túlparton kezdett kifelé menni a kettényílt tengerből. Amint biztonságosan átérték, Musa (a.s.) ismét rásuhintott a tengerre, hogy megakadályozza üldözőinek átkelését. Hiába ütött a vízre, nem

történt semmi. Ekkor Allah így szólt hozzá:

– Musa, hagyd a tengert rám!

Fáraó és emberei szívébe Allah félelmet ültetett, hogy kövesse-e Musát a tengeren át, de a Fáraó büszkesége nem engedte őt meghátrálni. Megparancsolta a katonáknak, hogy menjenek ugyanazon az ösvényen, mint Musa. Az egész hadsereg bent volt már a tengerben, amikor, Allah ráparancsolt a tengerre:

– Ó, tenger! Vedd fel eredeti állapotodat!

S a két vízoszlop összezárult, elmosva mindenkit. Fáraó teste hömpölygött a vízben, s Izrael gyermekei nézték az embert, aki istennek hívta magát. Most meg tehetetlenül lemerül és felbukkan a vízben.

Fáraó már majdnem megfulladt, amikor így kiáltott:

„És átvittük Izrael népét a tengeren, és Fáraó és a seregei követték őket lázadásban és ellenségességgel, amíg amikor a fulladás legyőzte őt (Fáraót), azt mondta: „Hiszem, hogy nincs más isten, mint akiben Izrael népe hisz, és a muszlimok közé tartozom!”

„Dost? Dikor bizony, korábban lázadtál, és azok közé tartoztál, akik romlást terjesztenek?”

(Korán 10:90-91)

A halál torkában azonban, mikor az ember megtapasztalja a halál kínját, gyötrelmét, s amikor látja a lelkéért érkező angyalt, már nem fogadtatik el a hit fogadalma. Hiszen a Teremtőről jólétben és bajban egyaránt meg kell emlékezni, nem csak szorult helyzetünkben!

„Azoknak nem jár kiengesztelődés (bűnbánat elfogadása), akik folyamatosan rossz tetteket hajtanak végre, mindaddig mígnem eljő valamelyikükhöz a halál. És akkor mondja: „Én most megbánást mutatok.” És azoknak sem jár, akik hitetlenként halnak meg. Nekik fájdalmas büntetést készítettünk elő!”

(Korán 4:18)

Mégis, Jibril angyal (a.s.) attól félt, hogy ha a Fáraó kimondja a hit fogadalmát, a Teremtő megbocsát neki. Így mesélte ezt el Muhammad prófétának (s.a.w.): „Ó, Muhammad (s.a.w.)! Ha láttál volna, ahogy a tengerből felvettem a sarat, és a (Fáraó) szájába löktem attól félve, hogy Allah kegyelme megmenti őt!”

Ez az idézet mutatja, milyen hatalmas Allah kegyelme! A legfőbb angyal, aki ezáltal a legközelebb áll a Teremtőhöz, attól tart, hogy Allah talán megbocsát még ennek a zsarnok elnyomónak is. Azt is láthatjuk Jibríl (a.s.) állításából, hogy mennyire gyűlölí Allah ellenségét. Egy másik hadís pedig arról számol be, hogy az angyalok imádkoznak Allah istenfélő szolgálóiért. Ebből az következik, hogy az angyalok gyűlölí azokat az embereket, akik gyűlölí Allahot, s szeretí azokat, akik szeretí Allahot.

A Fáraó végül teljesen elmerült, megfulladt. S mi történt később? A tenger kivetette magából a testét, mert Allah figyelmeztető jelként akarta megőrizni az utóknak.

Nem azért, hogy múzeumban megcsodálják az egyiptomi civilizáció maradványaként, hanem figyelmeztető jelként, hogy milyen büntetés éri el a zsarnok elnyomókat.

„Hát ezen a napon megmentjük a testedet, hogy jel legyél azoknak, akik utánad következnek. És bizony, az emberek közül sokan nem törődnek a jeleinkkel.” (Korán 10:92)

Musa és Izrael Népe

Átérték tehát biztonságosan a Vörös-tengeren. Láthatták Allah csodáját, ahogy szétválasztotta nekik a tengert, s miután átérték, összezárta azt, elmosva vele Fáraót és katonáit. Csak percek teltek el az után, hogy olyasmit láttak, amit ember nem látott még e földön. Csak percek. S mi történt?

„És átvezettük Izrael Népet a tengeren keresztül. Aztán elértek egy néphez, akik a bálványoknak szentelték magukat, azokat

imádták, amelyek voltak nekik. Azt mondták (Izrael Népe): „Mózes! Csináld nekünk egy istent, ahogy nekik is vannak isteneik!” Azt mondta: „Bizony tudatlan nép vagytok ti!” (Korán 7:138)

Musa rájuk förmedt:

– Bálványokhoz akartok imádkozni, mint ezek az emberek? Mást akartok imádni Allahon kívül? Épp most vagyunk túl egy hatalmas csodán! Hát elfelejtettétek, amit láttatok pár perce? Allah olyat láttatott veletek, amit még senki más a földön nem látott! Elfelejtettétek, hogy mentett meg benneteket Allah a zsarnok Fáraótól? S most olyan bálványokhoz akartok imádkozni Allah helyett, mint ezek az emberek? Mi a baj veletek? Allahot le akarjátok cserélni egy olyan bálványra, amit a saját kezetekkel csináltok? Az fogja a pusztulásukat okozni ezeknek az embereknek, hogy bálványt imádnak.

„Bizony, mulandó dolog az, aminek ezek szentelik magukat, és hiábavaló az, amit cselekszenek!” (Korán 7:139)

Izrael népének nyilvánvalóan vízre, ételre, menedékre van szüksége. Honnan veszik ezeket, mikor a sivatagban körülöttük nincs semmi, csak homok?

„És tizenkét törzsre osztottuk őket (Izrael Népét), közösségekként. És azt sugalltuk Mózesnek, mikor a népe vizet kért tőle: „Sújts a sziklára a botoddal!” És előtört abból tizenkét forrás. És bizony, minden törzs ismerte az ivóhelyét.” (Korán 7:160)

Mind a 12 törzsnek (Yaqub 12 fiainak leszármazottaiból) külön forrás fakadt a sziklából. Majd egy idő után éhesek lettek, s menedékre is szükségük volt, az erős nap ellen, ezért Musához fordultak segítségért.

„...És felhőkkel árnyékkoltuk be őket, s leküldtünk nekik mannát és fűrjeket: „Égyetek a jó

dolgokból, amelyekkel elláttunk benneteket!"
(Korán 7:160)

„... Mózes azt mondta: „Népem! Émlékezzetek Allah kegyeire irántatok, amikor a prófétákat küldött közétek, és királyokká tett benneteket, és megadta nektek azt, amit nem adott meg korábban senki másnak a világon.” (Korán 5:20)

„...és ne cselekedjete gonoszul a földön, romlást terjesztve.” (Korán 2:60)

„És Nekünk nem tettek rosszat, hanem saját maguk ellen tettek rosszat.” (Korán 7:160)

Musa (a.s.) emlékeztette népét, hogy milyen ajándékokkal halmozta el őket Allah, kiválasztotta őket a többi nemzet közül, ezért cserébe legyenek hálásak neki!

A Szent Föld kapujában

S Allah kiadott egy utasítást nekik, hogy lépjenek be a Szent Földre, Jeruzsálem városába. Akkoriban egy zsarnok nép élt ott, akik erősebbek, s természetesen jobban felszereltek voltak, mint Izrael Népe, akik épp most menekültek meg a rabszolgaságból. S Musa (a.s.) arra szólította őket, hogy üzzék ki onnan az ott lakókat. De az emberek nem mertek harcba szállni a városlakókkal.

„Népem! Lépjete be a szent földre, amelyet Allah nektek rendelt és ne forduljate vissza, mert akkor vesztésként fogtate visszafordulni.”
Azt mondták: „Mózes! Bizony, ebben (ezen a földön) erős nép él, és bizony, nem fogunk belépni, amíg ők el nem hagyják...” (Korán 5:21-22)

– Milyen emberek vagytok ti? Allah arra utasít, hogy lépjete be a városba, s harcoljatek! Sőt, győzelmet garantál nektek, s ti hátat fordítotek a parancsának?! Milyen nép vagytok ti? Allah megmondta, hogy győzelmet fogtate aratni felettük, még akkor is, ha gyengébbek vagytok, mint ők! Csak sétáljatek be a városba, s Allah győztesekké tesz, s a tietek

lesz az a föld! Talán még harcolnotok sem kell, csak vonuljatok be a városba! Allah győzelmet ad nektek!
– Nem megyünk sehová! - válaszolták.

„Két ember közülük, akik féltek (Allahtól, illetve attól, hogy az Ő parancsainak ellenszegüljenek), és akiket Allah a kegyeiben részesített, azt mondták: „Lépjetek be ellenük a kapun át, mert ha beléptek, akkor bizonytalán győzedelmesek lesztek! És Allahra hagyatkozzatok, ha hívők vagytok!” (Korán 5:23)

De ők makacsul kitartottak véleményüknél, s nem tisztelve sem Musát, sem a Világok Urát, s így válaszoltak:

„...Mózes! Bizony, soha nem fogunk belépni, amíg ők is itt vannak. Menjetek hát, te és az Urad, és harcoljatok velük! Mi addig itt maradunk! Itt ülünk harc nélkül, amíg te és Allah harcoltok.” (Korán 5:24)

Válaszukat hallva Musa így fohászzkodott:

„...Uram! Bizony, nincs hatalmam, csak magam és a testvérem felett, tegyél hát különbséget köztünk és a bűnben megátalkodott nép között!”
„Allah azt mondta: „Akkor bizony, eltiltom ezt tőlük negyven évre, vándorolni fognak a földön. Ne sajnálkozz hát a bűnben megátalkodott népen!” (Korán 5:25-26)

Attól a naptól fogva Izrael Népe csak bolyongott, de sehova sem jutott. Elindultak reggel, az egyikük javaslatára, aki azt mondta, „én tudok egy várost itt és itt”, mentek-mentek, de soha nem találtak egy várost sem, s estére mindig ugyanoda értek vissza, ahonnan elindultak. Allah okozta, hogy mindig eltévedjenek.

Tízparancsolat és az Aranyborjú

Egy idő után az emberek fegyelmezetlenek lettek, azt csinálták, amihez kedvük támadt. Musa (a.s.), ezért úgy fohászzkodott, hogy:

– Uram! Adj számunkra valami szabályzatot, előírást, ami alapján megregulázhatjuk az embereket! Valamit, amit követhetnek!

Ekkor Allah kijelölte neki, hogy vonuljon el külön a hegyre, ott tisztítsa meg magát 30 napos böjttel, s azt követően álljon Allah elé. Musa tájékoztatta népét, hogy 30 napig távol lesz, majd pontosan követte Ura utasítását. A 30.nap elteltével megtisztította a száját, s elindult a megadott helyre.

Mikor odaért, Allah azt mondta neki:

– Miért tisztítottad meg a szádat? Nem tudod, hogy a böjtölők szájszaga kedvesebb számomra mint a pézsmailat? Menj hát vissza, s böjtölj további 10 napot!

„És kijelöltünk Mózesnek harminc éjszakát, aztán kiegészítettük még tízzel, úgy, hogy az Ura által előírt időszak negyven éjszaka lett. És Mózes azt mondta a testvérének, Áronnak: „Vedd át a helyemet a népem között, cselekedj jót, és ne kövesd azok útját, akik romlást okoznak!” (Korán 7:142)

A további tíz nap eltelte után Musa Ura elé állt (pontosan ott, ahol legelőször szólította őt a Teremtő).

„És amikor Mózes eljött az Általunk kijelölt helyre, és Ura beszélt hozzá, azt mondta: „Uram! Mutasd meg nekem Magadat, hogy Rád nézhessek!” Azt mondta: „Nem láthatsz Engem. De nézz a hegyre! Ha a helyén marad, akkor te is láthatsz engem.” De amikor Ura felfedte az Ő Fenségét a hegynek, az porrá omlott, és Mózes ájultan esett össze. És amikor magához tért, azt mondta: „Dicsőség Neked!

Bűnbánattal fordulok Hozzád, és én vagyok az első a hívők között!" (Korán 7:143)

Mindeközben mi történt Izrael Népével? Amint eltelt a 30 nap, várták, hogy visszatérjen Musa. Izgatottan kérdezték:

- Hol van Musa? Már vissza kellett volna térnie! Azt mondta, 30 nap múlva itt lesz!
- Haroon! Hol van Musa?! Megígérte nekünk, hogy 30 nap múlva visszajön!

Eltelt a 31.nap, a 32.nap, Musa sehol. Mindenféle pletykák kezdtek szárnyra kelni, hogy eltévedt, vagy hogy meghalt. S Izrael Népe nem tudott megnyugodni. Haroon (a.s.) próbálta őket megnyugtatni:

- Ne aggódjatok! Nyugodjatok meg, Musa vissza fog jönni!

Egyiptomban, amíg rabszolgaként éltek, sokuknak a gazdáik, ékszereket adtak nekik. Amikor elhagyták Egyiptomot, ezeket magukkal hozták, de azok igazából az egyiptomiakhoz tartoztak.

Izrael Népe között volt egy férfi, akit úgy hívtak: Samiri (ejtsd: Szamiri). Ő azt mondta nekik:

- Láttam útközben az angyalt! A port, ami a lovának patájáról leesett, összegyűjtöttem. Ezt a port most én össze fogom keverni! Adjátok ide az összes ékszert, amit a Fáraó birodalmából hoztatok, azok tisztátalanok! Nem használhatjátok azokat! Hozzátok ide!

Egy nagy tüzet rakott, az emberek beledobták az összes aranyat, ezüstöt. Ahogy az a tűzben olvadni kezdett, Samiri elhatározta, hogy önt abból egy istent az embereknek. Egy borjút öntött, ami belül üreges volt, mert nem volt annyi aranyuk, hogy teljesen kitöltse azt belülről is. S ahogy a szél átfújta rajta, az bűgő hangot adott ki. Amikor elkészült, maga köré hívta az embereket.

- Ez az az Isten, amit Musa keres, s ezért nem ért vissza időben!

„És Mózes népe elkészítette utána (Mózes távozása után) az ékszereikből egy borjú mását, ami mély hangot adott ki.” (Korán 7:148)

Az emberek elkezdtek hát ehhez az arany borjúhoz imádkozni. S amikor meghallották, hogy az hangot is ad ki, az meggyőzte őket, hogy az valóban Isten, hiszen egy ékszer nem ad hangot! Azt kiabálták:

– Ez egy Isten, ez egy Isten, életre kelt!

Haroon (a.s.) látta, mit művelnek, teljesen meg volt döbbenve.

– Ó, Izrael Népe! Mit műveltek? Mi a bajotok? Le akarjátok cserélni Allahot egy olyan valamire, amit a saját kezetekkel készítettetek?!

– Amíg Musa vissza nem tér hozzánk, nem hagyunk fel azzal, hogy ennek a borjúnak szenteljük magunkat!

S Izrael Népének legnagyobb része leborult a borjú előtt, annak vetette magát alá, imádkozott hozzá, csak egy kevesen (kb. hetvenen) maradtak ettől távol.

Mindeközben Musa a hegyen a Teremtővel beszélt.

„Azt mondta: „Mózes! Bizony, kiválasztottalak téged minden ember felett, az üzenetemmel és a Szavaimmal. Vedd hát, amit adok neked, és legyél a halásak között!”” (Korán 7:144)

Két dologban is kiválasztott volt Musa: abban, hogy egyedül hozzá beszélt Allah közvetlenül, másrészt, hogy a kinyilatkoztatást neki adta. Musa parancsolatokkal megírt táblákat kapott Urától. Azt felvette, s visszaindult népéhez. 40, Allahal töltött spirituális nap után tért vissza. Sokkolta a látvány, ami fogadta. Csak 40 napig volt távol, s ezalatt az idő alatt az emberek lecserélték Allahot egy saját kezük által készített aranyborjúra, s előtte leborulnak! Amikor mindezt meglátta, mérhetetlenül mérges lett. Földre dobta a kőtáblákat, azok összetörték, s megragadta Haroont (a.s.) a szakállánál és fejénél fogva, és magához húzta.

„Azt mondta: „Áron! Mi akadályozott meg téged, amikor láttad, hogy eltévelyedtek abban, hogy engem kövess? Talán nem engedelmességtől a parancsomnak?””

(Korán 20:92-93)

„...Azt mondta: „Anyám fia! Gyengének tartott engem a nép, és csaknem megöltek. Ne engedd hát, hogy az ellenségeim örvendezzenek felettem, és ne tégy engem megítélésedben a bűnösök népe közé!”” (Korán 7:150)

– Attól tartottam, hogy ha keményen bánok velük, akkor két csoportra válnak, és azzal vádolsz majd, hogy megosztottságot okoztam köztük. Fontosabb volt nekem, hogy összetartsam őket, tudván, hogy utasításokkal térsz vissza! - folytatta Haroon.

Ezután Musa egyenesen Samirinek tette fel a kérdést, hogy miért készítette a borjút. S ő mindenféle megbánás nélkül, sőt büszkén arra, amit tett, így válaszolt:

„Azt mondta: „Én láttam, amit ők nem láttak, ezért felvettem egy maroknyit a Hírnök nyomából, és beledobtam. Így mutatta nekem jónak az alsóbb énem!”

Azt mondta: „Akkor távozz! És bizony, ebben az életben az jár neked, hogy azt mondd: „Ne érjtek hozzám!” És bizony, van egy kijelölt idő, amit nem fognak megszegni. És nézz az istenedre, aminek állandóan szenteled magad! Bizony, el fogjuk égetni, és a darabkáit a tengerbe szórjuk!”” (Korán 20:96)

Allah olyan betegséget küldött Samirire, hogy ha bármi hozzá ért, ő sikított a fájdalomtól, kínzó szenvedéstől. Semminek nem mehetett a közelébe sem. Magára hagyták. S mindenkinek azt hajtogatta, aki közelített felé: „Ne érj hozzám! Ne érj hozzám! Ne érj hozzám!” Ez így ment egészen élete végéig.

Musa fogta, és elpusztította a borjút, és a tengerbe dobta. Amikor Izrael Népe látta, hogy az megsemmisül, s elsüllyed a

tengerben, azt gondolták: „Miért nem segített magán az isten? Ha nem tudta megmenteni magát, akkor hogy ment meg minket?” Belátták, hogy tévedtek, s büntudatot, lelkipurdalást éreztek. Musához (a.s.) jöttek bocsánatot kérni. De a bűnbocsánatuk nem volt megfelelő, ezért Allah a haragját küldte Izrael Népeire. Nem csak azért, mert a borjút imádták, hanem azért mert azt azután tették, hogy a saját szemükkel látták, saját bőrükön tapasztalták Allah csodáját, ahogy a tengeren átvezette őket. S egy ilyen bálványra akarták Allahot lecserélni?!

– S ez nektek bocsánatkérés? Ha bűnbocsánatot akartok, menjetek és áldozzatok fel, öljétek meg magatokat! Jobb az nektek! - mondta Allah.

Néhányan megtették, s a Korán említi, hogy az ő bűnbánatukat elfogadta Allah.

„A ti istenetek egyedül Allah. Nincs más isten, csak Ő. Az Ő tudása mindent magába foglal.”
(Korán 20:98)

Majd Musa (a.s.) felvette a kőtáblákat a földről, s így szólt:

– Ó, Izrael Népe! Ezekkel a parancsolatokkal jöttem Allahtól. Itt vannak a kőtáblák, amire felvételtem mindez. Vegyétek el, és kövessétek, ami rajtuk áll!

– Ó, Igen, Musa, ez Uradtól van. De nem fogjuk csak úgy követni! Előbb megnézzük, mi áll benne, s ami tetszik belőle, azt követjük, ami nem, azt visszautasítjuk! Ez olyan valami, amiről döntést akarunk hozni!

Musa teljesen meg volt döbbenve.

– Mi a baj veletek? Ez a válaszotok az Uratoknak, aki megmentett titeket?! Ez a válaszotok arra, amit Allah jóvoltából a saját szemetekkel láttatok? Vegyétek hát Uratok parancsolatait!

– Nem vesszük el! Megnézzük, s ami tetszik, azt megtartjuk, ami nem tetszik belőle, azt visszautasítjuk, figyelmen kívül hagyjuk!

Allah sugallta Musának, hogy mondja nekik, hogy kényszerítve lesznek, hogy vegyék a parancsolatokat.

– Figyelmeztetek benneteket, hogy vegyétek a

parancsolatokat, s tartásotok be azokat, cselekedjétek azok szerint!

– Nem. Megnézzük, megbeszéljük egymás között, és ami tetszik belőle, azt megtartjuk, ami nem, azt nem.

Allah erre megragadta az egyik, közeli hegyet, és Izrael Népeinek feje fölé helyezte. S megszólalt a hegy, felszólította őket, hogy engedelmessékedjenek.

„És amikor szerződést kötöttünk veletek, és fölétek emeltük a hegyet: „Ragaszkodjatok erősen ahhoz, amit adtunk nektek, és emlékezzetek arra, ami benne áll, hogy istenfélők lehessetek.” (Korán 2:63)

Allah azt mondja, hogy amikor a hegyet megszólaltattuk, ami az emberek feje fölött árnyékként lebegett, Izrael Népe azt mondta: „Igen, vesszük a parancsolatokat, elfogadjuk, ami benne áll, s aszerint cselekszünk.” Majd a földre borultak Allah nagysága előtt. S az arcuk egyik fele a földön volt, a másikkal felfelé néztek a hegyre, hogy az rájuk esik-e.

Musa (a.s.) nagyon mérges és szomorú volt, mikor látta népének viselkedését. A legjobbat akarja nekik, meg akarja védeni őket Allah büntetésétől. Azt akarja, hogy ezek az emberek legyenek a legjobbak az összes ember között, de ők oly rosszakat cselekednek.

70 bölcs Musával a hegyen

Ezt követően Musa népe, így fordult hozzá:

– Musa, te beszélsz Uraddal, mi is akarunk vele beszélni! Engedd, hogy hadd menjünk veled, és hallgassuk, amikor vele beszélgetsz!

Allah engedélyezte ezt nekik. Utasította Musát, hogy válassza ki a 70 legbölcsebb embert közülük, s hozza magával őket.

Elvitte tehát Musa őket a helyre, amit Allah megjelölt.

– Maradjatok itt, s várjatok, Allah meg fog engem szólítani! Allah kitüntetésben részesít ma benneteket, hogy hallhatjátok őt szólni.

S ahogy ott álltak, s Musa előttük, egy nagy fekete felhő jött, ami betakarta mindannyiukat, annyira hogy egymást sem látták. Ekkor Allah megszólította Musát (a.s.), és beszélt hozzá, a bölcsek meg hallgatták. Amikor a párbeszéd befejeződött, a felhő eloszlott, s ők csak álltak, és nézték Musát. Majd ezt mondták:

– Ez nem elég nekünk! Te tényleg azt akarod, hogy higgyünk benned? Tényleg az akarod, hogy a követőid legyünk? Tényleg azt akarod, hogy megerősödjünk veled?

„Musa! Soha nem fogunk hinni neked, amíg nem látjuk Allahot nyilvánvalóan, a saját szemünkkel!” (Korán 2:55)

Erre Allah mennydörgést, villámlást küldött le rájuk, még a föld is megremegett...mind meghaltak.

– Ó, Uram! 70 emberrel jöttem...s most mind meghaltak. Hogy megyek így vissza, nélkülük? Mit fog gondolni rólam Izrael Népe, Ó, Világok Ura?

„...Uram! Ŋa úgy akartad volna, elpusztíthattad volna őket velem együtt korábban. Elpusztítanál minket azért, amit az ostobák cselekedtek közülünk? Nem más ez, mint próbatétel Ŋóled, amellyel tévelygésbe engeded azt, akit akarsz, és vezeted azt, akit akarsz. Ŋe vagy a mi Védelmezőnk, bocsáss hát meg nekünk, és irgalmazz nekünk. És Ŋe vagy a legjobb Megbocsátó. És írj nekünk elő jót ezen a világon és a Ŋúlvilágon! Bizony, mi Ŋőzzád fordulunk!” Azt mondta Allah: „Azt sújtom a büntetéssel, akit akarok, de az Én kegyelemem mindent átfog. És előírom a kegyelmet azoknak, akik istenfélők, megadják a zakátot, és hisznek az ajáinkban.”” (Korán 7:155-156)

Allah elfogadta Musa kérését, s megkegyelmezett a bölcseknek.

„Aztán életre keltettünk benneteket, hogy hálásak lehessetek.” (Korán 2:56)

Allah egyenként adta vissza az életüket, hogy a többi a saját szemével lássa, hogy aki halott volt, újra életre kel: egyik a másik után. Azért, hogy amikor visszatérnek a népükhöz elmondhassák, hogy halott voltam, s Allah feltámasztott újra. De még ez sem erősítette meg a hitüket!
A legrosszabb emberek voltak.

Szombat

Allah utasította őket a parancsolatokon keresztül, hogy tilos nekik dolgozni szombaton.

„És bizony, ismertétek azokat, akik vétkeztek közületek a szombatnap dolgában. Ezért azt mondtuk nekik: „Legyetek majmok, megszegyenültek!” (Korán 2:65)

„...Amikor áthágták a szombatot, amikor a halaik jól láthatóan jöttek hozzájuk a szombatjuk napján, és azon a napon, amikor nem volt szombat, nem jöttek hozzájuk. Így tettük őket próbára, mert megátalkodottak voltak a bűnben.” (Korán 7:163)

A tengerparti halászok kiskaput akartak keresni Allah törvényén, ezért azt a tervet eszelték ki, hogy péntek este kivetik a halászhálóikat, és vasárnap meg begyűjtik a szombaton odaúszott halakat. Ezért Allah majmokká változtatta őket, mert áthágták a szabályokat.

Izrael Népe már 40 éve a pusztában bolyongott, s ráuntak a mannára, fűjre.

„És amikor azt mondtátok: „Mózes! Nem bírjuk ki egyféle ételen. Fohászokdj hát Uradhoz, hogy hozza elő nekünk azt, amit a föld terem: a zöld növényeit, uborkáját, fokhagymáját, lencséjét és hagymáját!”” (Korán 2:61)

Musa (a.s.) rájuk nézett és azt mondta:

– Hogy akarhatjátok lecserélni a jót a rosszra? Hogy akarhatjátok Allah isteni eledelét, amivel megáldott benneteket lecserélni arra, ami kevésbé nagyszerű, amit Egyiptomban megszoktatok? Ha igazán ezt kéritek, akkor meg van az eshetősége, hogy Allah visszaküld benneteket Egyiptomba, s ugyanúgy meglesznek a megszokott dolgaitok, s ugyanúgy el lesztek nyomva, mint korábban.

40 évig egyfolytában zsörtölődtek Musával.

– Nézd, mit tett velünk az Urad! Nézd, mibe kevertél minket! Jobb életünk volt a Fáraó idején! Kényelmesebben éltünk, mikor szolgák voltunk!

Allah tisztázza Musát a vádak alól

Ezt követően más módon zaklatták, molesztálták Musát. Sok problémát okoztak neki. Izrael Népének az volt a szokása, hogy együtt mentek fürödni, s nem takarták el egymás elől fedetlen testüket. Musa (a.s.) viszont nagyon szégyenlős volt, ő mindig beburkolózott köpenyébe, s fürdeni is külön vonult. Ezért elkezdtek pletykát terjeszteni róla, hogy biztosan az tartja távol Musát a közös fürdéstől, hogy a ruhája alatt valami nagy betegséget takargat! Nagyon durva dolgokkal vádolták. Azt terjesztették róla, hogy vagy leprás, vagy heresérve van, vagy más hiányosságtól szenved. S nem volt mód, a dolog kiderítésére, ezért mondták róla, hogy beteg.

Allah maga tisztázta a vádak alól Musát. Egy nap, amikor Musa elvonult fürödni, egy sziklára rakta a ruháját. Allah elgörgette onnan a sziklát, s az menekült a ruháival együtt. Mikor Musa észrevette, felkapta a botját, és szaladt a szikla után, kiabálva, hogy:

– A ruhám! Szikla, add vissza a ruhám! A ruhám! Szikla!

A szikla csak Musa népének egy csoportja közelében állt meg. Így ők meglátták Musa fedetlen testét, s láthatták, hogy sem betegsége, sem hiányossága nincs, sőt tökéletes a teste. Így lett tisztázva a vádak alól a próféta. Musa (a.s.) ahogy elérte a sziklát, gyorsan felöltözött, és botjával ütlegelni kezdte azt. Még most is meglátszik rajta az ütéseinek a nyoma.

„Gi, akik hisztek! Ne legyetek olyanok, mint azok, akik rágalmazták Mózeset. És Allah tisztázta őt az alól, amit mondtak. És tiszteletre méltó volt ő Allah előtt.” (Korán 33:69)

A tehen

Izrael Népe között volt egy nagyon gazdag ember, az egyik vezetőjük, aki meghalt. Egy fia volt, aki mindent örökölt az apjától. Az unokatestvérei féltékenyek lettek a fiúra, és megölték őt. Amikor ez kiderült, arról vitáztak az emberek, hogy ki ölte meg a fiút. Egyikük azt mondta:

– Olyan nehéz azt kideríteni ki volt a gyilkosa! Miért mennénk keresztül ezen, mikor van egy prófétánk! Ő majd megkérdezi Allahot, ki tette!

Úgy is tettek, odamentek Musához, s mondták neki:

– Ó, Musa, te próféta vagy, küldött. Azt mondd, hogy te beszélsz Uraddal, az univerzum Urával. Mutass hát nekünk egy csodát! A csoda, amit igazán látni akarunk ma, az az, hogy kérdezd meg Uradat, ki ölte meg a vezetőnket!

Musa (a.s.) ezért félrevonult fohászkodni, s később ezzel az üzenettel tért vissza:

„Bizony, Allah azt parancsolja nektek, hogy áldozatok fel egy tehenet!” Azt mondták: „Galán tréfálsz velünk?” Azt mondta: „Allahnál veszek menedéket attól, hogy a tudatlanok közé tartozzam!”
„Azt mondták: „Fohászkodj Uradhoz, hogy tegye nekünk nyilvánvalóvá, hogy milyen legyen a tehen...”” (Korán 2:67-68)

Izrael Népe nem értette, mit akar Musa a tehenről. Ők a vezetőjük gyilkosáról kérdezték, s erre azt mondja, hogy áldozzanak fel egy tehenet? Tehenet, ami oly kedves a szívüknek és oly értékes. De, mikor látták, hogy nem tréfál, azon kezdtek el kötekedni, hogy akkor pontosítsa Allah, hogy milyen tehen legyen. Musa mondta nekik, hogy:

– Allah azt parancsolta, hogy egy tehenet. Tehát bármelyiket

a sok közül, ami ott van körülöttetek.

De ők tovább makacskodtak.

– Nem, nem, nem, ennek nincs így semmi értelme! Itt komoly dologról van szó, menj hát, és pontosítsd milyen legyen a tehén!

– Ne nehezítsétek meg a saját dolgokat!

– Nem, nem, nem, tudni akarjuk, pontosan milyen tehén legyen!

Musa tehát ismét Allahhoz fohászokodott: „Ó, Uram! Milyen tehén legyen?”

Mikor ilyen kemények, makacsok lettek, Allah még keményebb lett velük.

„...Azt mondja, hogy sem öreg, sem fiatal ne legyen a tehén, hanem középkorú, a kettő között. Tegyétek meg hát, ami parancsoltatott nektek!” (Korán 2:68)

De Musa akárhányszor jött hozzájuk a tehén leírásával, ők mindig elégedetlenkedtek, mondván, hogy sok van olyan, az nem elég pontos leírás, s minduntalan visszaküldték profétájukat, hogy kérjen pontosabb instrukciókat! Musa hiába próbálta őket lebeszélni az e fajta engedetlenségükről!

„Azt mondták: „Fohászkodj Uradhoz, hogy tegye nekünk nyilvánvalóvá, hogy milyen legyen a színe.” Azt mondta: „Azt mondja, hogy élénk sárga legyen a tehén, fényes színű, élvezet a rátekintőnek.”

Azt mondták: „Fohászkodj Uradhoz, hogy tegye nekünk nyilvánvalóvá, hogy milyen legyen. Bizony, nekünk minden tehén ugyanúgy néz ki. És bizony, ha Allah úgy akarja, azok közé tartozunk majd, akik vezetést kaptak.”

Azt mondta: „Azt mondja, hogy ez olyan tehén, amit nem tanítottak be arra, hogy a földet szántsza, sem hogy a mezőt öntözze, teljesen ép, és nincs rajta egy jegy sem.” Azt mondták: „(Dost az igazsággal jöttél!)” Így hát feláldozták.

bár közel voltak ahhoz, hogy ne tegyék meg.”
(Korán 2:69-71)

Végül olyan tehén parancsoltatott nekik, amelyből csak egyetlen egy volt a közösségükben, de a tulajdonosa nem akarta nekik eladni. Végül nagyon borsos árat kért érte: annyi aranyat, amennyit a tehén bőrébe tudtak tölteni.

Allah ez után utasította őket, hogy a feláldozott tehén egy darabjával üssenek a megölt vezetőjükre. Az ettől feléledt a halálból, s megmondta gyilkosának a nevét, majd újra meghalt.

„Áztán megkeményedett a szívetek az Igazsággal szemben, mint a kövek, vagy még annál is keményebbre.” (Korán 2:74)

Musa és Khidr

Egy nap Musát (a.s.) megkérdezték az emberek:

– Ó, Musa, ki a legokosabb személy a Földön?

Musa, mint próféta, s küldött a saját tapasztalatából, és elnézve a körötte lévő embereket, úgy gondolta, hogy nincs más okosabb, mint ő.

– Én vagyok. - felelte.

Ezért Allah egy leckét akart tanítani szolgájának, hogy ne mondjon semmi olyasmit, amit nem tud.

– Ó, Musa! Ki mondta neked, hogy te vagy a legokosabb ember a Földön? - kérdezte Allah.

Musa alázatosan így válaszolt: – Ó, Allah, nem gondoltam, hogy van bárki más, aki okosabb nálam.

– Ó, Musa! Senki nem tudhat mindent, abból, ami tudás létezik. Mi leküldjük a tudást csomagokban, s némelyeket több tudással áldunk meg, mint másokat, de nem a teljes tudással!

Ezért Allah meg akarta mutatni Musának, hogy rajta kívül van egy ember, akit egy bizonyos adag tudással áldott meg. Musa tudni akarta, ki az az ember.

– Találkozni fogsz vele ott, ahol két folyó találkozik, amikor

elveszítéd az ebédedet. Az lesz a hely, ahol találkozol az illetővel. - mondta Allah.

Musa (a.s.) az útra elvitt magával egy fiút, Yusha ibn Nun-t (Joshua). Összekészítették az ebédre valójukat: ez bizonyos étel volt, és hal, amely egy kis tartály vízben volt. Majd elindultak az említett ösvényen a part mentén.

„És amikor Mózes azt mondta a legényének:
„Nem állok meg addig, amíg el nem érem a két
tenger találkozását, vagy hosszú idő nem telik
el.”” (Korán 18:60)

Amikor odaértek a megadott helyre, annyira kimerültek voltak, hogy leültek egy fa árnyékában, és elaludtak. A hal eközben kiugrott a vödörből, csodálatos módon elért a tengerhez, és elúszott. A vele levő fiú látta ezt, s gondolta, majd megemlíti Musának, ha felébred, de aztán elfeledkezett róla. Majd később folytatták tovább az útjukat.

„De amikor elérték a találkozási helyet
közöttük, elfeledkeztek a halukról, és a tengerbe
vette az útját, mint egy alagúton keresztül.
Aztán, mikor továbbmentek, azt mondta a
legényének: „Hozd elő a reggelinket! Bizony,
fáradságot szenvedtünk ebben az utazásban.”
Azt mondta: „Láttad, amikor lepihentünk a
sziklánál? Bizony, elfeledkeztem a halról! És
nem feledtette el velem más, csak a Sátán, hogy
megemlítem. És csodálatos módon a tengerbe
vette az útját.”” (Korán 18:61-63)

– Ez az a jel, amit Allah adott nekem, hogy ahol elveszítjük az ebédünket, a két folyó találkozásánál, ott találom meg az embert, akit keresünk!

Visszamentek hát oda, a nyomaikat követve. Meg is találták Allah igaz szolgáját, akit úgy hívtak: Khidr. Musa népéből való volt, aki az ő törvényeit követte, de neki Allah olyan tudást adott, amit Musának nem.

„És találtak egy szolgát a szolgálóink közül, akinek Őölünk (Magunktól származó) kegyelmet adtunk, és közvetlenül Őölünk származó tudást tanítottunk neki.

Mózes azt monda neki: „Követhetlek téged azzal a feltétellel, hogy tanítasz nekem az igaz vezetésből, ami neked tanítottott?”

Azt mondta: „Bizony, nem leszel képes türelmesnek lenni velem.

És hogyan lehetnél türelmes azzal kapcsolatban, amit nem fogsz fel tudással?”

Azt mondta Mózes: „Ŋa Allah úgy akarja türelmesnek fogsz találni engem, és nem leszek engedetlen irántad semmilyen parancsodban.”

Azt mondta: „Akkor, ha követsz engem, ne kérdezz engem semmiről, amíg én nem teszek említést róla!” (Korán 18:65-70)

Musa elfogadta a feltételét, s útnak indultak. Ezzel megkezdődött a próbatétel számára. Át akartak kelni a tenger egyik partjáról a másikra. Láttak a parton néhány gyenge, szegény embert, akik a kis hajójukon dolgoznak. S illendően megkérdezték, hogy lennének e olyan kedvesek, hogy átviszik őket a tenger túlpartjára. Azt felelték, nem probléma, így felszálltak a hajóra. Az első dolog, amit láttak, hogy egy kismadár ül a hajó szélén, és egy-kétszer belemeríti csőrét a vízbe. Khidr kérdezi:

- Láttad ezt, Musa?
- Láttam.
- Láttad, mennyivel lett kevesebb a tenger vize, amikor ivott belőle a madár?
- Igen, láttam.
- Összehasonlítva a tudás, ami nekünk adatott ahhoz képest, ami Allahnak van, az annyi mint az a kis csepp víz, amit az a kismadár a csőrével kiemelt a tengerből!

Musa (a.s.) aztán arra gondolt, milyen kedvesek ezek az emberek, hogy átviszik őket a túlpartra. Körülnézett, hogy hol van Khidr, nem találta, elkezdte őt keresni. S látja, hogy Khidr megpróbálja összetörni a hajót! Épp most gondolta, milyen

rendes ezektől az emberektől, hogy segítenek rajtuk, erre ő meg elsüllyeszti a hajójukat!!!

„És útnak eredtek, amíg felszálltak egy hajóra, és egy lyukat ütött rajta. Azt mondta: „Lyukat ütöttél rajta, hogy megfullaszd az embereit? Bizony, súlyos dolgot tettél!”

Azt mondta: „Hát nem mondtam, hogy nem leszel képes türelmesnek maradni velem?”

Azt mondta: „Ne vádolj azért, amit elfelejtettem, és ne követelj tőlem olyasmit az ügyeimben, ami nehézséget okoz nekem!”

(Korán 18:71-73)

Végül átértek a túlpartra. Ahogy mentek egy csapat gyereket láttak ott játszani. Khidr megragadta az egyiküket, félrevonta és megölte. Musát sokkolta a látvány! Mit művelt ez az ember? Csak úgy odamegy egy ismeretlen gyerekhez, és megöli? Egy ártatlan gyereket?

„És útnak eredtek, amíg találkoztak egy fiúval, és megölte őt. Azt mondta: „Megöltél egy tiszta lelket másért, mint egy lélekért? Bizony, gonosz dolgot cselekedtél!”

Azt mondta: „Hát nem mondtam neked, hogy nem leszel képes türelmesnek maradni velem?”

Azt mondta: „Ha megkérdezlek bármiről ezután, ne tarts meg többé a társadnak. Bizony, felmentést kaptál tőlem.”

(Korán 18:74-76)

„És útra keltek, amíg, mikor egy város népéhez értek, ételt kértek a népétől, de azok visszautasították, hogy vendégül lássák őket. Aztán találtak abban egy falat, ami már majdnem összeomlott, és felépítette. Azt mondta Mózes: „Ha akartad volna, bizony, vehettél volna érte fizetséget!” (Korán 18:77)

Musa (a.s.) megkérdezte, hogy miért segít ezeknek az embereknek, amikor ők visszautasították őket, s még egy kis vizet sem adtak nekik. Legalább valami fizetséget kérne tőlük a

munkájáért. Újabb kérdés, ezért Musa nem folytathatta vele többet útját az egyezségük alapján. Musa megígérte, hogy türelmes lesz, megszegte szavát egyszer, kétszer, ez a harmadik alkalom, és korábban ő maga adott felhatalmazást Khidrnek, hogy a következő alkalommal elbocsáthatja.

„Azt mondta: „Éz az elválás köztem és közted! És tájékoztatlak téged annak a magyarázatáról, amivel kapcsolatban nem voltál képes türelmes lenni.

Ami a hajót illeti, szegény embereké volt, akik a tengeren dolgoztak. Ezért kárt akartam okozni benne, mert egy király jött mögöttük, aki erővel elvett minden hajót.

És ami a fiút illeti, a szülei hívők voltak, és attól tartottunk, hogy elnyomja őket lázadással és hitetlenséggel.

És azt akartuk, hogy az Úruk adjon nekik cserébe egy olyat, aki tisztább nála, és közelebb van szeretetteljességben.” (Korán 18:78-81)

A fiú ha felnőtt volna, Allah tudja, nagyon gonosszá vált volna, sok nehézséget okozva. Allah ezért a jóra való szüleinek egy igazhitű gyermeket akart adni. S mikor ez a fiúk meghalt, az édesanyja terhes lett egy jóra való fiúval.

Ami a harmadik dolgot illeti, Musa, a saját szemeddel láttad, hogy mennyire gonoszak az itt lakó emberek, egy darab kenyeret nem adtak nekünk. A fal, ami a mellette levő házhoz tartozott 2 fiatal árváé volt. S ha ledőlt volna a fal, míg ők kiskorúak, s előkerül a kincs, amit hívő apjuk rejtett oda az utódainak, akkor a városlakók lecsaptak volna a kincsre. Ezért javítottuk ki a falat. S mindezeket nem magamtól, hanem Allah utasítására tettem, magyarázta el Khidr. A Korán így írja le ezt:

„És ami a falat illeti, két árva fiúé volt a városban, és alatta volt a kincsük, és az apjuk jóra való ember volt. Ezért Úrad azt akarta, hogy elérjék az érett kort, és előhozzák a kincsüket, kegyelemként Uradtól. És nem a

saját elhatározásomból tettem. Éz a magyarázata annak, amivel kapcsolatban nem tudtál türelmes maradni." (Korán 18:82)

Musa halála

Musa visszatért népéhez, és szenvedett velük élete végéig. Musa (a.s.) halála előtt két évvel halt meg bátyja, Haroon (a.s.). S Izrael Népe Musát azzal vádolta, hogy megölte őt. Ennyire konok emberek voltak.

Majd két év múlva a Halál Angyala lett küldve Musához, hogy vegye a lelkét. Az angyal kérte Musa engedélyét, erre ő megpofozta. A Halál Angyala visszatért Allahhoz, s mondta:

– Ó, Allah leküldtél, hogy vegyem el egy olyan valakinek a lelkét, aki nem akar meghalni!

– Menj vissza Musához, és mondd neki, hogy annyi évet kap még, amennyi szőrszálát lefed a tenyere, ha ráteszi egy ökör hátára! Minden egyes szőrszálért egy évet. Az megfelele-e neki?

Az angyal így is tett. S átadta Musához Allah üzenetét.

– És utána mi lesz? Ha azok az évek eltelnek? - kérdezte Musa.

– Utána jön a halál.

– Akkor jobb, ha most megyek. - felelte.

Mielőtt meghalt, egy dolgot kért Alláhtól.

– Ó, Allah! Engedd meg, hogy olyan közel legyek eltemetve Jeruzsálemhez, mint egy kőhajítás.

Télfesült is ez a kívánsága, s mivel azóta Jeruzsálem területe megnőtt, Musa sírja valószínűleg már a városon belül található.

S vajon miért akarta Musa meghosszabbítani az életét, mikor népe oly sok problémát okozott neki?

Azért, mert igazán akarta látni Jeruzsálem győzelmét, be akart lépni a Szent Földre, amit megígért neki Allah. De népe viselkedése miatt ez nem történhetett meg.

Yusha ibn Nun (a.s.)

Yusha ibn Nun (Joshua, ejtsd: Dzsoshua) Yusuf dédunokája. Ő volt az a fiú, akit Musa (a.s.) magával vitt útjára, mikor a legokosabb emberrel akart találkozni. Yusha (a.s.) Haroon halála után is Musa mellett maradt, szolgálta őt, tanult tőle. Közel volt a prófétához, a kinyilatkoztatásokhoz, s szorgos, igazhitű tanulója volt Musának.

Musa halála után ő lett Izrael Népének vezetője, s prófétája. Az ő vezetése alatt győzedelmeskedtek, s léphettek be a Szent Földre.

Kétség nem fér hozzá, hogy Musa (a.s.) volt a legnagyobb próféta, akit Izrael Népéhez küldött Allah, mégis nem az ő és testvére, Haroon (a.s.) prófétságának idején, hanem haláluk után léphettek csak be az Ígért Földjére. Miért?

Mert egyrészt: „senki nem léphetett be a Szent Földre, aki korábban a borjúhoz imádkozott!”

Másrészt Izrael Népe, akik Egyiptomból kivonultak, szolgaságban nőttek fel, és éltek. Gyengék voltak, nem voltak megfelelőek a győzelemre. Allah ezért 40 évig a pusztában hagyta őket, míg mindannyian meg nem haltak. Mindaddig, amíg egy új generáció fel nem nőtt. Akik szabadnak születtek, és Musa és Haroon felügyelete alatt, a Tóra törvényeinek megfelelően nőttek fel. Ennek az új generációnak adta a győzelmet Allah.

Yusha (a.s.) egy hadsereget toborzott maguk közül, s megtámadta Jeruzsálem népét, Jababirah-t (Dzsababírát). Ők hatalmas termetű emberek voltak, mint az óriások. Hat hónapig tartott az ostrom. Egyik pénteki napon a csata nagyon heves volt, s a Nap épp lenyugodni készült. Yusha tudta, hogy csak akkor győzhetné le az ellenséget, ha a nap hosszabb lenne, mert másnap, szombaton nem harcolhatnak, s így az ellenfélnek elég ideje lenne újracsoportosulnia, új erőre kapnia. Ezért rámutatott a Napra, s így szólt:

– Te is Allahtól kapod az utasítást, én is Allahtól kapom az utasítást. Ó, Nap, utasítalak Allah nevében, hogy állj meg

egy időre!

Allah hallotta, s megállította a Napot, amíg győzelmet nem aratott Yusha Jeruzsálem népe felett, s ők így beléphettek az Ígéret Földjére. Yusha a Tóra szerint irányította népét, egészen 127 éves korában bekövetkező haláláig.

Yusha halála után is Jeruzsálemben maradt Izrael Népe, de volt egy nagy problémájuk. A folyamatos háborúk. Harcok külső támadások miatt, s harcok belső ellentétek miatt. Emlékezzünk vissza Yusuf (a.s.) történetéből arra, hogy Yaqub 12 gyermeke közül 10 fiú volt egy anyától és 2 fiú másiktól. Yusuf végül magas posztot ért el, de édestestvére, Benyameen szinte semmibe volt véve, s az ő leszármazottaira is ugyanaz a sors várt.

Hizqeel (a.s.)

Nem tisztázott, hogy Hizqeel (Ezékiel) próféta volt-e vagy csak egy nagyon vallásos ember. Egy rövid feljegyzés maradt fel róla.

Még Yusha ibn Nun (a.s.) idejében történt, hogy volt egy nép, akik között pestis tört ki, s az emberek elkezdtek elmenekülni lakhelyükről, hogy ők ne kapják el a halálos kórt. Felmenekültek a hegyre, egy fennsíkra. Allah leküldte rájuk a Halál Angyalát, hogy vegye az összes ember lelkét azért, mert el akartak menekülni a sorsuk elől.

Allah annak veszi el az életét, akinek akarja, nem kell hozzá külön indok, vagy segítség, mint pl. egy betegség.

Israiliat szerint Hizqeel elment emellett a pestis sújtotta falu mellett, a neve Damardan. S nem látott semmi mást, csak emberi maradványokat. A házak épek voltak. Harcnak vagy Allah büntetésének semmi nyoma. Azon tűnődött, mi történhetett itt. Allah megkérdezte tőle:

– Akarod látni, hogyan keltem életre az embereket haláluk után?

Természetesen akarta látni, ezért Allah feltámasztotta az egész falut. Összeálltak a csontok, majd a csontokat hús fedte be, és bőr, majd a ruhájuk. S az emberek elkezdtek járkálni az utcákon, folytatták napi életüket, mintha mi sem történt volna.

„Nem láttátok azokat, akik ezrével hagyták el az otthonaikat a haláltól félve? Aztán Allah azt mondta nekik: „Haljatok meg!”, aztán visszahozta őket az életbe. Bizony, Allah kegyességgel teli az emberek iránt, de a legtöbbjük hálátlan.” (Korán 2:243)

Hizqeel halála után Izrael Népe letért a helyes útról, s bálványokhoz kezdett imádkozni, köztük Baal-hoz is, mígnem Allah elküldte hozzájuk Eljiah (Illés)(a.s.) prófétát.

Uzair (a.s.)

Szintén nem tisztázott, hogy Uzair (ejtsd: Uzír) (Ezra) próféta volt vagy sem.

Musa (a.s) halálát követően, egy idő után Izrael Népe hátat fordított a parancsolatoknak. Elkezdtek a Tórát megváltoztatni, olyan dolgokat hozzáírva, ami nem volt benne, s azokat úgy tanítani, mintha az eredeti kinyilatkoztatás része lett volna. Ezért a Teremtő egy elnyomó királyt helyezett följük: Bakht Nazr-t (ejtsd: Baktanazir), hogy a zsidókat gyötörje. Ő megölt nagyon sok zsidót, s be akart tiltani mindenféle vallásgyakorlatot, ami Izrael Népéhez kapcsolódott. Ezért összegyűjtötte az összes Tórát, és elégettette őket. Csak néhány másolat maradt meg e Szent Könyvükből, elrejtve a tulajdonosai által. Uzairnak is volt egy eredeti, változtatás nélküli Tórája, amit még az apja rejtett el, s csak Uzair tudta annak a helyét. Továbbá Uzair memorizálta az egész Szentírást. Megígérte a fiának, hogy ha elég nagy lesz, akkor megtanítja neki is, ahogy ő is az apjától tanulta.

Hizqeelhez (a.s.) hasonlóan, egy nap ő is egy kihalt város mellett ment el, amikor kiment a gyümölcsültetvényét ellenőrizni. Láta, hogy a város le van rombolva, teljesen elpusztult. Hangosan ezt mondta magának:

– Hogy fogja ezt Allah visszahozni az életbe, miután már kihalt?

Nem úgy mondta, mint aki nem hiszi el, hanem kíváncsian, tudni szeretne volna. Allah ezért a halálba küldte, s 100 évig Uzair halott volt. Utána feltámasztotta őt, s így szólt hozzá egy angyalon keresztül:

– Mennyit aludtál, Uzair?

– Csak 1 napot, vagy a napnak egy részét pihentem.

– 100 évig halott voltál. - mondta neki Allah. – Nézd meg az ételed, és az italod! Azok olyan frissek, mint amikor ide érteled. De nézd meg a szamaradat! Csak a csontjai maradtak meg! Nézd, hogy hozzuk vissza az életbe!

S Allah felélesztette a szamarat. Először a csontjai álltak össze egy csontvázvá, majd azt hús és vérerek borították, s legvégül a

bőre, szőre.

– Láttam, most már a saját szememmel, s tanúsítom, hogy Allah, a Mindenható a világon mindenre képes! Ami az embereknek lehetetlennek tűnik, Allahnak az lehetséges, és könnyű.

A Korán így örökíti meg esetét:

„Vagy mint az, aki elment egy város mellett, amely a tetőire volt fordítva (romokban hevert). Azt mondta: „Hogyan fogja ezt Allah visszahozni az életbe, miután már kihalt?” Ézért Allah a halálba küldte öt száz évre, és utána feltámasztotta. Megkérdezte tőle: „Meddig maradtál?” Azt mondta: „Egy napig, vagy a nap egy részéig.” Azt mondta Allah: „Nem, hanem száz évig maradtál. Nézd meg az ételed és az italod, nem romlottak meg. És nézz a samaradra! Hogy jelle tegyünk téged az emberek számára. És nézd a csontokat, hogyan támasztjuk fel őket, és aztán hússal borítjuk be!” Aztán, mikor mindez nyilvánvaló lett számára, azt mondta: „Gudom, hogy Allah mindenk felett Hatalmas!” (Korán 2:259)

Uzair visszatért a falujába. Útközben elhaladt a korábban kihalt város mellett, ahova szintén visszatért az élet, a házakat újjáépítették, benépesítették a helyet. A falujában is minden megváltozott: az emberek ruházata, a házak, alig ismert rá a helyre. Elért a saját házához. Ült előtte egy nagyon idős, több mint százéves asszony, aki a korával elveszítette a látását, és alig tudott már járni. A korábbi házvezetőnője volt, s megkérdezte tőle:

– Ez Uzair háza?

– Igen, ez, de nagyon régóta nem kérdezett engem senki felőle. Ő meghalt már vagy száz éve.

– Én vagyok az. Száz évre meghaltam, de Allah visszahozott az életbe, hogy jel legyek az embereknek.

– Én ismertem Uzairt. Ő egy nagyon vallásos ember volt, bármit kért is a fohászában, Allah teljesítette azt. Várjunk csak, ha tényleg te vagy Uzair, akkor fohászoldj azért, hogy

visszakapjam a látásomat!

Uzair fohászzkodott, s az öregasszony visszakapta látását is, és újra tudott járni. Ránézett a férfira, és azt mondta:

– Igen, tényleg te vagy, Uzair!

Majd a gyerekeihez mentek, s mikor mondta nekik a szolgálójuk, hogy megjött Uzair, azt gondolták, bolond. Ők azt mondták, hogy volt az apjuknak egy ismertetőjele, amiről felismerhetik. Megnézték, s a jel ott volt a testén, így gyerekei is megerősítették, hogy ő Uzair. Ő így szólt:

– Itt az ideje, fiam, hogy megtanítsam neked az eredeti Tórást.

Elmentek, a titkos helyre, kiásták a földből az elrejtett dobozt, amiben a Tóra volt. De a lapok elporladtak, ahogy hozzáérték.

Uzair volt az egyetlen még élő ember, aki korábban memorizálta a Tórást, s tudta kívülről. Így ő visszaállította az eredeti Szentírást azáltal, hogy lediktálta.

A zsidók elkezdtek azt állítani róla, hogy ő Isten fia. Mert néhány csoda történt a keze által. Hasonló módon, ahogy a keresztények ugyanazt Eesáról (a.s.) (Jézusról) állítják. Természetesen egyik sem igaz.

Shuaib (a.s.)

Musa (a.s.) történeténél említettük, hogy a vallástudósok többségének véleménye szerint Musa Shuaib egyik lányát vette feleségül.

Shuaib (a.s.) (ejtsd: Suaib) Madian városában élt. Allah sok fával vette körül a várost, ezért úgy is szokták őket emlegetni, hogy az Erdő Népe. Madian kereskedőváros volt, tele sok intelligens üzletemberrel. De az emberek nagyon gonoszak, kapzsik voltak. Egy fához imádkoztak, amit úgy neveztek, hogy Al-Alayka. Meg voltak győződve a fa szentségéről. Előtte borultak le, azt imádták. Nem csak a hitük volt rossz ezeknek az embereknek, hanem a cselekedeteik is. Híresek voltak gonoszságukról, ördögi tetteikről. Útonálló, rablók voltak. A városon kívül lesben álltak, megtámadták az arra járókat, elvették az áruikat, pénzüket, őket pedig kidobták a sivatagban.

Ráadásul Shuaib népe még csaló is volt. Például mikor kimérték az áruikat azt mondták ez 10 font súlyú, 5 dollár per font, tehát 50 dollárt fizess. De valóságban csak 8 fontnyit mértek ki 10 helyett.

Másik példa, ha eladták a tejet, azt vízzel hígították fel. Sőt, a városukon áthaladó utazókra adót vetettek ki. *(Ők alkalmazták ilyen adót először a történelemben.)*

„És elküldtük Medjanhoz a testvérüket, Suaibot.” (Korán 7:85)

„Az erdő társai, tagadták a Küldötteket.”
(Korán 26:176)

„Népem! Szolgáljátok Allahot, nincs más istenetek Rajta kívül. Bizony, nyilvánvaló bizonyíték jött hozzátok Uratoktól. Adjatok hát teljes mértékkel és súllyal, és ne fosszatok meg az embereket a részüktől, és ne okozzatok romlást a földön, miután jóvá lett téve! Éz jobb nektek, ha hívők vagytok.

„És ne üljetek minden úton, fenyegetve az embereket, és távol tartva őket Allah útjától, azokat, akik hisznek benne, és azt keresve, hogy ferdévé tegyétek!...” (Korán 7:85-86)

„Azt mondták: „Te csak a megbabonázottak közé tartozol!”” (Korán 26:185)

- Te biztosan bolond vagy! Miért nem üzletelsz velünk? Mi gazdaggá teszünk! Csatlakozz hozzánk! Hagy abba azt, amit beszélsz, nem érdemes rá szót pazarolni! Olyan bolond vagy az élethez! Csak szenvedni akarsz? Van egy kis vagyonod még, add nekünk, mi megsokszorozzuk neked! Te nem értesz az üzlethez! Mi mindent tudunk az üzletről! Te a vallásodhoz vagy leragadva, mi mindent tudunk a világról!
- Hogy szennyezném be azt a tiszta ellátást, amit Uramtól kaptam? Lehet, hogy kevesebb, mint a ti vagyonotok, de tisztességesen szerzett pénz! - válaszolta Shuaib.

„Azt mondta Suaib: „Népem! Mit gondoltok, ha nyilvánvaló bizonyítékot követek Uramtól, és Ő ellátott engem Tőle Magától való jó ellátással? Nem akarok összekülönbözni veletek az által, amit megtiltok nektek. De meg akarok változtatni annyit, amennyire képes vagyok. A sikerem egyedül Allahnál van. Rá hagyatkozom, és Hozzá fordulok bűnbánattal.”” (Korán 11:88)

„Nem vagy más, csak hozzánk hasonló emberi lény, és azt gondoljuk, hogy bizonytal a hazugok közé tartozol!” (Korán 26:186)

- Gyertek, kövessétek Allah útját! Gyertek, imádkozzatok velem!

„Azt mondták: „Suaib! Vajon az imád azt parancsolja neked, hogy hagyjuk el azt, amit az ősapáink imádtak, és hogy ne tegyünk a vagyonunkkal azt, amit akarunk? Bizony, te hosszú ideig türelmes és helyes úton járó vagy!”” (Korán 11:87)

Majd elkezdtek gúnyolni.

– Azt gondolod, hogy feladjuk a vagyonunkat, hogy arra költsük, amire a te istened mondja? Ezt mi nem fogadjuk el! S mi köze az üzletnek a valláshoz? A vallás az vallás, az üzlet meg üzlet!

Hányan vannak ma is olyanok, akikről az emberek azt gondolják, milyen istenfélő, jó ember, mert gyakran látják Isten Házában imádkozni. Csakhogy, amikor nem ott van, a mindennapi életben a vallása tanításait áthágva cselekszik (pl. csal, hazudik, Istent káromol, stb.)! Az iszlám nem korlátozódik heti egyórás istentiszteleten való részvételre! Az iszlám átfogó vallás, az élet minden területére kiterjedő előírásokkal, útmutatásokkal, nem különül el a mindennapi élettől, így megköveteli a tisztességes üzletkötést is!

Shuaib figyelmeztette őket, hogy a feléje táplált gyűlölet nehogy olyan bűnbe vigye őket, mint a korábbi próféták népét.

„És népem! Ne hagyjátok, hogy a különbségünk azt okozza, hogy bünt kövessetek el, nehogy az sújtson benneteket, ami Noé népét, vagy Húd népét, vagy Szálih népét is sújtotta. És Lót népe nincs messze tőletek!” (Korán 11:89)

– Emlékezzetek, hogy Allahhal ellenkeztek, nem velem! Ó, Népem! Térjete meg Allahhoz! Kérjétek bocsánatát, tartsatok bűnbánatot, mielőtt túl késő lenne!

„...Bizony, az én Úram Irgalmas, Szeretetteljes.”
„Azt mondták: „Suaib! Nem sokat értünk abból, amit mondasz, és bizony, úgy gondoljuk, hogy a gyengék közé tartozol közöttünk. És ha nem lenne a családod, bizony, már megköveztünk volna, és nem vagy befolyásos ellenünk!”
Azt mondta: „Népem! Többre értékelitek hát a családomat, mint Allahot?” (Korán 11:90-92)

– S mellőzitek, azt amit Allah mondott nektek? A szertartásokat, az erkölcsösséget, az életmódot, amit követnetek kellene? Arra tanít, hogyan éljétek az életeteket, s

ti figyelmen kívül hagyjátok mindezeket? S a saját családomra hivatkoztok? Hogy jobban törődtök velük, mint Allahal? Bármit is csináltok, Allah figyel titeket!

„És népem! Cselekedjete a helyzetetek szerint, én is úgy cselekszem. Hamarosan meg fogjátok tudni, hogy kire sújt le a büntetés, amely megalázza, és hogy ki a hazug. Hát figyeljete, én is veletek vagyok a figyelők között.”
(Korán 11:93)

„A vezetők, akik arrogánsak voltak a népéből, azt mondták: „Suaib! Bizony, ki fogunk űzni a városunkból téged és azokat, akik hisznek veled, vagy vissza kell térnetek a vallásunkra!” Azt mondta: „Dég akkor is, ha kényszerből tennék azt?”

Bizony hazugságot találnánk ki Allah ellen, ha visszatérnénk a vallásotokra, miután Allah megmentett minket tőle!...” (Korán 7:88-89)

„Tedd hát, hogy az ég egy darabja ránk zuhanjon, ha az igazak közé tartozol!”
(Korán 26:187)

Shuaib ekkor Urához fohászkodott:

„Urunk! Dönts köztünk és a népünk között igazsággal, és Te vagy a legjobb döntő!”
(Korán 7:89)

Allah döntött közöttük. Komoly büntetést küldött le rájuk. Fullasztó, forró időjárással sújtotta őket. Akkora volt a forróság, mintha nem lett volna elég levegő a városban. Az emberek fulladoztak a kevés levegő miatt. Napokig szenvedtek a nagyon száraz, forró időtől. Mintha a pokolban fűttek volna. Majd egy nagy, vaskos, sötét felhőt láttak közeledni. Gondolták ez majd árnyékot ad nekik. Mindannyian odafutottak a felhő alá. De mintha kicsit tudták volna, hogy ez büntetést hoz rájuk. Allah megrázta a földet alattuk, komoly földrengés keletkezett. Majd egy kiáltás megragadta őket, s meghaltak.

„...megragadta őket az Árnyék Napjának kínszája. Bizony, egy hatalmas Nap kínja volt az.” (Korán 26:189)

És amikor eljött a Mi parancsunk, megmentettük Suaibot, és azokat, akik vele együtt hittek, Tőlünk való kegyelemként. És megragadta a Kialtás azokat, akik vétkeztek, és a földön heverték az otthonaikban.

Mintha nem is éltek volna ott korábban. El hát Madiannal, ahogy elpusztult Thamúd is!” (Korán 11:94-95)

Miután meghaltak, Shuaib visszament Madianba.

„Népem! Bizony, én átadtam nektek Úram üzenetét, és tanácsot adtam nektek. Őát hogyan sajnálhatnád a hitetlen népet?” (Korán 7:93)

Shammil (a.s.)

Yusha ibn Nun (a.s.) halála után következő 460 évben a zsidók nagyon sok bűnt követtek el. Egyre rosszabbak és rosszabbak lettek. Főleg, miután Jeruzsálem a kezükre került. Gonoszságuk egyre nőtt. A lopástól, csalástól, uzsorakamat alkalmazásától a gyilkosságokon át mindenféle bűnt követtek el. Semmi méltóság, semmi becsület nem maradt bennük. A hozzájuk küldött prófétákra küldöttekre nem hallgattak, szokásukká vált megölni őket. Úgy ölték a prófétákat mint más az áldozati bárányt. Volt olyan időszak, mikor egy időben három prófeta is volt velük, de mindhiába. Ezért Allah egy zsarnok királyt helyezett föléjük, aki nagy vérontást rendezett Izrael Népében. Ráadásul külhoni ellenségeket is küldött rájuk a Teremtő, ezért állandóan hadban álltak. Bárhol harcoltak is, a Frigyládát (Tabut) mindig magukkal vitték. Ez egy díszes doboz volt, amiben a Tízparancsolatot tartalmazó, összetört kőtáblák voltak, Musa (a.s.) botja, néhány ruhadarabja, és ezeken felül Musa és Haroon (a.s.) néhány személyes holmija. Musa halála előtt ezt Yushának adta, s később is mindig a vezetők tulajdonában állt. S mikor ez velük volt, győzelmet arattak, ezért azt gondolták ennek a relikviának Allah speciális erőt adott, az viszi őket győzelemre. Erőt és bátorságot merítettek belőle, s ez megfélemlítette az ellenségeiket.

De mivel Izrael Népe elfordult Allah törvényeitől, gonosz szokásokat vettek fel, ezért Allah egy ellenséget, Amalek népét, a filiszteusokat küldte rájuk. A filiszteusoknak öt neves városuk volt: Ahskalon, Ashdod, Gát, Gáza és Ekron.

Ők hatalmas termetű, óriási, roppant erős emberek voltak. Lehetetlennek tűnt legyőzni őket.

Amikor Ashkalon (ejtsd: Aszkalon) és Gáza népével harcoltak, a Frigyláda eltűnt. Nem tudni azóta sem, hogy az ellenség szerezte meg, vagy a Teremtő vette vissza tőlük. Ők úgy gondolták, a filiszteusok lopták el a csatában. Amikor a királyuk meghallotta a hírt, hogy a Frigyláda eltűnt, a helyszínen meghalt. Izrael Népe elvesztette a csatát, a filiszteusok kiűzték őket a földjeikről, gyermekeiket elfogták, rabszolgának használták. A zsidók ereje megtört, a nép elcsüggedt, felmorzsolódott, reményvesztett lett. A próféták sora megszakadt, sokáig nem érkezett újabb Küldött hozzájuk. Izrael Népe vezető nélkül maradt, mint bárányok juhász nélkül. A Yaqub (a.s.) másik fiának, Levinek leszármazottai között volt egy terhes asszony, akinek férjét megölték, ő azért könyörgött imáiban, hogy Allah adjon neki egy fiút. S a zsidó törzs tagjai is abban reménykedtek, hogy talán egy fiút szül, aki a prófétájuk lehet, ezért ők gondoskodtak az asszonyról. Alla fiút adott neki, akit úgy nevezett el az édesanyja, hogy Shammil (Sámuel), ami annyit jelent: „Allah meghallgatta könyörgésemet.” Egyes feljegyzések szerint a neve Sham'un (Simeon, Simon) volt, ami ugyanazt jelenti.

Shammil (a.s.) igazhitű, vallásos férfivá érett. Amikor elérte a prófétaság életkorát, Allah kinyilatkoztatást küldött neki, és utasította, hogy hívja az embereket az igaz hitre.

A zsidók kérték tőle, hogy ő nevezzen ki egy királyt, akivel újra egyesíthetik a népüket, s háborút indíthatnak a filiszteusok ellen. Shammil ismerte a gyengeségeiket, azt mondta nekik:

– Attól tartok, hogy amikor a harcra kerül sor, visszautasítjátok azt, ahogy elődeitek visszautasították, mikor a harc elő lett írva nekik. *(Musa (a.s.) népére utal, mikor azt mondták a prófétának, menjen ő, s Urával együtt harcoljon az ellenséggel, ők addíg kényelmesen várnak.)*

– Nem, nem utasítjuk vissza. Eleget szenvedtünk, készek vagyunk Allah útján harcolni, még ha oda is veszünk! - biztosították őt.

Shammil próféta (a.s.) Allahhoz fohászkozott útmutatásért. Allah kinyilatkoztatta neki, hogy Talut-ot (Saul) választotta királyuknak. A próféta tudni akarta, miről fogja felismerni a leendő királyt. Az mondatott neki, hogy Talut maga fog hozzá

eljönni, és akkor át kell adniuk neki a birodalom vezetését, ő majd harcba vezeti őket a filiszteusok ellen.

Talut (Saul) királysága

Talut magas, erős, nagyon intelligens, igaz hitű férfi volt. Az apja mellett élt és dolgozott egy farmon. Egy nap jó néhány szamaruk elveszett. Talut a szolgájával felkerekedett, hogy megkeresse őket. Több napig keresték azokat, nagyon elfáradtak.

– Térjünk vissza! Apám már biztosan aggódik, és a többi állatunkról is gondoskodni kell! - mondta Talut.

– Ha már úgyis itt vagyunk Shammil próféta (a.s.) földjén, menjünk el hozzá, érdeklődjünk nála az elveszett szamarakról! - javasolta a szolgája.

Talut beleegyezett, így továbbmentek. Az úton vízfordó lányoktól kértek útba igazítást, akik azt mondták, hogy menjenek tovább a hegyek irányába. Ott hatalmas tömeg várt a prófétára. Amikor Talut ránézett, egyből felismerte, hogy ő Shammil próféta (a.s.), s mikor Shammil ránézett, ő is egyből felismerte, hogy ő a király, akit Allah kijelölt számukra. Talut tiszteletteljesen üdvözölte a prófétát, s az elveszett szamarairól kérdezte őt. Shammil azt válaszolta, hogy ne aggódjon, a szamarai már útban vannak az apja farmjához.

Majd Shammil (a.s.) elmondta neki, hogy Allah őt választotta Izrael Népének királyává. Az ő kötelessége, hogy átvegye az ügyeik irányítását, egyesítse őket egy zászló alatt, és védje meg őket az ellenségeiktől. Ha végrehajtja Allah utasításait, ő győzelmet ad neki.

Talutot meglepte ez a hirtelen felkínált megtiszteltetés, ami egyben hatalmas felelősség is volt. Tiltakozott a prófétának, mondván, hogy ő Benyameen, Yaqub (a.s.) legkevésbé kedvelt törzsének leszármazottja, nem tud semmit a vezetésről vagy királyságról és nincs vagyona sem. Shammil mondta neki, hogy ez Allah akarata, hogy ő legyen a király, s hálásnak kellene lennie, és erősnek a hitében.

A nép is ellenkezett Talut személye ellen, két okot felhozva,

miért nem lehet ő a király: nem megfelelő származású, és nem vagyonos.

A prófétájuk szintén két érvet hozott fel mellette: erőt és tudást. Allah mindkettővel megáldotta Talutot.

Azért hogy Allah megerősítse az emberek szívét egy ceremónia keretében jelölte ki Talutot királynak. Ez a ceremónia Allah egy csodatette volt.

– Emlékezzetek, amikor elhagytátok a Frigyládát! Elvesztettétek a reményt és a győzelmeteket! A jele annak, hogy Talutnak kell lennie az új királynak, az, hogy Allah visszaadja nektek a Frigyládát! - mondta Shammil (a.s.).

S abban a pillanatban megnyílt az ég, és a Mennyországból két angyal hozta le a Frigyládát. Az emberek felnéztek az égre, s azt látták, hogy a szemük előtt a láda száll le az égből. A Frigyláda, amiről fogalmuk sem volt, hol van! És ha tudták volna, sem lettek volna elég erősek, hogy visszaszerezzék azt. Amikor látták Allahnak ezt a csodáját, elfogadták az új királyt, és követték Talutot.

– Megígértétek, hogy ha Allah kijelöl nektek egy királyt, akkor hadba szálltok a vezetése alatt. Itt az ideje, hogy tettekre váltsátok a szavakat! - emlékeztette őket a próféta.

A Korán így írja le Talut kinevezésének esetét:

„Nem láttátok-e Izrael gyermekeinek vezetőit (Mózes után, amikor azt mondták az egyik prófétájuknak: „Jelölj ki nekünk egy királyt, hogy harcolhassunk Allah útján!” Ő azt mondta: „Nem lehet, hogy talán tartózkodnátok a harctól, ha elő lenne írva nektek?” Azt mondták: „Diért ne harcolnánk Allah útján, mikor bizony elűztek minket az otthonainkból és a gyermekeink mellől?” Aztán, mikor a harc előíratott nekik, elfordultak, kivéve néhányan közülük. És Allah mindent tud a bűnösökről.

És a prófétájuk azt mondta nekik: „Bizony, Allah Talutot (Saul) jelölte ki nektek királynak.”

Azt mondták: „Hogyan járhatna neki királyság felettünk, mikor nekünk sokkal több jogunk van a királysághoz, mint neki, és neki nem adatott bőséges vagyon?” A prófétájuk azt mondta. „Allah őt választotta ki felettetek, és bőségesen megerősítette őt tudásban és testében. És Allah annak adja az Ő hatalmát, akinek akarja. És Allah mindent befoglal (kegyelmébe), mindent tud.

A prófétájuk azt mondta nekik: „Királyságának jele az, hogy eljön hozzátok a Tabut (ami egy fából készült láda volt, és amit korábban elvesztettetek egy csatában), amelyikben nyugalom van Uratoktól, és fennmaradt dolgok, amiket Mózes családja és Áron családja hagyott hátra. Angyalok fogják hozni. Bizony, ebben jel van nektek, ha hívök vagytok.”
(Korán 2:246-248)

Talut bölcsen és erős hittel szervezte meg a hadseregét. Elrendelte, hogy csak független férfiak csatlakozhatnak hozzá, akiknek van valami más felelősségük is, ők nem. Akik házat építenek, akik házasodni készülnek és akiknek valamilyen üzleti ügyük van, ami elvonja a figyelmüket, ők nem harcolhatnak. Egy jól kiképzett hadsereget hozott létre. Tudta, hogy az óriási termetű ellenséggel szemben vasakaratra van szükség, türelemre és erőre, ezért az embereit próbának vetette alá. A nagy forróságban, a sivatagban meneteltette a katonáit. Elfáradtak, kimerültek és szomjasak voltak. Egy folyón kellett keresztülvágniuk. Utasította az embereket, hogy nem ihatnak a vízből, csak egy maréknyit, amennyivel épp a szomjukat olthatják, de nem többet! Aki többet iszik, azt engedetlenség miatt elbocsátja a seregből. De a katonák többsége megszegte az utasítását, ezért csak néhány embert tartott meg, akik bizonyították őszinteségüket, engedelmségüket. A 80 ezres hadból pusztán 4 ezren maradtak. Talut nem törődött azzal, hogy kevesen vannak, mert a minőségben hitt, nem a nagy számú haderőben. Úgy vélte, jobb egy kis csapat igaz hívő, akire számíthat, mint egy megbízhatatlan emberekből álló hatalmas haderő.

Ahogy közeledtek az ellenfélhez, meglátták a folyó túloldalán őket. Ők fizikailag erősnek és jobban felfegyverzettnek látszottak. A hatalmas harcos, Jalut (Góliát) vezette őket, aki óriási méretéről és brutális erejéről volt ismert. Ekkor kétség merült fel Talut katonái között, amikor végignézték a saját seregükön. Hogy lennének képesek legyőzni a hatalmas ellenséget csupán négyezren? Az igazhitű társaik, akik tudták, hogy Allah az ő oldalukon áll, és megsegíti őket, próbálták őket megnyugtani, de hiába. A csapat egy része megfutamodott. Végül Talut 314 emberrel az oldalán sorakozott fel a hadszíntéren. Ők hajlandóak voltak harcolni, bármi is lesz a csata kimenetele. Hallottak már ők több olyan esetről a múltban, mikor Allah egy kis csapatot győzelemre vitt egy nagyobb felett.

„Amikor Talut útra kelt a sereggel, azt mondta: „Allah próbára fog tenni benneteket egy folyóval. Aki iszik belőle, az nem az enyéim közül való. És aki nem iszik belőle, az az enyéim közül való – kivéve az, aki csak egy keveset merít belőle a tenyerébe. De mind ittak belőle, kivéve egy kevesen. Aztán, mikor Talut átkelt rajta, azokkal, akik vele együtt hittek, azt mondták: „Nincs ma erőnk Góliáttal és a csapataival szemben!” De azok, akik bizonyosak voltak abban, hogy Allahal fognak találkozni, azt mondták: „Hány kis csapat győzött már le egy nagyot, Allah engedelmével! Bizony, Allah a türelmesekkel van.”

És amikor előreindultak Góliát és a csapatai ellen, azt mondták: „Urunk! Árassz ki ránk türelmet, tedd szilárdná a lábunkat, és segíts meg minket a hitetlenek népe ellen!””

(Korán 2:249-250)

(Folytatás a következő fejezetben.)

Dawud (a.s.)

(Az előző fejezet folytatása.)

Amikor Talut (Saul) király megmaradt katonái felsorakoztak a harcra, az ellenség vezére, Jalut (Góliát) párbajra szólított fel Izrael Népet. Abban az időben az volt ugyanis a szokás. És Jalut hencegni akart az erejével. A katonák közül senkinek nem volt bátorsága, hogy önként jelentkezzen. Talut felajánlotta gyönyörű lánya kezét annak a férfinak, aki kiáll Jalut ellen. De ez a vonzó ajánlat sem változtatott a katonák közötti síri csenden. Majd, mindenki meglepetésére egy fiatal fiúcska lépett elő. Harsogó nevetés visszhangzott az ellenség oldalán, és még Talut emberei is a fejüket ingatták. Ez a fiatal fiú Dawud (a.s.) (Dávid) volt, Bethlehem városából. Az idős apja 3 fiát választotta ki, hogy csatlakozzon Talut seregéhez. Dawudot, a legfiatalabbat arra utasította, hogy ne vegyen részt közvetlenül a harcban, de más módon segítse a csapatot, és minden nap jelentsen az apjának, hogy mi történt a harctéren.

Habár Talutot nagyon lenyűgözte a fiú bátorsága, ezt mondta neki:

– Csodálom a bátorságod, de nem illesz a hatalmas harcshoz. Engedjük az erős embereket előre!

De Dawud már eldöntötte, és kész volt a kihívást elfogadni. Büszkén így szólt a királyhoz:

– Épp tegnap öltem meg egy oroszlánt, aki az apám bárányára támadt, és egy másik alkalommal egy medvét is leterítettem. Királyom, ne ítéld meg a megjelenésem alapján, én nem félek sem embertől, sem fenevadtól!

Talut meglepődött a fiatal Dawud bátor fellépésén, és beleegyezett:

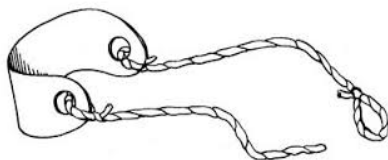
– Bátor katonám, ha hajlandó vagy kiállni párbajra, akkor Allah védjen és adjon erőt neked!

Dawud and Jalut (Dávid és Góliát) harca

A király felöltöztette Dawudot páncélba és adott neki egy kardot, de Dawud (a.s.) nem volt hozzászokva a páncélhoz. Kényelmetlenül érezte magát benne, és akadályozta a

mozgásában. Levette a páncélt, és gyűjtött néhány kődarabot, amivel megtöltötte bőr tasakját, majd parittyájával együtt átvette a vállán, és elindult az ellenség felé. Talut aggódott és kérdezte:

– Hogy a csudába fogod megvédeni magad az óriással szemben pár kavicssal és egy parittyával?

– Allah, aki megvédett engem a medve karmától és az oroszlán agyarától, biztosan megvéd ettől a fenevadtól is!

Amikor Jalut meglátta a vékony, fiatal férfit, aki úgy nézett ki, mint egy fiúcska, hangosan felnevetett és így ordított:

– Háborúsdit készülsz játszani a pajtásoddal vagy meguntad az életed? Simán levágom a fejed a kardom egy csapásával!

Dawud visszakiabált:

– Lehet, hogy neked páncéloed van, pajzsod és kardod, de én Allah nevében állok eléd, aki Izrael Népének Ura, akinek törvényeit te kigúnyoltad. Ma meglátod, hogy nem a kard az, ami életet ont, hanem Allah akarata és hatalma!

Miközben beszélt, kivett egy kavicsot a tasakjából, beletette a parittyába, erősen megpörgette, és Jalutra célzott. A kavics a pörgő parittyából egy nyíl sebességével lőtt ki, és nagy erővel eltalálta Jalut homlokát. Vér spriccelt és Jalut a földre terült élettelenül, mielőtt esélye lett volna a kardját egyáltalán felemelni. Amikor az emberei látták, hogy a hatalmas hőst megölték, elinaltak. Az izraeliták üldözőbe vették őket, bosszút állva az évekig tartó szenvedésükért, s megölték minden katonát, akit értek. Ebben a csatában Izrael Népe visszanyerte dicsőségét és becsületét, amit hosszú ideje elvesztettek.

Dawud győzelmével Izrael Népének fénykora kezdődött el, s tartott Sulaiman (a.s.) idején is.

Dawud hős lett egyik napról a másikra. Talut megtartotta szavát, és hozzáadta lányát, Miqel-t (Michal) a fiatal harcoshoz, és egyik főtanácsadójaként szárnyai alá vette.

„Ekképpen legyőzték őket Allah engedelmeivel, és Dávid legyőzte Góliátot, és Allah neki adta a királyságot és a bölcsességet, és megtanította arra, amire akarta. És ha Allah nem tartana vissza egyes embereket más emberek által, a föld bizonytalannal megromlott volna. De Allah tele van kegyességgel a teremtmények iránt.”
(Korán 2:251)

Dawud próféta lett, s egyben a legnépszerűbb ember Izrael Népében. Mindazonáltal nem vonzotta a hírnév és a hatalom, ő Allah szeretetének a rabja volt. Ezért, miután megölte Jalutot, a pusztába ment, a természet társaságába, hogy dicsőítse a Mindenható Allahot, és hogy megköszönje támogatását.

„És Urad ismer legjobban mindenkit, aki az egekben és a földön van. És bizony, egyes prófétákat előnyben részesítettünk mások felett. És Dávidnak adtuk a Zabúrt” (Korán 17:55)

A Zabúr isteni kinyilatkoztatás, szentírás, Zsoltároknak szokták fordítani.

Dawud képességei

Dawudnak Allah csodatetteket és egyedülálló képességeket adott. Az egyik ilyen képesség a gyönyörű hangja volt. Amikor Dawud (a.s.) a hozzá leküldött szentírást recitálta, és Allahot dicsőítette, a hegyek csatlakoztak hozzá, ismételték szavait. A madarak köré gyűltek, és ők is visszhangozták szavait. Mindenható Allah így említi ezt a Koránban:

„És bizony, Dávidnak Tőlünk származó kegyet adtunk, azt mondva: „Hegyek! Ismételjétek vele a dicsőítését, amikor Allahot dicsőíti, és a madarak is!...” (Korán 34:10)

„Légy türelmes azzal kapcsolatban, amit mondanak, és emlékezz a szolgánkra, Dávidra,

az erő birtokosára! Bizony, ő mindig Allahhoz fordult.

Bizony, alárendeltük a hegyeket vele Allah magasztalásában este és napkeltekor.

És a madarak összegyűlve, mind vele fordultak.

És Mi megerősítettük a királyságát, és bölcsességet és döntő beszédet adtunk neki."

(Korán 38:17)

Dawud (a.s.) csodálatos képessége volt, hogy értette a madarak és az állatok nyelvét.

A másik csodálatos dolog, hogy a vasacél puha lett Dawud kezei között, s olyanná formálta, amilyenre csak akarta. Abban

az időben az emberek ismerték a vasat, de a megmunkálása nehéz és időigényes feladat volt.

Allah megtanította Dawudot egy **új találmányra**, újfajta páncélzat készítésére: a **sodronyingére**. A korábbi egy fémdarabból álló

páncél helyett ez sok apró vasgyűrűből álló ing volt, amiben könnyebb volt lehajolni és mozogni, s a súlya is sokkal könnyebb volt.

"...És a vasat formálhatóvá tettük számára.

"Készíts teljes hosszúságú páncélingeket! És gondosan mérd ki a láncszemeket!..."

(Korán 34:10-11)

Allah józan ítélőképességet is adott a prófétának, hogy bölcsen dönthessen az emberek között.

Dawud (a.s.) sok tekintetben kedves Allahnak:

- A legkedvesebb bőjt Allahnak Dawud bőjtje volt. Ő minden második nap bőjtölt.
- A legkedvesebb ima Allahnak Dawud imája volt, aki az éjszaka első felében aludni szokott, majd felkelt, és imádkozott az éjszaka egyharmadában, és ismét aludt az egyhatodában.

- A legkedvesebb recitálás, Dawud recitálása.
- A legkedvesebb bűnbánat Allahnak Dawud bűnbánata.

Allah próbatételnek is alávetette Dawudot. Szokása volt, hogy elvonult mindenkitől távol egy toronyszobába imádkozni. Ilyenkor meghagyta az őreinek, hogy senki ne zavarja. Egy ilyen alkalommal történt az, hogy két ember bemászott az ablakon. Megijedt tőlük, hogy kerültek ők ide hirtelen. Azt mondták:

– Ne ijedj meg tőlünk, mi okkal jöttünk hozzád! Két testvér vagyunk, akiknek van egy vitás ügye, s azt akarjuk, hogy te légy a döntőbíró felettünk! Azt szeretnénk, hogy a jó útra vezess minket, nehogy eltévelyedjünk! Ő itt a fivérem. Neki van 99 nőtény juha. Nekem csupán 1 nőtény juhom van. Egy nap azt mondta a fivérem, mit bajlódok azzal az egy báránnyal, adjam csak az ő 99 bárányához, ő majd gondját viseli. Meg is győzött a fivérem, s odaadtam neki a bárányomat. Egy nap aztán, mondtam, neki, hogy adja vissza a bárányomat, mire ő azt felelte, hogy nincs nekem ott nála semmim!

Dawud mit tett, miután meghallgatta az egyik fél történetét? Ítéletet hozott. Allah meg akarta tanítani neki, hogy ne hamarkodja el az ítélethozatalt, a döntést.

– A fivéred a kezdetektől elnyomott téged! Volt már 99 báránya, nem elégedett meg azzal? A tiedet is elkérte. Sok más üzleti partner is igazságtalan egymással, csak azok nem, akik félik Allahot és akik jót cselekednek.

Erre a két férfi, akik előtte álltak, szó nélkül köddé váltak, eltűntek. Dawud egyből megértette, hogy angyalok voltak, s ez egy próbatétel volt Alláhtól, és ő hibát követett el benne. Mi volt a hibája? Az, hogy nem hallgatta meg a másik fivér változatát, vagyis a másik fél véleményét a vitás kérdésről. Elhamarkodott ítéletet hozott.

Azt is megértette, hogy ez a példa rá vonatkozik, hiszen van már 99 felesége, mégis egy újabbat akart feleségül venni akinek szépsége elbűvölte, pedig az a nő már egy férfi egyetlen felesége volt. S ő is úgy viselkedett volna, mint az, aki a 99 juha mellé a másik férfi egyetlen bárányát is meg akarta szerezni.

Ezért leborult Allah előtt, s bűnbocsánattal fordult hozzá. S leborulva maradt 40 napig. Csak a kötelező imákra ment a mecsetbe, majd újra visszavonult s leborulva maradt Allah előtt. Irgalmas Allah elfogadta bocsánatkérését, s ezt követően Dawud (a.s.) még jobb lett, mint előtte. Tanult hibájából. A Korán ezt az esetet így örökíti meg:

„És eljött-e hozzád a két peres fél híre, amikor bemásztak a fülke falán?

Amikor bementek Dávidhoz, és ő megijedt tőlük. Azt mondták: „Ne félj! Mi két pereskedő vagyunk, akik közül az egyik igazságtalan volt a másikkal, ítéld hát közöttünk igazsággal! És ne bánj velünk igazságtalanul, és vezess minket a helyes útra!”

Bizony ez az én testvérem, van neki kilencvenkilenc anyajuha, és nekem csak egyetlen anyajuhom van. És ő azt mondta: „Bízd rám azt!”, és legyőzött engem beszédben.”

Azt mondta Dávid: „Természetesen igazságtalan volt veled, mikor a te anyajuhodat követelte az ő anyajuhain felül. És bizony, sokan a partnerek közül igazságtalanok egymással, kivéve azok, akik hisznek, és jótettek cselekszenek, és ők kevesen vannak!” És Dávid észrevette, hogy próbára tettük őt, és Őra bocsánatát kérte, és földre vetette magát, meghajolva és bűnbánóan.

És megbocsátottuk neki azt. És bizony, közelsége volt Hozzánk, és jó helye a visszatérésre.

„Dávid! Bizony, helytartóvá tettünk téged a földön, ítéld hát az emberek között igazsággal, és ne kövesd a saját vágyaidat, mert az földre fog vezetni téged Allah útjáról. Bizony, azok, akik letévelyednek Allah útjáról, nekik súlyos büntetés jár azért, mert elfelejtették az *Elszámolás Napját.*” (Korán 38:21-26)

Egy másik alkalommal, amikor Dawud szokása szerint népének

problémáit oldotta meg, két férfi jött hozzá. Az egyikük egy földbirtokos volt. Ő így szólt:

– Ó, kedves Próféta! Ennek az embernek a bárányai a földemre jöttek éjjel és megették a szőlőmet, s feldúlták a földemet, és azért jöttem, hogy kártérítést követeljek.

Dawud a másik férfihoz fordult:

– Igaz ez?

– Igen, Uram, igaz.

– Akkor úgy döntöttem, hogy mivel a te gondatlanságodból mentek be a juhok a szomszédodhoz, az okozott kár megtérítésére add neki a bárányaidat! - mondta Dawud.

Ekkor Dawud 11 éves fia, Sulaiman (a.s.), *(akinek Allah intelligenciát és bölcsességet adott, azon túl, amit apjától is örökölt)* felszólalt.

– Nekem más véleményem van! A bárányok tulajdonosa vegye át a földet, tegye rendbe, és művelje meg, amíg a szőlő újra kinő rajta! A másik fél pedig vegye át a bárányokat, hasznosítsa a gyapjújukat, tejüket mindaddig, amíg a földjét helyre nem állítja a károkozó. Ha a föld újra terem szőlőt, és visszaáll eredeti állapotába, akkor a földtulajdonos visszaveszi a földjét, visszaadja a báránytulajdonosnak a bárányait.

– Ez egy józan, igazságos ítélet! Dicsőség Allahnak, aki ilyen bölcsességgel ajándékozott meg. Igazán, te vagy Sulaiman, a bölcs. - mondta Dawud.

Talut féltékeny lesz Dawudra, csejt sző ellene

Az emberek szerették, dicsőítették Dawudot. Mindazonáltal az emberek szíve ingatag, memóriája gyenge. Még a nagyszerű emberek is elbizonytalanodhatnak és kicsinyessé válhatnak. Egy nap Dawud (a.s.) Talut királyt nyugtalan állapotában talált. Érezte, hogy Talut furcsán viselkedik vele. Aznap este, mikor megosztotta érzéseit a feleségével (aki mint emlékszünk Talut lánya), ő keservesen sírni kezdett:

– Ó, Dawud, én nem fogok semmit eltitkolni előled! Az apám féltékeny lett rád a népszerűségem miatt, s attól tart elveszti a királyságát emiatt. Légy résen!

Ez az információ nagyon meglepte Dawudot. Fohászában azt kérte, hogy Talut jó természete győzze le jellemének ezt a sötét oldalát. Másnap Talut király hívatta Dawudot, hogy elmondja neki, hogy a Canaan-iak csapatokat toboroztak, hogy a királyságuk ellen vonuljanak. A király utasította Dawudot, hogy menjen elébük a sereggel és ne térjen vissza anélkül, hogy legyőzte volna őket. Dawud érezte, hogy ez egy ürügy, hogy megszabaduljon tőle: vagy az ellenség öli meg, vagy a csata hevében Talut csatlósai hátba döfik. Mégis csapatával Canaan serege elé sietett. Bátran megküzdöttek velük, anélkül hogy a biztonságukra gondoltak volna. Allah győzelemre segítette őket, és Dawud épségben visszatért Taluthoz.

Sajnos ez a siker csak megerősítette Talut király félelmét, ezért cselszövésbe fogott, hogy megölesse Dawudot. Annyira féltékeny volt, hogy még a lánya jóléte sem számított neki. Miqel tudomást szerzett apja tervéről, és férjéhez sietett, hogy értesítse őt róla. Dawud (a.s.) összeszedett némi élelmet és pár szükséges dolgot, felpakolta a tevéjét és elmenekült. Talált egy barlangot, ahol napokra elrejtőzött. Egy idő után Dawud fivérei és pár városlakó egyesítették erőiket. Talut pozíciója elkezdett nagyon meggyengülni, elkezdett erős kézzel irányítani. Rosszul bánt a tanult emberekkel, megkínozta a Talmud (Tóra) recitálóit és terrorizálta katonáit. Ez még jobban rontott pozícióján, és alattvalói kezdtek ellene fordulni. Elhatározta, hogy háborút indít Dawud ellen. Erről értesülve Dawud felvonult, hogy megütközzön Talut hadával.

A király seregének nagy távolságot kellett megtennie, hogy elérje Dawudot. A menetelés közben teljesen kimerültek, ezért úgy döntöttek, hogy egy völgyben megpihennek, s elaludtak. Dawud csendben odalopódzott az alvó Taluthoz, elvette a lándzsáját és levágott kardjával egy darabot Talut köpenyéből. Majd felébresztette a királyt, s így szólt hozzá:

– Ó, Királyom! A csapatoddal engem keresel, hogy megölj, de én nem gyűlöllek, s nem akarlak megölni. Ha akartalak volna, megölhettelek volna, míg aludtál. Itt van egy darab a köpenyedből. Ehelyett a nyakadra is sújthattam volna, de nem tettem. Az én küldetésem a szereteten alapszik, nem rosszindulaton.

A király ráébredt tévedésére, és bocsánatot kért Dawudtól.

Dawud, mint király

Telt-múlt az idő, s egy csatában, ahol Dawud (a.s.) nem vett részt, Talut királyt megölték. Az emberek ezt követően Dawudot választották meg királyuknak. Tehát Dawud nem csak próféta, hanem király is lett!

A királysága erős volt és nagyszerű. Igazsággal vezette Izrael Népet. Visszaállította a békét, nyugalmat. Az ellenségei annyira félték tőle, hogy nem mertek csatába szállni vele. Ő pedig jólétet biztosított népének.

Allah üzenetét dallamos hangján továbbította az embereknek. Amikor a Zabúrt, Zsoltárokat recitálta, olyan volt, mintha minden teremtmény vele kántálta volna. Az emberek úgy hallgatták, mintha transzban lennének. Dawud (a.s.) üzenetei híresek, emlékezetesek. A Biblia Zsoltárok vagy Dávid énekei néven említi.

Dawud a munkanapjait 4 részre osztotta. Egy részében pénzt keresett és pihent, egy részében imádkozott Teremtőjéhez, egy részében az emberek panaszait hallgatta meg, és a negyedik részben a Szentírás üzenetét továbbította az embereknek.

Képviselőket is kijelölt, hogy a távollétében se legyenek elhanyagolva az alattvalóinak panaszai. Bár király volt, nem a királyság bevételeiből élt. Mivel jártas volt a fegyverkészítés mesterségében, ő maga készített fegyvereket, eladta őket, és annak bevételeiből tartotta fenn magát és családját.

Dawud halála

Dawud 100 éves korában halt meg, hirtelen. 60 életév volt számára előírva. Emlékszünk még, honnan jött a másik 40 év? Adam (a.s.) ajánlotta fel neki a saját életéből a teremtést követően nem sokkal.

Dawud nagyon nagy figyelmet fordított a családjának védelmére. Nem engedte, hogy egyetlen férfi is lássa a feleségeit. Amikor elment otthonról, mindig bezárta az ajtót,

senkit nem engedhettek be, ha ő nem volt otthon. Egy nap a háza közepén a felesége talált egy férfit. Azt mondta, neki hogy:

– Ha Dawud meglát itt, akkor mindketten nagy bajban leszünk!

Dawud hazaért, ott találta a házában a férfit, kérdi tőle:

– Ki vagy te?

– Én vagyok az, aki nem fél egyetlen királytól sem, és semmi nem menekülhet előlem.

– Allah nevében, akkor te biztosan a Halál Angyala vagy! Isten hozott Allah rendelésével, kész vagyok meghalni. Mert én nem a királyságért voltam király, én nem az aranyért, ezüstért voltam király. Én nem azért voltam király, hogy szeressem ezt a világot. Egy király voltam, hogy Allahot szolgáljam. Azért tettem, hogy Allah parancsát teljesítsem. Ha mennem kell, megyek.

A Halál Angyala magához vette Dawud lelkét. Fia, Sulaiman (a.s.) utasította a madarakat, hogy takarják be Dawud testét, és hogy nyújtsanak az embereknek is árnyékot a nagy forróság ellen, amíg előkészítik Dawud sírját.

Sulaiman (a.s.)

Dawud (a.s.) halála után fia, Sulaiman (Salamon) (a.s.) örökölte a királyságát és prófétaságát. Anyagi örökséget nem kapott, a próféták vagyonát ugyanis mindig a szegények között osztották szét halálukat követően.

A történelem során két muszlim uralta a világot: Sulaiman és Dhul Qarnain, és két nem muszlim uralta a világot: Nimrod (Egyiptom királya) és Bakht Nazr (Babylon uralkodója). A leghatalmasabb mindannyiuk közül, aki tényleg az egész világot uralta, az Sulaiman volt.

A sok áldás és képesség mellett Allah komoly betegséget is adott Sulaimannak. Annyira beteg volt, hogy a végén már mozdulni sem tudott, s mint egy halott test ült a trónján. Minden alattvalója megpróbált rajta segíteni: az emberek, a dzsinnek, de senkinek sem sikerült. Még a madarak is: a világ minden tájáról hoztak neki gyógynövényeket, hátha valamelyik meggyógyítja királyukat, de semmi nem használt. A próféta azonban nem adta fel az Allahba vetett reményét, s kitartóan imádkozott, dicsérte az Urat, s végül Allah meggyógyította. A Korán erről így ír:

„És bizony, próbára tettük Salamont, és egy testet helyeztünk a trónjára. Aztán ő Allahhoz fordult.

Azt mondta: „Uram! Bocsáss meg nekem, és adj nekem olyan királyságot, amilyen nem lesz utánam senkinek! Bizony, te vagy az, Aki ad!”
(Korán 38:34-35)

Allah teljesítette is kérését.

Sulaiman képességei

A bölcsességen kívül Allah még megannyi más képességgel is megáldotta őt. Értette az állatok és madarak nyelvét, s tudott is velük beszélni. Sárgaréz forrást adott neki Allah, ahonnan folyós állapotban tört fel a réz, s bármilyen formába tudta azt

önteni. Uralta a dzsinneket. Aki nem követte közülük az utasítását, azokat láncra verte. Allah arra utasította őt, hogy tanítsa meg mind a dzsinneket, mind az embereket, hogyan bányásszák ki, hogyan nyerjék ki a föld ásványait, hogy fegyvereket, szerszámokat készítsenek belőlük. A dzsinnek építették számára a különböző épületeket, s a tenger fenekéről is felhozták annak kincseit. Uralta a szeleket is, bárhova elrepítették.

A Kegyes Korán így tanúsítja mindezeket:

„És bizony, Dávidnak és Salamonnak tudást adtunk, és azt mondták: „Dicsőség és hála Allahnak, Aki előnyben részesített minket sokak felett a hívő szolgálói közül!”

És Salamon volt Dávid örököse. És azt mondta: „Ti emberek! Megtaníttatott nekünk a madarak beszéde, és megadatott nekünk minden. Bizony, ez nyilvánvaló kegy!”
(Korán 27:15-17)

„És alárendeltük neki a szelet, hogy gyengéden fújjon a parancsára, ahová parancsolta, és a sátánokat, minden építőt, és bűvárt, és másokat leláncolva.” (Korán 38:36-38)

„És Salamonnak alárendeltük a szeleket – a reggeli útja egy hónapnyi volt, és az esti útja egy hónapnyi volt. És olvadt rézből való forrást fakasztottunk neki. És a dzsinnek közül voltak olyanok, akik neki dolgoztak, Ura engedelmével. És aki közülük eltér a (Di) parancsunktól, azzal a lángoló Tűz büntetését ízleltetjük meg. Elkészítették neki amit akart a magas épületek, szobrok, víztartókhöz és hatalmas, elmozdíthatatlan főzödényekhez hasonló tálak közül. Cselekedjete jó, Dávid családjá, hálaként!” (Korán 34:12-13)

Erőtéljes vezető volt: Sulaiman (a.s.) hadseregében csatasorban álltak az emberek, a dzsinnek és madarak repülőszázada. Képzeljük csak el azt a haderőt! Így vonultak, mikor egyszer

elértek egy völgybe. Több millió hangya élt itt. Sulaiman nem tudta, hogy ez a hangyák völgye, de át kellett masíroznia a helyen. Az egyik hangya meglátta, hogy közeledik a hadsereg. Figyelmeztette a többieket:

– Ó, Hangyák! Bújjatok az otthonaitokba, mielőtt Sulaiman a seregével szétlapít benneteket anélkül, hogy észrevenne!

Még a hangya is tisztelettel beszélt a prófétáról. Tudta, hogy szánt szándékkal nem tenne bennük kárt, csak úgy, ha nem látja őket, ezért mondta, hogy „anélkül, hogy észrevenne!” Sulaiman hallotta, és értette a hangya szavát, s jót derült rajta.

Sheba királynője: Bilqis

Egy alkalommal, amikor Sulaiman (a.s.) ellenőrizte a többezres vagy talán több milliós seregét. Nem találta benne az egyik madarat, a búbos bankát. Azt mondta:

– Biztosan megbüntetem valami komoly kínzással vagy talán meg is ölöm, hacsak nem ad valami elfogadható magyarázatot, miért hiányzik!

De a búbos banka nem késett sokáig, hamar megjelent, s Sulaiman elé állt.

– Ó Sulaiman! Olyan dolgot tudok, amit még te sem tudsz! Sheba (Sába) városából, Jemenből jövök. Az ő vezetőjük egy nő! Egy királynő, akinek mindene megvan: hatalma, vagyona, hadserege, minden maga körül. - dicsérte tovább a búbos banka azt a nagyszerű civilizációt. – S olyan hatalmas, gyönyörű trónja van! De ez királynő és a népe a Nap előtt borul le, nem Allah előtt. S a Sátán jónak tüntette fel az ő cselekedeteiket. Elzárta őket Allah útjától, s nincs aki visszavezesse őket a helyes útra. S Allah az egyetlen jogosan imádható Isten, a legfőbb trón Ura.

A madár felderítő munkájának eredménye, hogy kiderült: ezek az emberek tévúton járnak, a Sátán félrevezette őket.

– Meglátom, hogy igazat mondtál-e vagy hazudtál nekem!

Sulaiman (a.s.) írt egy levelet, amit elküldött a búbos bankával Sheba királynőjének, Bilqis-nek. A madár a levelet egyenesen a királynő ölébe ejtette, majd elrepült, így azt sem tudták, hogy

honnan pottyant oda a levél. A búbos banka ugyan eltűnt a szemük elől, de a távolból figyelte a reakciójukat. A királynő kinyitotta a levelet és elolvasta. Nagyon tömören megírt levél volt. A Korán tudatja velünk a tartalmát.

„Azt mondta a királynő: „Gi vezetők! Bizony, egy nemes levelet dobtak le hozzám! Bizony, Salamontól van, és így szól: Allah, a Kegyelmes, az Irgalmas nevében. Ne legyetek fennhéjazók velem szemben, hanem gyertek hozzám muszlimként!” (Korán 27:29-31)

Csupán ennyi állt a levélben. A királynő tanácsadóihoz fordult.

– Mit javasoltok, mit tegyek?

– Mi kemény, erős emberek vagyunk, szilárdan kitartunk, ha háborúra kerül sor! S rád hagyjuk a döntést: amit határozol, aszerint cselekszünk!

Ném ültek le, hogy megfontolják, mi lenne a legjobb döntés. Ném fontolgatták, hogy az ő seregük több ezer fő, de Sulaimané több milliós. Az ő oldalunkon emberek, míg Sulaiman oldalán dzsinnek és minden más. Ném, ők azt állították, hogy elég erősek! Azt gondolták mindent az izomerő dönt el. De a királynő bölcs volt.

„Azt mondta: „Bizony, a királyok, ha bevonulnak egy városba, lerombolják, és a legtiszteletreméltóbb embereit teszik a legalantasabbakká. És így cselekszenek. És bizony, küldök neki egy ajándékot, és meglátom, mivel térnek vissza a hírnökök!” (Korán 27:34-35)

A küldöttek lényegében kémek szerepét töltötték be: azért mentek, hogy megfigyeljék Sulaiman birodalmát, kifürkésszék, mekkora haderejük lehet, s mi mással rendelkeznek még. Ez a döntése megmutatta a királynő intelligenciáját, s ez a megoldás működött is volna, ha Sulaiman nem próféta lett volna!

A küldöttek elindultak Sulaimanhoz. Útközben olyan gazdag birodalmat láttak, amiből rájöttek, hogy az ő vagyonuk eltörpül Sulaiman gazdagsága mellett.

A búbos banka természetesen még a küldöttek megérkezése előtt informálta Sulaimant az érkezésükről, ezért ő utasította a hadseregét, hogy sorakozzanak fel, álljanak készenlétben. A követek így már a felkészült haderővel találták magukat szemben, s elámultak a hadsereg nagyságán, és összetételén. (Voltak köztük tigrisek, oroszlánok, madarak.)

Végül elértek Sulaimanhoz. Megcsodálták az őket körülvevő pompát. A palota padlója például szantálfából készült, s arannyal volt bevonva. Lerakták az ajándékokat tartalmazó ládát a király elé mondván, hogy a királynő örülne, ha elfogadná barátsága jeléül. De teljesen megdöbbenek, a király reakcióján, aki még csak azt sem kérte, hogy nyissák fel a láda fedelét, s így szólt:

„...Vagyonnal akartok ellátni engem? De amit Allah nekem adott, az jobb, mint amit nektek adott. Nem, örvendeztek ti az ajándékoknak!”
(Korán 27:36)

– Engem nem tudtok ajándékokkal megvásárolni! Ti vagytok azok, akiket meg lehet ajándékokkal vásárolni! Le akartok fizetni? Senki nem vásárolhatja meg a hitem! Allah nekem vagyont, nagy királyságot és prófétaságot adott! Én a vesztegetés felett állok! Az egyetlen célom, hogy Allah egyedülállóságát hirdessem! Vigyétek vissza úrnötök ajándékát és az üzenetemet, hogy ha nem jön elém muszlimként egy meghatározott időn belül, akkor olyan sereggel megyek ellene, amit még sose látott!

Az üzenet elért Sheba királynőjéhez. Nem volt ostoba, tudta, hogy nincs esélye egy háborúban. A követek meséltek még mindazokról a csodálatos dolgokról, amit útjuk során láttak. A királynő ahelyett, hogy megsértődött volna ajándéka visszautasítása miatt, elhatározta, hogy meglátogatja Sulaimant. Elindult királyi tisztviselőivel, szolgálóival Jemenből Jeruzsálembé, egy üzenetben értesítve Sulaimant érkezéséről. Sulaiman (a.s.) meg akarta mutatni neki, hogy az ő királysága Allah-tól való. Hallott Bilqis nagyszerű trónjáról, ami a királyságuk és büszkeségük szimbóluma volt. Sulaiman szolgálatában álltak a dzsinnek, az emberek, madarak és a szél.

Összehívta a hadseregét, s így szólt:

- Melyikőtök tudja idehozni nekem a királynő trónját, mielőtt ő engedelmeskedve nekem ideérne?
- Én idehozom neked, mielőtt felállsz a helyedről! Erős és megbízható vagyok az ilyen feladatra. - mondta Ifrit, az egyik dzsinn. Ifritnek hívnak olyan valakit, aki saját területén kiemelkedően teljesít.
- Én idehozom mielőtt egyet pislantasz! - ajánlotta az egyik hívó ember, akinek birtokában volt a szentírás tudása.

Sulaiman az ő ajánlatát fogadta el, s valóban, egy szempillantás alatt a trón ott volt előtte. Ez egy óriási csoda volt. A távolság Palesztina és Jemen, a két trón között 2000 mérföld volt.

„...És amikor Salamon látta azt maga elé helyezve, azt mondta? „Éz Uram kegyességéből való, hogy próbára tegyen engem, hogy hálás vagyok-e, vagy hálátlan!...” (Korán 27:40)

„Azt mondta: „Rejtsétek el a trónját előle, változtassátok meg úgy, hogy ne ismerje fel, hogy megláthassuk, hogy vezetve lesz-e, vagy azok közé tartozik, akik nincsenek vezetve!”” (Korán 27:41)

A királynőt Sulaiman palotájában nagy parádé és ünnepség keretében fogadták. Majd egy trónhoz vezették.

És amikor jött, azt mondták: „Ilyen-e a te trónod?” Azt mondta: „Olyan, mint ez!”” (Korán 27:42)

Bilqis meg volt döbbenve, hogy az övéhez teljesen hasonló trónt lát maga előtt. De gondolta, hogy az képtelenség, hogy az ő trónja lenne. Sulaiman (a.s.) mondta neki, hogy ez bizony a királynő trónja, s Allah segítségével került oda. Másik példát is mutatott neki a próféta. A dzsinnek palotákat szoktak neki építeni. Abban az időben nem is nagyon léteztek paloták. Az egyik palotája üvegből készült, s folyók folytak alatta. Mikor odaért hozzá a királynő, azt látta, hogy ott víz folyik, nem tudta, hogy üveg van fölötte. Sulaiman mondta neki, hogy lépjen be a palotába, erre ő felemelte a szoknyáját, hogy ne legyen vizes.

De a lába nem vizet, hanem üveget érintett. Teljesen el volt képedve, hogy miféle épület ez! Honnan jött ez a technológia? Megértette Allah nagyságát, hatalmát. Felhagyott a napimádattal, alávetette magát Allahnak, s népét is erre kérte.

„Azt mondták neki: „Lépj be a palotába!” És amikor látta, azt gondolta, hogy vízfelület, és felfedte a lábszárát. Azt mondta: „Bizony, egy simára épített palota, üvegből!” Azt mondta: „Uram, bizony, vétkeztem saját magam ellen. És alávetem magam Salamonnal együtt Allahnak, a Világok Úrának!”” (Korán 27:44)

Allah vezette Bilqist és népét, alávetették magukat Allah akaratának, muszlimok lettek.

Lovas parádé

Allah próbatételnek vetette alá Sulaimant is. Egyik délután felsorakoztatták előtte a legszebb és a legjobban képzett lovakat. Olyan volt, akár egy katonai parádé. Az összes ló felvonult előtte, ő pedig alaposan szemügyre vette őket. Annyira elmerült a gyönyörű lovak csodálatában, hogy csak a parádé végén vette észre, hogy elszalasztotta az imaidőt, elfelejtett imádkozni.

„Amikor délután bemutatták neki a kitűnő, gyors lovakat. És azt mondta: „Bizony, előnyben részesítettem a jó dolgok szeretetét az Úramról való megemlékezés helyett, amíg elbújt a fátylába! Őzzátok vissza őket nekem!” ... (Korán 38: 31-33)

S végigfuttatta a kezét a nyakukon és a lábukon.

Néhány vallástudós véleménye szerint ez azt jelenti, hogy annyira mérges lett, hogy mindet levágta, s a húsukat szétosztotta a szegények között. Más vallástudósok azt mondják, hogy csak elbúcsúzott tőlük, megköszönve Allahnak az áldását, amivel őt ellátta, és utána soha többet nem ült lóra. De Allah kárpótolta, hiszen a szél az ő uralma alá tartozott, s ami a

légyorsabb lóval egy hónapnyi járásra volt, azt az utat a szél hátán fél nap alatt megtette.

Sulaiman bölcs döntései

Sulaimannak is nagy bölcsességet adott Allah, s apjához hasonlóan ő is döntőbírói szerepet töltött be az emberek ügyeiben. Dawud (a.s.) története kapcsán olvashattunk a farmer és a juhász kártérítési esetéről, amit Sulaiman (a.s.) nagyon igazságosan oldott meg. Másik, hasonlóan bölcs döntésével ismertet meg minket Allah.

Ez az eset két nőről szól. Kihajtották a juhaikat legelni, s vitték magukkal a csecsemőiket. A bábik azonos korúak voltak. A mezőn lerakták pihenni a gyermekeket, s ők kissé távolabb mentek. Beszélgettek, a juhokra vigyáztak. Közben észrevétlenül odalopódzott egy farkas és megette az egyik csecsemőt. Amikor visszamentek a gyermekekhez a nők, és látták, hogy az egyiket megette a farkas, mindegyik azt állította, hogy az övé maradt életben. (Nem mintha nem ismerték volna fel őket, de egyikük sem akart gyermek nélkül maradni.) Egyikük nyilvánvalóan hazudik. Hevesen vitatkozni kezdtek. Sulaimanhoz mentek, hogy ő döntse el a vitájukat. Ott előadták a történetüket, de mindketten azt mondták, hogy a gyermek az övék. Sulaiman azt mondta, egyszerű a döntés. Utasította katonáit:

– Hozzatok egy kardot, vágjátok félbe a gyereket! Így mindkettőtöknek jut belőle egy rész.

Az egyikük felkiáltott:

– Ne, ne, ne, ne! Az ő gyereke, nem kell nekem, tartsa meg, csak hagyjátok életben! - kiáltott fel az egyik nő.

Sulaiman tudta, hogy a nő, aki ennyire megijedt, ő az igazi anyja a gyerekeknek. Ezért így szólt hozzá:

– Ez a te fiad, vedd magadhoz!

Az Al-Aqsa Mecset építése

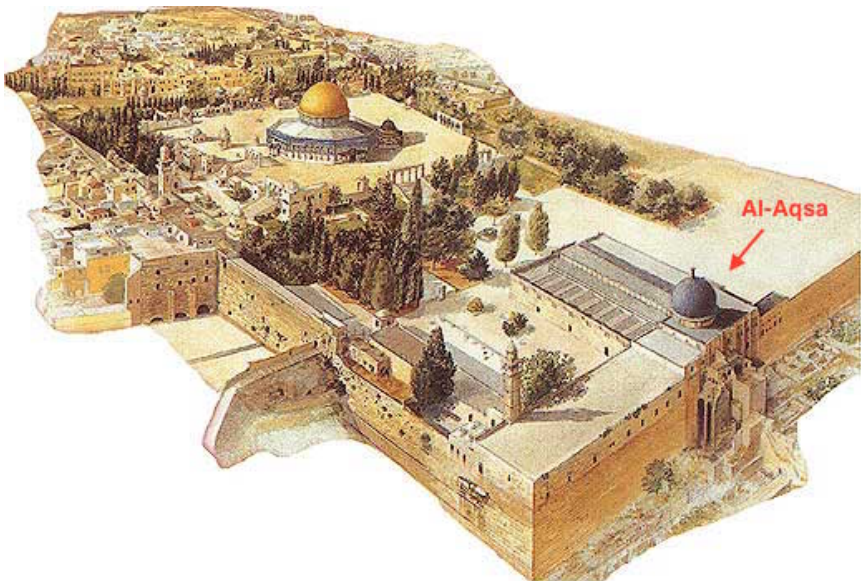
Legjelentősebb tette Sulaimannak az Al-Aqsa Mecset (Legtávolabbi Mecset) újjáépítése, kibővítése Jeruzsálemben. A z s i d ó k

hiedelmével ellentétben ez nem templom, mint ahogy ők nevezik: Salamon temploma, hanem mecset. S nem Sulaiman rakta le az alapjait, hanem Yaqub (a.s.). Sulaiman kibővítette, újjáépítette. Miután végzett a mecset épületével, Allahhoz fohászzkodott, s ezt a 3 dolgot kérte tőle:

1. Sulaiman az ítéleteit Allah akarata szerint hozza meg,
2. Olyan egyedülálló királyságot kért, amelyen senkinek nincs és nem is lesz ő utána,
3. Bármelyik férfi, aki kizárólag azért hagyja el az otthonát, hogy imádkozzon az Al-Aqsa Mecsetben, Allah hozza ki őt minden bűnétől megszabadulva a mecsetből, olyan tisztán, mint a ma született bárány!

Az első két fohászát teljesítette Allah, s reméljük, hogy a harmadikat is.

A Legtávolabbi Mecsetről indult Sulaiman zarándoklatra Mekkába, s nagy számú követője csatlakozott hozzá.

A zarándoklat elvégzése után Jemenbe, Sana városába utazott, ahol lenyűgözte a csatornázási rendszer ügyes megoldása, ami

az egész várost behálózta. Ő is akart a birodalmában hasonlót kiépíteni, de nem volt elegendő víz-forrása hozzá.

Sulaiman halála

Sulaiman (a.s.) élete tele volt csodákkal, halála is harmonizált ezzel, az is különleges volt. Az embereknek meg kellett tanulnia, hogy a jövőt nem ismerik sem a dzsinnek, sem a próféták, csak egyedül Allah. Sulaiman erre irányuló erőfeszítése nem ért véget életével, halála is példává vált.

A dzsinnek nagyon félték Sulaimantól. Valahányszor ő parancsolt valamit nekik, rohantak azt teljesíteni. S amikor jelen volt Sulaiman, a dzsinnek nem hagyták abba a munkát, folyamatosan dolgoztak. A dzsinnek palotákat szoktak építeni neki. Egy ilyen alkalommal, amikor épp egy hatalmas palotát építettek Sulaimannak, ő őket figyelte. A dzsinnek látták, hogy ott van Sulaiman, ezért még keményebben dolgoztak. Sulaiman ült, s a botjára támaszkodott, s Allah ekkor magához vette a lelkét. Sulaiman teste ugyanúgy a botján maradt támaszkodva, nyitott szemmel. A dzsinnek pedig csak dolgoztak tovább, azon tűnődve, mikor megy már el Sulaiman, mikor ad nekik egy kis szünetet, mert amíg őket figyelte, nem mertek megállni a munkával. Mindaddig nem is vették észre, hogy ő már meghalt, amíg egy hangya el nem rágta Sulaiman botjának az alját, ami így kiesett a kezéből, s a teste a földre zuhant. Ekkor emberek szaladtak oda, s látták, hogy Sulaiman (a.s.) már régóta halott. Ezzel Allah azt akarta nekünk bebizonyítani, hogy a dzsinneknek nincs tudása az ismeretlenről, hiszen akkor azt is tudták volna, hogy Sulaiman meghalt, s akkor nem dolgoztak volna megállás nélkül. Az egyedüli, aki ismeri a láthatatlant, s a jövőt, az Allah.

„Áztán, mikor elrendeltük neki (Salamonnak) a halált, semmi nem jelezte nekik (a dzsinneknek), hogy meghalt, csak az, hogy a föld apró állata megette a botját. De amikor a földre zuhant, nyilvánvalóvá vált a dzsinneknek, hogy ha ismerték volna a Láthatatlant, nem maradtak volna a megalázó büntetésben.” (Korán 34:14)

Sulaiman betiltotta a varázslást

Mind a mai napig sok olyan dolgot tulajdonítanak Sulaimannak, ami nem igaz. Az egyik ilyen a varázslat. A dzsinnek tanították az embereknek a különböző varázslatokat még Sulaiman ideje előtt, és az ő királyságának idején is. Amikor tudomást szerzett erről, akkor összegyűjtötte az összes varázskönyvüket, leírásukat. Mindezeket a trónja alatt elásva rejtette el. S egy törvényt hozott, hogy bárki, aki varázslatot tanít, tanul, vagy végez, azt kivégzik.

Miután Sulaiman (a.s.) meghalt, s azok is, akik személyesen ismerték, Iblis, a Sátán eljött az emberekhez egy férfi képében, s azt mondta nekik:

- Tudjátok, hogy honnan szerezte Sulaiman a hatalmát? A gonoszok tanítottak neki varázslatokat. Be is bizonyítom nektek! Menjetek, ássatok a trónja alatt! Nézzétek csak meg, mit találtok ott!

Az emberek megtették, s ott megtalálták a rengetek varázskönyvet. Egyből szárnyra kelt a pletyka:

- Így tudta tehát a dzsinneket uralni! Varázslattal! Innen szerezte a hatalmát!

Ez a valótlan szóbeszéd terjedt a prófétáról. Ezért maga Allah cáfolta meg mindezt több helyen is a Koránban:

„...És a dzsinnek közül voltak olyanok, akik neki dolgoztak, Őra engedelmével...” (Korán 34:12)

Allah kinyilatkoztatta, hogy Sulaiman hívő volt, s nem követett el a vallásban tiltott dolgot (mint a varázslás).

„És azt követték, amit a sátánok állítottak Salamon hatalmáról. És nem Salamon volt az, aki hitetlen volt, hanem a sátánok voltak hitetlenek, megtanítva az embereknek a varázslást, és azt, ami a két angyalnak, Ĥárútnak és Wárútnak leküldetett Babilonban. De ezek ketten nem tanítottak semmit, amíg azt nem mondták: „Ői csak

próbatétel és kísértés vagyunk nektek Alláhtól. Ne legyetek hát hitetlenek!" Ám az emberek megtanulták kettőjüktől azt, amivel vizályt szíthatnak a férj és a feleség között. De nem árthatnak vele senkinek, hacsak nem Allah engedelmével. És azt tanulták meg, ami ártani fog nekik, és nem lesz hasznukra. És tudják, hogy aki megvette azt, annak nem lesz része a Túlvilágban. És milyen rossz ár az, amiért eladták magukat! Ó, ha tudták volna!"
(Korán 2:102)

A sátánok tanították korábban az embereket varázslatra, és Sulaiman gátat vetett ennek.

A varázslás eredete

Allah két angyalt küldött le a Földre: Babilonba, Irakba. Az volt a legrégebbi civilizáció, a legősibb város. Időben visszarepülünk Ibrahim (a.s.) idejénél is korábbra, a kezdeti időkbé, mert akkortól ered a varázslás.

Az angyalokat Harútnak és Marútnak hívták. Allah küldte tehát le őket. Megengedte nekik, hogy bárkit, aki tanulni akar, megtanítsanak a varázslás művészetére. De az angyalok mindenkit, aki megkereste őket, figyelmeztettek, hogy ők egy próbatétel Alláhtól, s ne kövessenek el hitetlenséget azért, hogy varázslást tanulnak tőlük, mert akkor nem lesz részük a Túlvilágban! Hiszen mindenféle varázslat tiltott a vallásban.

De az emberek ennek ellenére tanultak tőlük egy varázslatot, ami a férjet és feleséget kettéválasztja, vizályt szít köztük. De soha nem tudnak semmi ártalmat okozni senkinek, kizárólag Allah engedelmével. Varázslat, talizmán, bűbáj, bárminek önmagában nincs értéke, csak ha Allah is úgy akarja, hogy hatása legyen annak. S olyasmit tanultak, ami nincs a hasznukra, csak a saját kárukra. Másoknak akartak ártani a varázslattal, és a végén saját maguknak ártottak azzal, hogy varázslatot tanultak, s így hitetlenekké váltak, kikerültek Allah kegyéből. S a varázslat nem hozott semmi hasznot számukra.

Az alkoholhoz hasonlóan, ami szintén tiltott. Allah azt mondja a Koránban, az alkoholnak van ugyan némi haszna, de nagyobb kárt okoz, mint hasznot, ezért tiltott. De a fekete mágiának abszolút semmi haszna nincs, az gonosz, bűnös dolog.

Akik abban az időben tanultak az angyaloktól, belőlük lettek az első varázslók, jóvendőmondók. S amit megtanultak, azt generációról generációra átörökölték, s ami ma varázslat létezik, az mind visszavezethető Babilonba a kezdeti időkre. Több különböző irányzat létezik a varázslásban, de mind Babilonból ered.

Ilyas (a.s.)

Ilyas próféta (ejtsd: Iliász) (Illés, Éliás) Haroon (a.s.) próféta leszármazottja volt. Baalbekben született, Nyugat-Damaszkuszban. Az itt élők többistenhívők voltak, s bálványokat imádtak. Az egyik bálványuk neve Ba'l (Baal) volt (innen kapta a város a nevét, ami ma is megtalálható Libanon területén).

Ilyas próféta (a.s.) próbálta visszatéríteni az embereket Allah útjára: Csak egy jogosan imádható Isten létezik, aki teremtette az eget és a földet és, ami között van!

„És bizony, Illés a küldöttek közül való volt.
Amikor azt mondta a népének: „Hát nem féltetek Allahot?
Bálhoz fohászkodtok, és elhagyjátok a legjobb Teremtőt,
Allahot! A ti Uratok, és az ősapáitok Ura!”
De azok meghazudtolták őt, ezért bizony előhozatnak majd a büntetésre,
kivéve Allah őszinte szolgáit.” (Korán 37:123-128)

Az emberek nem hittek neki. A király is elutasította üzenetét. Adott neki egy utolsó esélyt, mielőtt kivégezteti: gondolja át alaposan az ügyet, s válasszon, hogy visszatér-e az ősapáik vallására, akik Baal-t imádták, vagy a halál lesz a büntetése. Ilyas próféta elvonult, selbujdosott a hegyekben, mert nem akart addig meghalni, amíg az embereket vissza nem vezeti az egyenes útra. Egy idő után a király meghalt, s új uralkodó került a helyére. Ekkor Ilyas (a.s.) ismét megjelent, felkereste az új királyt. Ő elfogadta az egyistenhitre való hívását, s muszlim lett ő is és a város lakók is. Az ő történetét nem találtam meg a hiteles hadiszokban. Azt Allah ismeri a legjobban.

„Béke legyen Illéssel!”
Bizony, így jutalmazzuk (Di) a jótevőket.
Bizony, ő a (Di) hívő szolgáink közül való volt.”
(Korán 37:130-132)

Alyasa (a.s.)

Alyasa próféta (a.s.) (ejtsd: Aljasza) szintén Haroon próféta (a.s.) leszármazottja, s Ilyas próféta (a.s.) unokatestvére. Nem sok információ maradt fent róla.

Ilyas halála után ő folytatta az emberek igaz hitre hívását. Egyes feljegyzések szerint azonban ő sokkal később élt. S Allah tudja a legjobban.

Dhul-Kifl (a.s.)

A vallástudósok egyetértenek abban, hogy Dhul-Kifl (a.s.) próféta volt. Kötelezettséget vállalt az emberek ügyei feletti igazságos döntésre, s a támogatásukra. Ezért nevezték Dhul-Kifl-nek, ami annyit jelent a Támogató.

„És Iszmail, és Idrisz, és Dhul-Kifl, mind a türelmesek közé tartoztak.

És bebocsátottuk őket a kegyelmünkbe. Bizony, ők a jórahalók közé tartoztak.” (Korán 21:85-86)

Zakariyya (a.s.) & Yahya (a.s.)

Dawud (a.s.) és Sulaiman (a.s.) leszármazottai közül került ki Zakariyya (Zakariás) (a.s.). Imran egy igazhitű férfi volt, Dawud próféta (a.s.) leszármazottja. Egy shejk, vallási vezető, aki nagy tiszteletben állt. Megnősült, feleség neve Hanna. Két lányuk született: Ashia (Erzsébet) és Mariam (Mária), de gyermekeik között nagy korkülönbség volt.

Zakariyya próféta (a.s.) idősebb lányukat, Ashiát (Erzsébet) vette feleségül. Allah a Koránban Zakariyya, Mariam (a.s.), Yahya (János, ejtsd: Jahja) (a.s.) és Eesa (Jézus, ejtsd: Ísza) (a.s.) történetét együtt említi.

Mariam (a.s.)

Amikor Imran felesége, Hanna állapotos volt gyermekével, egy nap fogadalmat tett:

„... Uram! Neked ígérem azt, ami a méhemben van, a Te szolgálatodnak szentelve. Fogadd hát el tőlem. Bizony, Te vagy a mindent Halló, mindent Tudó.” (Korán 3:35)

Ez azt jelentette, hogy a gyermek majd őt fogja szolgálni a mecsetben. Fizetség nélkül, Allah szolgálatának fogja szentelni az életét. Hanna nem foglalkozott a gyermek világi dolgaival egyáltalán. Nekünk is tanulnunk kellene ebből! Fontos, hogy a gyermekeink vallási ügyével jobban törődjünk, mint a világi dolgokkal, azzal, hogy hogyan fog az életben boldogulni! Hiszen Allah az, aki az ellátásukat biztosítja, nem mi, vagy ők maguk. Ő teremtett minket, ő gondoskodik a megélhetésünkről is. Ezért mondja Allah: mentsd meg magad és családodat a Pokol Tüzétől! Nem azt mondja, hogy mentsd meg családodat az éhségtől!

*Hanna tehát azt akarta, hogy a gyermeke egész életében Allahot szolgálja, **szabadon**, a világi munkáktól mentesen. Mít jelent a szabadság? Imran feleségének szájából halljuk: az a szabadság, ha Allahot szolgáljuk. Mert ha nem Allah szolgálói vagyunk, akkor valaké, vagy valámé másé*

szolgálunk: legyen az pénz, vagyak, uralkodók, munkaadók. Az egyetlen módja annak, hogy szabadok legyünk, ha az őszinteségnek szenteljük magunkat, s Allahot szolgáljuk!

Melyik mecsetről van itt szó? Jeruzsálemben az Al-Aqsa Mecsetről (a Legtávolabbi Mecset). Abban az időben ilyen szolgáltatást kizárólag férfiak végeztek, nőknek ezt hagyományosan nem engedték meg.

Aztán eljött a szülés ideje, mely némi meglepetést szolgáltatott Imrán családjának.

„Uram, bizony, egy lányt hoztam a világra!” És Allah jól tudja, hogy mit hozott világra. „És a férfi nem olyan, mint a nő. Máriaának neveztem el őt, és a Te védelmedbe helyezem őt és a leszármazottait a kítaszított Sátántól!” (Korán 3:36)

Hanna akkor még nem tudta, hogy ez a lány, akít világra hozott jobb mint bármely fiú gyermek. Hiszen Allah Mariamot a lehető legmagasabb pozícióba emelte, afölött már csak a próféták vannak. A Föld összes nőtagja közül ő a legjobb: Mariam (Mária, Jézus anyja) (a.s.). De ezt akkor még csak Allah tudta.

A Sátán mint tudjuk örök ellenségünk. Annyira gyűlöli az embereket, hogy már a születése pillanatában ártani akar neki. Ezért van az, hogy ahogy megszületik a csecsemő felsír, mert a Sátán megcsípkedi. Ebből is látható, mennyire gonosz a Sátán, mégis sok ember vakon követi. A történelem során csak két csecsemőt nem szúrt meg a Sátán születésekor: Mariamot és Eesát. Méghozzá Hanna előbb említett fohásza miatt, aki Allah védelmébe helyezte Mariamot és leszármazottait. Néki csak egy fia született: Eesa (Jézus a.s.).

Imrannak és Hannának tehát lánygyermeké született. De most mitévők legyenek? Hogy szolgáljon egy lány a mecsetben? Imran azt mondta:

– Nincs mit tenni, megesküdtél Allahnak, tehát állni kell a szavadat, mindenképpen!

Mariam a kezdetektől tiszta, igazhitű, istenfélő volt. Az

emberek szerették, és a jórahalók társaságában volt, akiktől jót tanult, és vallással kapcsolatos tudásra is szert tett. Amikor a kisgyermekkorából kinőtt az édesanyja elvitte a Legtávolabbi Mecsetbe, és azt mondta a rabbiknak:

– Íme, itt van az, akit a mecsetbeli szolgálatra ígértem, gondoskodjatok róla!

A zsidók hagyománya szerint ugyan nem volt megengedett, hogy lány szolgáljon a mecsetben, de vele származása miatt kivételt tettek. Allah a Koránban négy prófétát, illetve családjukat említi, akiket mindenki másnál magasabb rangra helyezett.

„Bizony, Allah Ádámot és Noét, Ábrahám családját, és Imrán családját választotta ki a teremtmények felett.” (Korán 3:33)

A rabbik össze is vitatkoztak rajta, hogy ki legyen a gyámja, a mentora, mivel kivételes családból származott, és így mindenki vágyott arra a megtiszteltetésre, hogy ő tanítsa ki Mariamot. Ez is egy bevett szokás volt, minden szolgálatra kijelölt gyerekeknek volt egy saját tanítója, gyámja, aki mindenre kioktatta.

Zakariyya (a.s.) azt mondta:

– Én vagyok a leginkább jogosult, hogy a gyámja legyek, mert az én feleségem az ő anyjának testvére.

Vagyis Mariam sógora volt Zakariyya.

Egyes felsjegyzések szerint az unokahúga volt, de ez nem is annyira lényeges kérdés. Az biztos, hogy rokonságban álltak egymással.

A többiek azonban nem egyeztek bele a gyámságába, s ragaszkodtak hozzá, hogy sorsolják ki azt. A sorsolás volt ugyanis abban az időben a bevett szokásuk a viták eldöntésére.

„...És nem voltál ott velük, amikor eldobták a tollaikat, hogy melyikük legyen felelős (Máriáért, és nem voltál ott velük, mikor vitatkoztak.” (Korán 3:44)

Az „eldobták a tollaikat” kifejezés azt jelenti, hogy amikor a

rabbik és Zakariyya nem tudtak megegyezni, hogy ki legyen Mariam gyámja, elmentek a Jordán folyóhoz. Megbeszélték, hogy mindegyikük a vízbe dobja a tollát, és az lesz a gyám, akinek a tolla fennmarad a víz színén. Mindenki tolla lesüllyedt a vízbe, kivéve Zakariyya tollát. A sorsolás tehát Allah akaratából Zakariyya javára döntött. Így hát ő külön szobát épített Mariamnak (a.s.) a mecsetben, amihez külön lépcső vezetett, hogy senki ne zaklathassa. Ezt csak Zakariyya használta, és a szobához is csak neki volt kulcsa. Ő gondoskodott róla. Időről időre meglátogatta, hogy enni-, és innivalót vigyen neki, s ilyenkor furcsa dolgokra lett figyelmes. Akárhányszor a fülkébe lépett, mindig talált ott gyümölcsöket, amiket nem ő vitt oda. Ráadásul mindig olyan gyümölcsöt, ami nem is termett éppen: nyári gyümölcsöt télen, és őszi gyümölcsöt tavasszal.

„...Degekérdezte: „Mária! Honnan van ez neked?”
Azt felelte Mária: „Allahtól. Bizony, Allah gondoskodik arról, akiről Ő akar, elszámolás nélkül.” (Korán 3:37)

Ennek a vallásos lánynak a válasza, hogy Allah arról gondoskodik, akiről ő akar, határtalan gondoskodással (számolatlanul, elszámolás nélkül), felnyitotta Zakariyya szemét, s felbátorította arra, hogy kérje Allahtól azt, amire vágyik. S mivel látta, hogy ilyen csodák történnek Mariammal, teljes bizonyossággal megértette, hogy az, Aki képes egy lezárt szobába olyan gyümölcsöt hozni, ami éppen nem is terem, az képes arra is, hogy gyermeket adjon neki, pedig már ő is és felesége is nagyon öregek voltak, a felesége pedig ráadásul meddő is. Zakariyya nem egyszerűen egy gyermekre vágyott, hanem egy igazhitű, erős, határozott fiúra. Zakariyya (a.s.) próféta volt, akire Izrael Népének vezetése volt bízva. Ezért olyan utódra volt szüksége, aki halála után képes lesz vezetni Izrael Népét, tanítani, és visszairányítani őket az egyenes útra.

Yahya

„Akkor, ott Zakariás Urához fohászkodott. Azt mondta: „Uram, adj nekem Tőled Magadtól való, tiszta utódot! Bizony, Te vagy a fohások Meghallgatója.”

És az angyalok szóltak hozzá, amint ott állt imádkozva az imafülkében: „Bizony, Allah jó hírt mond neked Jánosról (Yahya), aki megerősíti az Alláhtól való Szót, és nemes lesz, erényes, és próféta a jóravalók közül.””
(Korán 3:38-39)

Allah adta a Yahya nevet a gyermeknek. Senki nem ismerte ezt a nevet korábban, nem is adták azt még soha senkinek a történelem során.

„Zakariás! Bizony, jó hírt mondunk neked egy fiúról, akinek a neve János (Yahya). Ezt a nevet nem adtuk még senkinek előtte.”
(Korán 19:7)

A Yahya név azt jelenti: „élni fog”. Ez utal egyrészt Allah ígéretére is, hogy valóban gyermeke lesz Zakariyyának (a.s.). A Szó az idézetben egyenlő Eesával (ejtsd: Ísza) (Jézus, a.s.), akit a Kegyes Korán Allah Szava néven is említ, mert a Mindenható Allah apa nélkül teremtette őt anyja méhébe, a teremtés egyetlen szavával: „Legyél!”

„Azt mondta: „Uram! Hogyan is lehetne fiam, mikor elértem már az öregkort, és a feleségem meddő? Azt mondta: „Így lesz. Allah azt teszi, amit Ő akar.”
Azt mondta: „Uram! Adj nekem jelet!” Azt mondta: „Az lesz a jeled, hogy három napig nem beszélsz majd az emberekkel, csak jelbeszéddel. És emlékezz meg sokat Uradról, és magasztald Őt este és reggel!”” (Korán 3:40-41)

Zakariyya épp a mihráiban (mecssetben az imairányt jelző

félkör bemélyedés, fenntartva az imámnak) imádkozott, amikor az angyal elhozta neki az üzenetét Allahtól. S az ima végeztével már nem volt képes az emberekhez beszélni. Ők nem értették mi történt hirtelen vele. Csak mutogatással tudta utasítani őket, hogy dicsérjék az Urat.

Yahya megszületett (a keresztények Keresztelő Jánosként ismerik), s 3 hónappal később megszületett Eesa (Jézus) (a.s.) is. Yahya (a.s.) gyerekként is másként viselkedett, mint a többiek. Komoly volt, nem szórakozott a többiekkel. Az állatokat is pártfogásába vette, míg a többiek kegyetlenkedtek velük, ő inkább az összes ennivalóját a (vad)állatoknak adta, míg neki semmi nem maradt. Nem törődött az étellel, azt evett, amit talált: gyümölcsöt, gyógynövényeket, néha szentjánoskenyeret. Már kiskorában is szeretett olvasni.

Allah ítélőképességet, megértést, jámborságot adott neki, mikor ő még fiatal volt. Már gyerekkorában rendelkezett a próféták bölcsességével, ami csak kevés prófétának adatott meg. Allah sugallta neki, hogy tanulja meg a Jogtudomány Könyvét, így ő lett korának legbölcsebb, legnagyobb tudású embere. Ezért a Mindenható Allah felruházta azzal, hogy ítéletet hozzon az emberek ügyeiben, s hogy tolmácsolja nekik a vallás titkait, hogy figyelmeztesse az embereket a rossz cselekedetek elkerülésére, és jó útra térítse őket.

Yahya (a.s.) elérte a felnőttkort. Jóraivaló, nemes jellemű volt, aki Allah akaratából nem nősült meg, s nem létesített testi kapcsolatot a nőekkel, erősen kontrollálta vágyait. Tiszta, büntelen életet élt.

Együttérzése szülei, és a többi ember, illetve az összes teremtmény iránt nagyon nagy volt. Szerette a természetet, bárhol elaludt: a hegyen, a földön gödörben, barlangban. Előfordult, hogy a barlangban, ahova betért, medve vagy oroszlán volt, de ő annyira el volt merülve az Allahról való megemlékezésről, hogy észre sem vette. A vadállat könnyen felismerte, hogy ő Yahya, a próféta, aki az állatokról gondoskodik, s fejét lehajtva elhagyta a barlangot.

Yahya (a.s.) gyakran töltötte az éjszakát sírással és Allah dicséretével a tőle kapott áldásokért. Egyszer Zakariyya 3 napig

nem találta fiát. Végül egy sírgödörben (amit ő maga ásott) talált rá könnyek között.

- Fiam, téged kereslek, s te itt laksz ebben a sírban, s zokogsz?
- Ó, Apám! Nem te mondtad, hogy a Paradicsom és a Pokol között csak egy arasz van, s azon nem lehet átkelni, kizárólag a zokogók könnyeivel?
- Akkor csak sírj, fiam! - mondta Zakariyya, s együtt sírtak tovább.

Yahya arra biztatta az embereket, hogy bánják meg bűneiket. Amikor Allah imádatára hívta az embereket, ők a szeretettől és Allahnak való alávetettségüktől sírni kezdtek, mert megragadta szívüket Yahya szavainak igazsága.

Fiatal volt, próféta, akinek felelőssége volt a korrup, eltévelyedett Izrael Népet visszavezetni az egyenes útra. Ezért erősnek, magabiztosnak kellett lennie, mert különben az abban az időben uralkodó korrupció tengere lemossa a színről. Allah azt mondja:

- Ó, Yahya! Ragaszkodj erősen a Szentíráshoz! (Tórához) Allah minden parancsához, s ne engedd attól eltérni az embereket! Soha ne add fel! Mindig tartsd magad Allah parancsolataihoz!

Minden próféta szimpatikus volt, de Yahya jellegzetessége volt, hogy tiszta volt, igaz és kötelességtudó szüleivel szemben. Nem volt arrogáns, vagy engedetlen. Ezt a Korán is megerősíti:

„János! Ragaszkodj erősen a Könyvhöz! És bölcsességet adtunk neki, amikor még gyermek volt,
és gyengédséget Tőlünk, és tisztaságot, és istenfélő volt.
És kötelességtudó volt a szülei iránt, és nem volt fennhéjázó, lázadó.” (Korán 19:12-14)

Az emberek tisztelték Yahyát, s az apja volt Zakariyya próféta (a.s.). Két nagy vezető. Allah Yahyát 5 parancsolat betartására, valamint Izrael Népevel való betartatására utasította. De ő nem sietett az üzenet, illetve a parancsolatok továbbításával. Allah

Eesát (Jézust) értesítette erről. Ezért Eesa felkereste Yahyát, s mondta neki:

- Allah 5 parancsolatot adott neked. Vagy átadod azt az embereknek, vagy átadom én magam!
- Ó, Allah Lelke! Attól tartok, ha te adod át az üzenetet, akkor én meg leszek büntetve, vagy a Föld elnyel engem!

Egy alkalommal a következő párbeszéd zajlott le a két próféta között:

- Ó, Eesa, mondj értem egy fohászt, kérd Allahot, hogy bocsásson meg nekem, mert te jobb vagy, mint én!

Figyeljük meg, hogy Yahya, aki büntől mentes életet élt, még ő is bűnbocsánattal szokott Allahhoz fordulni! Ne gondoljuk hát magunkról, hogy nekünk nem szükséges bűnbánatot tartanunk, mert mi nem vétkeztünk! Ne feledjük, hogy lehet, hogy észre sem vesszük, mikor valami bünt követünk el (pl. mások kibeszedése által)!

- Nem, te vagy jobb, mint én! - felelte Eesa. – Allah maga mondja, hogy béke legyen rajtad! Míg én, mikor csecsemőkoromban felszólaltam, saját magamra mondtam, hogy béke legyen rajtam. Tehát te vagy jobb, mint én!

Ez mutatja, milyen alázatosan viselkedtek a próféták.

Yahya átadja Allah üzenetét

Yahya (a.s.) összegyűjtötte Izrael Népet Jeruzsálembe, a mecsetbe, míg az teljesen megtelt. Yahya felment a pulpitusra, hogy onnan beszéljen hozzájuk. S ettől a naptól fogva folyamatosan hívta az embereket Allah útjára. Yahya a Teremtőt dicsérte és köszönetet mondott neki, s így szólt az emberekhez:

- Allah 5 parancsolatot küldött le nekem, hogy azt tartsam meg, s nektek is meg kell tartanotok!
1. Imádjátok kizárólag Allahot, és ne társítatok mellé semmilyen más istent az imádatban! S ha Allah mellé társítotok az olyan, mintha egy szolgát vásárolnátok magatoknak, a saját pénzeteken (aranyon, ezüstön), aki nektek dolgozik, de a szüret idején a termést nem nektek adja, hanem valaki másnak. Ki fogadná el ezt közületek?

Allah az, aki teremtett benneteket, s ellátott mindennel, ezért ne imádjatok mást, csak őt!

2. Parancsolom nektek, hogy imádkozzatok! S amikor imádkoztok, ne fordítsátok el a fejeteket! Allah szembenéz veletek! Amint elfordítjátok a fejeteket tőle, ő is elfordítja a fejét tőletek!
3. S utasítalak benneteket, hogy böjtöljete! Az analógiája (hasonlatossága) ennek olyan, mint amikor valaki egy zsák illatos pézsmagyönggyel sétál, s mindenki érzi a kellemes illatot. A böjtölő ember szájának illata sokkal jobb Allah szemében mint a pézsmaillat!
4. Utasítalak benneteket, hogy adakozzatok! Adományt adni ahhoz hasonlatos, mint amikor az ellenség elfog egy embert, megkötözi, s ki akarja végezni, s ő amint szembenéz a halállal, alkudozik az ellenséggel: vagyonával próbálja magát kiváltani a fogságból, amíg el nem engedik. Az adomány adásával, a folyamatos adakozással mi is ugyanúgy kiváltjuk magunkat a Pokol tüzéből. Mi is lehetünk reménytelen helyzetben, gúzsba kötve. Adakozzatok mindig, egészen halálotok napjáig! Az adomány az, amivel megmentheted magadat a Pokol tüzétől!
5. Parancsolom nektek, hogy emlékezzetek meg Uratokról nevének emlegetésével! Ez ahhoz hasonlatos, mint amikor valakit üldöz az ellenség, s egy erős erődítményt talál, ahol biztonságban meghúzhatja magát. Ti is a legbiztonságosabb helyen vagytok a Sátántól, amikor Allah nevét emlegetitek jó megemlékezéssel.

Yahya és Zakariyya halála

Abban az időben Izrael Népe muszlim volt. Legalábbis azt állították magukról, hogy ők muszlimok, Allahhoz imádkoznak, s követik Zakariyya és Yahya tanításait, de közben olyan tetteket is elkövettek amit még egy nem-muszlim sem tenne meg.

Sajnos ugyanez a jelenség megfigyelhető napjainkban is.

Ekkor egy zsarnok uralkodója volt Izrael Népének. Ez a király beleszeretett a saját unokahúgába. Ő egy gonosz nő volt, s azt mondják, hogy prostituált is volt. Amint megtudta, hogy a király szerelmes belé, alig várta, hogy királynő lehessen. De hogyan mehetne hozzá feleségül, mikor az tiltott a vallásban, hogy unokahúg és nagybácsi között házasság köttessen! Ezért egy tanácsadót küldetett Yahyához, hogy megkérdezze tőle, hogy engedélyezett-e, hogy a nagybátyjához menjen feleségül.

Magától értetődően Yahya (a.s.) azt válaszolta, hogy nem megengedett, az tiltott dolog! Egyes feljegyzések szerint ugyanazt a tanácsadót Zakariyyához is elküldték, aki ugyanazt a választ adta.

Egy nap fondorlatos tervet eszelt ki a nő. Felvett egy lenge ruhát, a nagybátyjához ment, táncolt neki, keltette magát, hogy elcsábítsa. S mikor a király vágygal közeledni próbált felé, ő azt mondta:

– Nem, nem lehet, mert Yahya azt mondta, ez tiltott dolog. Addig nem engedlek közel magamhoz, amíg nem hozod el nekem Yahya fejét jegyajándékként.

A vágytól feltüzelt király büszkeségtől is vezérelve kiküldte csapatait, hogy hozzák el neki Yahya fejét. A katonák elmentek Yahya prófétához, mögé álltak, s lecsapták a fejét, s átnyújtották azt aranytálcán a király unokahúgának jegyajándékként.

S a katonákat Zakariyyához is elküldte a király, s őt is megölték. Némely nem megerősített feljegyzés szerint Zakariyya menekült a katonák elöl, berohant az erdőbe, s Allah megmentette őt oly módon, hogy egy fa kettényílt előtte, s ő abban rejtőzött el. Iblis ekkor megjelent ott, megragadta Zakariyya ruhájának szélét, s a fán kívülre hajtotta. Amikor a katonák jöttek, Iblis megjelent előttük férfi alakjában, s mondta nekik:

– Nem látjátok a köpenyt? Hozzatok egy fűrész, nyissátok fel azt a fát!

Megtették, s megölték Zakariyyát is.

Két nagyszerű prófétát öltek meg egy ilyen gonosz és undorító okból kifolyólag: a vágyaik érdekében, hogy az unokahúg

feleségül mehessen a nagybátyjához!

De Allah szeretett prófétáinak halála meg lett bosszulva. Nem csak az unokahúg, de egész Izrael Népe komoly büntetésben részesült megszálló hadseregek által, akik elpusztították birodalmukat.

Vallástudósok szerint Yahya 30 évesen, Zakariyya pedig 130 évesen halt meg.

Allah a következő, különleges áldást adta Yahyának:

„Béke legyen rajta a napon, amikor megszületett, és a napon, mikor meghal, és a napon, amikor fel lesz támasztva élve.”
(Korán 19:12)

Ez az a három legnehezebb fázis, amín az embernek át kell esnie. Mindégycik alkalommal egy ismeretlen, más állapotba kerül az ember. Ekkor van legnagyobb szüksége Allah segítségére, áldására.

Eesa (a.s.)

Az előző fejezetből megismerhettük Eesa (ejtsd: Ísza) (Jézus a.s.) édesanyjának, Mariamnak (a.s.) születését és fiatalkorát. (Szülei Hanna és Imran.) Mariam nem volt próféta, de gyermekkorától nagyon tiszta, vallásos életet élt, az Al-Aqsa Mecsetben, Allah szolgálatának szentelve magát. Az emberek már gyermekként nagyra becsülték. Némely vallási vezető féltékeny is lett rá emiatt, hogy Mariamot jobban tisztelik az emberek, mint őket.

Muhammad próféta (s.a.w.) említette, hogy sok férfi elérte a tökéletességet, de a nők közül csak négyen: Mariam - Imran lánya, Eesa szülőanyja, Asia - a Fáraó felesége, Fatíma - Muhammad próféta (s.a.w.) lánya, és Khadíja - Muhammad próféta (s.a.w.) felesége. Mindannyiuk közül Mariam a legtökéletesebb, akit Allah kiválasztott, megtisztított, ahogy ezt a Korán idézetben olvashatjuk.

„És mikor az angyalok azt mondták: „Dária! Bizony, Allah kiválasztott téged, és megtisztított, és kiválasztott minden teremtmény asszonyai közül!” (Korán 3:42)

Eesa (Jézus) teremtése és születése

Mariam (a.s.) csupán 15 éves volt, amikor egy nap Allah elküldte hozzá Jibril angyalt (Gábiel, a.s.), akit Lélekként is szokott a Korán említeni, de természetesen nem Allah lelkéről van szó. Egy tökéletes férfi képében jelent meg a mecsetben lévő szobájában. A lány nagyon megijedt tőle, hiszen a szobába csak Zakariyyának volt bejárása, soha senki más nem ment még oda. Az ajtó zárva, s hirtelen a semmiből ott termett egy férfi! Hogyan? Honnan? Mariam meg volt rémülve, ezért Allahnál kért menedéket, hogy az ismeretlen ne árthasson neki.

„És említsd meg a Könyvben Dáriát, amikor visszavonult a népétől egy kelet felé néző helyre.

És elfüggönyözte magát tőlük. Aztán elküldtük hozzá a Lelkünket (Gábrriel angyalt), és az teljes férfi formájában jelent meg előtte.

Azt mondta: „Bizony, a Kegyelmesnél keresek menedéket tőled, ha istenfélő vagy!”

Azt mondta: „Én csak hírnök vagyok Uradtól, hogy egy tiszta fiat adhassak neked.”

Azt mondta: „Hogyan lehetne fiam, amikor nem érintett engem férfi, és nem vagyok parázna sem?”

Azt mondta: „Így lesz. Urad azt mondta: „Könnyű az nekem, és jellé tesszük őt az emberek számára, és kegyelemmé tölünk. És elrendelt dolog ez.”

És megfogant vele. És visszavonult vele egy távoli helyre.” (Korán 19:16-22)

Az idézetben a Lelkünk Jibríl (Gábrriel) angyalra vonatkozik. Természetesen ő nem Alláh szó szerinti lelke, ő is egy teremtménye, egy angyal. Azért említi a Korán Alláh Lelkének, mert ő hozta le a Földre az összes Szentírást, s Alláh üzeneteit is ő közvetítette a prófétáknak. A Koránban Lélek szinoníma alkalmazott Adamra és Eesára is, mert őket különleges módon teremtette Alláh.

Jibríl belefűjt Mariam köntösébe, s ettől ő Alláh kegyelméből megfogant.

A fenti idézet a Kegyes Korán Mária (Mariam) című fejezetéből (szúrájából) való. Egy másik fejezetében, az Imran családja (Al' Imran) címűben így írja le a történetet Alláh:

„...Mária! Bizony, Alláh jó hírt ad neked egy Tőle származó Szórol, a neve Messias, Jézus, Mária fia. Megtiszteltetésben részesül ebben a világban, a Gúlvilágon pedig azok között lesz, akik közel hozatnak (Alláhhoz).

És beszélni fog az emberekhez a bölcsöben és felnőttként is, és a jóravalók közül lesz.”

Azt mondta Mária: „Uram! Hogyan lenne nekem gyermekem, mikor nem érintett még engem

ember?" Azt mondta: „Így lesz! Allah azt teremt, amit akar. Ha elrendel egy dolgot, csak azt mondja neki: Legyél! És az lesz.”
És megtanítja neki a Könyvet és a bölcsességet, és a Tórárt és az Evangéliumot, és küldött lesz Izrael népéhez...” (Korán 3:45-49)

Amikor láthatóvá vált Mariamon a terhesség, nem mert az emberek szeme elé kerülni. Félt, hogy megbélyegzik, s azzal vádolják, hogy házasság nélkül létesített férfival kapcsolatot. Hiába mondaná az embereknek, hogy az állapota Allahtól való csoda, nem hinnének neki. Ezért elhagyta a mecsetet, a várost, s egy elhagyatott helyre vonult, Betlehembe, ami pár km-re van Jeruzsálemtől. Majd elérkezett a szülés ideje. Mariam a sivatagban egy kiszáradt pálmafa törzséhez támaszkodott.

„Aztán a gyermekszülés fájdalmai egy datolyapálma törzséhez hajtották őt. Azt mondta: „Ó, bárcsak meghaltam volna ez előtt, vagy lennék elfeledett, ismeretlen!” (Korán 19:23)

Azért, hogy az emberek ne bélyegezzék meg alaptalanul a legnagyobb bűn elkövetésével. Nem Allah elrendelését akarta ezzel visszautasítani. A szegényt nem tudta elvisselni: hogy kerüljön így az emberek szeme elé! S tudta, hogy a családját is megbélyegzik ezáltal az emberek. Allah látva, hogy ez a teher elviselhetetlenné válik Mariamnak, egyből könnyebbséget nyújtott neki: vigaszt és ellátmányt. Allah újabb csodája mutatkozott meg ebben, hogy a sivatagban friss forrást fakasztott a lábánál, s friss datolyával látta el, ami tele van vitaminnal, ásványi anyagokkal, melyekre a szoptatásnál szükség van.

„és felkiáltott neki alóla: „Ne szomorkodj. Urad egy forrást helyezett alád!
És rázd meg magad felé a datolyapálma törzsét, friss érett datolyát fog hullatni rád!
Égyél és igyál, és örvendjen a tekinteted. És ha látsz valakit az emberek közül, mondd: „Bizony, böjtöt esküdtem a Kegyelmesnek, és nem

beszélek ma egyetlen emberi lényel sem!"
(Korán 19:24-26)

Hogy ki kiáltott fel Mariám lábainál az vitatott, lehet az angyal vagy a gyermeke. Egy a fontos, hogy Allah szavait továbbította neki. A legvalószínűbb, hogy az újszülött Eesa szólt hozzá, mert az „örvendjen a tekinteted” kifejezést általában olyan összefüggésben használják, amikor a szülő a gyermekére néz.

Másik érdekes dolog, hogy nem azt mondta, rázd meg a pálma ágát, hogy hulljon róla datolya, hanem a törzsét. Több erős férfi is hiába rázná a törzsét, nem esne le egy gyümölcsökkel teli pálmafáról sem datolya, annyira erős a törzse. S Mariám esetében egy kiszáradt pálmáról volt szó. Ez is Allah csodái közé tartozott. A másik fontos dolog, hogy nem csak úgy hullott az égből a datolya, Mariámnak erőfeszítést kellett érte tennie. Allah azt akarta, hogy vegye ki a részét a dologból. A győzelem, siker nem hullik az ölünkbe, előbb ahhoz nekünk kell erőfeszítéseket tenni! Ha mi megtesszük az első lépést, Allah megsegít minket.

A fenti idézetben a némaság kapcsán a bűjtre hivatkozik, mert az akkori vallási szabályok szerint a bűjt ideje alatt beszélni sem volt szabad. Ez látszólag még nehezebbé tette Mariám (a.s.) próbatételét, hogy az emberek vádjaira válaszul nem is védheti meg magát, nem mondhat nekik semmit. De Allah bölcsessége határtalan.

Majd pár nap múlva Mariám karjában az újszülött Eesával (Jézussal) visszament a városba. Amikor meglátták az emberek, nem akartak hinni a szemüknek! Hogy lehet, hogy a legistenfélőbb, legjóraivalóbb lány ilyen bűnbe essen, s férj nélkül egy gyermekkel álljon elő! Hamisan vádolták prostitúcióval, házasságon kívüli szexuális kapcsolattal, gonosz cselekedettel. Micsoda szégyentelen dolgot tett, pont ő, aki ilyen kivételes családból származik! Mariám nem szólt egy szót sem, hiszen Allah erre utasította.

„Aztán elhozta őt (Jézust) a népéhez, a karjában hordozva. Azt mondták: „Dária! Bizony, megdöbbentő dolgot hoztál!”

Áron leánytestvére! Apád nem volt gonosz ember, és anyád sem volt parázna!"

És rámutatott. Azt mondták: „Hogyan beszélhetnék azzal, aki bölcsőbéli gyermek?"

Azt mondta (Jézus): „Bizony, én Allah szolgája vagyok! Megadta nekem a könyvet, és profétává tett.

És áldottá tett, bárhol is legyek, és megparancsolta nekem az imát és a zakátot, amíg csak élek.

És kötelességtudóvá tett az anyám iránt, és nem tett fennhéjázóvá, áldatlanná.

És béke legyen velem a napon, mikor megszülettem, és a napon, amikor meghalok, és a napon, amikor feltámadok élve."

Éz Jézus, Mária fia – igaz kijelentése azzal kapcsolatban, amiről kétségben voltak."

(Korán 19:27-34)

Így védte meg Eesa (Jézus) édesanyjának, Mariamnak a becsületét. Allah nagyszerű csodája által szólt az emberekhez pár napos korában. Ez egyszeri alkalom volt, később már csak akkor kezdett el beszélni, mint az átlagos gyermekek.

Abban az időben Izrael Népe körében – nagy részüknél legalábbis – nem volt őszinte hit Allahban. Gonoszak voltak. A vallás is a hírnévről, a megbecsülésről, pozícióról szólt számukra. Az első dolog, amivel Mariamot vádolták, az a prostitúció volt, a legtökéletesebb, legistenfélőbb nőt!

Az emberek ledöbbenve, álltak. A papok, rabbik szava elakadt. Ez nyilvánvaló csoda, jel Allahtól, hogy egy újszülött felnőttként beszéljen. Gondolkodtak, mit mondhatnának erre. Tudták, hogy ha most elismerik a gyermeket, mint profétát, ő lesz a vallási vezető, s akkor ők elveszítik a pozíciójukat. Ezért továbbra is kitarítottak amellet, hogy ez a gyermek törvénytelen. Tagadták a nyilvánvalót. Mariam közben visszavonult imahelyére.

Már ekkor elkezdték Eesát (Jézust) Allah fiának hívni, mert nem volt apja, s Allah általi csodával fogant meg.

*DE FIGYELJÜNK MEG, hogy az első mondat, amit az újszülött Eesa (Jézus, a.s.) mondott: ÉN ALLAH SZOLGÁJA VAGYOK! Pár ájjával később Allah megerősíti, hogy ez az igazság Jézussal kapcsolatban. Tehát ő nem Allah fia, s semmiképp sem Allah maga, mint ahogy arról a korai keresztények vitatkoztak. Azzal álltak elő, hogy Jézus Allah fia, meg azzal, hogy ő maga a Teremtő. Majd megfabrikálták a mai napig fennmaradó szentháromság misztériumát. Jézus emberi lény, próféta! Allah teremtette apa nélkül egy anyától, de attól ő még ember. Allahnak nincs szüksége arra, hogy fiakat, lányokat vagy feleséget vegyen maga mellé! Allah legnagyobb haragját vonja maga után, aki társat állít a Teremtő mellé! **A Koránban megtalálható Allah erre vonatkozó nyílt üzenete a keresztényekhez, zsidókhöz (öket takarja a Könyv Népe kifejezés):***

„**Öi Könyv Népe! Ne lépjétek túl a határokat a vallásokban, és ne mondjatok semmit Allahról, csak az igazat! A Messiás, Jézus, Mária fia csak küldött volt Allahtól, és az Ő Szava, amit Máriának adott, és a Tőle származó Lélek. Higgyetek hát Allahban és a Küldötteiben! És ne mondjátok azt, hogy „háromság.” Jobb nektek, ha felhagytok vele. Allah egyetlen isten. Dicsőségén felül állna az, hogy Neki fia lenne! Övé mindaz, ami az egekben van, és mindaz, ami a földön van. És elegendő Allah az ügyek Rendezőjeként.”**
(Korán 4:171)

Megjegyzés az idézethez: Jézus Allah Szava: mert azzal a szóval teremtette, hogy „Legyél”. Tőle származó Lélek: amit Allah teremtett meg, s ezt a lélek Allah engedelmével Gábiel angyal Máriába lehelt. Tehát Jézus apa nélkül a szokásos emberi fogantatás helyett Allah Szava által jött létre, és a lélek által, amit Allah küldött el Gábiellel!

Ádám apa és anyja nélkül lett teremtve, rá mégsem mondta soha senki, hogy Allah fia!!!

„Bizony, Jézus példája olyan Allah előtt, mint Ádámé. Őt porból teremtette, aztán azt mondta neki: „Legyél!” És ő lett.”
Az igazság Uradtól van, ne legyél hát a kételkedők között!” (Korán 3:59-60)

Az iszlámban (s pl. angolszász nyelvterületen is) az a szokás, hogy az embereket az apjuk által azonosítják. Pl. Suláiman, Dawud fia. (Suláiman ibn Dawud) Megfigyelhetjük, hogy Eesa ezzel ellentétben mindig úgy szerepel a Koránban, s hadiszokban, hogy Eesa, Mariám fia. Ez is bizonyítja, hogy apa nélkül született, csodálatos módon.

Eesa próféta (a.s.) születése, élete és halála is csodálatos módon ment végbe, ezért ő a legvitatottabb személy a három monoteista vallásban. A zsidók nem ismerik el prófétának, a keresztények isten fiaként, és a szentháromság részeként említik. A vitát Allah maga tisztázza. Eesa, azaz Jézus = próféta és küldött Allahtól! Az életét övező csodákkal Allah jelle kívánta őt és Mariámot tenni az emberek számára.

„És ő, aki őrizte a szemérmét, ezért belelehelünk a lelkünkbe, és őt és a fiát jelle tettük a teremtmények számára.” (Korán 21:91)

Betlehem - Jeruzsálem

Eesa (a.s.) édesanyja védelmében nőtt fel Betlehemben. Ő tanította, gondoskodott róla. Apa nélkül. Mariám (a.s.) tisztában volt fia végzetével. Nagyon elővigyázatos volt fiával kapcsolatban, tudta, mennyire féltékenyek az emberek, főleg Izrael Népe. Attól tartott fia megszületésétől fogva, hogy a rabbik ártani fognak gyermekének, ezért amennyire lehetett próbálta Eesát távol tartani a várostól, s az emberektől elszigetelten élni.

Allah bölcsességet, és tudást adott Eesának már fiatal korától, ugyanúgy, mint Yahya prófétának (a.s.). Az a pletyka kezdett el terjedni róla, hogy ez a gyermek, Eesa véget fog vetni Izrael Népe korrupságának (megvesztegethetőségének,

erkölcstelenségének), mert addig a vezetőik, s vallási vezetőik javarészt korruptak voltak. Elkezdtek ellene szervezkedni. Ezekről a gonoszságoktól próbálta őt megvédeni Mariam.

Amikor Eesa (a.s) már elérte a felnőttkort, s keze által csodák történtek, amelyek híre hamar szárnyra kapott, a városvezetők, főleg a vallási vezetők egyre féltékenyebbek lettek. Nem tudták elfogadni ami történt Mariammal, s ami történik fiával, Eesával. Ezért Mariam úgy döntött, hogy Jeruzsálembé költözzék. Itt, amikor Eesa elérte a 30 éves kort, Allah kinyilatkoztatta neki az Evangéliumot, a Bibliát.

A Biblia a Tóra és a korábbi próféták megerősítéseként lett leküldve Eesának. Ő maga pedig „Küldött Izrael Népéhez!” (Korán 3:49)

Csodatettek

Eesának nem csak tudást és bölcsességet adott Allah, de lehetővé tette, hogy keze nyomán csodák is történjenek. Abban az időben a zsidók magas szintjén álltak a gyógyításnak, gyógyszerek készítésének, ezért, Allah olyan csodatetteket hajtott végre Eesán keresztül, ami még az ő tudásukat is felülmúlja, hogy megbizonyosodhassanak róla, hogy tényleg Allah küldöttje.

Musa idejében az egyiptomiak a varázslásban jeleskedtek, ezért ott Musa varázslatokon keresztül bizonyította Allah nagyságát, kihívást jelentve a mágusoknak.

- Eesa (a.s.) legelső csodatette, hogy újszülött korában beszélt anyja karjában. Megvédte becsületét, kinyilatkoztatta, hogy ő Allah prófétája.
- Másik csoda volt, hogy Eesa agyagból formázott egy madarat, majd belefúj, s az életre kelt.
- Gyógyításai:
 - Visszaadta azoknak a látását, akik vakon születtek.
 - A leprásokat meggyógyította.
 - A holtakat életre keltette. Négy alkalommal is megtörtént ez a csoda.

A XXI. századi orvostudomány sem képes arra, hogy segítsen azokon, akik vakon születtek. Eesa Allah kegyelméből meggyógyította őket.

- Allah a Láthatatlan tudásából is adott Eesának. Meg tudta mondani, mi van az emberek házaiban, pedig sosem járt ott.

De minden csodatettét Allah nevében hajtotta végre. Ő magától nem lett volna rá képes. Ezt hangsúlyozza is Eesa.

„.... Bizony, eljöttem hozzátok jelekkel Uramtól – hogy csinálók nektek agyagból egy madárhoz hasonlót, aztán belelehelek, és madár lesz, Allah engedelmével. És meggyógyítom a vakokat és leprásokat, és életet adok a holtaknak, Allah engedelmével. És elmondom nektek, hogy mit esztek, és mit tároltok a házaitekben. Bizony, ebben jel van számotokra, ha hívők vagytok.”
(Korán 3:49)

Mindezek a csodák ellenére a zsidók nem hittek Eesában. Nem ismerték el profétának!!!

„És megerősítem azt, ami előttem volt a Tórából, és hogy megengedetté tegyek számotokra néhány dolgot, ami korábban tiltott volt nektek. És jellel jöttem hozzátok Uratoktól. Féljétek hát Allahot, és engedelmeskedjétek nekem.
Bizony, Allah az én Uram és a ti Uratok, szolgáljátok hát Őt! Ez az egyenes út.”
(Korán 3:50-51)

Ezzel az egyértelmű üzenettel jött Eesa Izrael Népéhez, s csodás jeleket mutatott nekik, hogy a népe higgyen neki, s kövesse őt Allah útján. De ahelyett, hogy követték volna őt, népe még irigyebb, még ellenségesebb lett. A vallási vezetők attól tartottak, hogy ha a nép Eesát fogja követni, akkor őket már nem fogják tisztelni. A megoldást abban látták, ha Eesa eltűnik, vagy ha az embereket ellene fordítják. Elkezdtek ellene

prédikálni, rosszindulatú pletykákat terjeszteni róla.

Eesa tanítványai

„De amikor Jézus megérezte a hitetlenségüket, azt mondta: „Kik lesznek az én segítők Allah ügyében?” A tanítványok azt mondták: „Mi vagyunk Allah ügyének segítők! Hiszünk Allahban, és tanúsítsd, hogy muszlimok vagyunk!”” (Korán 3:52)

Hiteles hadiszok szerint 12 tanítványa, támogatója volt Eesának. De Izrael Népeinek nyomására, az egyre terjengő rosszindulatú híresztelések hatására ők is elbizonytalanodtak, kissé kételkedni kezdtek, s valami bizonytságot szerettek volna látni, ezért egy csodát kértek Eesától. Ő azt mondta:

- Tán nem hisztek nekem? Féljétek Allahot!
- De igen, hiszünk, de elégedetté szeretnénk tenni a szívünket. S ha tanúi leszünk ennek a csodának, az még jobban megerősít bennünket a hitünkben, hogy kövessünk téged.

„Amikor a tanítványok azt mondták: „Jézus, Mária fia! Le tud nekünk küldeni az Úrad egy terített asztalt az égből?” Azt mondta: „Féljétek Allahot, ha hívők vagytok!

Azt mondták a tanítványok: „Enni akarunk róla, és elégedetté tenni a szívünket, és tudni, hogy biztosan az igazat mondtad, és azok között lenni, akik tanúk rá.”

Azt mondta Jézus, Mária fia: „Allah, Urunk! Küldj le nekünk egy terített asztalt az égből, hogy ünnep legyen nekünk, az elsőnek és az utolsóknak közöttünk, és jeként Őled. És gondoskodj rólunk! Őe vagy a legjobb Gondoskodó!”

Allah azt mondta: „Bizony, leküldöm azt nektek, és aki a hitetlenek közé tartozik ez után közületek, azt olyan büntetéssel büntetem meg,

amivel még senkit nem büntettem a teremtmények közül." (Korán 5:112-115)

Allah leküldte nekik a Mennyországból az étellel megrakott asztalt. Látták a saját szemükkel, ahogy az égből ereszkedik le az asztal. S ők ettek az ételből.

„Urunk! Hiszünk abban, amit leküldtél, és követjük a küldöttet, írd hát fel minket a tanúk közé.” (Korán 3:53)

Eesa tanításai

Eesa (Jézus, a.s.) tehát Izrael Népéhez lett leküldve prófétaként! Új kinyilatkoztatást kapott Allah-tól, az Evangéliumot, ami a Biblia Újtestamentumának első négy könyve. Ezzel megerősítette, ami a korábbi Szentírásban: a Tórában volt. S mivel az nagyon szigorú szabályokat tartalmazott, (láthattuk Musa (a.s.) fejezetéből, hogy Izrael Népének megátalkodottsága miatt), ezért az Evangélium némely szabályban könnyebbséget hozott.

„És a nyomukban elküldtük Jézust, Mária fiát, megerősítve, ami előtte volt a Tórából, és adtuk neki az Evangéliumot, vezetés és fény volt benne, megerősítve azt, ami előtte volt a Tórából, és vezetésként és figyelmeztetésként az istenfélőknek.” (Korán 5:46)

Amikor Eesa azt mondta, hogy azért jött, hogy megerősítse a Tórát, egyik tanítványa, Pál felállt, és azt mondta: nem kell azt követnünk, az nem vallásunk!

Ezért lényegében Pál az, akí a keresztény vallást megalapította a Szentíráson végzett újításokkal, változtatásokkal, nem pedig Jézus, hiszen ő a Tóra parancsolataihoz ragaszkodott.

Eesa beszél Muhammad próféta (s.a.w.) eljöveteléről is, akit a zsidók szintén nem ismertek el prófétaként.

„És amikor Jézus, (Mária fia azt mondta: „Izrael népe! Bizony, én Allah Küldötte vagyok hozzátok, megerősítem azt, ami előttem volt a Tórából, és jó híreket hozok egy Küldöttről, aki utánam fog jönni, akinek a neve Ahmed.” De amikor eljött hozzájuk nyilvánvaló bizonyítékokkal, azt mondták: „Éz nyilvánvaló varázslat!”” (Korán 61:6)

Rabbik terve Eesa eltávolítására

S híre ment ennek, hogy milyen csoda történt Eesa (a.s.) kérésére, s egyre több ember csatlakozott Eesához, s lett muszlim. Egyre több és több. Ez bizony nagy problémát jelentett a vallási vezetőknek, mert ők meg elvesztették az „ügyfeleiket.” Minél jobban hívta Eesa az embereket Allah vallására, annál többen csatlakoztak hozzá, hátat fordítva a vallási vezetőknek. Ezért ők tervet szőttek, cselet eszeltek ki. Egyetlen megoldást találtak a problémájukra, hogy eltöröljék a Föld színéről Eesát (Jézust).

A zsidók tervük megvalósítása érdekében elmentek a királyhoz. Akkor Jeruzsálem a Római Birodalomhoz tartozott, kihelyezett helyőrséggel, helytartóval. Herodes volt a király, de lényegében azt tette, amire a rómaiak utasították. Azt mondták a zsidók a királynak:

– Van egy férfi Betlehemből: Eesa (Jézus), aki azt állítja magáról, hogy ő lesz Jeruzsálem királya, s most gyűjti a támogatókat az emberek közül, hogy felállítsa a bázisát. Jobb lesz, ha mielőbb megszabadulsz tőle, mielőtt ő jön, és embereivel megfoszt a trónodtól!

„És cselet szőttek, és Allah is cselet szőtt. És Allah a legjobb azok közül, akik cselet szőnek.”
(Korán 3:54)

Allah informálta Eesát, hogy mi történik a háta mögött, s mire készülnek a zsidók. Mielőtt Allah felemelte magához Eesát, ő kijött a házából, a hajából csöpögött a víz, s így szólt a kint várakozó tanítványaihoz:

– Egyikötök meg fog tagadni engem kétszer, miután már hitt bennem. Melyikötök hajlandó úgy kinézni mint én? Melyikötök hajlandó az én külsőmbé bújni? Az együtt lesz velem a Mennyországban. - ezáltal jelezte, hogy aki vállalja, hogy úgy nézzen ki, mint ő, arra szenvedés vár, sok nehézségen kell átmennie.

– Én! - mondta közülük a legfiatalabb.

– Ülj le! - mondta a fiatal fiúnak, s ismét feltette a kérdését. – Melyikötök hajlandó elfogadni, hogy úgy nézzen ki mint én? Az velem egy szinten lesz a Mennyországban.

– Én! - mondta ugyanaz a fiatal fiú.

– Akkor te leszel. - válaszolta Eesa.

S a legfiatalabb tanítvány külseje hirtelen megváltozott, olyan lett, mint Eesa. S abban a pillanatban Allah az angyalokkal felemelte magához Eesát a Mennyországba. Ez a leghitelesebb forrású hadíszból (*ibn Abbas*) származó története annak, hogyan vette magához Allah Eesát anélkül, hogy keresztre feszítették volna.

Más feljegyzésekben olyan változatot is találhatunk, hogy aki elárulta Eesát, annak a külseje változott át Eesáéra, és végül ő lett keresztre feszítve. De a legmegbízhatóbb forrásból a fent leírt változat származik.

Ekkor Eesa házához értek a katonák, ahol a tanítványok is összegyűltek, s elfogták a fiút, aki úgy nézett ki most már, mint Eesa. A többi tanítvány elmenekült. A katonáknak azonban sikerült elfogni az egyiküket. S megkérdezték tőle, te is Eesa követője vagy? De ő, akárhányszor megkérdezték azt felelte, hogy nem a követője. Kétszer is megtagadta a prófétát, úgy, ahogy azt Eesa előre megmondta.

A katonák az elfogott fiút, a hasonmást keresztre feszítették, s ő hosszas szenvedés után meghalt.

„És emlékezz, mikor Allah azt mondta: „Jézus! Bizony, Magamhoz veszek téged, és felemellek téged Magamhoz, és megtisztítlak azoktól, akik hitetlenek, és azokat, akik téged követnek magasabb rendűvé teszem a hitetleneknél az Ítélet Napjáig. Aztán hozzám fogtok

visszatérni, és Én igazságot teszek köztetek abban, amiben különböztetek.” (Korán 3:55)

„... (a zsidók) azt mondták: „Bizony, megöltük a Messiást, Jézust, Mária fiát, Allah Küldöttét!” És nem ölték meg őt, és nem is feszítették meg, hanem csak úgy tüntetett fel nekik. Akik vitáznak vele kapcsolatban, azok kétségben vannak. Nincs biztos tudásuk, hanem csak feltételezéseket követnek. És bizonyos, hogy nem ölték meg őt.”

Nem! Allah felemelte őt (Jézust) Magához. És Allah Mindenható, Bölcs.” (Korán 4:157-158)

Ezután Eesa követői 3 csoportra oszlottak.

Az 1.csoport azt mondta: Eesa egyenlő Allahhal.

A 2.csoport azt mondta: Eesa Allah fia.

A 3.csoport azt mondta: Eesa Allah szolgája. S ők a muszlimok csoportja.

Az első két csoport, a hitetlenek csoportja a harmadik csoport, a hívők ellen harcolt. De Allah győzelmet adott nekik a hitetlenekkel szemben.

„**Gi**, akik hisztek! Legyetek Allah segítői, ahogy Jézus, Mária fia mondta a tanítványoknak: „Kik az én segítőim Allahnak?” A tanítványok azt mondták: „Mi vagyunk Allah segítői!” Aztán egy csoport Izrael népéből hitt, egy csoport pedig hitetlen lett. És mi megerősítettük azokat, akik hittek, az ellenségeik ellen, és ők lettek a győzedelmesek.” (Korán 61:14)

A tanítványok szétszéledtek a világban, terjesztve a hitet. Eesa (a.s.) vallása be volt tiltva közel 300 évig. Ekkor egy olyan császár került a Római Birodalom élére (I.Constantinus), aki elfogadta Eesa vallását...némi torzítással, változtatással. Ezt követően lehetett nyilvánosan követni a vallást. De az akkor már nem Eesa eredeti tanításait tartalmazta! Ez folytatódott egészen Muhammad próféta (s.a.w.) idejéig, s azon túl is mindaddig, amíg egy nap Eesa visszatér a Földre (ez lesz az

egyik jele az Ítélet Napjának közeledtének).

Eesa visszatérése, s a számonkérés

Eesa (Jézus) tehát nem lett keresztre feszítve, Allah felemelte őt a második Mennyországba. Ott van unokatestvérével, Yahyával (a.s.) együtt. Két angyalra támaszkodva száll majd alá. Damaszkuszban az Omajjád-Mecset keleti kapujánál fog Földet érni. Megküzd az Antikrisztussal, akinek neve: Dajjal (ejtsd: Dáddzsál), legyőzi őt. S Eesa maga fogja lerombolni az összes keresztet, leölni az összes sertést, s eltörölni a hitetlenekre kivetett adókat. 40 évig fog még a Földön élni a muszlimok igazságos vezetőjeként.

S a Túlvilágon Allah számon kéri Eesát:

„És mikor Allah azt mondta: „Jézus, Mária fia! Vajon azt mondtad-e az embereknek: „Vegyetek engem és az anyámat két istenként Allah mellél”? Azt mondta (Jézus): „Dicsőség Neked! Nem volt való nekem, hogy olyat mondjak, amire nem volt jogom. Ha ezt mondtam volna, akkor Te bizony tudtad volna! Te tudod, hogy mi van bennem, de én nem tudom, hogy mi van Benned. Bizony, Te, csak Te vagy a Láthatatlan Tudója!
Nem mondtam nekik mást, csak amit Te parancsoltál, hogy mondjak, hogy: „Szolgáljátok Allahot, az én Uramat és a ti Uratokat!” És tanú voltam felettük, amíg közöttük voltam, de amikor Magadhoz vettél engem, te voltál a Felvigyázó felettük, és Te vagy Tanú minden dolog felett.
Ha megbünteted őket, hát bizony a Te szolgálid ők, és ha megbocsátasz nekik, hát bizony Te vagy a Mindenható, a Bölcs.” (Korán 5:116-118)

Muhammad (s.a.w.)

Muhammed próféta (s.a.w.) volt az első és egyetlen olyan Küldött, aki nem csak saját népéhez, hanem az egész emberiséghez lett elküldve! Őt követően nem jött és nem jön el újabb próféta, ő zárta le a prófétaság sorát.

„Muhammed nem apja egyetlen férfinak sem közületek, hanem Allah Küldötte és a Próféták Pecsétje...” (Korán 33:40)

Esa próféta (Jézus) (a.s.) után 600 évig nem érkezett küldött az emberekhez. A korábban említett próféták mind Isaaq (a.s.), Ibrahim másodszülött fiának leszármazottai voltak. De mint láttuk, annyira bűnben megátalkodottak, s arrogánsak voltak, hogy még a prófétákat is megölték, ezért Allah berekesztette a sort, s nem vezette az embereket. Az utolsó prófétát Ismail (a.s.) leszármazottai közül választotta, édesapjának, Ibrahim prófétának (a.s.) fohásának megfelelően. Emlékeztetőül mit is kért Ibrahim, fia Ismail társaságában:

„Urunk! Támassz közülünk egy küldöttet, aki a Te ájaidat olvassa nekik, és megtaníttja nekik az Írást és a bölcsességet, és megtisztítja őket. Bizony, Te vagy a Mindenható, a Bölcs.”
(Korán 2:129)

A muszlimoknak nagyon fontos ismernie Allah Küldöttének (s.a.w.) életét, hogy azáltal jobban tiszteljék, szeressék. Muhammad (s.a.w.) szeretete az iszlám hit része: az nem éri el az igaz hit szintjét, aki nem szereti Muhammad prófétát (s.a.w.) és Allahot mindennél jobban!

Allah ezt mondja a Koránban:

„...Űa az apáitok, a fiaitok, a testvéreitek, a házastársaitok, a rokonaitok, a vagyontok, amit megszereztetek, a kereskedés, aminek a hanyatlásától féltetek, és a hajlékaitok,

amelyekben örömtöket lelitek, kedvesebbek nektek, mint Allah, a Küldötte és a küzdelem az Ő útján, akkor várjatok, míg Allah elhozza a parancsát. És Allah nem vezeti a bűnben megátalkodottakat." (Korán 9:24)

Muhammad próféta (s.a.w.) élete a tanúságtétel arra, hogy ő próféta volt. A legnagyobb csodája Muhammad prófétának (s.a.w.) a Korán, de azon túlmenően is sok csoda kapcsolódik hozzá. Pusztán életét tanulmányozva láthatjuk, hogy abban bizonyíték van a prófétaságára.

40 évig teljesen hétköznapi, erkölcsös életet élt, mindenféle prófétaságra utaló jel nélkül. Majd 40 éves korát követően hirtelen hatalmas változás következett be, amikor megkapta Allah-tól az első kinyilatkoztatást Jibril (a.s.) angyalon keresztül. Muhammad próféta (s.a.w.) írástudatlan volt – mint az emberek többsége akkoriban – , s Allah csodája által előállt a legnagyszerűbb szavakkal a Koránból, ami olyan csodálatos módon, versbe foglalva van, amelyet a legjobb költők sem tudtak leutánozni azóta sem. Hatalmas változás állt be az életében: politikai vezető, vallási vezető, katonai vezető, hatalmas család feje, tanító, s imám lett (lásd szómagyarázatok), s az is maradt 23 éven keresztül.

Mindarra, amit elért életében, s milyen tudással rendelkezett, nem lett volna képes isteni segítség nélkül, Allah kinyilatkoztatásain keresztül.

Muhammad próféta (s.a.w.) csodálatos élettörténete részletesen fennmaradt követőinek, társainak feljegyzései által. Vaskos könyvek állnak rendelkezésre életrajzáról (sajnos legtöbbjük nem magyar nyelven), valamint nagyon részletesen taglalja azt Imam Anwar Al-Awlaki: *The Life of Prophet Muhammad (s.a.w.)* című, angol nyelvű, 53 részes CD-sorozatában, ami közel 50 órányi hanganyagot tartalmaz. Interneten (YouTube) elérhető, s nagyon ajánlom az angolul értőknek.

Ehhez képest én itt korlátozott terjedelemben arra a nem egyszerű feladatra vállalkozom, hogy megpróbálom viszonylag tömören, ugyanakkor a fontos mozzanatokat érintve, bemutatni

életét. Viszont mindenkit buzdítok arra, hogy Allah Küldöttének (s.a.w.) részletes életrajzát is ismerje meg!

Muhammad (s.a.w.) születése és gyermekévei

Muhammad próféta (s.a.w.) az arabok közül a legnemesebb családból származik, név szerint a Quraish törzs egyik ágából a Haashim klánból. A Quraish volt az arab törzsek közül a legnemesebb: a legtisztább származású és a legmagasabb státuszú.

Amikor a próféta (s.a.w.) édesanyja, Aminah bint Wahhab (r.a.) terhes volt, s édesapja, Abdullah (Abdullah ibn Abdul Muttalib) épp úton volt As-Shamba, útközben meghalt Medina közelében.

Amikor Aminah terhes volt, álmában egy fényt látott magából kijönni, ami beragyogta As-Sham (Szíria) palotáit. Ezt úgy értelmezték később, hogy a próféta üzenetének fénye eléri az egész világot. A próféta (s.a.w.) különlegessége már megmutatkozott édesanyja hasában is. Aminah elmondása szerint terhessége alatt nem érzett semmi terhet, extra súlyt, vagy nehézséget. Születése is különleges volt: amikor megszületett a gyermek (s.a.w.), nem sírt fel, s az egész szoba megtelt fénnel.

Amint Muhammad (s.a.w.) megszületett i.sz.570-ben, édesanyja értesítette a jó hírről apósát, Abdul Muttalibet (*az Abdul Muttalib nevet=Muttalib szolgája az emberek ragasztották rá, azt gondolván róla gyermekkorában, hogy nagybátyja, Muttalib szolgája. Eredeti neve Shaybah, ejtsd: Shíba.*). *Abdul Muttalib Mekka nagy tiszteletben álló vezetője volt. Ő találta meg és ásta ki a betemetett Zam zam forrást is egy álma alapján.* Amikor meghallotta a hírt a gyermekszületésről, egyből felkereste őket. Ő nevezte el unokáját Muhammadnek, ami abban az időben ritka név volt. Elvitte az újszülöttet a Kábához, belépett, és hálát adott Allahnak eme nagyszerű áldásáért, amit rá és családjára küldött.

A városi arabok között hagyomány volt, hogy a gyermekeiket sivatagi arabokra, beduinokra bízzák. Ennek több előnye is volt a gyermekekre nézve: a kemény körülmények megedzik őket, a természet friss levegője egészségesebb mint a városé, s a

beduinok az arabok tisztább vérvonalát képviselték, így nyelvük is tökéletesebb arab, mint a Mekkaiaké, ahol a zarándoklatok és vásárok következtében mindenféle nemzet keveredett. Allah Küldöttét (s.a.w.) is a beduinokra akarták bízni. A sivatagban élő Sa'ad törzs nőtagjai Mekkába jöttek, hogy összegyűjtsék a gyermekeket, akikre vigyázni kell. Muhammadet (s.a.w.) azonban senki nem akarta magához venni, mert árva volt, s ha nincs apja, ki fog nekik fizetni a szolgálataikért? Egy nőnek nem jutott felnevelendő gyermek, a neve: Halima Sadiyah (r.a.), s üres kézzel ment vissza férjéhez, a város mellett felállított táborukhoz. Később úgy döntött, hogy mégis magához veszi az árvát, s másnap visszamegy érte. Akkor éjjel nem tudtak aludni, mert az öreg tevéjük nem tudott tejet adni, s az asszonynak sem volt teje, hogy a saját fiát megetesse, s a csecsemő egész éjjel sírt, nem hagyva őket aludni. Amint elhozta Muhammad (s.a.w.) prófétát, megindult az asszony teje, s a prófétának (s.a.w.) és a saját gyermekének is volt belőle elegendő. Mi több, a tevéjük is annyi tejet adott, hogy Halima férje azt mondta:

– Ó, Halima, egy áldott lelket hoztál hozzánk!

Amikor Mekkába jöttek a gyenge, öreg szamár, amin az asszony jött az egész csapatot lelassította, bosszantotta nehézkes haladásával, de visszafelé ez a szamár volt a leggyorsabb az egész csapatból. Barátai meg is kérdezték tőle:

– Ez ugyanaz az állat, amivel jöttél?

– Igen.

– Akkor itt valami történik Allah kegyelméből.

Halima elmondta, hogy Allah áldásának több alkalommal is tanúi voltak, pusztán Muhammad (s.a.w.) jelenléte miatt. Nagyon szerették a fiút, s 2 éves korában elmentek Aminához, hogy hadd tartsák őt meg. Hosszas gyözködés után, felhozva minden érvet, hogy veszélyes lenne a gyermeknek Mekkában, stb. az édesanyja beleegyezett.

Muhammad (s.a.w.) 2-4 éves kora körül, egy nap a fogadott fivéreivel játszott kint, amikor két fehér ruhába öltözött férfi jött le az égből. Ők a hátára fektették, földre szorították Muhammadet (s.a.w.), s felnyitották a hasát vagy mellkasát. *(egyes feljegyzések szerint a kulcsontjától a köldökéig)* A fiverei ijedten hazaszaladtak, s szüleiket hívták, hogy Muhammadat (s.a.w.) megölik. Majd

mindannyian Muhammadhoz (s.a.w.) rohantak, akit egyedül találtak ott, sápadtan.

– Mi történt? - kérdezték.

– Két férfi jött, és felnyitották a mellkasomat, és kivettek valamit belőle.

Az angyalok kivették Muhammad (s.a.w.) szívét, felvágták, s kivettek belőle egy fekete vérrögszerű dologot, amit elhajítottak. „Ez a Sátán része belőled” - mondta neki Jibríl (a.s.). Majd megmosták a szívét egy aranytálban, ami Zamzam vízzel volt tele, és visszahelyezték a mellkasába, s összevarrták azt. Az öltések helye egész életében látszódot a próféta (s.a.w.) mellkásán.

Halima ez után fogta Muhammed prófétát (s.a.w.) és visszasietett vele Mekkába az édesanyjához.

– Itt van a fiad, legyen veled, mi eleget tettünk a kötelességünknek.

– Hogyhogy visszahoztad őt? Eddig annyira ragaszkodtál hozzá, hogy meg akartad tartani! Mi történt?

Halima nem akarta elárulni, de a faggatás hatására elmondta mi történt. Aminah megnyugtatta, hogy nem a Sátán akart kárt tenni benne, azt Allah nem engedné: ő Allah védelme alatt áll, s biztosan nagyszerű jövője lesz. Ennek ellenére Halima nem vitte őt vissza magával, így Muhammed (s.a.w.) édesanyjával maradt. Majd 6 éves korában meghalt édesanyja is, ekkor nagyapja, Abdul Muttalib vette magához. De mire 8 éves lett, nagyapja is meghalt, s így ő apai nagybátyjához, Abu Talibhoz került.

Abu Talib kereskedő volt, mint az arabok többsége, s egyszer elvitte magával az útjára unokaöccsét (s.a.w.), aki ekkor 12 éves volt. Az út hónapokig tartott. Elértek egészen Basra-ig (Szíria). Ott találkoztak egy keresztény szerzetessel, a neve Bahira volt. Azt mondják, valahányszor Muhammad próféta (s.a.w.) utazott, egy felhő kísérte, árnyékot adva neki a Naptól. Ez is egy jel volt. Amikor ez a szerzetes ezt meglátta, kijött imahelyéről (amit csak a legszükségesebb esetben szokott elhagyni), s odament a prófétához (s.a.w.), nézte, tüzetesen megvizsgálta, majd így kiáltott:

– Kihez tartozik ez a gyerek?

Abu Talib odajött, s mondta, hogy hozzá tartozik.

– Milyen kapcsolatban vagy vele?

– Ő a fiam.

– Nem, tévedsz. Egy ilyen gyermeknek az apja nem él. - mondta a szerzetes.

Abu Talib megdöbbsent. Honnan tudja ez az ember, hogy az apja meghalt? Nem is ismer minket, mi sem hallottunk még róla soha. Hogy lehetséges ez? Ezért így szólt:

– Igen, igazad van, a nagybátyja vagyok.

– Na, most igazat mondtál. - szólt a szerzetes. Abu Talib ismét megdöbbsent. – Mi történt az édesapjával?

– Meghalt mielőtt a fia megszületett volna.

S Bahira elkezdett további kérdéseket feltenni neki. Még Muhammad prófétát (s.a.w.) is kérdezgette, hogy mi erről és arról a véleménye. Végül így szól Abu Talibhoz:

– Ide hallgass! Az unokaöcséd előtt nagyszerű jövő áll, ő próféta lesz. S te itt utazgatsz jobbra-balra az országban vele?! Ha zsidókkal találkoztok, akik ismerik őt (a jövendölést az újabb próféta eljövételéről), meg fogják ölni! Most azonnal vidd vissza őt a városodba!

Abu Talib teljesen elképedt a szerzetes szavaitól, talán meg is ijedt a prófétától, s egyből visszavitte őt Mekkába. Ettől a naptól fogva, még jobban vigyázott unokaöccsére.

Fiatál évek

Muhammad próféta (s.a.w.) első foglalkozása juhász volt: a mekkai emberek juhait őrizte. Ő mondta később, hogy Allah nem küldött le egyetlen prófétát sem, aki ne lett volna juhász.

Musa prófétánál (a.s.) említettük, hogy mi ennek az oka. A nyájra vigyázás felelősséggel jár, növeli az ember irgalmasságát, türelmét. Tapasztalatot ad a nyáj terelésében, összetartásában, megvédésében. Ez a tudás szükséges egy nép vezetésénél, külső és belső ellenségeivel szembeni megvédésénél is. Azért választott Allah bárányokat, s nem tevéket, vagy tehenekeket, mert a birkákkal nehezebb bánni, hajlamosabbak szétszéledni, elkóborolni.

A próféta (s.a.w.) juhász évei alatt történt a következő eset, amiben szintén Allah jelét láthatjuk. A barátai mind partikra szoktak járni. Ő még nem volt egyetlen ilyen partin sem, s meg akarta magának nézni, milyen is az. Megkérte a barátját, hogy vigyázzon az ő nyájára is, amíg ő éjszakára távol marad. El is ment Mekkába, a házhoz, ahol a parti volt. Ahogy meghallotta a zenét, Allah „fülön csapta”, s ő álomba merült. Mire felébredt, a partinak vége volt. Gondolta, nem baj, majd másnap elmegy egy másik partira. El is indult, odaért, újra meghallotta a zenét, Allah ismét fülön csapta, s ő elaludt. Mire felébredt, a bulinak vége lett. Ebből megértette, hogy ez Allah jelei közül való, s többet nem akart egyetlen partira sem menni.

Házassága Khadíjával

Muhammad (s.a.w.) szemérmes életviteléről volt ismert. A korban, amelyben a paráználkodás, házasságon kívüli kapcsolatok voltak a jellemzőek. Jó erkölcsű, megbízható, őszinte fiatalember hírében állt. 25 évesen a nemes, és gazdag özvegyasszony, Khadija bint Khuwaylid (ejtsd: Khadidza) (r.a.) megbízásából Szíriába utazott, hogy karavánját elkísérje, s kereskedelmi ügyeit intézze. S ekkor is tanúbizonyságát adta kivételes megbízhatóságáról, őszinteségéről. Amikor kivételesen magas haszonnal tért vissza a karavánnal Mekkába, Khadija szolgálója: Maysarah, aki szintén a karavánnal tartott, nem győzte dicsérni, magasztalni Muhammadet (s.a.w.) kivételes viselkedése miatt. Ez felkeltette Khadija (r.a.) érdeklődését a próféta (s.a.w.) iránt, s végül ő kérte meg, hogy házasodjanak össze. S a próféta (s.a.w.) beleegyezett. Khadija (r.a.) jó módú özvegy asszony volt, akit sok férfi nőül kért, de ő mindenkit visszautasított. 15 évvel volt idősebb Muhammed prófétánál (s.a.w.). A nagy korkülönbség ellenére mindketten a leggyengébb odaadással szerették egymást, ami bizonyította, hogy páratlanul boldog házasság volt. 25 évig éltek együtt. Az első 15 évben szokványos családi életet éltek. Gyermekeik születtek, Muhammad (s.a.w.) intézte Khadija üzleti ügyeit, jómódban éltek. A korra jellemző poligámia ellenére Muhammad (s.a.w.) nem vett el másik nőt feleségül. Khadija (r.a.) kivételes helyet foglalt el a szívében, melyet az asszony

halála után sem tudott senki átvenni.

6 gyermekük született, 2 fiú és 4 lány. A két fiú gyermek: Al-Qasim és Abdullah at-Tayib (at Tahir), akik mindketten még 2 éves koruk előtt meghaltak. Ez még a prófétaság kezdete előtt történt. Majd 4 lányuk született: Zaynab, Umm Kulthum, Ruqayyah és Fatima. Mindegyik lányuk férjhez ment, családot alapított, de gyermekeik közül csak Fatima élte túl a prófétát (s.a.w.), s két fiú unokával ajándékozva meg őt.

Khadija (r.a.) volt az, aki a prófétaságának kezdetétől Allah Küldötte (s.a.w.) mellé állt, minden lehetséges eszközzel támogatta. Ő volt az első hívő. Mellette állt, s hitt benne akkor, amikor mindenki más megtagadta, elárulta a prófétát (s.a.w.).

Khadija különleges személyiség volt. Egyszer, Muhammad (s.a.w.) prófétaságának idején, Jibril (a.s.) leszállt az égből, s mondta Muhammednek (s.a.w.):

– Khadija közeledik feléd, ételt hoz neked. Amikor ideér, mondd neki, hogy Allah „Békességgel” köszönti! S mondd neki, hogy én is „Békességgel” köszöntöm. S add át neki, hogy Allah palotát készített neki a Paradicsomban.

Kába újjáépítése

Amikor Muhammad próféta (s.a.w.) 35 éves volt (i. sz. 605), egy nagy árvíz volt Mekkában, ami a Kába nagy részét megrongálta. Elhatározták, hogy újjáépítik, de úgy építik újjá, hogy előbb teljesen lerombolják, s majd az alapoktól kezdve újra felépítik. Meg is egyeztek ebben. Igen ám, de ez egy szent hely. Ki fogja lerombolni? Senki nem mert hozzáfogni.

– Én nem nyúlok hozzá! Csináld te! - mondogatták egymásnak.

– Nem, nem, nem, te rombold le!

Mindenki túlságosan félt. Végül egy idősebb, bölcs, tiszteletben álló férfi közülük azt mondta:

– Majd én elkezdem a lerombolását! Allahra! Mi csak jót akarunk a Kábának!

Ő volt az első, aki elkezdte ütni, lebontani a köveket a Kábából. Később a többiekhez fordult, hogy segítsenek neki.

– Nem, nem, nem! Megvárjuk a holnapot! Ha felébredsz normálisan, egészségesen, akkor majd csatlakozunk hozzád!

Másnap reggel ugyanez a férfi (Al-Walid ibn Al-Mughirah Al-Makhzumi) jött a gyermekeivel lapátokkal felszerelve, s ekkor már mindenki csatlakozott hozzájuk. Lerombolták a falakat az épület alapjáig. S nekiláttak az újra felépítéséhez. De mivel ez egy szent hely, csak jogosan, tisztességesen szerzett pénzt használhattak a felépítésére. Uzorakamatból, prostitúcióból származó jövedelmet nem. Mindkettő széles körben elterjedt akkoriban az emberek között Mekkában. Amikor összeszámolták a pénzt, rájöttek, hogy az nem lesz elég arra, hogy eredeti állapotát állítsák helyre a Kábának. Ezért az oldalainak méretét lerövidítették, a nyugati ajtaját megszüntették, és valamennyivel megnövelték a Kába magasságát. Amikor elkészültek, azon kezdtek vitatkozni, hogy kié legyen a megtiszteltetés, hogy a Kába speciális részét, a Paradicsomból származó követ (Hajr Al-Aswad) a helyére tegye. Annyira összekülönböztek a kérdésen, hogy majdnem háború tört ki a törzsek között emiatt. Egy idősebb férfi azt mondta:

– Miért vitatkoztok ilyen dolgon? Miért nem jelöltök ki magatok közül egy bírót, s amilyen ítéletet ő hoz, azt kell elfogadnotok?

– Ki legyen a döntőbíró?

– Rendben, aki először bejön a Kába ajtaján, az lesz a bíró! - felelte az idős férfi.

Várták, ki jön be a Kábába. S mikor meglátták, hogy Muhammad (s.a.w.) közelít feléjük, mindannyian nagyon megörültek, izgatottak lettek. Tudták, hogy ő őszinte, igazságos és megbízható ember. Ha ő jön be az ajtón, akkor mindannyian elfogadják a döntését.

Muhammed (s.a.w.) úgy tett igazságot, hogy azt mondta nekik, hozzanak egy darab ruhaanyagot, tegyék rá a követ. Minden egyes törzs jelöljön ki maguk közül egy képviselőt, akik a ruhadarab egy-egy oldalát megfogják, s felemelik a követ, Muhammed (s.a.w.) pedig a helyére illeszti azt. Mindenki elégedett volt a döntéssel. Így hozott Muhammed (s.a.w.) békét és nyugalmat Quraysh népére, mielőtt megölték volna egymást

a vitájuk miatt.

Prófétaság kezdete

Ebben az időben az emberiségnek nagy szüksége volt vezetésre. Törvénytelenégeket elkövetve éltek. Széthúzás volt jellemző az emberekre. Vérontással járó testvérháborúk dúltak. Barbárságokat műveltek. Babonákat, rítusokat követtek sivatagi virtussal. Kimondhatatlan erkölcsi és szociális pusztulás volt jellemző a vidékre. Bálványokat imádtak, a Kábát és környékét telerakták szobraikkal. A más vidékeken élő bálványimádók is ide zarándokoltak, s a mekkai Quraish törzs ennek bevételeiből élt.

Aisha (r.a.), a próféta (s.a.w.) későbbi feleségének elbeszéléséből tudjuk, hogy: „Az első, jele a prófétaságának az volt, hogy az álmok, amiket Allah Küldötte (s.a.w.) látott, másnap pontosan ugyanúgy bekövetkeztek. Nem látott olyan álmot, ami ne vált volna valóra. Akkor az elvonulás kedvessé vált számára.”

Muhammad (s.a.w.) 38 éves volt, amikor azon kezdett gondolkodni, hogy az életnek más szempontjai is vannak, nem csak a világ, az élet, a pénz, a család, stb. Kell lennie valami másnak is ezeken felül, kell lennie valakinek, aki hatalmasabb az egész Földnél. S amit az emberek művelnek, hogy ember alkotta bálványok előtt borulnak le, annak semmi értelme. Töprengett, szemlélődött, s ehhez félrevonult. Szerette elszigetelni magát a várostól, emberektől, meditálni az élet dolgain, imádkozni. Ilyenkor Mekka észak-nyugati határában lévő hegyen a Hira barlangban töltötte az idejét, ahonnan látta a Kábát is. Néha a családja is vele tartott, de legtöbbször egyedül ment. Vett magához némi ételt, s napokat, éjszakákat töltött itt gondolkodva, s a Teremtőhöz imádkozva, még a prófétasága előtt.

Muhammad próféta 40 éves korában kapta az első kinyilatkoztatást a Teremtőtől. Ekkortól számítjuk prófétaságának kezdetét. (i.sz.610) Épp a barlangban volt félrevonultan a Ramadán hó második felében, amikor hirtelen megjelent előtte Jibril (Gábriel) angyal (a.s.), s annyit mondott:

– Olvass!

A próféta (s.a.w.) nagyon megijedt. Ki ez az idegen, hogy került oda, és mit akar tőle?

– Nem tudok olvasni. - felelte.

Ekkor az angyal odament hozzá, átölelte, és megszorította. Olyan erősen szorította, hogy azt gondolta, a bordái beletörnek. Amikor már nem bírta elviselni a szorítást, Jibril (a.s.) elengedte.

– Olvass!

– Nem tudok olvasni. - felelte ismét a Muhammed (s.a.w.)

Jibril (a.s.) újra erősen megszorította, annyira, hogy a próféta azt gondolta, belehal, majd elengedte, s azt mondta:

– Olvass!

– Nem tudok olvasni. - felelte ismét a Muhammed (s.a.w.)

Jibril (a.s.) ekkor harmadszorra is átölelte, és erősen megszorította. Amikor már nem bírta elviselni a szorítást Muhammad (s.a.w.), az angyal elengedte, s azt mondta:

„Olvass, Urad nevében, Aki teremtett!
Megtapadt rögből teremtette az embert.
Olvass! És Urad a Legkegyelmesebb,
Aki a toll által tanított,
megtanította az embernek, amit nem tudott.”
(Korán 96:1-5)

Fonetikusan így hangzik ez az ája:

Ikra, biszmi rabbikal-lazi khalaq',

khalaqal-inszana min alaq.

Ikra, wa rabbukal-Akram,

Allazi allama bil qalam.

Allama inszana má lam yalam.

Ekkor Muhammad (s.a.w.) elismételte a hallott áját, majd amikor Jibril (a.s.) megbizonyosodott róla, hogy már szívből tudja a szöveget, eltűnt, s Muhammed (s.a.w.) a félelemtől reszketve hazament Khadijához (r.a.), és azt mondta:

– Takarjatok be, takarjatok be!

És betakarták, amíg a félelme elmúlt.

– Muhammad (s.a.w.) mi történt? - aggódott Khadija (r.a).

– Valaki eljött hozzám. Azt sem tudom ki vagy mi volt! Lehetett egy dzsinn, vagy a Sátán, ami megpróbált megtámadni! Attól félek, hogy valami rossz fog velem történni!

– Nem, az nem lehet. Allah soha nem fog elhagyni téged igaz voltod miatt. Te mindig támogatód a rászorulókat, segíted a szegényeket, nagylelkű vagy a vendégeiddel. Allah megvéd téged mindentől, ne aggódj! Ami veled történt, az nem lehetett a Sátántól!

Khadija (r.a.) elhitte amit férje mondott, majd felajánlotta, hogy elviszi őt unokatestvéréhez, Waraqa ibn Nawfal-hoz. Ő felvette a keresztény vallást, tudott héberül, s ismerte a zsidók és a keresztények szentírását. Bölcs volt és nagyon öreg, aki korával elvesztette a látását. Amikor elmondta Muhammad (s.a.w.), hogy mi történt, Waraqa nagyon boldog és izgatott lett:

– Allahra, Allahra, te egy angyalról beszélsz! Ez ugyanaz az angyal, aki Musához (a.s.), Eesához (Jézushoz, a.s.) és a többi prófétához szokott eljönni! Bárcsak fiatal lennék akkor, mikor az embereid elüldöznek a földedről! Én támogatnálak téged.

Allah Küldötte (s.a.w.) nagyon megdöbben ez utóbbi kijelentésén.

– El fognak üldözni a földemről? Hogy történhet ez meg?

– Minden próféta, aki ilyen üzenettel érkezett a népéhez, mint te fogsz, el lett üldözve otthonából. Ellenségként kezelték őt az emberek.

Waraqah bölcs ember volt. Ismerte a történelmet, a szentírásokat, s a konfliktus természetét az igazságos a hazugság között. Tudta, hogy bár Muhammad prófétát (s.a.w.) imádta a népe, s a legnemesebb családhoz tartozott. Soha nem volt konfliktusa a közösségével, mégis ha az iszlámra hívja az embereket, ők ezt fogják tenni vele, s gyötrelmeken kell majd átmennie.

Waraqah pár nap múlva meghalt. Az első alkalom után egy ideig nem jött több isteni kinyilatkoztatás. Körülbelül 6 hónap telt el, s Muhammad (s.a.w.) már azt hitte, hogy a Teremtő elhagyta őt, miután kiválasztotta őt prófétának. Emiatt nagyon szomorú, levert volt.

Egy nap aztán ahogy Muhammad (s.a.w.) az utcán sétált, hirtelen egy hangot hallott az égből. Felnézett, s egy trónon ülve az ég és föld között meglátta ugyanazt az angyalt, aki a Hira barlangban meglátogatta. A próféta (s.a.w.) megijedt, hazasietett, és a takaróiba burkolódzott. Ekkor jött le az alábbi Korán részlet:

„Te, aki betakaródzol!
Kelj fel, és figyelmeztess!
És magasztald Uradat,
és tisztítsd meg a ruhádat
És kerüld a tisztátalanságot.” (Korán 74:1-5)

Ezt követően a kinyilatkoztatások rendszeresekké és gyakorivá váltak.

A Mekkában élők fő bevételi forrása a többistenhit körül forgott. A bálványok értékesítéséből, zarándokokból éltek. Nagy teher nehezedett tehát Muhammadre (s.a.w.). Hogyan vegye rá az embereket, hogy adják fel eddigi bűnös életvitelüket, mikor abból keresték meg a pénzüket?

A Korán

A Hira barlangban Jibrillel (a.s.) történt első, felkavaró találkozásukat követően Muhammad próféta (s.a.w.) képes volt tökéletesen megjegyezni az Allah üzenetét hozó Jibril (a.s.) szavait szóról szóra, amit aztán továbbadott az embereknek. Követői pedig lejegyezték azokat pálmalevéltre, kőre, vagy épp, ami a kinyilatkoztatás idején a kezük ügyében volt. Társai, követői is memorizálták a leküldött ájakat. Ezeket gyűjtötték később össze teljes egészében könyv formába, amit ma emberek milliói olvasnak arab nyelven. Ez a **Korán**.

A Korán 23 év alatt részletekben küldetett le. Egy-egy élethelyzetre, eseményre válaszul is érkeztek

kinyilatkoztatások, így az élet megannyi helyzetére található benne útmutatás.

Olyannyira, hogy egyes incidensek után a próféta (s.a.w.) követői aggódtak, hogy érkezik-e le valamilyen kinyilatkoztatás személy szerint róluk. Mint pl. Abu Lahab esetében, akit Allah név szerint említett, s később olvashatunk róla.

A Korán kizárólag Allah szavát tartalmazza! Ezt bizonyítják azok a tudományos tények, amelyek megtalálhatóak benne, a 7. században lejegyezve, holott némelyiket közülük csak a 19. vagy 20. században „fedezték fel.” További bizonyíték Istentől való eredetére, hogy a múltban élt emberek történeteit is ismerteti, és jövőre vonatkozó eseményeket is tartalmaz. A Korán a mai napig megmaradt eredeti formájában, Allah megvédte a hamisításoktól, ahogy erre Allah szavát adta. S ő

megtartja ígéreteit:

„A szó, amit adok, nem változik Nálam!”
(Korán 50:29)

A Korán egy emlékeztető és figyelmeztetés az egész világnak. Egy teljes-körü útmutatás, ami megmagyaráz mindent, amit szükséges. Mentés minden ellentmondástól, hibától és hazugságtól!

A kinyilatkoztatások

Allah Küldötte (s.a.w.) Isten üzeneteit kinyilatkoztatások útján kapta, melyeknek különböző formái voltak. Legtöbbször Jibril (a.s.) jött el hozzá emberalakban, s tanította meg neki Allah üzenetét. Máskor pedig az angyal olyan hanggal jött hozzá, ami harangszóhoz hasonlatos, s mire abbamaradt a hang, addigra az inspirációt megértette - az ilyen kinyilatkoztatás volt számára a legnehezebb, legmegterhelőbb.

A kinyilatkoztatásoknak fizikai jelei is voltak, komoly megterhelést jelentettek a prófétára (s.a.w.). Ilyenkor mintha mázsás súly nehezedett volna a testére, a leghidegebb időben is izzadságtól gyöngyözött a homloka. Ha éppen tevéjével útközben kapta a kinyilatkoztatást, az állat megállt, s térde ereszkedett, s bögött, mert nem bírta el a nagy súlyt. Aisha (r.a.), a próféta (s.a.w.) felesége azt mondta, hogy amikor Allah Küldötte (s.a.w.) az ölébe hajtott fejjel pihent, és épp akkor érkezett hozzá a kinyilatkoztatás, a próféta (s.a.w.) feje olyan nehézé vált, hogy azt hitte, összepréseli a combcsontját.

Titkos találkozók

Allah utasította Muhammedet (s.a.w.), hogy a kezdeti időkben tartsa titokban az iszlámot, s csak a közeli ismerőseinek, rokonainak beszéljen róla. Amikor megkapta a próféta (s.a.w.) a feladatot, hogy hívja az embereket az igaz hitre, azt kérdezte feleségétől, hogy vajon kiket hívjon a hitre, ő azt válaszolta: „Hívj engem, és én hinni fogok neked, s hiszem, hogy a Teremtő prófétája vagy.” A legelső személy, aki muszlim lett tehát, a felesége, Khadija (r.a.) volt. Ő a kezdetektől vagyónával

és minden lehetőségével támogatta a prófétát (s.a.w.). Később is kiállt mellette az ellenségeskedő emberekkel szemben. Másodikként csatlakozott hozzá a próféta (s.a.w.) unokatestvére, akit ő nevelt fel Khadijával: Ali (Abu Talib fia), majd fogadott fia, a felszabadított szolga: Zaid ibn Haarithah. A másik fontos személy, aki egyből elfogadta az iszlámra hívást, az Abu Bakr (r.a.) volt: a Quraish törzs vezetője, a próféta legjobb barátja, később apósa. *Belőle lett az első kalifa Muhammed (s.a.w.) halála után.* Majd további 5 előkelőség vette fel az iszlámot, s a számuk lassacskán egyre nőtt a közép- és alsó-osztálybeliek között is.

Három év alatt Muhammadnek sikerült kb. 30-40 embert maga köré gyűjtenie, akik muszlimok lettek.

A kezdeti időkben tehát csak titokban találkoztak Al-Arqam ibn Abi al-Arqam házában, aki maga is muszlim lett. A próféta (s.a.w.) itt a Korán verseit recitálta nekik, és a vallás szabályait, előírásait tanította, amelyek addig kinyilatkoztatásra kerültek Jibrilen (a.s.) keresztül.

Fontos hangsúlyozni, hogy az iszlám vallásban nincs kényszer! A próféta (s.a.w.) tehát nem hittérítő munkát végzett, s ez nem feladata egyetlen muszlimnak sem, hogy a többi embert „megtérítse”! Muhammad (s.a.w.) feladata (ugyanúgy, mint a korábbi próféták, és ugyanúgy mint a mai muszlimok feladata) csupán Allah üzenetének az átadása, az igaz hitre hívás! Az már a Teremtőn múlik, hogy ki lesz hívő és ki nem, hiszen ő az, aki megnyitja az emberek szívét az iszlámra.

A titkolózásuk és elővigyázatosságuk ellenére kiszivárgott a hír, s a Quraish törzs többi tagja is tudomást szerzett arról, hogy mi történik. Ekkor még csak gúnyolódtak a prófétán (s.a.w.) és követőin.

Nyílt prédikációk

A vallás titokban történő gyakorlása véget ért Allahnak azzal a kinyilatkoztatásával, hogy:

„Azt hirdesd, amire parancsot kaptál, és fordulj el a társítóktól!” (Korán 15:94)

– Figyelmeztess az embereket, figyelmeztess az ismerőseidet, az ismeretleneket, hogy egy Isten van, aki érdemes az imádatra, és akinek joga van őket büntetéssel sújtani!

Muhammad (s.a.w.) ezért felment a Safa-hegyre, s elkezdte kiabálni azt a szót: „Subaha,” amit kizárólag vészhelyzet esetén használtak. Amikor az emberek meghallották, mindenki elkezdett a hang irányába rohanni. Aki nem volt képes odamenni, az küldött valakit, hogy szaladjon, és jöjjön vissza jelentve neki, hogy mi történt. Mikor mindenki összegyűlt Allah Küldötte (s.a.w.) megkérdezte tőlük:

– Ha azt mondom nektek, hogy a hegy mögött van egy ellenséges hadsereg, akik lesben állnak, hogy megtámadjanak, hinnétek nekem?

– Sohasem hallottunk téged hazudni. - válaszolták.

– Azért vagyok itt, hogy figyelmeztesselek benneteket. Allah küldött, hogy figyelmeztesselek benneteket, hogy hatalmas büntetés fog sújtani titeket, ha nem hisztek!

Hívta őket, az egyistenhitre, kérte, hogy hagyjanak fel a bálványimádatokkal. S beszélt nekik a Paradicsomról, és figyelmeztette őket a Pokol büntetésére.

– Hogy veszne el a kezéd! Ezért hívtál össze minket? Ezzel rabolod a drága időmet? Ezalatt az értékes percek alatt, míg hallgattalak, pénzt kereshettem volna! - mondta, s átkozta Abu Lahab a prófétát (s.a.w.).

Sok ember ugyanígy vélekedett, nem hallgattak rá:

– Ne vesztegesd az időnket azzal, hogy ilyen vallási dolgokról prédikálsz nekünk!

Erre az esetre válaszul küldte le Allah a következő üzenetet, ami a Korán egyik fejezete, Abu Lahab címmel.

„Allah a Kegyelmes, az Irgalmas nevében.
Vesszen el Abu Lahab keze, s vesszen el ő maga is!
Nem fog neki használni a vagyona és a gyermekei!
A lángoló Tűzben fog égni,
és a felesége is, a tűzifa-hordó.

A nyakában pálmároszból készült kötél lesz."
(Korán 111)

Amikor Abu Lahab és a felesége, Jameela fülébe jutott, mit mondott róluk a próféta (s.a.w.), a nő mint egy fúria, feldühödve ment, hogy megmondja neki a magáét. Nem találta sehoh, csak Abu Bakr-t, ezért azt mondta neki:

– Hol a barátod? Hol a barátod? Hallottad mit mondott? Hallottad mit mondott az Ura rólam és a férjemről? Istenemre mondom, ha meglátom, nem tudom mit csinállok veled!

Abu Bakr el volt képedve. Nem látja a prófétát (s.a.w.)? Hiszen itt áll mellettem! Miután elment az asszony Allah Küldötte (s.a.w.) azt mondta: Allah vakká tette irántam, így rejtett el engem előle. A próféta (s.a.w.) annyira közel állt Abu Lahabhoz az iszlám előtt, hogy két lányát is (nevük: Ruqayyah és Umm Kulthum) hozzáadta a fiaihoz: Utbah-hoz és Utaybah-hoz. Amikor Muhammed (s.a.w.) elkezdte az embereket az iszlámra hívni, Abu Lahab megparancsolta a fiainak, hogy váljanak el, és legyenek erőszakosak a prófétával (s.a.w.) és családjával.

Az emberek nagy része elfordult Muhammadtól (s.a.w.). Sértésnek vették, ahogy a próféta (s.a.w.) beszélt az isteneikről, a bálványaikról, ezért ellenségesen viselkedtek vele és a követőivel. Ő azonban nem adta fel küldetését, s folytatta az emberek igaz hitre hívását. Az ellenséges Quraish törzs tagjai egyfolytában gúnyolták, az alább részletezett atrocitásokat követték el ellene, s üldözték bárhova ment. Élete többször is veszélybe került miattuk. Egy ilyen alkalommal védte meg, s állt a próféta (s.a.w.) mellé azzal, hogy felvette az iszlámot, a város legbátrabb embereként ismert Hamza: Abu Muttalib legfiatalabb fia. Ő rettenthetetlen harcos, nagylelkű és igaz ember volt, aki az iszlám ügyéért folytatott harcai közben mutatott hősiességével kivívta magának az „Allah Oroszlánja” címet.

Mérföldkőnek számított amikor később, i.sz. 616-ban Umar bin Khattab csatlakozott a muszlimokhoz, aki az iszlám legnagyobb ellenfele volt a

kezdési időkből.

Umar épp felkerekedett, hogy megölje a prófétát (s.a.w.), amikor útközben megtudta, hogy a saját lánytestvére a férjével együtt muszlim lett, ezért először dühödten hozzájuk ment, hogy kiderítse igaz-e a hír. Umar akkora pofont adott a testvérenek, hogy kiserkent a lány vére. Ez megállította Umart a következő pofon kiosztása előtt. S Allah közbenjárásával megváltozott a véleménye, s ő is felvette az iszlám vallást. Umar (r.a.) igazságosságáról volt ismert. Abu Bakr halálát követően ő lett a (második) kalifa. Az ő kalifátusa idején érte el a muszlim birodalom a maximumát. A Kelet-Római Birodalomig elért, meghódítva a Perzsa Birodalmat is.

Atrocitások a prófétával (s.a.w.) szemben

1. Jameela (Abu Lahab felesége) és férje tüskéket és mindenféle szemetet, például levágott jószágok beleit szokott a próféta (s.a.w.) küszöbére tenni. Sértő hangokat szoktak kiadni, mikor a próféta (s.a.w.) vagy családtagjai hazamentek vagy épp elmentek otthonról. S Allah Küldötte (s.a.w.) meg volt döbbenve a cselekedeteiken. Egy nap aztán így szólt:
– Ó, ti Quraish népe! Milyen szomszédok vagytok ti? Így bántok a szomszédaitokkal?
2. Abu Jahl (ejtsd: Dzsáhál), egy nap odament a Quraish törzs vezetőihez, akiknek szokása volt a Kába mellett ülni. Azt mondta nekik:
– Ti megengeditek Muhammadnek (s.a.w.), hogy az arcát a porba dörgölje? - ilyen gonosz módon írta le a próféta (s.a.w.) ima közbeni leborulását. - Ha meglátom, hogy azt csinálja, én rátaposok a nyakára, s én magam dörgölöm az arcát a földre!
Muhammad (s.a.w.) épp a Kába előtt imádkozott, s leborult. Abu Jahl és barátai látták, ezért Abu Jahl felállt, s odament, hogy beváltsa fenyegetését. Odasétált Muhammad prófétához (s.a.w.), aki épp a földre volt borulva. A többiek azt látták, hogy hirtelen Abu Jahl hanyatt esett, s felemelte a kezét, mint aki próbálja a

rásújtó veszélyt elhárítani. Abu Jahl visszament a többiekhez, ők kérdezték:

– Mi történt veled? Mi bajod volt?

– Hogy értitek, hogy mit történt? Hát nem láttátok, hogy mi történt?

– Nem, nem láttuk. Nem volt ott semmi. Csak azt láttuk, hogy hanyatt esel, és magad elé emeled a kezed.

– Egy árok volt előttem és tűz és szárnyak és rémület.

Allah Küldötte (s.a.w.) ezzel kapcsolatban azt mondta, hogy ők az angyalok voltak, s ha még egy kicsit közelebb jött volna hozzá Abu Jahl, darabokra tépték volna őt.

3. Másik incidens volt, amikor Abu Jahl ismét a vezetők és a körjük csoportosulókhoz ment a Kábához, s mondta nekik, hogy ez és ez a személy levágott egy tevét. Kérdezte tőlük, ki lesz az, aki elhozza a levágott állat belsőségeit, s ima közben a prófétára (s.a.w.) dobja. A leggonoszabb közülük: Uqbah bin Abi Mu'it vállalkozott a feladatra. Elment, fogta a teve gyomrát, és beleit, elhozta a Kábához, megvárta, míg a próféta (s.a.w.) a földre borul, s rádobta a hátára. Muhammad próféta (s.a.w.) folytatta az imádkozást, mintha mi sem történt volna. Lánya, Fatima (r.a.) látta, milyen megaláztatás történt az apjával, gyorsan odarohant, s ő kezdte el leszedni a koszt apja válláról. Miután Allah Küldötte (s.a.w.) befejezte az imádkozást, a Quraish törzs előtt hangosan a következő fohászt mondta:

– Ó, Allah! Büntesd meg Abu Jahlt, és Utbah bin Rabi'ah-t, és Saybah bin Rabi'ah-t, Al Walid bin Utbah-t, Ummayah bin Khalaf-ot, és Uqbah bin Abu Mu'it-ot!

4. Egy nap Uqbah bin Abu Mu'it odajött a Kábánál Muhammad prófétához (s.a.w.). Megragadta a ruháját, körbetekerte a próféta nyaka körül, s megpróbálta megfojtani. Míg Abu Bakr odalépett, félrelökte Uqbah bin Abu Mu'itot és azt mondta neki:

– Meg akarsz ölni egy embert pusztán azért, mert azt mondja, hogy: „Az én Uram Allah?!”

5. Mindezek a gonoszságok ellenére egy nap Uqbah bin

Abu Mu'it beleegyezett abba, hogy leüljön Muhammad prófétával (s.a.w.) beszélgetni. A próféta (s.a.w.) annak ellenére, hogy ez a férfi bántalmazta, megalázta, mégis megpróbálta őt Allah útjára vezetni, hiszen ez a küldött dolga. Amikor a férfi legjobb barátja, Ubay ibn Khalaf meghallotta ezt, azt mondta neki:

– Nem vagy többé a barátom! Nem vagy többé a barátom, amíg nem mész oda, és köpöd szemközt Muhammedet (s.a.w.)!

Ezért Uqbah bin Abu Mu'it odasétált a prófétához (s.a.w.), arcon köpte, és tovább állt.

6. A Quraish törzs vezetői féltették a zarándokokból befolyó bevételeiket, akik egész évben érkeztek a Kábához. Ezért mindenkit, aki Mekka közelébe ért, már a városon kívül figyelmeztettek Muhammadre (s.a.w.), hogy ő jövendőmondó, hogy ő hazug, hogy ő mágus, hogy ő gúnyt űz az emberekből, hogy ő bolond, vagy hogy megszállta az ördög. Mindenfélét kitaláltak, csak hogy az emberek ne hallgassanak rá. El is érték a céljukat, mert annyira rossz hírért keltették, hogy nem is akarták meghallgatni a városba érkezők.

Mielőtt a fő zarándoklat hava elkezdődött volna, a Quraish törzs vezetői összeültek, hogy egyeztessék az álláspontjukat a prófétáról (s.a.w.), hogy ne mondjanak ellent egymásnak, s mindenki ugyanazt állítsa Muhamadról (s.a.w.) Bármit javasolt az egyikük, a másik megcágolta, hogy Muhammad (s.a.w.) nem úgy viselkedik, mint pl. a jós, a varázsló, az ördögtől megszállott, bolond, költő, stb. Hosszasan tanakodtak, vitatkoztak, hogy mit mondjanak akkor róla. Aztán egyikük így szólt:

– Istenemre! Valami ragyogás van abban, amit Muhammad (s.a.w.) beszél! Lényegében ő olyan, mint a pálmafa, amelynek ágai sok gyümölcsöt hoznak. Ezért ehhez a legközelebb az áll, ha azt mondjuk, hogy ő varázsló, aki az emberek és vallásuk közé áll.

Muszlímok üldöztetése

A hitetlenek nem csak Allah Küldöttét (s.a.w.) zaklatták. A nyílt prédikációk idejétől kezdve mindenkit ellenségként kezeltek, akik felvették az iszlám vallást. Féltették saját anyagi érdekeiket, s a Kába őrzőiként kivívott presztizsüket. A Kábáét, amit ők (ősapáik) a bálványimádat központjává tettek.

Kidolgoztak egy rendszert a muszlimok üldöztetésére. Elhatározták, hogy minden családnak részt kell vállalnia az új hit csírájában való elfojtásában. Ezért minden háztartás megkínozta a saját tagjai, illetve a hozzátartozóik vagy szolgáik közül azokat, akiket kapcsolatba lehetett hozni az új vallással. Az iszlám hitet felvevők különböző típusú kínzásoknak voltak kitéve. Volt akit börtönbe zártak, éhezettek majd megkorbácsolták. A Ramada-hegy könyörtelen kínzások helyszínévé vált.

A prófétához (s.a.w.) csatlakozó embereket sokszor addig kínozták, míg meg nem haltak. Ezek az esetek nagyon megrázták a prófétát (s.a.w.), mert minden egyes társával nagyon törődött. Néhány példa arra, hogy mit kellett kiállniuk a muszlimoknak:

1. Egyes hívőket fémlemezbe csavartak, s kitétték a Napra, hogy megégjenek.
- Allah Küldöttének (s.a.w.) társai közül a legerősebb, aki ellenállt a kínzásoknak, az Bilal bin Rabah, a felszabadított rabszolga volt. Minél jobban kínozták, annál hangosabban mondta, hogy „Allah az egyetlen, Allah az egyetlen!” Mikor később a társai megkérdezték, hogy miért választotta ezt a szlogent, azt felelte azért, mert látta a hitetleneken, hogy ez dühíti őket a legjobban.
 - Abu Jahl könyörtelen kínzásának áldozata lett egy muszlim nő, Sumayyah, akinek intim testrészebe szúrt egy lándzsát a férfi, s ő ebbe behalt.
 - Másik muszlim, Khabbab ibn Al-Aratt is súlyos kínzáson esett át. Neki fekete lyukak keletkeztek a hátán. Így mesélte el az esetet:

– Amikor Mekkában voltam, a Quraish törzs tagjai köveket izzítottak fel a tűzben, s azokat a sivatag homokjára dobták, engem pedig rálöktek a kövekre. Hallottam, ahogy a húsom ég, s istereg a köveken s éreztem a sülő zsírom szagát!

➤ Egy nap aztán Khabbab odament Allah Küldöttéhez (s.a.w.), aki épp a Kábának támaszkodva ült, s azt kérdezte tőle:

– Ó, Allah Küldötte (s.a.w.), miért nem fohászkodsz értünk? Miért nem kéred, hogy Allah győzelemre vigye ügyünket?

A próféta (s.a.w.) arca vörös lett a dühtől és így válaszolt:

– Egy hívőt, azok közül, akik előttünk éltek vasfésűvel fésültek, ami leválasztja a húst és az idegeket a csontjukról, mégsem hagyta el a hitét! Egy másikuk fejére fűrész tettek, s két félbe vágták a fejét, mégsem adta fel a hitét!

18

– Allahra mondom! Allah győzelemre viszi a vallását! Legyél türelmes! Még akkor is, ha sok mindenen keresztül kell menned, légy türelmes! Soha ne add fel!

Minden megaláztatást, üldöztetést, atrocitást agresszió nélkül túrtak a muszlimok, mert Allah türelemre utasította őket. Ez nagyon nagy erőfeszítést igényelt tőlük, hiszen az akkori időkben élő arabok lobbanékony természetükről voltak ismertek. A törzsi életre jellemző volt, hogy ha sérelem érte a törzs egy tagját, korábban azt azonnal megbosszulták, megtorolták. Most viszont mindent türelmesen kellett tűrniük.

A próféta (s.a.w.) tovább prédikált az araboknak a legszelídebb és legésszerűbb módon. Arra hívta az embereket, akik teljesen hozzászoktak a gonoszsághoz, bűnhöz és rossz cselekedetekhez, hogy hagyjanak fel az utálatosságaikkal. Égető szavakkal - melyek felizgatták hallgatóinak szívét - figyelmeztette őket Allah büntetésére, amit Ad és Thamud népére küldött le, akik makacsul nem engedelmkedtek az Allah által hozzájuk küldött prófétáknak. Javasolta nekik, hogy hallgassanak a figyelmeztetésére, mielőtt egy hasonló pusztítás sújt le rájuk. Felhívta figyelmüket Allah megannyi jelére, ami

körülveszi őket: a nappal fényességére, a pihenést biztosító éjszakára, a lámpásokként világító csillagokra, az áldásként leküldött esőre, stb. Beszélt nekik a Számvetés Napjáról, amikor az emberek evilági cselekedetei mérlegre kerülnek a Végső Ítélet előtt, amikor az élve eltemetett gyermekek meg lesznek kérdezve, hogy milyen bünt követtek el, amiért kivégezték őket.

Az arabok lánycsecsemőiket élve eltemették a sívatag homokjába, mert létüket plusz teherként érezték, akik nem válnak a hasznukra, csak egy éhes szájjal többet jelentenek.

A törzsi vezetők ajánlata

A hitetlenek látták, hogy a kínzásokkal nem érik el a céljukat: senki nem hagyja el az iszlám hitet, ezért mást találtak ki. A Quraish törzs vezetői, mikor a Kábánál találkoztak, elhatározták, hogy elküldetnek Muhammadért (s.a.w.), hogy minden eshetőséget megbeszéljenek vele. Ő sietett a Kábához, abban reménykedett, hogy talán a vezetők meggondolták magukat, és felveszik az iszlám vallást. Amikor odaért, így szóltak hozzá:

– Ó, Muhammad! Azért küldtünk érted, hogy megegyezzünk veled.

Ilyen szép kijelentéssel kezdték mondandójukat, s Allah Küldöttének (s.a.w.) az volt a benyomása, hogy végül meglágyult a szíve iránta. Majd így folytatták.

– Istenre esküszünk, hogy nem volt még egyetlen arab férfi sem, aki ennyi bajt hozott az embereire, mint te! Meggyaláztad az őseinket! Kritizáltad a vallásunkat! Nevetségessé tetted az értékeinket! Megátkoztad az isteneinket! Megosztottad a közösségünket! Minden lehetséges kellemetlen dolgot műveltél, hogy rést üss köztünk és közted!

– Ó, Muhammad (s.a.w.), ha azért állsz elő ezekkel az üzenetekkel, mert pénzre van szükséged, annyi pénzt gyűjtünk össze neked, hogy te leszel a leggazdagabb közülünk!

– Ó, Muhammad (s.a.w.), ha azért jössz a vallási dolgokkal,

mert hatalomra vágysz, kinevezünk királyunknak magunk fölé!

– Ó, Muhammad (s.a.w.), ha azért tárod elének ezt a vallási dolgot, mert nőkre vágysz, kiválasztjuk neked a Quraish törzsből a 10 legjobb nőt, és mindet megházasítjuk veled!

– Ó, Muhammad (s.a.w.), ha azért tárod elének ezt az üzenetet, mert dzsinnek, démonok szálltak meg, akkor mi minden szükséges pénzt arra költünk, hogy meggyógyíttassunk, még ha az minden vagyónunkat kimeríti is!

– Mondd el nekünk, mit akarsz!

Allah Küldöttje (s.a.w.) így válaszolt:

– Mindaz, amit mondtatok, az nem vonatkozik rám! Nem azért hoztam el hozzátok az üzenetemet, hogy a pénzeteket megszerezsem, megtiszteltetést vagy felségjogot vívjak ki magamnak! Isten küldött engem hozzátok mint prófétát. Ő kinyilatkoztatta nekem az üzenetet, s utasított arra, hogy jöjjenek el hozzátok jó hír hozójaként és figyelmeztetőként. Én átadtam nektek Uram üzenetét, és tanácsot adtam nektek. Ha elfogadjátok azt, amit mondtam, akkor az jót hoz nektek a Földön és a Túlvilágon egyaránt. Ha elutasítjátok, akkor várom az Isten döntését, amíg dönt köztetek és köztem.

– Rendben van, ha minden ajánlatunkat visszautasítod... Te is tudod, Muhammad (s.a.w.), milyen keskeny a földünk, és milyen szegények vagyunk, és milyen nehéz az életünk. Mi lenne, ha odamennél Uradhoz, aki küldött téged, és mondanád neki, hogy tolja odébb ezeket a hegyeket! És aztán miért nem kéred tőle, hogy hozzon létre egy folyót, ami Mekkában folyik? Mint a folyók Szíriában vagy Irakban. Olyan folyókat akarunk, mint más népeknek van! És azt is akarjuk, hogy mondd meg Uradnak, hogy hozza vissza az életbe néhány ősunket, és azt akarjuk tőled, hogy támaszd fel Qusai bin Kilabot! Mert ő igazmondó shejk volt, s meg akarjuk tőle kérdezni, hogy amit beszélsz az igaz-e vagy nem! És ha ezeket megteszed, és az ősapáink is egyetértenek azzal, amit mondasz, akkor követni fogunk téged!

– Ez nem az, amiért én elküldettem! - válaszolt Muhammad próféta (s.a.w.). – Én csak azt továbbítottam Allahtól nektek, amit Uram küldött velem. Arról tájékoztattalak benneteket,

amivel elküldtettem, hogy továbbítsam nektek! Ha elfogadjátok azt, az a ti jó szerencsétek a Földön és a Túlvilágon. Ha visszautasítjátok, akkor türelmesen kell várnom Allah rendeletére, és arra, hogy döntsön köztem és köztetek.

– Nos, mi lenne akkor, ha azt kérnéd az Uradtól, hogy küldjön le egy angyalt, aki tanuskodik az igazad melletted! - folytatták. – És azt is akarjuk, hogy kérd meg Uradat, hogy adjon nekünk palotákat, kerteket, kincseket aranyból, ezüstből! És miért nem kéred, hogy teljesítse az igényeidet?! Mert azt látjuk, hogy ugyanúgy keresed a megélhetésedet, mint mi: üzleteket kötsz. Ha annyira közel vagy az Istenedhez, akkor miért nem kéred, hogy adjon neked némi vagyont? Abból tudnánk, hogy milyen értékes vagy a szemében, ha azt állítod, hogy a küldöttje vagy!

– Nem fogom ezeket megtenni. Nem vagyok olyan, aki ilyesmiket kér Urától! Ez nem az, amiért én elküldtettem hozzátok! Isten azért küldött engem, hogy bejelentéseket tegyek és figyelmeztessek! Ha elfogadjátok azt, az a ti jó szerencsétek a Földön és a Túlvilágon. Ha visszautasítjátok, akkor türelmesnek kell lennem, s Allahra hagynom az ügyet, amíg ő dönt köztem és köztetek.

– Nos, rendben. Akkor kérd meg Uradat, hogy küldje le ránk a büntetést, amit ígérgetsz nekünk! Gyerünk, hadd szakadjon ránk éppen most az ég! Mutasd meg, ha képes vagy rá!

– Az Allahon múlik. Ha akarja, megteszi azt veletek!

– Ó, Muhammad (s.a.w.)! Nem tudta az Urad a kérdéseket, amiket fel szándékoztunk tenni neked? Hogy lehet, hogy nem segít neked válaszolni rájuk? Tudjuk, ki tanítja mindezeket neked! A te Koránodat egy ember tanítja neked Yamamahban, a neve Kegyelmes. (*Yamamah Szauíd-Arábia középső részén lévő Najr-fennsíkon található terület.*) S mi soha nem fogunk egy embernek hinni, akinek a neve: Kegyelmes! Ez mind egytől egyig kitalált hazugság! Ez a Yamamahban lévő Kegyelme gyártotta őket!

A próféta minden kinyilatkoztatást úgy kezdett, hogy „Allah, a Kegyelmes és Irgalmas nevében.” A Kegyes Korán minden szúrája (fejezete) is így kezdődik.

– Mi az angyalokhoz imádkozunk, akik Isten lányai! - mondta az egyikük. – Amit állítasz, az mind gúnyolódás és sértés! - s magára hagyták a prófétát (s.a.w.).

Majd egyikük visszajött hozzá (egyesekek szerint Abdullah ibn Umayyah), s így szólt:

– Ó, Muhammad, az embereid a legjobb ajánlatokat tették neked, s te mindegyiket visszautasítottad! Majd kérték, hogy mutass nekik valami csodatettet, s azt is visszautasítottad! Kérték tőled, hogy hozz le rájuk büntetést, azt se tetted! Mondok neked valamit, addig nem fogok hinni benned, amíg nem hozol egy akkora létrát, ami a földről felér a Mennyszigetig. Azon felmászol, míg én nézlek, fel egészen Istenig, Allahig. Ott megkéred, hogy írjon neked egy levelet, amiben kijelenti, hogy te vagy a prófétája, s írja azt alá! S azt akarjuk, hogy azt a dokumentumot 4 angyal hozza le, akik tanúsítják, hogy te egy küldött vagy Allahtól! És tudod mit, még ha meg is tennéd ezeket, én nem hiszem, hogy hinnék benned! Ha a többiek látnák mindezeket a jeleket, akkor sem hinnék benned!

Allah Küldötte (s.a.w.) hazament. Sajnálta, hogy nem sikerült elérnie azt, amit várt az embereitől. Csupa pozitív indítással ment a találkozóra, hogy hátha megváltozott a vezetők véleménye, s aztán ilyen kegyetlen módon kigúnyolták!

Ezt követően a törzsi vezetők elmentek Abu Talibhoz, s mondták neki, hogy:

– Az unokaöccséd bomlasztja a közösséget, megzavar minket a találkozóinkon! Mondd neki, hogy tartsa magát távol tőlünk!

– Menj és hívd ide nekem Muhammedet (s.a.w.)! - utasította Abu Talib a fiát, Aqeel-t.

A próféta (s.a.w.) elment nagybátyjához, aki a következőket mondta neki:

– Ó, unokaöcsém! A törzsed eljött hozzám, s a feléjük tanúsított viselkedésedről panaszkodtak nekem. Miért nem hagysz fel azzal, amiben hiszel, s hagysz minket békében élni?

– Ó, nagybátyám! Allahra mondom, hogy ha a Napot a jobb kezembe adnák, s a Holdat a balba, hogy elforduljak

küldetésemtől, akkor sem adnám fel az iszlámra hívást! Mindaddig, míg Allah győzelemre nem viszi: el nem terjeszti ezt a vallást mindenhol, vagy míg meg nem halok. Csináljanak az emberek bármit, amit csak akarnak, én nem fordulok el a vallástól, s az iszlámra hívástól!

Mikor Abu Talib ezeket hallotta unokaöccse szájából, azt mondta:

– Ó, unokaöcsém! Folytasd csak azt, amire elküldettél! Allahra, soha nem engedem, hogy feladd!

Allah megvédelte a küldöttet nagybátyján, Abu Talibon keresztül.

Abu Talib nem lett muszlim, de mindenben támogatta, védélmezte a profétát (s.a.w.).

Kivándorlások

A profétaság kezdetét követő ötödik évben a muszlimok helyzete még nehezebb, üldözöttségük még elviselhetlenebb lett. Sokkal nagyobb nyomás nehezedett a proféta követőire. Allah ekkor azt az áját nyilatkoztatta ki, hogy azok, akik jókat cselekednek, meg lesznek jutalmazva a Túlvilágon. Allah földje hatalmas. Azoknak, akik türelmesek, Allah számolatlanul megadja a jutalmukat.

Első kivándorlás Abyssíniába

Amikor Allah Küldötte (s.a.w.) látta, hogy mennyi fájdalmon és megpróbáltatáson mennek keresztül a társai, követői, azt mondta:

– Miért nem mentek Al-Habasha-ba? (Abyssinia/Axum, a mai Etiópia) Ott olyan keresztény király uralkodik, aki

toleráns, s nem nyom el senkit.

Etiópiába két migráció is történt. Az első a már említett, prófétaság kezdetét követő ötödik évben. Ekkor csak egy kisebb, 12 férfiből és 4 nőből álló csoport indult útnak.

Egy idő múlva az elvándorolt csoporthoz elért az a híresztelés, hogy a Quraish törzs tagjai is muszlimok lettek. Ennek alapja az volt, hogy a próféta (s.a.w.) olyan csodálatos kinyilatkoztatást kapott Alláhtól, amit az embereknek recitált, s annyira erőteljes volt annak üzenete, olyan hatással volt még a hitetlen Quraish törzsre is, hogy ők is leborultak a földre a muszlimokkal, miután Allah Küldötte (s.a.w.) az utolsó ájában azt mondta:

„Boruljatok hát le Allah előtt és szolgáljátok!”
(Korán 53:62)

Innen eredt a szóbeszéd, hogy ők is muszlimok lettek. Ezért azoknak egy csoportja, akik korábban kivándoroltak, visszatért Mekkába.

Második kivándorlás Abyssíniába

A következő évben, a kinyilatkoztatások hatodik évében (i.sz. 615.) a muszlimok üldöztetése, kínzása, gyötrelme még erőteljesebb lett. Mindez azért, mert azt vallották, hogy:

„Nincs más jogosan imádható isten, csak Allah, s Muhammad az ő küldöttje.”

Mikor a kivándorlók abyssíniából hazatértek azt látták, hogy a hívők üldöztetése még mindig tart, visszaindultak Abyssíniába, (Aksumba, Axumba, a mai Etiópia területe), s Muhammad próféta (s.a.w.) több muszlimot bízott meg, hogy csatlakozzanak hozzájuk, mert nem tudta garantálni a biztonságukat Mekkában.

Ezúttal egy nagyobb számú csoport: 83 férfi és 18 nő vándorolt ki. A migránsok nagy része a Quraish törzs tagja volt, s közöttük volt például a próféta lánya és férje, illetve Abu Sufyan lánya is (ejtsd: Abu Szofián, ő a városvezető, a legnagyobb méltóság). De a mekkai hitetlenek megtudták, hogy a hívők el akarnak vándorolni, ezért megpróbálták őket elfogni, megölni, mielőtt elérik Abyssiniát. De Allah akaratából sikerült megmenekülniük, s elhajózni, mielőtt üldözőik a tengerpartra értek volna.

A hitetlenek még ekkor sem hagytak nyugtot a muszlimoknak, mindaddig a nyomukban szándékoztak maradni, míg elpusztítják a vallásukat. Két főből álló követséget küldtek az abyssiniai királyhoz (Ashama/Sahama ibn Abjar vagy másként: an-Najashi), - aki keresztény volt, - hogy fordítsa vissza a muszlimokat. A delegáció vezetője: Amr ibn al-'As jó szónok volt, s jó kapcsolatban állt Abyssinia népével, köztük a királyukkal; an-Najashi-val (ejtsd: Nadzsasi). A terve az volt, hogy először a főhivatalnokokkal, miniszterekkel találkoznak, s mindegyiküknek ad ajándékot (*más szóval kenőpénzt*), felvázolja nekik az esetet, mely szerint a földjükre néhány bolond érkezett, akik megszöktek Mekkából.

– Azt akarjuk tőletek, hogy fordítsátok őket vissza! Jobban szeretnénk, ha átadnátok nekünk ezeket az embereket még mielőtt ők találkoznának a királlyal, mert a szavaik elég meghatóak.

Majd a királyhoz ment.

– Ó, király! Bolond fiatalok vándoroltak be az országodba. Elhagyták a népük vallását! Nem követték a saját ősapáik vallását, s nem követik a te vallásodat sem. Olyan vallást követnek, amelyenről még soha nem hallottunk! A népünk és törzsünk vezetőinek megbízásából küldtünk hozzád, hogy beszéljünk veled, hogy küldd őket vissza, s utasítsd ki őket a földedről!

A miniszterek és a papok a király körül így szóltak:

– Igen, igen, hallgass rájuk! Utasítsd ki őket az országodból!

De az abyssiniai király okos volt és bölcs. A birodalmában senki nem volt igazságtalanul elítélve. Azt mondta:

- Én nem hozok döntést egy ügyről sem anélkül, hogy ne hallgatnám meg a másik fél véleményét is!
- Figyelmeztetek, ha ezek az emberek eléd állnak, nem fognak földre borulni előtted! - mondta a Quraish törzs követe.

A király magához hívatta a muszlimokat. Mindannyian elé álltak, s Jafar ibn Abu Talibot (r.a.) (ejtsd: Dzsáfár) választották ki maguk közül szóvivőjüknek. Elhatározták, hogy az igazat fogják mondani, függetlenül attól, mi lesz annak a következménye.

Az abyssiniaiaknál hagyomány volt, hogy a király előtt mindenki földre borul. De a muszlimok nem borultak le előtte, ahogy azt korábban a mekkai követek gyanították. Erre a király dühös lett.

- Hogyhogy nem borultok földre előttem, ahogy mindenki más teszi?!
- Mi senki előtt nem borulunk le, kizárólag Allah előtt!
- Milyen vallást követtek ti? Elhagytátok népetek vallását, nem az én vallásomhoz csatlakoztatok, s szintén nem követitek a föld egyetlen vallását sem. Kik vagytok ti?
- A több istenhívők közé tartoztunk. Bálványokat imádtunk, elhullott állatok húsát ettük. Megsértettük a vendégszeretet szabályait, a tiltott dolgokat megengedetté tettük, mint az egymás életének kioltása, stb. Teljesen figyelmen kívül hagytuk, hogy mi a jó és mi a rossz. **Ezért Isten elküldött hozzánk egy prófétát, akinek őszinteségét és megbízhatóságát jól ismertük. Ő arra hívott minket, hogy egyedül Istent imádjuk, anélkül hogy társakat állítanánk mellé! Azt mondta, hogy tiszteljük a rokonságból adódó jogokat, tartsuk tiszteletben a vendégszeretetet! Imádkozzunk a Mindenható és Dicsőséges Istenhez! Hagyjunk fel a tiltott dolgokkal és a vérontással! Megtiltotta nekünk, hogy bármi olyant tegyünk, ami erkölcstelen: ne hazudjunk, ne éljünk vissza az árvák vagyonával, ne hozzunk hamis vádakot nők vagy erénytelenség ellen! A próféta (s.a.w.) arra utasított minket, hogy egyetlen Istenhez imádkozzunk, adakozzunk és böjtöljünk! S mi hittünk benne, megbíztunk benne. Követjük őt az utasításaiban, amit Istentől kapott.**

Egyetlen Istenhez imádkozunk, nem társítunk mellé senkit. Megtiltottuk a tilos dolgokat, követjük azokat, amiket megengedett nekünk. De népünk ellenségesen lépett fel ellenünk, bántalmazott minket. Azon igyekeznek, hogy eltérítsenek minket a hitünktől, s visszakényszerítsenek a bálványok imádatához Isten helyett! Azt akarják, hogy a korábbi utálatosságait ismét elfogadottnak, megengedettnek tekintsük. Amikor erőszakkal bántak velünk: ostromoltak, üldöztek minket, és nem engedték vallásunkat gyakorolni, akkor elhagytuk hazánkat, s mindenki más felett téged választottunk. Vágytunk a vendégszeretetedre és reméltük, hogy nem leszünk bántalmazva a te birodalmodban, ó, Király!

– Hoztatok magatokkal valamit abból, amit a prófétátok hozott Istentől? - kérdezte a király.

Erre Jafar a Koránból néhány aját recitált. S melyik fejezetet választotta? A Mariam-ot, Jézus (a.s.) anyjáról elnevezettet. Miért? Mert keresztény uralkodóval állt szemben, s gondolta, hogy talán ezzel a fejezettel elnyerheti a király jóindulatát.

Amikor az abyssiniai király meghallotta a Korán recitálását, könnyekben tört ki, és sírt. A miniszterek és a papok körülötte szintén sírtak a Korán szavaitól. A király visszautasította a Quraish törzs delegációját, nem adta át nekik a muszlimokat.

Miután a muszlimok is és a Quraish törzs követői is elvonultak a király elől, Amr ibn al-'As, a delegáció vezetője fenyegetőzött, hogy ő nem hagyja ennyiben a dolgot:

– Van egy módszerem, visszajövök, s véget vetek a muszlimoknak!

Társa próbálta csitítani, lebeszélni:

– Ne, ne tedd azt! Ők mégis csak a rokonaink! Ne menj olyan messzire! A király nem adta át őket nekünk, rendben, hát menjünk haza!

– Nem! Holnap visszajövök, s megmondom a királynak, hogy a muszlimok azt mondják Jézusról (a.s.), hogy ő egy szolga!

Úgy is tett. Másnap odaállt a király elé.

– Tudod, azok az emberek, akiket engedsz szabadon élni a

földeden, s engeded, hogy azt tegyék, amit csak akarnak...
Tudod, hogy ők mit mondanak Jézusról, Mária fiáról?
Nagyon rossz dolgokat mondanak róla!
Ezzel bogarat ültetett a keresztény király fülébe.
– Én nem döntök a másik fél nélkül, hozzátok őket elem!

Ismét összegyűltek a király előtt a muszlimok. Ismét Jafart (ejtsd: Dzsafar) jelölték ki, hogy beszéljen a nevükben, és ismét elhatározták, hogy az igazat mondják, tekintet nélkül annak következményére. Nem volt semmi, ami jobban aggasztotta őket, mint ez az esemény.

– Mit mondtok Jézusról? - kérdezte An-Najashi.

– Ő Allah szolgája. Allah küldötte. Allah Szava, akit Allah egy szóval teremtett, s a lelket Máriába fújta, a szemérmesbe, a szüzbe.

– Nincs különbség abban, amit te mondasz róla, és amit mi, és én mondok róla! - válaszolta a király.

– Micsoda?! - méltatlankodtak a papok körülötte.

A király hátrafordult hozzájuk, és így szólt:

– Igen! Még akkor is, ha ez nektek „Micsoda!” Még akkor is, ha nem tetszik nektek, amit mondok! Az igazság az, hogy Jézus, Mária fia nem több, mint Isten szolgája! Nem több, mint Isten küldötte! Nem több, mint Isten szava! Ő egy szolgálta, akit Isten teremtett. Allah küldötte! Nem Allah fia, vagy Allah maga! S nem a szentháromság része, ahogy a keresztények többsége hiszi!

S így szólt a mekkai delegációhoz a király:

– Mondj, amit csak akarsz! Ezek az emberek szabadon élhetnek a birodalmamban! Megszületett a végső döntés: Ezek az emberek a védelmem alatt állnak! Aki inzultálja őket, megfizet érte!

An-Najashí maga is muszlim lett, de azt titokban tartotta. Bár nem gyakorolta a vallást (nem imádkozott, nem ment el zarándoklatra, s nem kormányzott az iszlám törvényei szerint), de hitt Allah egyedülállóságában, s mindent megtett, amit pozíciójában tudott, hogy támogassa a muszlimokat. Jafar volt a tanítója. Hálálakor Jibríl (a.s.) értesítette arról Muhammad prófétát (s.a.w.), aki távolról mondta el érte az utolsó imát, s a hívőket is arra kérte, hogy mondjanak fohászt a korai

muszlimok erős támogatójáért!

Amr ibn al-'As megszegyenülten távozott. A király kiutasította őket az országból és még az ajándékaikat is visszaadták nekik.

Később, 629-30 körül Amr ibn Al-'As is felvette az iszlám vallást. Fontos katonai parancsnok volt, aki az iszlám ügyéért harcolt. Legismertebb tette, hogy ő vezette a muszlim csapatokat Egyiptom meghódításakor i.sz.640-ben. Palesztina emíre, Egyiptom kormányzója is volt. Elsőként építtetett Mecsetet Egyiptom fővárosában: Fustatban, Amr ibn al-'As Mecset néven(a fővárost: Fustat-ot szintén ő alapította, s ma Kairó Óvárosában található). Ez volt egész Afrikában az első mecset.

Migráció Medínába

A harmadik, és egyben legnagyobb, sorsdöntő kivándorlás Medínába történt, 622-ben. Azért, hogy ne szakítsam meg az időrendet, erről később ejtek szót.

Bojkott - 3 évig!

A prófétaság 7.évében, egy évvel a második abyssiniai kivándorlást követően, 616-ben járunk.

Amikor a Quraish törzs ráeszmélt, hogy az összes kegyetlenkedéseik és a nehézségek, amit a prófétának (s.a.w.) és követőinek okoztak, nem segít, és a muszlimok száma egyre növekszik, elmentek Abu Talibhoz, s kérték, hogy adja át nekik unokaöccsét, a prófétát (s.a.w.). Ő visszautasította kérésüket, ezért az összes törzs Mekkában elhatározta, hogy szövetkeznek, s gazdasági és szociális bojkottot hirdetnek a Hashim klán (Muhammad családjának klánja) és a Muttalib klán (mivel ők támogatták a nagybátyja által) ellen, amíg ki nem szolgáltatják nekik a prófétát (s.a.w.). A bojkott azt jelentette számukra, hogy nem vehettek semmit, nem adhattak el semmit, nem beszélhettek senkivel, nem házasodhattak más klánok tagjaival. A bojkotról szóló dokumentumot Mekka minden törzsi vezetője aláírta, lepecsételte, és kifüggesztették azt a Kábára.

Abu Talib, a Muttalib klán vezetője érezte, hogy annyira feszült a helyzet a városban, hogy bármikor rájuk gyűjthatják a

házaikat, ezért jobbnak látta, ha a két klán: a Hasim és a Muttalib klán elhagyja a várost, s annak szélén, a hegyek által körülölelt völgyben (ami később Sh'ib Abu Talib néven híresült el) húzódnak meg. Nagyon sokat szenvedtek. Élelmiszerkészleteik hamar kifogytak, újratöltésük kockázatos volt, s nem mindig sikerült. Néha napokig víz vagy élelem nélkül maradtak. A városlakók hallották a kiéhezett gyermekek sírását, ami nagy örömmel töltötte el a Quraish törzs vezetőit. Vizhez úgy jutottak, hogy Khadija adott egy-egy aranyat Alinak, hogy próbáljon abból vizet venni. S egy aranyért csupán egy tömlőnyi vizet kaptak. A Quraish törzs fenyegetéseinek ellenére az elszigetelt klánok városban lévő családtagjainak időről időre sikerült az éj leple alatt némi ellátmányt becsempésznie Abu Talib táborába.

A Quraish törzs célja az iszlám vallás eltörlése volt. De ahhoz meg kellett ölniük Muhammad prófétát (s.a.w.). Őt viszont nagyon őrizte nagybátyja, Abu Talib és a Hashim klán. Abu Talib például éjszakánként nem aludt, hanem őrködött Muhammad (s.a.w.) felett. Nem engedte őt a saját ágyában aludni, hanem valamelyik fiával megcserélte a helyüket (Tudva, hogy ezzel saját gyermeke életét teszi kockára). S az éjszaka folyamán többször felébresztette a prófétát (s.a.w.), s másik fiának helyére küldte. Elővigyázatossága nem volt alaptalan, mert annyira alattomos, gonosz, és bosszúszomjas ellenséggel álltak szemben.

A városban közben páran szervezkedni kezdtek a bojkott ellen. Ennek eredményeként közel 3 év után különböző klánokhoz tartozó, 4-5 humánus, nem-muszlim férfi nyilvánosan kihirdette az igazságtalan bojkott felszámolását i.sz.619-ben. Az elszigetelt klánok visszaköltözhetnek a városba. A hitetlenek nem érték el a céljukat a bojkottal. A muszlimok hite nem rendült meg, s eszük ágában sem volt kiszolgáltatni a prófétájukat (s.a.w.) a hitetleneknek. A 3 év alatt Abu Talib és Khadija maradék vagyona elfogyott, s újra meg kellett alapozniuk életüket. De erre már nem volt lehetőségük, mert még ugyanebben az évben meghaltak (egymáshoz képest csupán két hónap különbséggel). Ez lett a szomorúság éve. Ekkor küldte le Allah Yusuf (a.s.) gyönyörű történetét

vigasztalóként, ahogy azt már említettem az adott fejezetben. Muhammad próféta (s.a.w.) életének legtragikusabb időszakán kellett keresztül mennie. Nem egyszerűen két szeretett családtagját veszítette el, ami önmagában is nagy fájdalom, hanem anyagi és lelki támaszát Khadija és fizikai támaszát, védelmezőjét Abu Talib személyében.

S Allah azt ígéri a 94. szúrában, hogy a nehézséget mindig könnyebbség követi, (borúra derű), ezért nincs is oka a hívőknek a kétségbeesésre.

„És bizony, a nehézséggel könnyebbség jár,
bizony, a nehézséggel könnyebbség jár.
Ézért, ha befejezted, állj fel,
és Úradhoz fordulj!” (Korán 94:5-8)

A nagy tragédia után Allah olyan áldással ajándékozta őt meg, amilyennel még soha senkit. Felmehetett a Mennysországba, s beszélhetett Allahal. Ennek történetét mondja el az éjszakai utazás és felemelkedés című fejezet.

Éjszakai utazás és Felemelkedés (1. sz. 619.)

Muhammad próféta (s.a.w.) egyik éjjel épp aludt, amikor a semmiből ott termett Jibril (a.s.):

– Ó, Muhammad! Kelj fel! Allah hivat téged!

Muhammad (s.a.w.) felébredt. Jibril (a.s.) felnyitotta a próféta (s.a.w.) mellkasát, kivette a szívét, megmosta a Zamzam vízzel, majd fogott egy aranytálat, ami hittel és bölcsességgel volt tele, s azt beletöltötte a mellkasába, majd visszahelyezte a szívét, s összevarta a mellkasát. A próféta (s.a.w.) mindeközben semmi fájdalmat nem érzett, s nem is vérzett. Ezután Jibril (a.s.) felültette a buraq-ra (ami egy nagyszerű állat: szárnál nagyobb, és egy öszvérnél kisebb), ami fehér volt, és voltak szárnyai. Rendkívül gyors volt: egy lépés alatt akkora távolságot tett meg, ameddig a buraq ellátott. Pár másodperc alatt elérték a 2000 km-re lévő Al-Aqsa Mecsetet Jeruzsálemben. Ez az út abban az időben normál módon 1 hónapig tartott volna. Ott a próféta (s.a.w.) kikötötte a hátasát a mecset bejáratánál, bement, és Allah instrukciójának

megfelelően imádkozott 2 rakát (raka: az ima egysége). Feljegyzések szerint ő vezette az imát, és akik követték ebben, mind próféták voltak. Ott volt köztük pl. Eesa (a.s.), Musa (a.s.), Ibrahim (a.s.) is.

Vallástudósok szerint ez azt szimbolizálja, hogy Muhammad (s.a.w.) az örököse a próféták üzeneteinek, s ő a vezetője Ádám (a.s.) fiainak. S a Szentföld, amit „letétbe” kapott Izrael Népe, most Muhammad (s.a.w.) népéhez kerül (Igaz, hogy a próféta (s.a.w.) halálát követően történt az meg).

Ezt követően Jibril (a.s.) felvitte őt a Mennyországba. A legalsó szintjén a Mennyországnak Jibril bekopogott. A kapu őrzője kiszólt:

- Ki az?
- Jibril.
- S ki van veled?
- Muhammad (s.a.w.). - felelte Jibril (a.s.)
- Hivatták?
- Igen.
- Szívesen látjuk, érkezése öröm számunkra. - mondták a kapu őrzői és kinyitották az Első Mennyország kapuját.

Allah Küldötte (s.a.w.) belépett, s ott látta Adam prófétát (a.s.). Jibril így szólt:

- Ez a te apád, Adam (a.s.), üdvözöld!
- As-salamu alaykum! (Béke legyen veled!)
- Wa-alaykum as-salam! (Béke legyen veled is!) - köszönt vissza Adam (a.s.) – Üdvözlet az én tiszta fiannak! Üdvözlet a tiszta prófétának!

Muhammad próféta (s.a.w.) így írta le a találkozást Adammal (a.s.): Nagyon magas, 60 láb/könyök magas volt! Emberek voltak Adam próféta (a.s.) körül. S amikor a jobb oldalára nézett mosolygott, s boldogság ült ki az arcára. De amikor a bal oldalára nézett, elszomorodott, gyászos ábrázata lett. Ők mind Adam gyermekei, leszármazottai. Jobb oldalon az igazhitűek lelkei, bal oldalán a gonoszak lelkei.

Majd Jibrillel (a.s.) feljebb mentek, a Második Mennyországhoz. Ott ismét bekopogott Jibril (a.s.) a kapun.

- Ki az?

- Jibril.
- Van veled valaki?
- Igen, Muhammad (s.a.w.). - felelte Jibril (a.s.)
- Meghívással érkezett?
- Igen.

Beengedték, és üdvözölték őket. Ott Allah Küldötte (s.a.w.) Yahyával (a.s.) és Eesával, Mariam fiával (a.s.) találkozott. Miután üdvözölték egymást, tovább mentek Jibrillel (a.s.) a Harmadik Mennysországhoz. Ott is kaptak engedélyt a belépésre. Muhammad (s.a.w.) itt Yusuf prófétával (a.s.) találkozott. Azt mondta róla:

- Ő kapta a világ minden szépségének a felét!

Majd tovább haladtak a Negyedik Mennysországba, ahol Idris próféta (a.s.) volt. Erről már a róla szóló fejezetben beszéltünk, hogy Allah nagyon magas státuszba emelte.

Az Ötödik Mennysországbán Haroon prófétával (a.s.), s a Hatodik Mennysországbán Musa prófétával (a.s.) találkozott Allah Küldötte (s.a.w.). Ez utóbbi eseménydús találkozás volt. Miután kölcsönösen üdvözölték egymást, Musa (a.s.) elkezdett sírni.

- Hogyhogy sírsz? - kérdezte tőle Muhammad. (s.a.w.)
- Egy fiatalembernek adatott prófétaág én utánam. És több követője fog belépni a Paradicsomba, mint nekem!

Addig az időig ugyanis Musa prófétának (a.s.) volt a legnagyobb számú követője az összes próféta közül. Izrael Népe volt a legnagyobb hívő nemzet egészen e napig, amikor Muhammad (s.a.w.) követői új világrekordot állítottak fel.

Majd Muhammad (s.a.w.) tovább ment a Hetedik Mennysországba. Ott „apjával,” Ibrahim prófétával (a.s.) találkozott. Senkit nem látott még jobban hasonlítani hozzá, mint saját magát. Kölcsönösen üdvözölték egymást. Ibrahim (a.s.) hátát a Bayt Al-Ma'mur-nak támasztotta *(ami az eredeti Kába pontos mása a Mennyekben. Ez is kiemelkedő státuszát mutatja, hogy ott lehet Allah Házánál)*. Allah minden egyes nap 70.000 angyalt teremt, akik körüljárják a Bayt Al-Ma'murt, akárcsak a zarándokok a Földön, s életük során többet soha nem

térnek oda vissza. Muhammad (s.a.w.) az angyalokat nézve így szólt:

- Senki nem ismeri Allah katonáit, csak Allah. Senki nem tudja mennyien vannak, csak Allah. Senki nem ismeri a hatalmukat, csak Allah. Senki nem ismeri az erejüket, csak Allah.
- Ó, Muhammad! Add át üdvözetemet népednek, béke legyen velük! Ó, Muhammad! Tudasd a népeddel, hogy a Paradicsom gyönyörű! S az egy tiszta, sima felület. És annak a földnek a növényei és fái azt mondják: „Subhana Allahu wal hamdulillah, wa la illaha il allah, wa Allahu akbar.” = Dicsőség és hála Allahnak, és nincs más Isten, csak Allah, és Allah a Leghatalmasabb!

Majd Muhammad próféta (s.a.w.) elért a Sidrat al-Muntaha-hoz, ami egy hatalmas fa: gyümölcsei, mint Hajr városának korsói, s levelei akkorák, mint egy elefánt füle. A fa leírhatatlan színekben pompázik, s ott ér véget a Hetedik Mennyország. Amögött kezdődik a Paradicsom, s Allah trónja.

„a végső határ túskefájánál
Ahhoz közel van a menedék Kertje.”
(Korán 53:14-15)

Allah Küldötte (s.a.w.) 4 folyót látott kiáramlani a fa alól. Megkérdezte Jibrilt (a.s.):

- Mi ez a négy folyó?
- Kettő közülük látható, kettő közülük rejtett. A két látható a Nílus és az Eufrátesz. A két rejtett pedig a Paradicsom két folyója.

A Nílus és az Eufrátesz annyira áldott folyók az e világban, hogy annak megfelelő két folyó van a Mennyországban is.

S a Sidrat al-Muntahánál Muhammad (s.a.w.) találkozhatott Allahhal.

Természetesen őt magát nem láthatta, de az őt takaró „fény-fátyolt” igen. Musa próféta (a.s.) történetében már megismertük, milyen hatása van annak, ha Allah eltávolítja a fátylát.

Allah ekkor a legnagyobb ajándékot adta a prófétának (s.a.w.), s rajta keresztül a muszlimoknak: az imádkozásokat.

Allah napi 50 imát írt elő a muszlimoknak.

Né felejtjük el, hogy Allah a Mindenható. Az ő hatalma nem lesz több, hia az emberek őt imádják, s nem lesz kevesebb sem azzal, hia az emberek nem imádkoznak hozzá. Nem neki van szüksége az emberek imádatára, hanem, az EMBEREKNEK VAN SZÜKSÉGE AZ IMÁDKOZÁSRA, hogy azáltal védve legyenek örök ellenségüktől, a Sátántól! A fő célja az imának, hogy Allah kedvében járjunk, azáltal hogy rendeleteit betartjuk, de emellett rengeteg „mellékhatása” is van, amelyből az emberek profitálhatnak: távol tart a Sátántól, fegyelmezi az embert az ima helyes módon való elvégzése, sőt pozitív egészségügyi hatása is van, stb.

Az imádság a legfontosabb pillére az iszlámnak. Ez az egyetlen pillér, aminek elvégzése alól nincs felmentés. (Aki szándékosan kihagyja az imádkozást, nyomós indok nélkül, az hitetlenné válik.)

Az imádság annyira fontos, hogy Allah ennek elrendelését meghagyta arra a speciális alkalomra, amikor Muhammad próféta (s.a.w.) felémeltetett a Mennységre, s ott Ő maga mondta el azt a prófétának (s.a.w.) párbeszédük során. Ez az egyetlen olyan elrendelés, amit Muhammad (s.a.w.) közvetlenül Alláhtól, kapott a Mennységre. Az összes többi kinyilatkoztatás Jibrílen (a.s.) keresztül érkezett hozzá a Földön.

S nem csak a muszlimok esetében ilyen fontos az imádság. Izrael Népénél is az volt. Amikor Musa prófétát (a.s.) először megszólította Allah, s tudatta vele, hogy prófétának választotta őt, az első dolog amit mondott: nincs más jogosan imádható isten, csak Allah, a második pedig az, hogy imádkozzanak!

„Bizony, Én vagyok Allah. Nincs más isten, csak Én, szolgálj hát Engem, és tartsd meg az imát az Én megemlékezésemre.” (Korán 20:14)

Ennyire fontos az ima, prófétaságának kezdetén elrendelte Allah Musának (a.s.) és népének.

Ezt követően Muhammad (s.a.w.) visszaindult a Földre. A

Hatodik Mennyországban Musa (a.s.) megkérdezte tőle:

- Mit mondott neked Allah?
- Allah előírt a népemnek napi 50 imát.
- A néped nem lesz képes azt teljesíteni! Előtted én már szereztem tapasztalatot az emberekkel kapcsolatban, hosszú ideig voltam Izrael Népével. Menj vissza, kérd Uradat, hogy csökkentse az imák számát!

Muhammad (s.a.w.) megfogadta a tapasztalt próféta tanácsát, s visszament Allahhoz, hogy csökkentse le a napi imák számát. Allah lecsökkentette azt tízzel.

Musa (a.s.) kérdezte:

- Mi történt?
- Allah csökkentette tízzel a napi imát.
- Menj vissza! Kérj még több csökkentést!

Muhammad (s.a.w.) ismét megfogadta Musa (a.s.) tanácsát, s visszament a Teremtőhöz, további kedvezményt kérni. Allah ismét lecsökkentette tízzel az imák számát. Visszafelé várta Musa (a.s.), s kérdezte:

- Mi történt?
- Allah 30-ra csökkentette a napi imát.
- Menj vissza! Kérj még több csökkentést!

Visszament.

- Mi történt?
- Allah 20-ra csökkentette a napi imát.
- Menj vissza! Kérj még több csökkentést!

Visszament.

- Mi történt?
- Allah 10-re csökkentette a napi imát.
- Menj vissza! Kérj még több csökkentést!

Muhammad (s.a.w.) ismét visszament Allahhoz, hogy megkérje, csökkentse le a napi imák számát. Allah megtette. Musa (a.s.) ismét várta Allah Küldöttét (s.a.w.), s kérdezte tőle:

- Mi történt?
- Allah 5-re csökkentette a napi imát.
- Ó, Muhammad! Én ismerem az embereket, a néped nem lesz képes betartani a napi 5 imát! Menj vissza Uradhoz, s kérd meg, hogy még tovább csökkentse az imák számát!

– Szégyellek már visszamenni Allahhoz, s további csökkenést kérni. Nem tudok visszamenni hozzá.

S Allah ekkor megszólította Muhammad prófétát (s.a.w.).

– Ez az én parancsom! 5 imát parancsoltam nekik, reggeltől estig, s az érte járó jutalom akkora, mintha 50 imát végeztek volna!

Ebből a leírásból látszik, hogy mennyire igyekezett Musa (a.s.) segíteni Allah Küldöttének. S valóban igazra lett; jó pár muszlimnak sok a napi 5 ima, s hajlamosak elhagyni belőle egy-kettőt.

Ezt követően Jibril (a.s.) elvitte a prófétát (s.a.w.) egy „körutazásra,” hogy megtapasztaljon egy más világot, amit Allah teremtett, de amit még ember nem látott. A Paradicsomba is beléphetett, s látta a folyót: Al-Kawthar-t, amit Allah neki adott. Az Ítélet Napján abból fogja a hívők szomját oltani. S látta a Pokol kapuját, s az azt őrző angyalt.

Allah Küldötte (s.a.w.) visszatért Jibrillel (a.s.) a Földre, s visszarepültek a buraq-kal Mekkába. Útközben egy karavánt láttak, akik keresték egyik elveszett tevéjüket, s a próféta (s.a.w.) a magasból látva lekiabálta nekik, hogy hol találják a tevét. Másnap, mikor az emberek nem akarták elhinni, hogy egy éjszaka alatt elment, és visszajött Jeruzsálemből, részben ez a karaván igazolta történetét. Továbbá teljes részletességgel elmondta nekik, hogy néz ki a jeruzsálemi mecset. Mindezek a jelek azonban nem voltak elegendőek a Quraish törzsnek, hogy higgyenek a prófétának (s.a.w.)! A már hívők között is voltak olyanok, akik nem tudták feldolgozni a hallott csodákat, s ezért elhagyták a hitüket.

Másnap Jibril (a.s.) ismét meglátogatta Allah Küldöttét (s.a.w.) és megtanította neki az ima előtti mosakodást és az ima elvégzésének módját, valamint az imák idejét.

Új „bázis” felállítása – Fordulópont

Muhammad próféta (s.a.w.) miután elvesztette két fontos támaszát és védelmezőjét, látta, hogy Mekkában már nem tud mit tenni, ezért egy alternatív bázis keresésébe kezdett, ahonnan szabadon terjesztheti az üzenetet. Először Ta'if városába ment egy társával, hogy az ottani városvezetőktől kérjen támogatást és segítséget a Quraish törzssel szemben. A városvezetők nem ismerték el őt mint prófétát, s gúnyolódva visszautasították őt. A próféta (s.a.w.) azt kérte tőlük, hogy ha nem fogadják el az üzenetét, akkor legalább tartsák titokban a megbeszélésüket, mert ha ez az eset a mekkaiak fülébe jut, akkor a muszlimok üldöztetése még nagyobb méreteket ölt Mekkában. De Ta'if vezetői olyan gonoszak voltak, hogy szolgálkat utánuk küldték, és megköveztették őket. Rohanva kellett elhagyniuk a helyet. Társa testével próbálta megvédeni Allah Küldöttét a kövektől, de a próféta (s.a.w.) így is komoly sebeket szerzett, s erősen vérzett, mikor menekült előlük.

Ezt követően az arab fesztiválokra érkező zarándokokra fordította figyelmét a próféta (s.a.w.). A Mekka közelében rendezett Okadh-i Nemzetközi vásár sok sivatagi beduint és távoli városok kereskedőit vonzotta. Őket az éj leple alatt kereste fel sátraiknál a próféta (s.a.w.), akik hallgatták tanításait és figyelmeztetéseit arról, hogy hagyjanak fel a szent bálványaik imádatával és babonáik követésével. Ők elvitték hírét távoli otthonaikba mindannak, amit hallottak, így már szinte az egész Arab-félsziget tudomást szerzett a próféta (s.a.w.) eljövételéről. Muhammad (s.a.w.) nem csak az iszlámra hívta az embereket, hanem védelmet és támogatást is keresett magának: akik megvédik azokkal szemben, akik meg akarják ölni, miközben ő teljesíti Allah elrendelését, s továbbítja üzenetét az embereknek.

Allah azt akarta, hogy az iszlám fénye elérjen egy városba: Yathrib-ba.

Egy vásár alkalmával történt, hogy Muhammad (s.a.w.) 6 fiatalemberhez ült le beszélgetni, akik Yathrib (ez a későbbi Medina) városából érkeztek, s mind a Khazraj törzsből valók

voltak. Lakhelyükön állandósultak a harcok az arab törzsek, illetve a zsidó szövetségeseik között. Akárhányszor legyőzték a zsidókat, ők azzal fenyegetőztek, hogy hamarosan eljön a prófétájuk, s az ő segítségével bosszút állnak, és legyőzik, elpusztítják őket. Ahogy a fiatalok hallgatták Allah Küldöttének (s.a.w.) beszédét, s a Koránból való recitálását, ráébredtek, hogy talán ez az ember az a próféta, akivel ellenségeik fenyegetőznek! S okos taktikaként eldöntötték, hogy ők csatlakoznak hozzá előbb, mint a zsidók, így a próféta (s.a.w.) az ő oldalukon fog állni. Azt mondták:

– Ó, próféta (s.a.w.)! Reméljük, hogy ezzel a vallással Allah eltörli a földünkön az évszázados törzsi csatározásokat, ahol ugyanattól az őstől származó arabok ölik egymást, s beköszönhet végre a béke és nyugalom!

Visszamentek Yathribba, s hívták az embereket az iszlámra. A következő évben legtöbbjük muszlim lett. Megegyeztek a prófétával (s.a.w.), hogy a következő évben a zarándoklati időszakban visszajönnek hozzá. S a 6 fiatalember visszajött 6 másik társukkal. 10 volt közülük ugyanabból a törzsből 2 pedig egy másiktól. Találkoztak a prófétával (s.a.w.), s szövetségesi esküt tettek neki.

Ezt a mozzanatot a Nók Esküjének nevezték, mert nem tartalmazott rendelkezést harcokban való részvételtől, s később a nók tették le ugyanezt az esküt.

Ez azt tartalmazta, hogy nem társítanak Allah mellé más istent, nem lopnak, nem paráználkodnak, nem ölik meg a gyermekeiket, nem vádaskodnak hamisan, s nem lesznek engedetlenek a prófétához (s.a.w.). Allah Küldötte (s.a.w.) kijelölte Mus'ab ibn Umart, hogy menjen velük, s mint vallástudós tanítsa az iszlám vallást a Yathribban élőknek. A következő zarándoklatra Yathribból több mint 70 muszlim indult el a többi, hitetlen városlakóival. A Muhammad prófétával (s.a.w.) megbeszélt találkozásukat nem-muszlim társaik előtt titokban tartották, kivéve vezetőjüket, akivel megismertették az iszlám üzenetét, s ő is muszlim lett.

Késő éjjel került sor a prófétával (s.a.w.) való találkozásra, aki „testörével” Al-Abbas ibn Abdul Muttalibbal jelent meg. (Ő a

próféta másik nagybátyja, aki ekkor még nem lett muszlim, csupán fizikai védelmet biztosított a profétának.) Ő szólt először a yathribi küldöttséghez:

– Tisztában vagytok Muhammad (s.a.w.) pozíciójával. Mi megvédjük az ellenségeitől. Nagy tiszteletben áll népe körében, s biztonságban van a városában. De ő eltökélte, hogy csatlakozik hozzátok. Ha úgy gondoljátok, hogy továbbra is megbíztok benne, s fenntartjátok a neki adott meghívásokat, s képesek vagytok őt megvédeni, akkor rajtatok áll, hogy eleget tesztek-e kötelességeiteknek! De, ha azt gondoljátok, hogy elviszitek magatokkal, s később magára hagyjátok, akkor jobb, ha most rögtön elhagyjátok őt!

– Hallottuk, amit el kellett mondanod. Most te, Allah Küldötte (s.a.w.) kérj tőlünk bármit, amit akarsz! - mondta az egyik yathribi férfi.

Muhammad (s.a.w.) felállt és így szólt:

– Azt kérem tőletek, hogy esküdjetek meg, hogy megvédték engem ugyanúgy, ahogy megvédték magatokat, feleségeitek és gyerekeitek!

– Ő Allah Küldötte (s.a.w.), esküszöm, hogy mi harcosok vagyunk, s apáink és fiaink is azok már több generáció óta. - mondta egyikük. De félbeszakította egy másik társa, aki így szólt:

– Ő Allah Küldötte (s.a.w.)! Minket köt némi fogadalom a szövetségeseinkkel, a zsidókkal, s ha ezt megszegjük, és Allah győzelemre viszi az ügyedet, akkor attól tartunk, hogy te visszatérsz az embereidhez, s elhagysz minket! Tehát, mi a terved: velünk maradsz, vagy elhagysz minket?

Muhammad próféta (s.a.w.) mosolygott, s így válaszolt:

– Ha a ti véretek ontják, a mienket is ontsák! Én közületek való vagyok, s ti közülem valók! A ti veszteségetek az én veszteségem is! Azok ellen harcolok, akik ellenetek harcolnak, s azokkal kötök békét, akik veletek békét kötnek.

– Akkor megvédünk téged, még ha az életünkbe kerül is! - felelték. – S mit adsz nekünk ezért cserébe?

– A Paradicsomot! Nem adok nektek királyságot, nem ígérek nektek vagyont, nem ígérek nektek sikert, ha követtek. Amit ígérhetek, az a Paradicsom. - mondta a próféta (s.a.w.)

– Ez annyira nyereséges egyezés! Soha nem fogjuk megszegni!

A fogadalom híre eljutott a Quraish törzs vezetőihez is. Ezért másnap felkeresték a zárandoklaton részt vevő yathribiak vezetőit, hogy kérdőre vonják őket a Muhammadnak (s.a.w.) tett fogadalmukról. Ők a hitetlenek voltak közülük, s nem tudtak semmit az egész titkos találkozási helyről, tehát megcáfolták a pletykát. A hívők közülük pedig erősen hallgattak. Ezért a Quraish törzs vezetői otthagyták őket. Másnap, miután már a yathribiak hazaindultak, akkor igazolódott be a pletyka valóságosága. Quraish népe üldözöbe vette őket, de már túl messze jártak, nem tudták őket elkapni.

Ez volt az eddigi legfontosabb megbeszélése a prófétának (s.a.w.). Nagy fordulópontot jelentett az iszlám terjedésében. Ennek hatására volt most már egy biztos bázisa a Muhammad prófétának (s.a.w.), ahonnan elkezdhetette védelem alatt terjeszteni Allah üzenetét.

Kivándorlás Medínába (i. sz. 622.)

A yathribi küldöttség fogadalomtétele után Muhammad (s.a.w.) utasította hívőit, hogy azonnal keressenek menedéket Yathribban (a próféta, illetve a muszlimok bevándorlását követően lett a város neve: Medina). Ők úgy is tettek. Körülbelül száz család tűnt el észrevétlenül Mekka városából, s vándorolt Medínába, ahol nagy lelkesedéssel és még nagyobb vendégszeretettel fogadták őket a hívők. Megosztották velük házaikat, földjeiket, élelmüket, holott nekik sem volt túl sok ennivalójuk.

Muhammad próféta (s.a.w.) meg akart bizonyosodni róla, hogy minden muszlim elhagyta Mekkát, mielőtt ő is útnak indult volna.

Összeesküvés a próféta (s.a.w.) ellen

Ezalatt Quraish népe szervezkedni kezdett a próféta (s.a.w.) ellen. Összeültek, hogy megvitassák, hogyan kezeljék az iszlám problémát.

– Vessük a prófétát (s.a.w.) börtönbe!

- Nem jó ötlet, mert akkor követői kiszabadítják, s fellázadhatnak ellenünk.
- Akkor számúzzük!
- Az nem jó ötlet, mert a beszédei olyan édesek, hogy rászedi az embereket, hogy higgyenek benne, s velük majd visszatérne újra!
- Öljük meg! - javasolta Abu Jahl. – Minden klánból válasszunk ki egy erős embert, adjunk nekik egy-egy éles kardot, s mind egyszerre támadjanak rá Muhammadra (s.a.w.), hogy a vére eloszlódjon Mekka különböző klánjai között. Így Muhammad (s.a.w.) családja nem lesz képes vérbosszút állni! Akkor kártérítést fognak kérni, s azt majd mi boldogan kifizetjük!

Ez utóbbi tervet elfogadták, s ott állt a 12 erős klánvezető karddal felszerelve a próféta (s.a.w.) háza előtt, készen arra, hogy betörik az ajtót. A próféta (s.a.w.) ágyában unokatestvére, a még csak tizenéves Ali (r.a.) aludt, tudva, hogy ezzel életét kockáztatja, de ő sosem késlekedett kockáztatni életét Allah ügyéért. *(Szintén ő volt az, akí a bojkott idején megpróbált vizet és ételmezt szerezni.)*

Ekkor, mielőtt betörtek volna a próféta házába, Muhammad (s.a.w.) kinyitotta az ajtót, s Allah elaltatta a 12 klánvezetőt. A próféta (s.a.w.) kísétált, vett egy marék homokot a kezébe, s mindegyik férfi fejére szórt belőle, majd elsétált. Az éjszaka folyamán felébredt a 12 férfi, s látták a fejükön a homokot. Egy férfi megkérdezte:

- Miért ültök itt?
- Mohammadre (s.a.w.) várunk.
- De hát Muhammad (s.a.w.) már rég elment!

Ekkor benéztek az ajtó résén, s azt látták, hogy az ágyban fekszik valaki. Berontottak, s Alit találták ott. Magukkal vitték, s egy napig kínozták. De Ali (r.a.) türelemmel viselte gyötrelmeit.

Muhammad próféta (s.a.w.) miközben támadói elaludtak, barátjához Abu Bakr-hoz ment.

- Mindenki elment már a házad népéből? - kérdezte tőle.
- Aki a házamban van az a te családod.

- Engedélyt kaptam Alláhtól, hogy elhagyjam a várost, s kivándoroljak Medinába.
- Ó, Allah Küldötte (s.a.w.)! Lehetek az útitársad?
- Igen. - felelte, erre Abu Bakr örömeben sírva fakadt. Pedig ez azt jelentette, hogy az életét kockáztatja, ha a prófétával (s.a.w.) utazik. Elindultak tehát ketten, s Muhammad (s.a.w.) visszanezett, s így búcsúzott el a várostól:
- Allahra! Te vagy a legkedvesebb föld Allahnak! S ha nem űztek volna el, soha nem hagytalak volna el!

A barlang

Természetesen tudták, hogy a Mekkába vezető útvonalon fogják őket keresni az üldözőik, ezért ők nem arra mentek. Abu Bakr az útjuk alatt hol a próféta (s.a.w.) előtt, hol mögötte haladt, annyira óvatos volt. A próféta (s.a.w.) teljesen nyugodtan haladt, a Koránt recitálta útközben. Tudta, hogy Allah győzelemre viszi őket. Elértek egy barlanghoz a Tawr hegyen. Abu Bakr bement, hogy megtisztítsa azt. Levette köpenyét és darabokra tépte, s azokkal betömte a lyukakat. Az anyag elfogyott, s egy lyuk kimaradt. Mondta a prófétának (s.a.w.), hogy menjen be, s aludjon úgy, hogy a fejét az ő combjára teszi, majd Abu Bakr betömte sarkával a kimaradt lyukat. A lyukban azonban egy kígyó volt, ami megmarta a lábát. Ő nem akarta felébreszteni a prófétát (s.a.w.), ezért visszafojtotta ordítását, de a fájdalomtól kicsordult a könnye, végigfolyt arcán, s rácsöppent a próféta (s.a.w.) arcára, amitől ő felébredt. Látta a szenvedést barátja arcán, s azt kérdezte tőle, miért nem ébresztette fel. Azt felelte, hogy nem akarta zavarni. Muhammad (s.a.w.) vett némi nyálat szájából, rákente a megmárt felületre, s attól elmúlt Abu Bakr fájdalma.

A Quraish törzs vezetői vérdíjat tűztek ki Muhammad (s.a.w.) és társa fejére: 100 tevét fejenként, ha élve, vagy halva elviszik őket Mekkában. Ezért az egész város őket kereste.

Míg a barlangban voltak üldözőik egy részének sikerült a nyomukra bukkanni, s már a barlanghoz közeledtek. Abu Bakr ekkor aggódni kezdett, s így szólt:

- Ó, Allah Küldötte! Ha lenéznek a lábukhoz, észrevehetnek

minket!

– Mit gondolsz két emberről, akikkel a harmadik a Teremtő?
Ne aggódj, Allah velünk van!

Allah ekkor egy „katonáját” hívta segítségül. A barlang szájánál egy pók szőtt gyorsan egy hálót. Az üldözők a barlang elé értek, de látták, hogy a barlang bejáratánál egy nagy pókháló van, amin lehetetlen lett volna úgy bemenni, hogy a pókháló nem sérül meg, ezért továbbálltak.

3 napig voltak a barlangban, s várták, mikor indulhatnak Medinába. Ezalatt Abu Bakr fia, Abdullah napközben a városban volt, kihallgatta, miket beszélnek, terveznek Muhammaddal (s.a.w.) kapcsolatban, majd este elment a barlanghoz, vitte a híreket, s velük töltötte az éjszakát. Őt követte Abu Bakr juhásza, Amr ibn Fuhayra nyájával. Friss tejet és élelmet biztosított nekik, s eltüntette Abdullah és a saját nyomait. Ez így ment 3 napig, majd Ali 3 tevét küldött nekik. Ekkor egy kevésbé ismert útvonalon elindultak Medinába. Az út normál esetben 11 napot szokott igénybe venni, de most 8 nap alatt tették meg.

Üldözőből védelmező

Útközben meglátta őket egy férfi, aki aztán elmondta a törzsének táborában:

– Láttam két idegent a partoknál. Feltételezem, hogy a próféta (s.a.w.) és társa az, akikről a Quraish törzs beszél.

Az ott üldögélő törzsi vezető: Suraqah ibn Malik eszes és kapzsi ember volt. Magának akarta a teljes fejdíjat, ezért így szólt:

– Nem, nem, nem, ne aggódj azok nem a próféta (s.a.w.) és társa. Az én két emberem, én küldtem őket egy útra, hogy tegyenek meg nekem valamit.

Majd, hogy ne legyen feltűnő, hogy egyből elmegy, egy órát még várt, s utána lovára pattant, hogy üldözőbe vegye a parton

a két férfit. Jól gondolta, valóban Muhammad (s.a.w.) volt az, s már csak pár méter választotta el tőlük. Abu Bakr hátranézett, s azt mondta:

– Valaki üldöz minket!

Allah Küldötte (s.a.w.) fohászzkodott Allahhoz, mire Suraqah lova elsüllyedt a homokban, s Suraqah leesett róla, a hátára. Ekkor Suraqah sorsot vetett, hogy tovább üldözze-e őket, vagy sem. Az jött ki, hogy ne üldözze őket, de kapzsisága tovább hajtotta, ezért követte őket. Egy kis idő után megisméltődött lovával az eset, s ő újra leesett a hátára. Nem értette, mi van, mert még soha nem történt ilyen vele, hogy leessen a lováról, most meg egymás után kétszer is. Amikor harmadszor is leesett, egy porfelhő robbant fel az arcánál. Ekkor megértette, hogy Allah segíti Muhammadet (s.a.w.). Most már azért sietett utána, hogy békét, biztonságot kérjen tőle! Suraqah, aki azt gondolta, hogy megölheti Muhammad prófétát (s.a.w.), most a saját biztonságáért aggódik, s segítségért könyörög!

Allah Küldötte (s.a.w.) azt mondta:

– Rendben, békét biztosítok neked!

– Írd le nekem ezt egy darab papírra, mert biztos akarok lenni benne! - mondta Suraqah.

– Rendben, de akkor bizonytalaníts el mindenkit, aki üldözni akar minket, s vezesd őket félre!

Suraqah visszament Mekkába, s mondta a Quraish törzsnek, hogy nem fogják megtalálni a prófétát (s.a.w.), tegyenek le róla! Tehát az az ember, aki fel akarta őket adni, most ugyanaz az ember lett a védelmezőjük!

Pihenő Umm Ma'bad sátránál

Ezt követően Allah Küldötte (s.a.w.) egy sátor mellett haladt el, ami előtt egy nagyon öreg asszony ült, a neve Umm Ma'bad Atiqa bint Haled. Ő olyan nagylelkű volt, hogy minden arra járóat megvendégt. De most nem volt semmi ételme, amit az utazóknak kínálhatott volna, hiába kérte azt tőle Muhammad (s.a.w.). A próféta (s.a.w.) látott a sarokban egy öreg kecskét, amelyik olyan gyenge volt, hogy nem tudott kimenni a többi kecskével a legelőre.

- Van teje a kecskének? - kérdezte.
- Ó, túl gyenge ez ahhoz!
- Megfejhetem? - kérdezte Allah Küldötte (s.a.w.).
- Csak tessék!

A próféta (s.a.w.) kért egy nagy vödört, megérintette a kecskét, Allah nevében elkezdte fejni. S a sok tej csak úgy folyt a tögyéből az ujjai között, s színültig telt a vödör. Megkínálta vele az asszonyt, majd a többieket, s végül ő maga is ivott, de még így is sok tej maradt vödörben.

Mikor férje visszatért a legelőről a többi állattal, látta a sok tejet.

- Honnan került ide ez a tej?
- Egy áldott ember volt itt, aki megfejta a kecskét.
- Hogy nézett ki az az ember?
- Úgy láttam, hogy ő egy ragyogó ember. Jó alakja van, az arca jó-megjelenésű, sovány. Feje nem túl kicsi, elegáns és jóképű. Szemei nagyok és feketék, szempillái hosszúak. A hangja mély. Nagyon intelligens. A szemöldöke magas és ívelt. Haja fonatokban. Nyaka hosszú, szakála sűrű. Mikor csöndben volt, méltóságot sugárzott, s mikor beszélt magas intelligenciát. Szavai megkapóak voltak. Meghatározó volt, nem jelentéktelen, nem sablonos. Ötletei mint gyöngyök a madzagon úgy mozogtak. Messziről a legragyogóbb férfinak nézett ki, s mind közül a legjobbnak közelről. Középtermetű: se nem túl magas, se nem túl alacsony. Mint egy faág a két másik között, de ő volt a legjobban kinéző hármuk közül. A legarányosabb. A társai figyelmének központjában állt. Amikor beszélt, ők nagyon figyeltek, amikor utasított, siettek azt teljesíteni. Egy férfi jó segítséggel, jó kiszolgálással, akit sosem cáfolnak meg.

Ez a máig fennmaradt legrészletesebb leírás, ami fennmaradt a prófétáról, holott Umm Ma'bad csak egyszer találkozott vele.

- Ez a férfi biztosan Muhammad próféta (s.a.w.) volt, akit a Quraish törzs üldöz. Ha találkozok vele hűséget fogadok neki, s muszlim leszek!

Az asszony egyébként letette ezt az esküt a prófétának, s muszlim lett.

A megérkezés

Miután eljutott a hír Medinába, hogy a próféta (s.a.w.) elindult Mekkából, az emberek napok óta az utcán lesték, hogy mikor tűnik fel a próféta (s.a.w.). Muhammad (s.a.w.) először Qubaba, Medina külvárosába érkezett meg, ahol lerakta a Quba Mecset alapjait. 4 napot töltött itt, majd továbbindult, hogy elérje végcélját, Medinát. Időközben Ali (r.a.) is megérkezett, aki miután a Quraish törzs elengedte a fogságból, elindult Mekkából, s nappal elrejtőzött, éjjel gyalogolt.

Amikor a próféta (s.a.w.) végre megérkezett Medinába Abu Bakr-ral, Abdullah-val, Alival, hatalmas ünnepség fogadta őket. A nők a (lapos) háztetőkön állva, a gyerekek az utcán hömpölyögve, a férfiak harci díszben mind felsorakozva, mindenki látni akarta a prófétát (s.a.w.). Az abyssiniaiak a lándzsáikkal táncoltak. Mindenki meg akarta ragadni a próféta tevéjének kötőfékét, s maga felé húzni. Erre azt mondta Muhammad (s.a.w.):

– Ezt a tevét Allah irányítja. Ott áll meg, ahol Allah akarja, hogy megálljon.

Így a próféta (s.a.w.) folytatta útját a városban, míg tevéje megállt és letérdelt egy üres földterületen, ami két árváé volt.

– Itt fogunk letelepedni, itt fogunk egy mecsetet építeni! - mondta Muhammad próféta (s.a.w.).

A két árva felajánlotta a földjüket ingyen, de a próféta (s.a.w.) nem fogadta el ajándékként, hanem megvásárolta azt az árváktól.

Mindenki felajánlotta a prófétának (s.a.w.), hogy lakjon nála. Ő nem akart senkit visszautasítani, de Banu Najjarnál akart megszállni, mert ő anyai ágon rokona volt. Így válaszolt:

– Kinek a háza van a legközelebb Banu Najjaréhoz?

– Az enyém. - felelte Ayyub.

– Akkor a te házában szállok meg!

S ott lakott 7 hónapig.

Nagy öröm volt a Medinában élő muszlimoknak Muhammad próféta (s.a.w.) érkezése. Nagyon szerették őt, mindenben támogatták. A Mekkából kivándorló muszlimoknak

(*muhadzsierek*) is nagy megkönnyebbülés volt az itteni letelepedés, hogy a hosszú, 12-13 éves megaláztatás és üldöztetés után végre, nyugodtan gyakorolhatták vallásukat, s békében imádkozhattak a Teremtőhöz.

„A szegény muhadzsireknek, akiket kiűztek az otthonaikból és a vagyonukból, mert Allah kegyét keresték, és az Ő megelégedését, és segítették Allahot és a Küldöttét. Ők azok, akik igazak.

És azok, akik már le voltak telepedve az otthonban, és elfogadták a hitet előttük, szeretik azokat, akik elvégezték hozzájuk a hidzsrát. És nem vágnak arra, ami nekik adatott. És jobban szeretik őket saját maguknál, még ha szükségük volna is. És akik a saját énjük kapzsiságától mentesek, azok a sikeresek.” (Korán 59:8-9)

A több mint tíz évig tartó folyamatos üldöztetés, atrocitások, kínzások békés eltűrése után, a kivándorlást (hijra, ejtsd: hidzsra) követően nyilatkozta ki Allah, s engedélyezte a prófétának (s.a.w.), hogy harcolhatnak Allah útján, s megvédhetik magukat a hitetlenek támadásaival szemben. Az erre vonatkozó Korán részleteket kiegészítve szokták az iszlám jelenkori ellenségei beállítani a muszlimokat terroristáknak, dzsihádistáknak, s minden más vallású embert lékaszabolóknak, akiknek még a Szent Könyvük is harcra, a hitetlenek legyilkolására buzdít! Holott nem erről van szó! Hanem arról, hogy a Quraishi törzs 12 évig tartó „terrorjának” békés eltűrését követően végre kiállhattak azon jogukért, hogy vallásukat szabadon gyakorolhassák. Ezért harcoltak, s véget vetettek az elnyomásnak, igazságtalanságnak.

Az elkövetkező 10 évben több mint 25 csatát kellett a muszlimoknak megvívniuk a hitetlenekkel. Ebből 19-ben a próféta (s.a.w.) személyesen is részt vett. Míg végre beköszöntött a béke.

Milyen volt Medína (Yathrib) ebben az időben?

A városban 5 törzs élt. Ebből 3 zsidó törzs volt: a Nadir, a Qurayza és a Qaynuqa, és 2 arab: az Aws és a Khazraj. (ejtsd: Kurajza, Kajnuka, Avsz, Kazradzs) A Nadir és a Qurayza törzs a város két szélén élt, a Qaynuqa pedig a központban. A zsidó törzsek erődökben laktak. Kb. 24 erődjük volt. Medina tehát akkor nem volt egységes város, inkább több különálló falvak csoportja. Az arabok főleg mezőgazdaságból, pálmafáikból éltek, a város szélén. Bevételeik csak a szüret után keletkezett. Ezért a zsidók adtak nekik kölcsön pénzt, kamattal terhelve, ami konfliktust okozott az arabok és zsidók között. A két arab törzs pedig, hiába származott egy közös őstől, állandó csatározásban állt egymással az elmúlt száz évben. Mielőtt a próféta (s.a.w.) megérkezett, már épp sikerült volna megegyezniük, s egy vezetőt, királyt kinevezniük Abdullah ibn Ubayy személyében, aki békében összefogja az embereket. Ez a terv meghiúsult, mikor Muhammad (s.a.w.) megérkezett, mert minden figyelem felé fordult, s őt akarták vezetőjüknek. Ebből következik, hogy erős ellenszenv alakult ki Abdullah ibn Ubayy-ban a próféta (s.a.w.) iránt. Egyszer például amikor a gyűlésekre érkezett Muhammad (s.a.w.) és elkezdett az iszlámról beszélni nekik, Abdullah letorkollta, hogy ne terhelje őket ezekkel a dolgokkal, maradjon otthon, és aki felkeresi őt, annak mondja ezeket, ne zavarja meg az ő beszélgetéseiket! De a többiek ellent mondtak neki, és kérték a prófétát (s.a.w.), hogy jöjjön csak közéjük a gyűléseiken, s beszéljen hozzájuk! Elkezdtek egymással kiabálni, majdnem háború robbant ki az ügyből, de a próféta (s.a.w.) lecsitította őket. Ezt követően mondta el neki S'ad ibn Ubadah, hogy Abdullah-t majdnem megkoronázták, mielőtt ő megjelent.

Abdulah ibn Ubayy később maga is felvette az iszlám vallást, de csak mint képmutató, s nem igaz hűtű hívő, hogy kémkedni tudjon róluk.

Ebbe a zavaros helyzetbe érkezett meg a próféta (s.a.w.) és a mekkaiak. Nem lett mindenki egy szempillantás alatt muszlim! A városban voltak ugyanúgy arab nem muszlimok, arab muszlimok, zsidók. Őket kellett egy békés közösségbe kovácsolnia a prófétának (s.a.w.).

Első teendők Medínában

1. Legelőször is **Mecset építésébe fogott** a próféta (s.a.w.)! Mindennél fontosabb volt a hit, annak gyakorlása, az emberekkel való megismertetése. Ezért volt szükség legelőször egy mecsetre, ami nem csak a közös imádkozás, de a tanulás, a közösségi élet, az adományok elosztásának, ünnepek színtere is. A próféta (s.a.w.) maga is ugyanúgy dolgozott az építésén, mint a többiek, ezzel is példát mutatva.

A mecset nagyon egyszerű épület volt. A falak vályogtéglából készültek, a tetőt pálmatorzsek tartották, maga a tető pedig pálmafa ágakból és levelekből állt. Az udvar sarkában készült egy emelvény, ahol az átutazók, s akiknek nem volt házuk, húzhatták meg magukat. A mecsethez két lakrészt építettek hozzá, a prófétának (s.a.w.) és családjának.

A muszlimok Mekkában nem építhettek mecsetet, sőt az sem volt nekik megengedett, hogy nyilvános helyen imádkozzanak. Medínában végre nyugodt körülmények között gyakorolhatták vallásukat. Itt csendült fel először az imára hívó Azaan a mecset tetejéről.

Azóta „némi” változtatáson, kibővítésen átment ez a Mecset.

*Próféta Mecsete napjainkban.
(Masjid an-Nabawi)*

2. A bevándorolt muszlimok (*Muhajireen* = bevándorlók, *muhadžsirín*) és a medinai muszlimok (*Ansari* = támogatók, *anszári*) között **testvériséget hozott létre** a próféta (s.a.w.). Mindegyik bevándorló férfit összepárosította egy helyi férfival, s azt követően mint vértestvérek éltek együtt. Önzetlenül mindenüket megosztották egymással. Később Allah azt tiltotta tette, hogy örököljenek is egymástól, mint az igazi vérrokonok.
3. Írásba foglalt **egyezséget készített** a migránsok és a segítők között. A mekkai és a medinai muszlimok, illetve követőik, támogatóik, szövetségeseik között. **Ez lett az első muszlim közösség Alkotmánya, alaptörvénye, amely szabályozta a hívők és hitetlenek közti kapcsolatot is. Ez a szerződés biztosította a Medinában élő különböző kultúrájú és vallású népek békés együttélését!**

Az Alkotmánnyal, Chartával nem kényszerítette a városban élő zsidókat és arabokat arra, hogy legyenek muszlimok! Nem csak az iszlámot ismerte el egyedüli vallásnak! Az Alkotmánnyal; **egyesítette a város lakóit az etikus életvitel és erkölcsös elvek zászlaja alatt, meghagyva autonómiájukat és vallásukat!**

4. Hadsereg felállítása a város, és a hívők védelme érdekében.

Medína Alkotmánya

Csak néhány pont az alkotmányból, mely így kezdődött:

„Ez a dokumentum Muhammadtól, a prófétától (s.a.w.) szabályozza a kapcsolatokat a hívők (*azaz a quraishi és yathribi muszlimok*) és azok között, akik követték őket és keményen dolgoztak velük. Ők egy nemzetet alkotnak.”

Az alábbi pontok **a városállam összes lakójára vonatkoznak:**

1. Isten védelme minden egyes csoportra egyenlően kiterjed.

2. Minden egyes közösség alkotmányosan alávetett az államnak (Medinának).
3. A nem-muszlimok kötelesek elfogadni és betartani minden békeszerződést, amit felkínálnak nekik, s ugyanúgy a muszlimok is kötelesek elfogadni és betartani minden békeszerződést, amit felkínálnak nekik.
4. **Medina völgye szent hely, a harc és a vérontás tilos** az állam különböző közösségei között.
Habár, a próféta (s.a.w.) bevándorlásával a város nagyon veszélyes területté vált. Oly annyira, hogy az emberek a kardjaikkal aludtak, s Muhammad (s.a.w.) mellé a kezdeti időkben éjjelre őrt állítottak.
5. A muszlimok és nem-muszlimok közös feladata Medina megvédelése külső támadás esetén.
6. Valóban, bárkinek, aki katonai expedícióra megy, biztosítani kell a biztonságát! S ugyanígy azoknak is, akik Medinában maradnak, kivéve azok, akik másokon elnyomást gyakorolnak vagy megszegik ezen alkotmány tartalmát.
7. Egyik félnek sincs joga megsérteni az alkotmányt. Minden személynek, aki bűnös egy büntett elkövetésében, tettéért egyedül kell vállalnia a felelősséget!
8. Valóban, ez az alkotmányos dokumentum nem támogatja az árulókat vagy elnyomókat.

A muszlimokra vonatkozó pontok:

1. A muszlimok egy közösséget alkotnak.
2. A muszlimok nem hagyhatják magukra a nincsteleneket.
3. Muszlimok ne hagyjanak adóst maguk között, segítsék az adósnak megfizetni váltságát!
4. A muszlim, aki hisz Istenben és a Túlvilágban, egyetért ennek a dokumentumnak a tartalmával, nem biztosíthat sem védelmet sem semmilyen kedvezményt azokkal szemben, akik kijátsszák vagy megsértik ezt az alkotmányt!

5. A muszlimoknak kollektív ellenállást kell mutatni azokkal az egyénekkal szemben, akik fellázadnak, megpróbálnak bármit erőszakkal megszerezni, igazságtalanságot, bűnt, ellenségeskedést vagy korrupciót próbálnak terjeszteni, akik megsértenek bármely fogadalmat, vagy megkísérelnek bajt kelteni a muszlimok között! Ennek a kollektív ellenállásnak, akkor is létre kell jönnie, ha az elkövető bármelyikük fia!
6. A hívők által biztosított békének egységesnek kell lennie. Allah útján végrehajtott bármely háborúban, egy muszlim sem köthet békeszerződést az ellenséggel a többi muszlim nélkül, hacsak nem alapul egyenlőségen és igazságosságon mindannyiuk között!

A nem-muszlimokra vonatkozó pontok:

1. A nem-muszlimokat egy közösségként kell tekinteni a muszlimok mellett! Biztosítani kell nekik a vallásszabadságot a muszlimok mellett! Ez a jog társaikra is átruházódik, kivéve a szerződészegőket, vagy elnyomókat! Ők csak saját magukra hoznak veszedelmet.
2. A nem-muszlim tagoknak azonos politikai és kulturális jogaik vannak, mint a muszlimoknak. Autonómia és vallásszabadság biztosított a számukra.
3. A nem-muszlimok felelősek a saját kiadásaikért, s a muszlimok is a sajátjukért.
4. Harmadik fél támadása esetén, Medina lakosainak egymás segítségére kell sietnie!
5. Mindegyik félnek tanácskozást kell tartania a másikkal, s a sértett félnek segítséget kell nyújtani!
6. Medina minden lakosának hozzá kell járulnia a terület megvédéséhez külföldi támadás esetén!
7. A nem-muszlimoknak hozzá kell járulnia a háború költségeihez, feltéve, hogy a muszlimok oldalán harcolnak!
8. A nem-muszlimok nem kötelesek a muszlimok vallási háborúiban részt venni!

9. Medina lakosainak: nem-muszlimoknak, muszlimoknak egyaránt kereskedelmi bojkott alatt kell tartaniuk a mekkai bálványimádókat! S tartózkodniuk kell attól, hogy bármilyen támogatást kiterjesszenek rájuk!

Allah Küldötte megváltoztatta a város nevét: Yatrib-ról „Madina al-Munwara”-ra, ami azt jelenti a Fény Városa. Ezen kívül a Próféta Városának: „Madinat an-Nabi” is nevezték, de röviden csak Medinának, Városnak hívták.

A város mocsaras területen feküdt, klímája megbetegítette azokat, akik nem ott nőttek fel. Abu Bakr, és más muszlimok is erős láztól szenvedtek. S a bevándorlóknak egy idő után honvágya is volt, szerettek volna visszamenni Mekkába. Ezért Allah Küldötte (s.a.w.) úgy fohászokodott, hogy Allah tegye Medinát kedvessé a hívők számára, kedvesebbé mint Mekkát, s klímáját megfelelővé számukra.

Teljesült kérése, s ez annyira igaz, hogy még most is érezni, hogy a városnak különleges hangulata, hatása van az odalátogató muszlimokra.

A kivándorlást követő 14.hónapban a próféta (s.a.w.) kimondatlan vágyát teljesítve Allah kinyilatkoztatta, hogy az imairányt (Qibla) változtassák meg, használják Ibrahim (a.s.) imairányát: Jeruzsálem helyett Mekka, illetve a Kába felé imádkozzanak! Ez a zsidók nemtetszését váltotta ki.

„...Bizony, olyan imairány felé fordítunk, amellyel elégedett leszel. Fordítsd hát az arcod a Sérthetetlen Decset irányába. Bárhol vagytok is, fordítsátok az arcotokat feléjel...”

(Korán 2:144)

„...És azért jelöltük ki az imairányt, amit követtetek, hogy egyértelműen elkülönüljön az, aki a Küldöttet követi, attól, aki elfordul. És bizony, nagy próbatétel volt ez, kivéve azoknak, akiket Allah vezetett.” (Korán 2:143)

A próféta megvédi a keresztényeket

A Sínai hegy mellett lévő Szent Katalin-kolostor (St. Catherine Monastery) szerzeteseinek a próféta (s.a.w.) nemes és nagylelkű kiváltságokat és mentességeket biztosított liberális szerződésével. (i. sz. 623)

A Sínai hegyen a 4.században kápolnát emeltek ott, ahol Musa prófétát (a.s.) megszólította a Teremtő, s ahol később a Tízparancsolatot megkapta. A keresztények körében hamar zarándokhellyé vált. A bizánci császár parancsára i.sz. 548-565 között ortodox keresztény kolostort építettek a kápolna helyére, amit erődítmény-szerű falakkal vettek körbe, hogy megvédjék a szerzeteseket és a zarándokokat a fosztogatóktól. A védőfal 2,5m széles és 11 m magas. Eredeti neve az Átváltozás Kolostora volt.

A szerződés értelmében Muhammad próféta (s.a.w.) magára vállalta, (és felszólította erre követőit is), hogy megvédi a keresztényeket, s a templomaikat, valamint papjaik rezidenciáit, és megóvják őket mindenféle sérülésektől. Nem lehetett őket

tisztességtelenül megadóztatni. Egy püspök sem lett kiűzve egyházmegyéjéből, **egy keresztény sem lett kényszerítve, hogy tagadja meg a vallását, egy szerzetes sem volt kiutasítva a monostorból, egy zarándok sem lett meggátolva zarándoklatának elvégzésében, egy keresztény templom sem lett lerombolva, hogy a helyén mecsetet, vagy házat építsenek a muszlimoknak!!!** Keresztény nők házasodhattak muszlim férfiakkal, ahol az asszony szabadon gyakorolhatta tovább a vallását, nem volt semmilyen kényszernek alávetve! Ha a keresztények segítségre szorultak a templomaik, monostoraik vagy egyéb vallási épületeik felújításában, a muszlimok segítettek nekik. Ezt nem a vallásuk támogatásának kell tekinteni, hanem egyszerű segítségnyújtásnak speciális körülmények között. Vagy talán ellenségeskedésbe kellene a muszlimoknak bocsátkozniuk a keresztényekkel? A muszlimok között élő egyetlen keresztény lakost sem szabad megvetéssel kezelni a vallása miatt! A próféta (s.a.w.) kijelentette, hogy bármelyik muszlimot, aki ezen szerződés bármely pontját megszegi, úgy kell tekinteni mint Allah parancsolatának törvényszegőjét, az Ő testamentumának törvénysértőjét és mint hitehagyottat!

Mekkaiak támadásai Medínára

A kivándorlást követő második évben, 624-ben a mekkai Quraish törzs még mindig nem hagyott fel a muszlimok üldözésével! Holott nem maradt egyetlen muszlim sem a városukban, zavartalanul folytathatták életüket. Sőt, az elüldözött muszlimok a családtagjaik voltak, mégis ki akarták őket irtani! Ellenséges cselekmények sorozatába kezdtek a medinaiak ellen. Férfiakat küldtek Medínához, hogy a muszlimok gyümölcsfáin pusztítást végezzenek, s hogy elhajtsák a nyájaikat. A prófétának komoly erőfeszítésébe került, hogy megvédje magukat egy belső összeesküvéstől, vagy egy hirtelen jövő külső támadástól.

A muszlimok között volt olyan, aki nem őszinte hittől vezérelve vette fel az iszlám vallást. Ők voltak a hűpokraták, képmutatók (munafikeen-ek), akik tettették, hogy muszlimok, s közülük voltak, akik kémkedtek a muszlimokról, s az ellenségeiknek szolgáltatottak róluk információkat.

A mekkaiak feltűnését követően Muhammad próféta (s.a.w.) Medinát katonai fegyelem alatt tartotta. Gyakran küldött ki a városon kívülre felderítőket, így védekezve egy hirtelen támadás ellen.

Badr-i csata (i. sz. 624.)

Muhammad próféta (s.a.w.) tudomására jutott, hogy a mekkaiak egy nagy karavánt indítottak Szíriába kereskedés céljából, ami minden vagyonukat tartalmazta. Abu Sufyan vezette őket. A próféta (s.a.w.) tervezte, hogy megtámadja a karavánt, s mintegy kárpótlásként a Mekkából történő kiüzetésükért, vagyonuk, otthonuk feladásáért megszerzik a Quraish törzs karavánját. Ezért mintegy 300 emberrel elindultak, hogy a karaván útját állják. Abu Sufyan okos, tapasztalt ember volt, s a tevenyomokból rájött, hogy a medinaiak kint vannak a sivatagban, hogy megtámadják őket. Megrémült, ezért egy hírnököt küldött Mekkába azzal az üzenettel, hogy segítsenek rajtuk, mert a medinaiak megtámadták őket, s az összes vagyonuk oda veszik!

Az üzenet hatására Mekkában Abu Jahl, az iszlám másik fő ellensége hatalmas sereget toborzott, s megindult Medina felé: 1300 jól felszerelt katonával, 70 lóval, s több mint 1000 tevével. Közben Abu Sufyan másik útvonalon sikeresen elkerülte a találkozást a muszlimokkal, s biztonságban kikerült a veszélyzónából. Értesítette a mekkaiakat, hogy a karaván már biztonságban van, forduljanak vissza a segítségükre indult sereggel! Erre a hírre 300-an visszafordultak. De Abu Jahl nagyon elszánt és magabiztos volt. Harcolni akart a muszlimokkal, s a győzelmüket nőekkel, borral megünnepelni, ezért tovább vonultak 1000 emberrel.

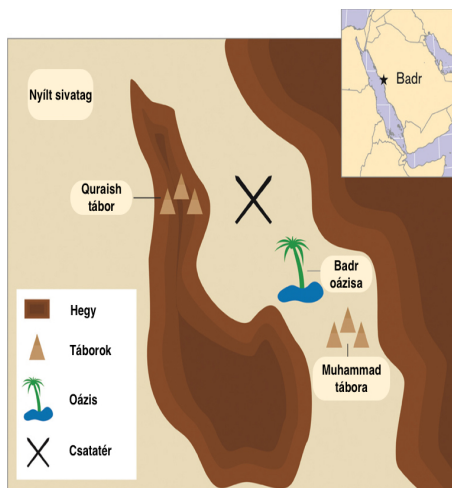
A próféta (s.a.w.) észlelte, hogy a karaván kicsúszott a kezükből, viszont elért hozzá a híre, hogy a mekkaiak egy nagy sereggel ellenük indultak, hogy Badr-nál (Mekka és Medina között, a tenger közelében), megütközzenek.

Muhammad próféta (s.a.w.) nagy dilemmába került, hogy most mit tegyen. Megígérte a kivándorlottaknak, hogy a karavánnal térnek vissza, a karaván sehol, viszont most ehelyett többszörös

túlerőben lévő haddal kell szembenézniük! Ráadásul nem készültek harcra. Nem az volt a szándékuk, hogy harcoljanak, csak a karavánt akarták megszerezni, amit kb.50 ember kísért. Nem voltak egy csatához felfegyverezve; csak 1-1 kard és pajzs volt náluk, semmi más felszerelés. A próféta (s.a.w.) megszólította a társait, hogy mi a véleményük, mit javasolnak, mihez kezdjenek. Először Abu Talib állt fel, s biztosította őt támogatásáról, majd Umar. Majd az anszárík vezetője Said ibn Muadh felállt, és így szólt:

– Allah Küldötte (s.a.w.)! Allah elküldött téged az igazsággal hozzánk, s mi követtünk téged. Utasítottál minket, s mi azokat végrehajtottunk, megtiltottál dolgokat, azoktól tartózkodtunk. Ó, Allah Küldötte, mi esküt tettünk neked, hogy kiállunk melletted, történjen bármi! S Allahra! Ha átkelsz az óceánon, hát mi ott leszünk mögötted! Ma van az a nap, amikor Allah meg akarja mutatni neked, hogy mi igaz emberek vagyunk, s ragaszkodunk a szavunkhoz! Kitartónak fogsz találni minket a harcban! Mi nem futamodunk meg!

Látva a követői lelkesedését és elszántságát a próféta (s.a.w.) elindult Badr felé, hogy megütközzön a Quraish törzsszel. 313 hívő, akinek kétharmada medinai város lakó (anszari) volt. Összesen volt 2 lovuk és 70 tevéjük. Minden tevén 3-an osztoztak, beleértve a prófétát (s.a.w.) is *(nem engedte, hogy kivételezzenek vele).*

150 km-t tettek meg, míg elérték Badr-t, ahol letáboroztak, elfoglalva a kutakat, ami a sivatagban stratégiaileg fontos pozíció. Ott beosztották az embereket, hogy ki melyik szakaszban fog harcolni, s ki lesz a vezetőjük. A próféta (s.a.w.) a csata előtti éjjel nem aludt, egész éjjel imádkozott Allahhoz, hogy vigye győzelemre a muszlimokat. Másnap reggel megérkeztek a hitetlenek is, s Allah a muszlimok szemében az ellenséget kis létszámúnak láttatta, ami még több erőt adott nekik a harcra. Allah akarta, hogy ez a csata létrejöjjön, hogy

ezáltal bebizonyítsa mindenkinek, hogy amikor eljön az igazság, akkor nincs helye a hazugságnak! Mikor Muhammad (s.a.w.) ott van, és az igazhitű követői mögötte állnak, akkor a győzelem velük van! Ez volt az első és legjelentősebb csata a muszlimok történelmében!

A két hadsereg felsorakozott egymással szemben. Apa a fiával, fivér a fivérrel, s további családtaggal állt szemben. Muhammad próféta (s.a.w.) emlékeztette őket, hogy aki Allah ügyéért harcol, s meghal, az mártírként a Paradicsomba kerül, s ha Allah győzelemre segíti őket, az evilági győzelmet nyerik el.

A csata a kor szokásának megfelelően egyéni párviadallal kezdődött. Mindkét fél 3 legjobb emberét választotta ki, s megvívta egymással. A hitetlenektől Utbah, Sheibah és fia: Al-Walid, a muszlimok közül Hamza (r.a.), Ali (r.a.) és Obeidah (r.a.), mindhárman a próféta (s.a.w.) közvetlen családjából valók. A hitetlenek ugyanis visszautasították a párbajt a medinai anszárakkal, mert a mekkaiakkal akartak harcolni. Mindegyik párbajt a muszlimok nyerték, ami a hitetlenek kedvét szegte. Ekkor megjelent a Sátán a hitetlenek táboránál Suraqah ibn Malik képében *(többször is előfordult, hogy az ő képében jött az emberekhez, Suraqah volt az, aki a prófétát s.a.w. üldözve 3-szor is leesett a lováról)*, s biztosította a Quraish törzset, hogy:

– Nem fogtok veszíteni, veletek vagyok! Én vagyok az, aki segíteni fogok nektek!

A két hadsereg egymásnak rohant, megkezdődött a csata. Muhammad próféta (s.a.w.) látta, amint az égből Jibril leereszkedik, 3000 angyallal, akiket Allah küldött le, hogy harcoljanak az ő oldalukon. Majd később még 5000 angyal érkezett. Mindannyian lóháton harcoltak. Amikor Suraqah alakjában tetszelgő Sátán meglátta az ellenfél között Jibrilt (a.s.), Mikaeelt és a többi angyalt, akkor elinalt. Abu Jahl kérdezte tőle: „Hova mész?” Megpróbálták visszatartani, de nem tudták, így „Suraqah” elrohant. Ezt megemlíti a Korán is:

„És amikor a Sátán jónak tüntette fel nekik a cselekedeteiket, és azt mondta: „Senki nem

győzhet le ma benneteket az emberek közül, és bizony, én a szomszédotok vagyok!" De amikor a két csapat meglátta egymást, hátat fordított, és azt mondta: „Bizony, én mentes vagyok tőletek! Bizony, én látom, amit ti nem láttok (az angyalokat). Bizony, én félem Allahot! És Allah szigorú a büntetésben!” (Korán 8:48)

Abu Jahl-t, a mekkaiak vezetőjét a hitetlenek gondosan védték, a muszlimok meg sem tudták közelíteni. Két anszári fiatal fiú, akik hallották, mennyi keserúséget, és kínzást okozott ez az ember a prófétának (s.a.w.) és a hívőknek, azonban mindenre elszántan meg akartak szabadulni tőle. Mivel olyan kicsik voltak, észrevétlenül a közelébe tudtak férkőzni, s sikerült megölniük. Közben egyikük komolyan megsérült, és később a csatában mártírhalált halt.

„Bizony, Allah már megsegített benneteket Badrnál, amikor gyengék voltatok. Féltétek hát Allahot, hogy hálásak lehessetek!
És amikor azt mondtad a hívőknek: „Nem elegendő nektek az, hogy Uratok megerősít benneteket háromezer leküldött angyallal?”
Igen, ha türelmesek vagytok, és féltétek Allahot, és ők hirtelen megtámadnak benneteket, Uratok megerősít benneteket ötezer megjelölt angyallal.
És nem másért tette ezt Allah, mint jó hírként nektek, és hogy megnyugtassa vele a szíveteket. És nincs máshonnan győzelem, csak Allahtól, a Dindenhatótól, a Bölcstől.” (Korán 3:123-126)

A csata végeztével a muszlimok meg tudták különböztetni, hogy kit öltek meg az angyalok, mert mindegyiküknek égési seb volt a nyakán. A csatában 70 hitetlen halt meg, köztük az iszlám legnagyobb ellenségei, a Quraish törzs legnevesebb vezetői, akik gúnyolták, üldözték a prófétát. További 70 mekkait foglyul ejtettek. S csupán 14 muszlim esett el a csatában.

Allah segítségével legyőzték a muszlimok a többszörös túlerőben lévő sereget. A győzelem sosem a sereg létszámán, fegyverzetén, tudásán múlik. Allah az igazhitűeknek adja a győzelmet, akik minden hitüket és bizalmukat Allahba vetik.

A hadizsákmányon összevitakoztak, ezért Allah leküldte a hadizsákmány elosztásának szabályaira vonatkozó kinyilatkoztatást. Ez azt is tartalmazta, hogy a zsákmány egyötödét a közös kincstárba kell tenni, s szegények és rászorulóknak megsegítésére kell fordítani.

Muhammad próféta (s.a.w.) megparancsolta embereinek, hogy a hadifoglyokkal a legnagyobb emberséggel bánjanak, ami ellentétes volt az arab szokásokkal. Például a foglyokat ültették a hátságállatokra, míg ők gyalogoltak. Nekik adták a kenyérüket, míg ők csupán datolyával csillapították az éhségüket. Ez mély benyomást tett a foglyokra.

A próféta (s.a.w.) nagy súlyt fektetett az oktatásra. Épp ezért a hadifoglyok közül elengedte azokat (váltságdíj nélkül), akik megtanítottak 10 medinai arabot írni-olvasni.

A medinai zsidó törzsek megszegik az alaptörvényt

A medinai zsidók megpróbálták elégedetlenséget szítani embereik között, ezért a prófétát (s.a.w.) és híveit rágalmazták. A Korán szavait direkt félreolvasták, ami annak támadó jelentést adott. Rávettek a kultúrában járatos, művelt, költőiket, hogy használják ki befolyásukat, s hintsenek el lázadást a muszlimok között. Egyik költőjük, Ka'b, a Nadir törzsből nem sajnálta az erőfeszítést, hogy Mekkába menjen és ott nyilvánosan szánakozzon a hitetlenek veszteségein a Badr csatát követően. A próféta (s.a.w.) elleni szatírái és a Badr-i csatát elvesztő mekkaiakról szóló elégiái, feltűzelték a Quraish törzs bosszúvágyát, ami később az uhudi csatához vezetett. Majd Ka'b visszatért Medinába, s ott folytatta a muszlimok, nők és férfiak elleni támadásait, a legobszcénabb módon. Mivel a Nadir törzs tagja volt, akik aláírták a medinai alkotmányt, őt is kötötte az a fogadalom, amit az állam belső és külső biztonságára tettek, de cselekedeteivel nyíltan ellenszegült ennek a fogadalomnak.

Ugyanabból a törzsből Sallam is ugyanilyen hevesen és keserűen lépett fel a muszlimok ellen. Ő törzsének egy részével a Khaibar nevű faluban élt (5 napi járásra ÉNY-ra Medinától). Minden erőfeszítést megtett arra, hogy a környező arab törzseket a muszlimok ellen hangolja.

A muszlimok a közösségen belüli biztonság fenntartása érdekében számkivetésre ítélték Ka'b-ot és Sallamot.

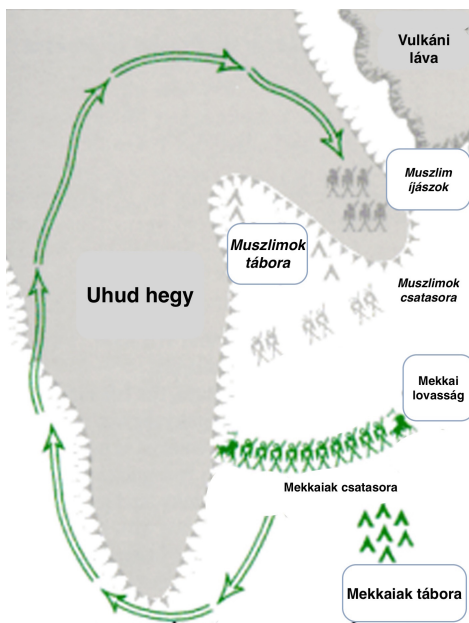
A Qainuqa törzs (ejtsd: Kajnuka) tagjait is kiutasították a medinai területekről, mert nyíltan és tudatosan megsértették az alaptörvény rendelkezéseit. Szükségszerű volt, hogy véget vessenek ellenséges akcióiknak a béke és biztonság fenntartása érdekében. A próféta(s.a.w.) felkereste őket a főhadiszállásukon, s kérte őket, hogy lépjenek be a muszlimok szövetségébe azáltal, hogy felveszik az iszlám vallást, vagy hagyják el Medinát. Ők erre daccal válaszoltak, bezárkóztak erődjükbe. A muszlimok elhatározták, hogy megtámadják őket. 15 napos ostrom után a zsidók megadták magukat. Először komoly büntetéssel akarták őket sújtani a muszlimok, de végül megelégedtek a teljes Qainuqa törzs száműzésével.

A kivándorlás negyedik évében, 626-ban a Nadir törzs is ugyanúgy viselkedett, mint a Qainuqa. Hasonlóan tudatosan és nyilvánosan figyelmen kívül hagyták a kezdetekkor megkötött alaptörvényt. A próféta (s.a.w.) ugyanolyan üzenetet küldött nekik, mint korábban a Qainuqa törzsnek. De a képmutatók segítségére támaszkodva, ellenséges választ küldtek vissza. 15 napos ostrom után, megkérdezték a muszlimok feltételeit. Ők újra felajánlották a korábbi ajánlatukat, de a Nadir törzs zsidói inkább Medina elhagyását választották. Megengedték nekik, hogy minden ingóságukat magukkal vigyék, a fegyvereiken kívül. Mielőtt elhagyták a várost, lakhelyeiket és fegyvereiket teljesen megrongálták, hogy ne tudják azokat a muszlimok használni. Volt aki még a házának ajtaját is lefeszítette, s magával vitte.

Uhud-i csata (i. sz. 625.)

A vezetőik halálhíre nagyon lesújtotta a mekkaiakat, s a bosszúvágy és a korábban említett Nadír törzsbeli zsidó költő gúnyversei újabb csatára buzdította őket. Hatalmas előkészületekbe fogtak, hogy a muszlimokra újabb támadást mérjenek. Sereget toboroztak, amely 3000 erős férfiből állt. Ebből 700 volt páncélos és 200 lovas. Ez a csapat a mekkai városvezető, Abu Sufyan parancsnoksága alá tartozott, s 600 mérföldre (965 km-re) Medinától táborozott le, s feldúlták a medinaiak termőföldjét és nyájaikat.

Muhammad próféta (s.a.w.) kivonult a városból az ellenség elé, s az Uhud-hegyen vertek tábor. 1000 emberrel indult el, amelyből 100 volt páncélos, és csupán 1 lovuk volt a prófétáén kívül. De még a csata kezdete előtt, meglátva az ellenséget, a hipokraták (képmutatók) vezetője: Abdullah Ibn Ubay elhagyta a harcmezőt 300 emberrel. Így Allah Küldöttének (s.a.w.) 700 embere maradt. Másnap reggel kezdetét vette a csata. Muhammad (s.a.w.) szigorú utasításba adta 50 íjásznak, hogy bármi is történjen lent a harcmezőn, ők ne hagyják el a hegyen lévő állásaikat, amíg ő nem küld értük. Az ő feladatuk, hogy hátulról fedezzék az embereiket, nehogy körbekerítse őket az ellenség! Ezt követően ő a többi katonával megindult a síkságra. Hiába volt az ellenfél túlerőben, majdnem sikerült győzniük, s elhajtaniuk a mekkaiakat. Az íjászok látva az ellenség menekülését azt hitték, hogy már vége van a harcnak, ezért a próféta (s.a.w.) parancsa ellenére lejöttek a hegyről (pár kivétellel), mert nem akartak kimaradni a hadizsákmányból. A próféta (s.a.w.) a hátuk mögül kiabált nekik, hogy menjenek vissza a helyükre, de nem tudtak.

Észrevették a mekkaiak, hogy az íjászok eltűntek a hegyről, s visszafordultak, a hátuk mögé kerültek, s bekerítették a muszlimokat. A próféta (s.a.w.) elvesztette a csatát, s majdnem életét is. Középor sújtott le rá, egy foga kitört, s az arcát két nyílveendő is megsebezte. El is terjedt a hír, hogy a próféta (s.a.w.) meghalt, mert látták elesni, s ez a hír némi zavarodottságot, elbizonytalanodást okozott a hívők között.

A muszlimok 70 emberüket veszítették el, köztük volt a próféta nagybátyja: Hamza is, akit előre eltervelten bosszúból Abu Sufyan felesége öletett meg, (mert Hamza ölte meg apját a badri csatában) s holttestét megbecstelenítette, kivágta a szívét... A hitetlenek 22 embere halt meg.

A mekkaiak túl kimerültek voltak ahhoz, hogy kihasználva előnyüket tovább menjenek, s megtámadják Medinát vagy hogy lehajtsák a muszlimokat Uhud hegyéről. Ezért, miután barbár módon megcsönkítették ellenségeik holttesteit, visszavonultak a medinai területről.

Allah azért hagyta győzni a Quraish törzset, mert a muszlimok vezetőjük parancsának ellenszegültek. Így leckéztette meg őket. Ugyanakkor a csata után leküldött kinyilatkoztatásban vigaszt is ad nekik:

„És ne gyengüljete el, és ne szomorkodjatek, és ti fogtok felülkerekedni, ha hívők vagyotek.

Ŋa sebesülés ért benneteke, hát hasonló sebesülés érte öket. És ezek a napok, amiket váltakozva küldünk az emberekre, hogy Allah megtudja, hogy kik a hívők, és mártírokat vehessen közületek. És Allah nem szereti a bűnösöket.

És hogy Allah megtisztíthassa azokat, akik hisznek, és elpusztítsa a hitetleneket.

Vagy azt gondoljátotek, hogy be fogtok lépni a Paradicsomba, mielőtt Allah megtudná, hogy kik azok, akik küzdenek, és tudná, hogy kik azok, akik türelmesek?” (Korán 3:139-142)

„És Mohammed nem más, mint küldött, aki előtt más küldöttek is elmúltak. Ha meghalna, vagy megölnék, akkor visszafordulnátok? És aki visszafordul, az nem árt Allahnak semmit. És Allah megjutalmazza a hálásakat.

Egyetlen lélek sem hal meg, kivéve Allah engedelmével, egy elrendelt időpontban. És aki az evilági jutalomra vágyik, abból adunk neki, és aki a túlvilági jutalomra vágyik, abból adunk neki. És megjutalmazzuk a hálásakat.”

(Korán 3:144-145)

„És bizony, Allah beteljesítette az ígérését, amikor, megöltétek őket az Ő engedelmével, amíg elvesztettétek a bátorságotokat, és vitába kezdtek a parancsal kapcsolatban, és nem engedelmeskedtetek, miután Ő megmutatta nektek azt, amit szerettek. Vannak köztetek olyanok, akik ezt a világot kívánják, és vannak köztetek olyanok, akik a Túlvilágot kívánják. Aztán (Allah) elfordított titeket tőlük, hogy próbára tehessen benneteket. És aztán megbocsátott nektek. Allah kegyekkel teli a hívők iránt.

Amikor futottatok felfelé a hegyen, anélkül hogy egy pillantást vetettetek volna bárkire is, míg a Küldött szólított benneteket mögületek. Ézért Ő bánatra bánattal fizetett nektek, hogy ne szomorkodjatok amiatt, amit nem szereztetek meg, vagy amiatt, ami sújtott benneteket. És Allah nagyon jól ismeri, amit tesztek.” (Korán 3:152-153)

Ez utóbbi idézet arra vonatkozik, amikor a hitetlenek felülkerekedtek, s a muszlimok egy része a hegyre menekült fel, s a próféta (s.a.w.) visszaparancsolta őket magához, de nem hallgattak rá. Bánatra bánat kifejezés arra utal, hogy mivel ellenszegültek az utasításoknak, ezért Allah a csata elvesztésével büntette őket, és a próféta halálhírével. S mikor kiderült, hogy a halálhír nem igaz, a többi veszteség kisebbnek

tűnt a muszlimok szemében.

Az uhudi csata veresége arra bátorította a környező nomád törzseket, hogy fosztogassanak Medina területein, de ezek legtöbbször sikeresen visszaverték. S a zsidók sem késlekedtek, hogy gondot okozzanak a prófétának (s.a.w.) és követőinek. *(lásd később a törzsek csatájánál)*

A zsidók elfogadják az iszlámra hívást?

Egy érdekes történetet írok le ezzel kapcsolatban.

Medinában a legbölcsebb zsidó rabbi Abdullah ibn Salam volt. Amikor meghallotta, hogy a próféta (s.a.w.) a városba jön (a kivándorláskor), elhatározta, hogy meglátogatja őt. Amikor meglátta az arcát, egyből megértette, hogy ez nem lehet egy hazug ember arca. Abdullah le akarta tesztelni Allah Küldöttét (s.a.w.). Ő rabbi volt, vallástudós, ezért tisztában volt az eljövendő próféta jeleivel. *(a Szentírásukból tudta)*

Azt mondta Muhammadnak (s.a.w.):

– Három dolgról kérdezlek téged, melyekről csak egy próféta tudhat.

1. Mi az első jele az Ítélet Napjának?

2. Mi a legfinomabb étel, amit a Paradicsom lakói ehetnek?

3. Mitől függ, hogy egy gyermek az apjára vagy az anyjára hasonlít-e jobban?

– Jibril (a.s.) elmondta a válaszokat a kérdésekre röviddel ezelőtt:

1. Ami az Ítélet Napját illeti, először egy tűz jön keletről az emberekre, ami nyugatra vezeti őket.

2. A legfinomabb étel, amit a Paradicsom lakói ehetnek, az a bálnamáj.

3. A harmadik kérdésre a válasz: ha a férfi folyadék megelőzi a nőt, akkor a férfira fog hasonlítani a gyermek, s ha a nő folyadék előzi meg a férfit, akkor a nőre fog hasonlítani a gyermek. *(megelőzi, vagyis felülkerekedik, az ő génje kerül előtérbe)*

– Tanúsítom, hogy nincs más isten, csak Allah, és tanúsítom, hogy te Allah Küldötte vagy! - válaszolta a rabbi, s ezzel

muszlim lett, hiszen ez a tanúságtétel, ami az iszlám vallás felvételéhez szükséges. Majd így folytatta:

– De a zsidók hazug emberek. Ha megtudják, hogy felvettem az iszlám hitet, mielőtt megkérdeznéd őket rólam, akkor hazudni fognak neked.

Ezért Abdullah ibn Salam ott maradt a prófétánál (s.a.w.), elrejtözve. Muhammad (s.a.w.) pedig összehívta magához a zsidó vezetőket. Megérkeztek a zsidók, s a próféta (s.a.w.) kérdezte őket Abdullah ibn Salamról, hogy mi a véleményük róla. Így szóltak:

– Ő a vezetőnk, aki a korábbi vezetőnk fia. Ő a legtanultabb közöttünk, aki a fia a legtanultabb embernek.

Ez volt róla a véleményük. Tehát a legtisztéletreméltóbb, legjelentősebb ember közülük, akinek az édesapja szintén az volt.

– Mit mondanátok, ha ő elfogadja az iszlám vallást?

– Isten őrizz! Ó, ő soha sem lesz muszlim!

Allah Küldötte (s.a.w.) mondta Abdullah ibn Salamnak, hogy jöjjön elő. Előbújt, s így szólt:

– Ó, zsidók! Féltétek Allahot! Allahra esküszöm, akin kívül nincs más Isten, hogy biztosan tudjátok, hogy Muhammad (s.a.w.) Allah Küldötte, aki elhozza nektek az igazságot!

– Te vagy a legrosszabb közülünk, s a fia a legrosszabbnak közülünk! - válaszolták.

Ott, a helyszínen megváltoztatták a véleményüket a vezetőjükről!!! Méghozzá a szöges ellentettjét állították róla! Jól ismerte őket Abdullah, ezért mondta a prófétának (s.a.w.) korábban, hogy előbb kérdezze meg őket róla, mielőtt megtudják, hogy ő is muszlim lett.

S egyébként mit kerestek Medínában a zsidó törzsek? Oly messze Jeruzsálemtől?

A próféta felbukkanására várták. A Szentírásukban rögzítve volt, hogy mely területen fog megjelenni, ezért odatelepedtek, már generációkkal korábban, s várták a prófétájuk eljövetelét, hogy majd elsőként követhessék.

Muhammad (s.a.w.) tanításaiból, beszédéből felismerték, hogy ő a próféta, mégis tagadták aényt, nem akarták elfogadni, hogy ezúttal nem a zsidók

közül, Isaaq (a.s.) leszármazottaiból került ki a próféta, s hogy ő egy arab. Alsóbbrendű népnek gondolták őket (is).

Tudták az igazságot, mégis tagadták azt! De láthatuk már korábban, Musa (a.s.) történetében, hogy mennyire konok népről van szó.

Egy másik leírás is tanúsítja azt, hogy a zsidók tudtak a próféta (s.a.w.) eljövételéről. Amikor Hay bin Akhtab az Árok csatája alkalmával felkereste a Qurayza törzset erődjükben, hogy rávegye őket, hogy rúgják fel szövetségüket a muszlimokkal, így védte meg a prófétát (s.a.w.) Zubayr Bata, egy öreg zsidó a Qurayza törzsből:

- Olvastam a Tórában, hogy egy próféta fog feltűnni Mekkában. Medinába fog kivándorolni. A vallása elterjed az egész világon és egyetlen hadsereg sem győzi le. Ha Muhammad (s.a.w.) ugyanez a próféta, akkor ez a hadsereg (törzsek szövetségének serege) nem fogja legyőzni!
- Az a próféta Izrael Népéből való lesz, míg Muhammad (s.a.w.) Ismail (a.s.) leszármazottja, aki varázslattal és csalással gyűjtötte maga köré az embereket! - torkolta le Akhtab fia az idős embert.

A Szövetség csatája, másként az Árok csatája (i. sz. 627.)

A hitetlenek előkészületei

A zsidó Nadir törzs vezetői és a szintén zsidó, Wa'il törzs egy csoportja volt az, akik kirobbantották ezt a háborút. Közülük is a fő szervezője: Hay bin Akhtab. A Nadir törzs már korábban is szervezkedett a muszlimok ellen, az uhudi csatában, amikor a Quraish törzset támogatta információkkal a hely adottságaira vonatkozóan, melyik a legelőnyösebb pozíció a táborhelyük felállítására.

A zsidók ezúttal minden eszközt megragadtak, hogy a különböző törzseket a muszlimok ellen hangolják, hogy bosszút álljanak, amiért előző évben (i. sz. 626-ban) el kellett hagyniuk medinai otthonaikat, mivel megszegték annak alaptörvényét.

A Nadir törzs 3 főből álló küldöttsége elment Mekkába a Quraish törzs vezetőihez, azt mondva nekik:

- Muhammad (s.a.w.) célpontjává tett benneteket és minket. És arra kényszerítette a zsidó Nadir és Quainuqa törzseket,

hogy elhagyják hazájukat! Lázadatok fel, Quraish népe, és kérjétek szövetségeseitek segítségét, s nekünk van 700 kardforgatónk, akik segíségekre sietnek! A zsidó Qurayza törzs látszólag védelmi egyezséget kötött Muhammaddal (s.a.w.), de meggyőzzük őket, hogy szegjék meg azt, s csatlakozzanak hozzátok!

A Quraish törzs kiábrándult és belefáradt a muszlimok elleni harcokba, de ez a három ember fellelkesítette őket, s tetszett a tervük. Mielőtt a beleegyezésüket adták volna egy kérdést intéztek feléjük:

– Ti a Könyv Népe vagytok, és a Szentírás követői és nagyon jól különbséget tudtok tenni az igazság és a hazugság között. Tudjátok, hogy nekünk nincs más nézeteltérésünk Muhammaddal (s.a.w.) csak a vallása, ami ellenkezik a miénkkel. Most, kérlek, mondjátok meg őszintén a két vallás közül melyik a jobb: a miénk vagy az övé, ami a kizárólag Allahhoz való imádkozáson alapul, s lerombolja a bálványokat és bálvány-templomokat?

– A bálványimádás jobb, mint Muhammad (s.a.w.) vallása. Maradatok kitartóak a hitetekben és legkisebb hajlandóságot se mutassátok az ő vallása felé! - válaszolt a zsidó vezető.

Ezt válaszolta szégyentelenül a zsidó vezető, akik Allah egyedülállóságának tanát támogatóknak, és az egyistenhit zászlóvivőjének tartották magukat!!! Ezt a választ adta azt követően, hogy a tudatlan és tájékozatlan csoport, akik elismerték őket mint tanult embereket, eléjük tárta problémájukat!!! Zsidó történetírók is elítélik ezt a választ, ami megbocsáthatatlan! Nem lett volna szabad ilyen kijelentést tennie a zsidó vezetőnek, még akkor sem, ha az igazat mondva a Quraish törzs esetleg visszautasítja a kérését! Eleve a Tóra tanításainak ellentmond, hogy a bálványimádóktól kérjenek segítséget!

Valójában ugyanez az irányelve a mai politikusoknak is. Céljaik eléréséhez felhasználják minden lehetséges eszközt, nem számít, hogy az megengedett vagy tiltott dolog-e. A cél szentesíti az eszközt kijelentéssel a nem megengedett dologot is megengedétté teszik saját maguk számára, mindenáron elérve a vágyaikat.

A Korán is ír erről a szomorú incidensről:

„Nem láttátok azokat, akiknek adatott egy rész a Könyvből? Babonákban és hamis istenségekben hisznek, és azt mondják a hitetlencről: „Ezek inkább az útra vannak vezetve, mint a hívők!” (Korán 4:51)

A zsidó küldöttség lenyűgözte a Quraish törzs vezetőit, így megállapodtak a haditervben, s a támadás napjában. Innen a zsidók a Ghatfan törzshöz mentek, akik az iszlám esküdt ellenségei voltak. Három klán elfogadta a zsidók harcra hívását, azzal a feltétellel, hogy ha győznek, akkor a zsidók lakóhelyük: Khayber városának egy éves bevételét nekik adják. Ezalatt a Quraish törzs levélben kérte szövetségeseinek segítségét, a Salim és Asad törzsek elfogadták azt. Így a megbeszélten napon Arábia megannyi különböző részéről özlönlöttek a csapatok, hogy elfoglalják Medinát.

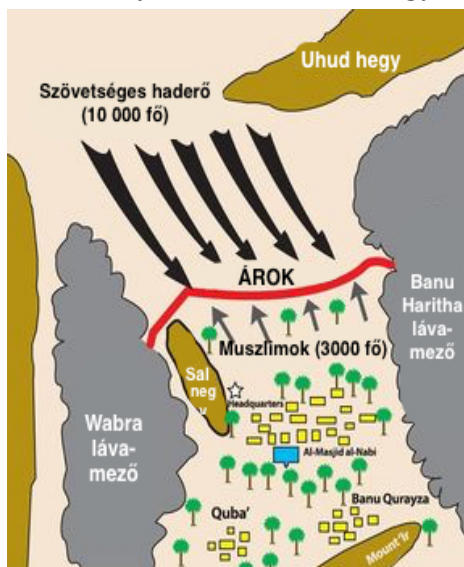
Védelem felállítása

A Medinában való letelepedés első napjától fogva a próféta (s.a.w.) időről időre felderítőket küldött ki a környező vidékekre, hogy tájékoztassák őt a fennálló helyzetről, az iszlám területén kívül élő emberek viselkedéséről. Így megtudta, hogy komoly katonai szövetség alakult az iszlám ellen, s arra készülnek, hogy egy adott napon megostromolják Medinát. Erről értesülve Muhammad próféta (s.a.w.) egyeztető tanácsot hívott össze Medina védelmének kidolgozására. Némelyek azt javasolták, hogy a város és annak épületeinek falait használják fel védelmi vonalként, de a próféta (s.a.w.) a nők és gyermekek védelme érdekében meg akarta akadályozni, hogy az ellenség bejusson a városba. Egyik társa, a perzsa Salman Farsi (r.a), aki behatóan ismerte az iráni (perzsi) hadviselést azt javasolta, hogy ássanak egy mély árkot a város körül, ami megállítja az ellenséges haderőt. S azzal egy időben tornyokat és őrhelyeket is kell építeni az árok mellett, ahonnan íjászokkal, kőhajítókkal megakadályozhatják, hogy az ellenség átjusson az árkon. Salman Farsi (r.a) javaslatát elfogadták, s elhatározták, hogy az Uhud hegytől Ratij-ig ássák az árkot. Minden másfél méterre 10 embert bíztak. A próféta (s.a.w.)

maga is kivette részét az ásás kemény munkájában, ami demonstrálta az iszlám tanításainak azt a részét, hogy mindenki egyenlő, s ami megértette az iszlám társadalommal, hogy a katonai vezetőnek és a társadalom vezetőjének ugyanúgy el kell viselnie a nehézségeket, mint másoknak, és könnyítenie kell mások terhein. Muhammad próféta (s.a.w.) és az igazhitű muszlimok éjjel-nappal dolgoztak az árok ásásán, s csak alapos indokkal hagyták azt abba, engedélyt kérve rá a prófétától (s.a.w.). Ezzel szemben a képmutató muszlimok mindenféle kifogást kitaláltak, hogy miért nem tudnak dolgozni, s engedélykérés nélkül hazamentek a „dolgukra.”

A csata

A csatára télen került sor. A mekkai Abu Sufyan vezetésével 10 ezer főből álló szövetséges sereg vonult Medina ostromára! A következő törzsek voltak a szövetségben: Quraish, Salim, Fazarah, Ashja, Gathfan, Murrah, stb. A hitetlenek arra számítottak, hogy az Uhud hegy lábánál kerül sor az ütközetre. Elérték Uhud sivatagát, de ott nem találtak senkit, ezért tovább vonultak a város felé. Ott meglepetésként fogadta őket a mély és széles árok, ami végighúzódott Medina sebezhető pontjai körül. Olyan széles volt, hogy a lovasok nem tudták átugratni.

Az árok nyújtotta védelmen túl Muhammad (s.a.w.) számított a zsidó Qurayza törzsre is, akik számos erővel rendelkeztek nem messze tőlük délre, s akiket a szerződés kötött arra, hogy segítsék a muszlimokat, ha támadás éri a várost. A muszlimok nagy veszélyben voltak.

Az ellenség letáborozott az árok előtt. A védők oldalán csupán 3000 ember volt, a képmutatókkal együtt. A hívők táborhelye a nem túl magas Sal hegyen volt, ahonnan az ellenség minden lépését könnyen szemmel tarthatták. A hitetlenek nagy erőfeszítéseket tettek,

hogy átjussanak az árkon, de a muszlimok kis létszámú csapata minduntalan hevesen visszaverte próbálkozásait. Az ostrom már 20 napja tartott. Ekkor a háború kirobbantója, a zsidók törzséből való Hay bin Akhtab látva a kialakult patthelyzetet, s a fogyatkozó élelmet és lelkesedést a szövetséges táborban, úgy gondolta, hogy a Qurayza törzs segítségére van szükség a győzelemhez, akik hátba tudnák támadni a muszlimokat. Ők voltak az egyedüli zsidó törzs, akik Medinában éltek a muszlimokkal teljes békében és nyugalomban. *(Olvashattunk róla, hogy a másik két, eredetileg Medinában élő zsidó törzs szerződésesség miatt a város elhagyására kényszerült.)*

Hay felkereste a törzs vezetőjét, aki először be sem akarta engedni erődjébe, majd mégis beengedte. Beszédével próbálta Ka'b-ot a próféta (s.a.w.) ellen fordítani, s meggyőzni, hogy legyen a szövetségesük. Ő így válaszolt:

– Ó, Akhtab fia! Ó, te háborús uszító! Tartsd magad távol tőlünk! Muhammad próféta (s.a.w.) tiszta tulajdonságai megtiltják nekünk, hogy megszegjük az egyezséget, amit vele kötöttünk! Nem láttunk tőle semmi mást csak igazságosságot, őszinteséget és igazhitűséget. Hogy árulhatnánk el őt?

De Hay olyan mesterien csűrte-csavarta a szót, hogy végül rávette a Qurayza törzset, hogy segítsék az arab szövetséget a muszlimok ellen. Ezért ők először is a muszlimok területére hátulról időről időre misztikus módon betörték, kifosztották őket, a nőket, gyermekeket házaikban ijesztgették. Közben kérték a Quraish és Ghatfan törzset, hogy készítsenek elő 2000 katonát, akik az erődjeiken keresztül betörhetnek Medinába. Amint értesült erről a próféta (s.a.w.) 500 főből álló egységet rendelt a déli területekre, hogy járőrözzenek, s akadályozzák meg a zsidók betörési kísérleteit.

Közben az arabok 5 neves bajnoka megtalálta az árok legkeskenyebb és leggyengébben védett pontját, és lovaikkal átjutottak rajta. Köztük volt a nagy harcos hírében álló Amru bin Abd Wid is. Ő párbajra szólította a muszlimokat, ha egyáltalán ki mernek vele állni. (Az a hír járta róla, hogy egymaga visszaverte egy 1000 fős rablóbanda támadását a karavánútja alkalmával.) Csak Ali bin Abu Talib (r.a.) mert

kiállni ellene a próféta (s.a.w.) engedélyével. Muhammad (s.a.w.) a saját kardját adta neki a párbajhoz, felöltöztette páncélba, s speciális turbánt erősített a fejére, s így fohászzkodott érte: „Ó, Allah! Védd meg Alit minden oldalról! Ó, Uram! Ubaydah bin Harith-ot elvetted mellőlem a Badr Napján, Hamzát, Allah Oroszlánját elvetted az uhudi csatában. Ó, Uram! Védd meg Alit attól, hogy bármilyen ellenség megsebezze!” Majd a Koránból ezt recitálta:

„Uram! Ne hagyj engem egyedül, és Te vagy a legjobb Örökös!” (Korán 21:89)

Ali hősiesen megölte a hitetlent. A mögötte álló társaik pedig ezt látva, visszamenekültek táborhelyükre. Egyikük azonban, Nawfal az árokba esett. A tornyokból elkezdtek őt löni, erre felszólalt, hogy legalább férfiként álljanak ki elé harcolni, ne a tornyaik védelméből próbálják megölni. Ali elfogadta a párbajra hívást, és végül ő kerekedett felül. Abu Sufyan attól tartott, hogy bosszúból a muszlimok is megcsonkítják Nawfal holttestét, ahogy ők tették korábban a csatában elesett hívőkkel, ezért ki akarta váltani 1000 dirhammal. A próféta (s.a.w.) visszautasította a pénzt, s átadta a holttestet.

Ezt követően Ali védte az árok gyenge pontját. Az ellenséghez eljutott a hír, hogy meghalt a nagy harcosuk, és ez rémületet okozott a táborukban. **Az ostromló sereg egysége felbomlott:** a szövetségekben széthúzás ütötte fel a fejét, s kisebb-nagyobb csapatokban hagyták el a harcteret. A téli hideg megtizedelte az állatállományukat, lovaikat hamar elvesztették, elpusztultak, s az élelmiszer ellátmány egyre fogyatkozott, hiszen azt gondolták, egy csapásra kardélre hányják a muszlimokat, ezért nem készültek hetekig tartó csatához szükséges ellátmányra.

Az ellenség meggyengítésében kiemelkedő szerepet játszott Na'im bin Mas'ud. Ő régi barátságban volt mindegyik törzsszel. Egy nap a próféta (s.a.w.) elé állt, s elmondta neki, hogy nemrégiben vette fel az iszlám hitet, de erről a törzsek nem tudnak. S ha van valami parancsa a számára, akkor mondja el, s ő azt teljesíti. Muhammad (s.a.w.) annyit mondott:

– Csinálj valamit, ami eloszlatja ezt a sok embert innen!

S ő zseniális kém-tervet dolgozott ki, ami bizalmatlanná tette egymás iránt a szövetségeket. Mindegyik arab törzshöz odament, s azt a gyanút keltette bennük, hogy a másik fél átállt Muhammad prófétához (s.a.w.). Felhívta a figyelmüket, hogy legyenek résen velük, mert majd ezt és ezt fogják tőlük kérni. Amikor - Naim munkálkodásának következtében - a másik törzs tényleg azt tette, amit Na'im előre megmondott, elhitték a híresztelését, s így kimondatlanul felbontották egymással kötött szövetségüket, s elhagyták a harcteret. Na'im nagyszerű munkálkodásának köszönhetően végül felbomlott a muszlimok ellen összeállt szövetség, s az ellenség nagy része vérontás nélkül odébált.

A hadiállapotnak Allah vetett véget, amikor egyik éjszaka hatalmas széllel, esővel járó vihart küldött a hitetlenekre, ami elvitte a sátraikat, s kioltotta fényeiket. Abu Sufyan és seregének nagy része elmenekült. A maradékuk pedig a Qurayza törzsnél talált menedéket.

„Ői hívők! Émlékezzetek Allah kegyességére irántatok, amikor a seregek ellenetek jöttek, és szelet küldtünk rájuk, és seregeket, amelyeket nem láttatok. És Allah mindent lát, amit tesztek.” (Korán 33:9)

Qurayza csata

Habár a muszlimok elégedettek voltak ellenségük kudarcával, nem volt teljes a győzelmük, amíg a Qurayza törzs (akik megszegették esküjüket) olyan közel volt hozzájuk, hogy bármikor, váratlanul megtámadhatják Medinát. A muszlimok kötelességüknek érezték, hogy magyarázatot követeljenek, hogy miért szegték meg a fogadalmukat, de ezt a zsidók visszautasították. Allah kinyilatkoztatást küldött le a prófétának (s.a.w.), hogy sürgősen támadják meg a lázadó Qurayza törzset, akiket viselkedésük miatt Allah megátkozott. Ezért a zsidókat megostromolták, s ők 25 napos ostrom után arra kényszerültek, hogy megadják magukat. Csak annyit kértek, hogy az Aws törzs hercege (medinai arab törzs) ítélkezzen felettük. Ez a vezér, aki ádáz harcos volt, megsérült a támadásban, és

feldühödött a Qurayza törzs áruló magatartásán. Azt az ítéletet hozta, hogy a harcoló férfiakat végezzék ki, a nők és gyermekek pedig legyenek a muszlimok szolgái! A herceg napokkal később belehalt a sérüléseibe.

Zarándoklat Mekkába (i. sz. 628.)

6 évvel a Mekkából való kivándorlásukat követően a muszlimok szerették volna újra látni az otthonaikat és a Kábát. Mivel a zarándoklat hava közeledett, Muhammad próféta (s.a.w.) kihirdette, hogy ellátogat a Kábához, s sokan akartak csatlakozni hozzá. Megkezdtek az előkészületeket az utazásra, s végül több mint ezer muszlim (mekkai kivándorló és medinai együtt) indult el a zarándoklatra, teljesen fegyvertelenül. A Quraish törzs, amely még mindig ellenségesen viselkedett a muszlimokkal szemben, egy nagy sereggel indult eléjük, hogy megakadályozza a muszlimok Mekkába lépését. Bántalmazták a követeket, akiket a próféta (s.a.w.) küldött előre, hogy engedélyt kérjen a szent hely meglátogatására.

Bár a nehézségek ellenére a mekkaiak tárgyalásokba kezdtek a prófétával (s.a.w.). Tíz mérföldre Mekkától született meg végül egy egyezés köztük, amit az ottani forrásról Hudaibiya Egyezménynek neveztek el.

Hudaibiya Egyezmény

Ezt a megállapodást Muhammad próféta (s.a.w.) kötötte a mekkaiak képviselőjével, Suhayl ibn Amr-ral.

Az egyezés következtében a mekkaiak és a többi törzs szabadabban mozoghatott Arábiában, és könnyebben kommunikálhatott egymással.

Az egyezmény az alábbiakat tartalmazta:

1. Fegyverszünetet kötöttek 10 évre (Quraish törzs és a muszlimok)!
2. Bármely törzs, amely szövetségre akar lépni akár a Quraish törzssel, akár a muszlimokkal, azt szabadon megteheti, minden vita nélkül!
3. Bárki, aki a prófétához (s.a.w.) jön (hogy csatlakozzon hozzá) a Quraish törzsből a vezetőjük vagy gyámjának

engedélye nélkül, azt át kell adni a bálványimádóknak (vissza a törzséhez)! (De, ha valaki Medinából jön a Quraish törzshöz, azt nem kell visszaküldeni a muszlimokhoz.)

4. Bármely muszlimot, aki Mekkán átutazik, nem lehet arra kényszeríteni, hogy megadja magát!
5. A muszlimok most nem mehetnek tovább, vissza kell fordulniuk Medinába, de a következő évben megengedett nekik, hogy látogatást tegyenek Mekkában, és ott maradjanak 3 napig. S maguknál tarthatják az utazásukhoz használt fegyvereiket, név szerint a szabályjukat, annak tokjában.

A mekkaiak képviselője nem volt hajlandó egyezsége lépni a muszlimokkal, csak az ő fent leírt feltételei alapján, ezért a fegyverszünet érdekében a próféta (s.a.w.) elfogadta azt. Bár az egyezés megalázó volt a muszlimokra nézve, s Abu Bakr és Umar is méltatlankodtak annak rendelkezései miatt, a próféta (s.a.w.) mégis győzelemként hirdette azt ki Medinába való visszatérésükkor.

„Bizony, nyilvánvaló győzelmet adtunk neked.”
(Korán 48:1)

„Bizony, Allah valóra váltja a Küldöttének álmát, igazságban. Bizony, be fogtok lépni a Sérthetetlen (Decsetbe, ha Allah úgy akarja, biztonságban, leborotvált fejjel, és rövidre vágott hajjal, félelem nélkül. De Ő tudta, amit ti nem tudtatok, és ezen kívül egy közeli győzelmet adott nektek.” (Korán 48:27)

A következő évben 200 ezren indultak el a zarándoklatra. Érdekessége a történetnek, hogy mielőtt megérkeztek volna, a Quraish törzs teljesen evakuálta a várost, kitelepültek az emberek, s a közeli hegyeken húzták meg magukat sátrakban. Egy lélek sem maradt Mekkában, mire a zarándokok odaértek! A hitetlenek pedig a hegyről figyelték minden lépésüket, s lesték őket, hátha megpillantanak közülük egy ismerőst, egy rokont. A muszlimok elvégezték a zarándoklat rítusait, s az egyezményben rögzített 3 nap elteltével békében visszaindultak városukba.

Ennek az eseménynek a hatására két fontos személy, az iszlám két komoly ellensége is felvette az iszlám vallást: Khalid Ibn Al-Walid, akit Allah Kardjaként emlegetnek, s Amr Ibn Al' As, aki szintén híres harcos volt.

A fegyverszünetet aztán a Quraish törzs 2 év múlva megszegte.

Környező országok invitálása

Ebben az időszakban a próféta (s.a.w.) kinyilatkoztatást kapott arra vonatkozóan, hogy a vallást széles körben ismertesse. Számos követet küldött a szomszédos államokba, hogy az iszlámra hívja őket.

A perzsa királyhoz (Chosroes Parvis-hoz) küldött követséget megvetéssel és szentelenül fogadták. A király gőgösen elcsodálkozott a „mekkai szökevény” merészségén, hogy vele egyenlő félként szólította meg őt. Annyira feldühödött, hogy darabokra tépte a próféta (s.a.w.) iszlámra hívó levelét, és a követet nagy megvetéssel elbocsátotta. Amikor a próféta értesült erről a bánásmódról, nyugodtan megjegyezte: „Így lesz Chosroes birodalma is darabokra tépve.”

Valóban ő volt az utolsó perzsa király, s 5 év múlva a muszlimok meghódították a Perzsa Birodalmat.

Bahrain kormányzójához küldött levelét szintén szétépte az uralkodó.

A Kelet-Római Birodalom (Bizánci Birodalom) császárához, Heraclius-hoz küldött követséget sokkal udvariasabban és tiszteletteljesebben fogadták. Ő a követet nagy tisztelettel kezelte, s szívélyes válaszlevelet küldött vele a prófétának (s.a.w.)

Egy másik követet az arab Ghassanite törzs hercegéhez, Heraclius egy keresztény hűbéreséhez küldtek. Ez a herceg ahelyett, hogy tisztelettel fogadta volna a követet, kegyetlenül meggyilkolta őt. Ez a tette nagy megdöbbenést okozott a muszlimoknak, akik úgy tartották, hogy ez a diplomácia semmibe vétele.

Heraclius felveszi az iszlám vallást

Abu Sufyantól (Mekka vezetőjétől) maradt fent a következő történet, amit Abdullah ibn Abbasnak mesélt el.

A Quraish-i hitetlenek és muszlimok közötti fegyverszünet idején Heraclius egy követet küldött Abu Sufyanhoz, aki épp egy karavánt kísért Sham-ba (Szíria, Jordánia, Libanon és Palesztina területe), hogy tegyen látogatást nála. Ennek eleget téve Abu Sufyan társaival együtt Jeruzsálembe ment. Heraclius a bíróság épületében fogadta őket, ahol jelen volt az összes vezető római méltóság is, s egy tolmács, akinek segítségével tudtak beszélni.

Heraclius megkérdezte őket:

- Ki áll közületek a legközelebbi rokonságban azzal az emberrel, aki azt állítja magáról, hogy ő próféta?
- Én vagyok a legközelebbi rokona a jelenlévők közül. - válaszolta Abu Sufyan.
- Akkor te gyere közelebb, és a társaid álljanak mögéd! Kérdezni foglak a prófétáról, és ha nem mondasz igazat, a társaidnak meg kell cáfolniuk, s kijavítaniuk téged!

Abu Sufyan történetét mesélve később megesküdött, hogy ha nem félt volna attól, hogy a társai hazugnak bélyegzik, nem mondott volna akkor ott igazat a császárnak.

- Milyen a próféta családjának a státusza néped körében?
- Ő egy jó, nemesi családból származik.
- Állította már korábban bárki a népedből, hogy ő próféta?
- Nem.
- Volt a próféta ősei között király?
- Nem.
- A nemesek vagy a szegények követik őt?
- A szegények követik.
- A követőinek száma növekszik vagy csökken napról napra?
- Növekszik.
- Volt bárki, aki felvette a próféta vallását, majd elégedetlen lett vele, és feladta azt később?
- Nem.
- Ő olyan ember, aki megszegi az ígéreteit?

– Nem. Mi békében vagyunk veled, de nem tudjuk, mit fog tenni ezalatt. - nem tudott semmi mást a próféta ellen mondani, mint ezt.

– Háborúztál valaha is velem?

– Igen.

– És mi lett a csaták kimenetele?

– Néha mi nyertünk, néha ők.

– Mit parancsolt nektek, mit tegyetek?

– Azt mondja, hogy imádkozzunk Allahhoz, és egyedül hozzá, és ne imádjunk mellette semmi mást, és hagyjunk fel mindazzal, amit az őseink mondtak! Arra utasít minket, hogy imádkozzunk, mondjunk igazat, legyünk erkölcsösek és tartsunk fenn jó kapcsolatot a barátainkkal és rokonainkkal!

– Kérdeztelek a családjáról, azt válaszoltad, nemes családból származik. Valójában minden Küldött az adott népnek nemesi családjából származik. Kérdeztelek, hogy bárki más állított-e ilyet korábban magáról: negatív választ adott. Ha válaszod igenlő lett volna, azt gondolhattam volna, hogy ez az ember a korábbi személy állítását követi. Majd azt kérdeztem, volt-e a felmenői között király. Válaszod negatív volt. Ha igenlő válasz lett volna, azt gondolhattam volna, hogy ez a férfi vissza akarja kapni az ősi királyságát. Továbbá azt kérdeztem tőled, hogy vádolták-e őt valaha is hazugsággal mielőtt azt mondta volna, amit mondott. Válaszod negatív volt. Ezért azon tűnődtem, hogy az a személy, aki nem mond hazugságot másokról, hogy mondhatna hazugságot Allahról? Majd azt kérdeztem tőled, hogy a nemesek vagy a szegények követik őt. Azt felelted, a szegények. S valójában minden Küldöttet a szegények követtek. Majd kérdeztem, hogy a követőinek száma növekszik vagy csökken. Azt válaszoltad, hogy növekszik, és valójában ez az igaz hit jellemzője: az teljes minden tekintetben. Továbbá azt kérdeztem tőled, hogy volt-e bárki, aki miután felvette a hitét, elégedetlenné vált és feladta a vallását. Válaszod negatív volt. S valójában ez az igaz hit jele, amikor annak gyönyörúsége megérinti a szíveket és teljesen eltölti azokat. Kérdeztelek téged, hogy ő elárult-e valaha bárkit is (megszegte-e ígétét). Nemmel válaszolták, s ugyanúgy a Küldöttek soha nem követnek el árulást. Majd megkérdeztelek, hogy mit parancsol nektek. Azt felelted,

hogy arra utasít, hogy imádkozzatok Allahhoz és egyedül Allahhoz, s ne imádjatok semmi mást mellette, és megtiltotta nektek, hogy bálványokat imádjatok, és azt parancsolta, hogy imádkozzatok, mondjatok igazat és legyetek erkölcsösek. Ha mindaz, amit mondtál igaz, akkor nagyon hamar el fogja foglalni ezt a helyet a lábaim alatt, és én tudtam (a Szentírásokból), hogy fel fog bukkanni, de azt nem tudtam, hogy közületek való lesz. S ha el tudnám őt érni, azonnal mennék, hogy találkozzam vele. S ha találkoznék vele, biztosan megmosnám a lábát! *(az alázat és önzetlen szeretet jeleként végzett rítus a keresztények körében)*

Majd Heraclius kérte a levelet, amit Allah Küldötte Busra város kormányzójának, Dihya-nak címzett, amit ő tovább küldött Heracliusnak, hogy olvassa el. Így szólt a levél: „Allah, a Kegyelmes és Irgalmas nevében. Ez a levél Muhamadtól, Allah szolgájától és Küldöttjétől Heracliusnak, Bizánc uralkodójának. Béke legyen azon, aki a jó utat követi. Továbbá az Iszlámra hívlak téged, s ha muszlim leszel, biztonságban leszel, s Allah megduplázza a jutalmadat, és ha visszautasítod iszlámra hívásomat, bünt követsz el az által, hogy félrevezeted az alattvalóidat. És Allah kijelentését ismertetem veled:

„Mondd: „Könyv Népe! Gyertek egy olyan szóra, amely megegyezik közöttünk! Hogy nem szolgálunk mást, csak Allahot, és nem állítunk Mellé társakat, és nem veszünk másokat urainknak Allahon kívül! Aztán, ha elfordulnak, mondjátok: „Tanúsítsátok, hogy muszlimok vagyunk!”” (Korán 3:64)

Miután a császár végzett beszédével és a levél felolvasásával a Királyi Bíróságon nagy sírás tört ki. Abu Sufyan kifordult az épületből társaival, s így szólt hozzájuk:

– Ibn Abi Kabsha (Muhammad próféta s.a.w.) ügye olyan kiemelkedővé vált, hogy még Asfar népének királya (bizánci császár) is fél tőle.

Majd Abu Sufyan kezdett biztos lenni abban, hogy a próféta (s.a.w.) hódító lesz a közeljövőben, mígnem ő maga is felvette

az iszlám vallást.

Egy másik, Ibn An-Natur, Jeruzsálem kormányzójának elbeszélésében a következő történet maradt ránk Heracliusról. Egy nap, amikor Heraclius Jeruzsálemben tartózkodott, rossz hangulatban ébredt. A papja közül néhányan megkérdezték tőle, mi az oka a rossz kedvének. Heraclius, aki jós volt és csillagász, így felelt:

- Éjszaka, mikor felnéztem a csillagokra, láttam, hogy a vezetője azoknak, akik körülmetélést végeznek, megjelent (hódító lett). Kik azok, akik körülmetélést végeznek?
- A zsidókon kívül senki nem csinál körülmetélést, ezért nem kellene félned tőlük (zsidóktól). Csak add ki a parancsod, hogy öljenek meg minden zsidót az országban! - felelték.

Miközben erről beszéltek, érkezett egy futár Ghassan királyától, hogy továbbítsa a hírt Allah Küldöttéről (s.a.w.) Heracliusnak. Ő a futárt arról kérdezte, hogy az arabok végeznek-e körülmetélést. Azt felelte: igen.

Miután ezt meghallotta, megjegyezte, hogy az arabok szuverenitása megjelent. Majd írt egy levelet római barátjának, aki épp olyan tanult volt, mint Heraclius. Ezután Homs-ba, (*egy város Szíriában*) ment, s ott maradt, míg meg nem kapta barátja válaszát, aki egyetértett vele a próféta megjelenésében, és a tényben, hogy ő próféta. (Muhammad s.a.w.). Ezért Heraclius meghívta a birodalmának összes vezetőjét, hogy gyűljenek össze a palotájában, Homs-ban. Amikor mind összegyűltek, megparancsolta, hogy a palota minden ajtaját zárják be, majd az emberek elé állt, s így szólt:

- Ó, bizánciak! Ha sikert akartok elérni és ha a jó útmutatást keresitek, és ha azt akarjátok, hogy a birodalmatok fennmaradjon, akkor tegyetek fogadalmat a prófétának (s.a.w.), s vegyétek fel az iszlám vallást!

Mikor meghallották Heraclius álláspontját, az emberek, mint a vadszamarak rohantak az ajtókhöz, de azokat mind zárva találták. A császár rádöbbsent az emberek iszlám iránti gyűlöletére, és amikor elvesztette a reményt, hogy felvegyék az iszlám hitet, megparancsolta nekik, hogy jöjjenek vissza, és hallgassák meg. Majd így szólt:

– Amit az imént mondtam, azzal csak a hitetek erősségét teszteltem, és megbizonyosodtam róla.

Az emberek leborultak előtte, s elégedettek voltak vele.

Mekka bevétele (i.sz. 630)

A Quraish törzs, és szövetségeseik a Bakr törzs megszegte a Hudaibiya Egyezmény fegyverszünetre vonatkozó pontját, mikor megtámadta a Khuzaah törzset, akik a muszlimok szövetségesei voltak. (629.év végén) A Khuzaah törzs a prófétához (s.a.w.) folyamodott segítségért és védelemért. Muhammad próféta (s.a.w.) elhatározta, hogy véget vet az igazságtalanság és elnyomás uralmának, ami oly régóta tartott Mekkában. Azonnal összegyűjtötte seregét, és 10.000 emberrel a bálványimádók ellen indult i. sz. 630 januárjában. Minden óvintézkedést megtettek, hogy a hitetlenek ne szerezzenek tudomást támadásukról: éjjel masíroztak, napközben elrejtőztek. Nyolc nap menetelés után letáboroztak Mekkától egynapi járóföldre, Mar-ur-Zahraan-nál. Amikor Mekka juhászai visszatértek este a városba, jelentették a mekkai vezetőknek, hogy egy hatalmas hadsereg táborozik Mekkán kívül. Abu Sufyan ibn Harb, az iszlám ősellensége maga ment, hogy kiderítse milyen hadsereg ez, és mit csinál a Mekka-völgyben. Ott találkozott Hazrat Abbas-szal, a próféta (s.a.w.) nagybátyjával, aki meggyőzte, hogy beszéljen Muhammad prófétával (s.a.w.), ezért ő megjelent előtte a sátrában. A próféta (s.a.w.) védelmet ajánlott fel neki.

– Nem jött még el az idő, ó, Abu Sufyan, hogy elismerd, hogy nincs más istenség, csak Allah, és én az Ő Küldötte vagyok? - kérdezte tőle a próféta (s.a.w.).

Abu Sufyan némi tétovázás és gondolkodás után kimondta a hit tanúságtételét és felvette az iszlám vallást.

Elttekintve attól a csekély ellenállástól, amit bizonyos klánok tanúsítottak, amely során néhány muszlimot megöltek, a próféta (s.a.w.) szinte ellenállás nélkül vonult be Mekkába; győzedelmesen, de szerényen és békésen. Vérontás nélkül foglalta el a várost. Egy ház sem lett feldúlva, egy nő sem lett inzultálva. Az iszlám ellenségei tehetetlenek voltak, megadták

magukat.

„Bizony, nyilvánvaló győzelmet adtunk neked. Hogy Allah megbocsáthassa az előző és ezután következő bűneidet, és tökéletesítse a kegyét irántad, és egyenes útra vezessen téged. És hogy Allah hatalmas, segítséggel segíthessen meg téged.” (Korán 48:1-3)

Muhammad próféta (s.a.w.) megállt a Kába előtt, s a mekkaiakhoz szólt, akik a Kába köré gyűltek:

- Milyen bánásmódot vártok el most tőlem?
- Kedvességet és könyörületet, kegyes testvér!

Nem kellett csalódnuk a prófétában (s.a.w.), mert ő Yusuf próféta (a.s.) nemes szavaival élve így szólt:

„Nem terheli bűn titeket. Allah ma megbocsátott nektek, és Ő a Legirgalmasabb az irgalmasak között!” (Korán 12:92)

Hinda, Abu Sufyan felesége, aki korábban megbecstelenítette a próféta nagybátyjának, és védelmezőjének, Hamzának (r.a.) a holttestét, egy fátyolban a próféta (s.a.w.) elé lépett. Megérintette a próféta (s.a.w.) könyörülete, és általános megbocsátása, s felvette az iszlám hitet.

A próféta (s.a.w.) egész Mekka népének megbocsátott. Csak 4 bűnöző lett száműzve, akik igazságosan lettek elítélve. Muhammad (s.a.w.) utasítást adott a Kába és környékének megtisztítására. Mely során a Szent Házból 350 bálványszobrot dobtak ki, és semmisítettek meg a pogány képekkel együtt. A próféta (s.a.w.) maga törte össze a tetőről lelógatott egyik fa galambszobrot, melyet a pogányok istenüknek tartottak. S közben ezt recitálta: „Eljött az igazság, s eltörölte a hazugságot, s soha ne térjen vissza a hazugság!” Az öreg bálványimádók elgondolkodva nézték végig „isteneik” megsemmisülését, amelyek teljesen tehetetlenek voltak, mindenféle hatalomtól mentesek. Miután Allah Küldötte (s.a.w.) felszámolt minden pogány bálványt és rítust, az összegyűlt emberekhez prédikált. Az emberek természetes testvériségére hívta fel a figyelmüket a

Korán szavaival.

„**Gi emberek! Bizony, egy férfiból és egy nőből teremtettünk benneteket, aztán népekké és törzsekké tettünk benneteket, hogy megismerhessétek egymást. Bizony, a legnemesebbek Allah előtt közületek azok, akik a legistenfélőbbek. Bizony, Allah mindent Tudó, bensőségesen Ismerő.**” (Korán 49:13)

Ezt követően az emberek tömegével jöttek a prófétához (s.a.w.), hogy letegyék neki a hűségesküjüket, s muszlimok legyenek. A nagy tömeg kezelésére egy posztot állítottak fel a Safa hegyen, s Umar, a próféta (s.a.w.) képviselőjeként regisztrálta az esküteleket. Fogadalmuk során az emberek kötelezték magukat, hogy nem imádnak más istenséget, csak Allahot, hogy követik a próféta (s.a.w.) utasításait, tartózkodnak a lopástól, paráználkodástól, gyermekgyilkosságtól, hazugságtól és kibeszéléstől, rágalmazástól. Így beteljesült a prófécia, mely a Korán 48., Győzelem című fejezetében volt megírva.

A próféta (s.a.w.) kihirdette nekik azt is, hogy Allah megtiltotta a szeszes italok értékesítését, és mindenféle kamat (uzsora) használatát.

Ezidáig nem volt semmilyen korlátozás a bálványimádókra vonatkozóan, hogy a Kábába lépjenek, s förtelmes rítusaikat elvégezzék a szent helyen. De most kihirdetésre került, hogy ezt követően egy bálványimádó sem tehet zarándoklatot a Kábához, s nem kerülhetik azt meg meztelenül (mint ahogy azt tették korábban a pogány arabok, nők, férfiak együtt).

Mekka bevételét követő 10-15 nap múlva Muhammad próféta (s.a.w.) visszatért Medinába.

Még ebben az évben a próféta (s.a.w.) tanítókat küldött Arábia minden területére, hogy az újonnan áttért muszlimoknak megtanítsák az iszlám elveit és parancsolatait. Mielőtt ezek a tanítók elindultak missziójukra, a következő parancsot adta a próféta (s.a.w.) mindannyiuknak:

- Kezeljétek szelíden az embereket, ne legyetek velük kemények! Vidítsátok fel őket, és ne nézzétek le őket

megvetéssel! Sok olyan hívővel fogtok találkozni a Könyv Népéből, akik azt kérdezik majd: „Mi a kulcs a Mennyszághoz?” Válaszoljátok nekik, hogy: „A kulcs a Mennyszághoz, hogy ha tanúsítják az isteni igazságot, és jót cselekednek.”

A próféta (s.a.w.) és a nők

A próféta (s.a.w.) élettörténetének áttekintésének végéhez közeledve ragadom meg az alkalmat, hogy kitérjek a feleségeire, házasságkötéseire. Napjainkban az iszlámmal kapcsolatban hiányos ismeretekkel rendelkezők gyakran szokták támadni, s igazságtalanul vádolni a prófétát (s.a.w.) házasságkötései kapcsán. Először is, ahhoz hogy átfogó képünk legyen a történeletről, szükséges megismernünk az adott kor szokásait és az azzal szembenő tanításait az iszlámnak.

De nézzük előbb a többnejűség kérdését más vallásokban ma és a korábbi időkben!

Többnejűség más vallásokban

A poligámia a többi vallásban is megengedett volt. A Tóra és a Biblia sem korlátozza a feleségek számát, így a keresztényeknél is és a zsidóknál is megengedett volt a többnejűség egészen pár évszázaddal ezelőttig, amikor azt törvényileg korlátozták egy feleségre. (A zsidóknál pl. a 11.században kiadott rendelet által.) Ibrahim prófétának (a.s.) 2 felesége volt, Dawud prófétának (a.s.) pedig 99.

Ne feledjük azt sem, hogy az európai királyságokban megszokott volt, hogy a királynak a felesége mellett megannyi ágyasa is volt!

A hindu szentírás szerint is számos hindu személyiségnek volt több felesége, így Krisnának is. Indiában például a hinduknak törvényileg nem megengedett, hogy több nővel is házasodjanak, ennek ellenére mégis több feleséget tartanak. Ha az törvényes lenne, a poligámia még jobban elterjedne köztük.

Most térjünk vissza a 7.századba!

Korkép

Muhammad (s.a.w.) próféatasága előtt a különböző népcsoportokban a nők, a feleségek nem voltak megbecsülve. Egyes kultúrákban a férfi halála esetén a feleséget vele temették, vagy a sírkamrába zárták.

„És azt is mondják: „Ami ezeknek a jószágoknak a hasában van, az csak a férfijainké, és tiltott a feleségeinknek. De ha holtan születik, akkor részük van benne.” (Korán 6:139)

Európában ez idő tájt (*középkorban*) annyira nem volt a nő megbecsülve, oly annyira alsóbbrendűnek tekintették, hogy a katolikus egyház összehívott egy tanácsot, hogy meghatározzák, hogy: „vajon a nőnek van-e egyáltalán lelke?!”

A nőket szégyenletesnek tekintették, vágyaik kiélésének tárgyai voltak, a prostitúció burjánzott. Az öröklés, és a válás kezdeményezése csak a férfiak kiváltsága volt. A nők elnyomása általánosan elterjedt.

Az arab kultúrában a férfiak korlátlanul házasodhattak, annyi nőt vehettek el, amennyit akartak, s úgy bántak velük, ahogy nekik tetszett, nem voltak erre vonatkozó korlátozások!

Szokásuk volt, hogy 2 éves vagy akár csecsemőkorú gyermekeket elvettek feleségül, vagyis kijelentették, hogy ő a feleségük, azért, hogy megszerezzék az árva gyermek vagyonát (föld, jószágok, pénz). A lánnyal magával nem foglalkoztak, ment a többi asszony közé. Ha esetleg a férj a saját pénzét hozzárakva befektette az így megszerzett pénzt, mondván, hogy majd odaadja neki, ha nagykorú lesz, akkor jó üzlet esetén megtartotta a nyereséget, ha rosszul sült el az üzlet, akkor pedig az árva látta kárát.

Ezzel szemben az iszlám mit tanít?

Az iszlám vallás a szabályaival gátat szabott mindezeknek, s korlátot állított fel a házasságkötésekben. Arra volt kötelezve minden férfi, aki muszlim akart lenni, hogy nem lehet több felesége, mint négy!

Tehát korlátozást jelent, nagyobb számról 4-re csökkentve, nem pedig a

mai Európában megszokott monogámiából kiindulva kell a feleségek számának növelésére gondolni!

Az iszlám az egyetlen vallás, amelynek Szentírása azt mondja, hogy „vegyél el csak egy feleséget!”

Az iszlám a nőket és a férfiakat egyenlő státuszúnak tekintette.

Például az iszlám vallás nem hibáztatja nagyobb mértékben a nőt, Hávva-t a Paradicsomból való kiűzetés miatt, mint a férfit, Ádámot, hanem azonos mértékben tartja őket felelősnek érte! Egyenlőek, de nem azonosak: mindegyikük más adottságokkal rendelkezik. Cselekedeteik egyenlő módon lesznek megítélve a Feltámadás Napján.

Az árvák jogait is megvédte, s konkrét rendelkezéseket hozott az örökösödsre.

Az iszlám szabályai szerint tehát egy férfinak maximum négy felesége lehet. Ennek célja nem az, hogy a férfiak kedvükre hajszolhassák az élvezeteket, hanem az, hogy a nőkről gondoskodjanak. Egyrészt megesett, hogy több lány született, mint fiú, másrészt a lányok genetikailag ellenállóbbak a fiúknál, ezért betegségeket is könnyebben túlélték. Harmadrészt a háborús veszteségek következtében a nők száma magasabb volt, mint a férfiaké. A népességben a nők magasabb aránya volt tehát a többnejűség oka. A cél, hogy a magukra maradt asszonyok ne haljanak el, ne kényszerüljenek például prostitúcióra a gyermekeik, s maguk eltartása érdekében. Természetesen az iszlám vallásban a házasságkötésnek is megvannak az Allah által meghatározott feltételei! A legfontosabb kitétel az, hogy ha nem tud a férfi teljesen egyenlően bánni a feleségeivel (egyformán szeretni őket, egyenlő javakat adni neki, ugyanannyi időt szánni mindegyikre, stb.), akkor csak egy nőt vehet feleségül!

„És adjátok oda az árváknak a vagyonukat, és ne cseréljétek el a rosszat a jóra! És ne éljétek fel az ő vagyonukat a tietekével együtt! Bizony, az nagy bűn.

És ha félték, hogy nem tudtok igazságosan bánni az árvákkal, akkor házasodjatok azokkal

(másokkal), akik megfelelőek számotokra a nők közül – **kettővel, hárommal vagy négyel. De ha attól féltek, hogy nem tudtok igazságosak lenni köztük, akkor vegyetek el csak egyet, vagy azokat, akiket jogosan birtokoltok. Így valószínűbb, hogy nem lesztek igazságtalanok.**"
(Korán 4:2-3)

Valljuk be, ez nem könnyű feladat! S most nézzünk körül a házunk táján! Magyarországon a házasságkötések száma hosszú évek óta csökken. A férfiak (és nők) nem hajlandók elkötelezni magukat, görcsösen ragaszkodnak szabadságukhoz, melynek jelszava alatt a testi örömeket hajszolva mint lepke szállhatnak virágról virágra. Közben karriert építenek (pénzt hajszolnak), s azzal a mottóval védik meg szabadság-elméletüket, hogy ha nem házasodnak össze, könnyebb lesz szükség esetén elválni! A férfiak többsége nem vállalja a felelősséget még 1 feleséggel kapcsolatban sem!

Napjainkban, ha egy férfi kinyitja az ajtót a nőnek, akkor őt finom, udvarias, civilizált férfinak tekintik, s a társadalom és a körötte lévő emberek nagyra becsülik. 1400 évvel ezelőtt, a próféta (s.a.w.) idejében szégyenletes dolog volt tisztelni a feleséget! Aki olyat tett, arról azt tartották, hogy ő nem férfi! De Muhammad próféta (s.a.w.) ennek ellenére fél térdre szokott ereszkedni a felesége előtt, hogy ő a térdére lépve fel tudjon ülni a lóra. Követőinek azt tanította, hogy **a legjobb a hívők közül az, akinek jó modora van, s aki a legkedvesebb és gyengéd a feleségével!** További tanítása a nőkkel kapcsolatban, hogy adják meg nekik a jogaikat!

A nők jogai az iszlám tanításai alapján,

Csak érintőlegesen említem a nők jogait, a teljesség igénye nélkül, hiszen erről a témáról is külön könyvek léteznek. Fontos látni, hogy az akkori barbár viszonyokhoz képest mennyire „civilizált” és igazságos szabályokat hozott a nőkre vonatkozóan az iszlám. Hiszen az iszlám tanításai nem korlátozódnak a vallásra és istenszolgálatra, hanem az élet minden területét átfogják: az iszlám egy életforma. Az iszlám

annyira tiszteli a nőt, hogy még a Korán egyik fejezetének is az a címe: A nők.

Nézzük, milyen jogaik voltak a nőknek a 7.századtól!!!

1. Egyenlő jogok illetik meg a férfit és a nőt.

Magyarországon „az alkotmány 1949-ben rögzítette a nők egyenjogúságát, minden polgári és politikai, valamint gazdasági, szociális és kulturális jog tekintetében. Ez azonban csak a propagandában volt így, a gyakorlatban a nőt a kommunista rendszer a gazdasági és foglalkozási struktúra radikális átalakításával a nők többségére kiterjesztette a kettős elnyomást, a kényérkeresettel és a háztartás fenntartásával töltött munkaidő megkétszerezését.” - MúltKor magazin cikke 2008.nov.26-ból.

2. Joguk van arra, hogy a férjük gondoskodjon az élelmükről és ruházatukról, méghozzá szeretetteljesen.

3. „A férfiak a nők védelmezői és támogatói” (Korán 4:34)

4. Joga van örökölni: „és a nőknek is rész jár abból, amit a szülők és a közeli rokonok hagynak hátra, legyen az sok vagy kevés – kötelező rész ez.” (Korán 4:7)

5. Tulajdonjoga van. Birtokolhat földet, házat, stb. *(Nagy-Britanniában például ezt csak a 20.században sikerült a nőknek elérni.)*

6. Szabad elhatározásából házasodhat. Az iszlám megbecsüli a nőt, ezért joga van a nőnek a házastársát kiválasztani, és megtartani saját családnevét a házasságot követően. Sokaknak az a benyomása, hogy a szülők kényszerítik a lányukat bele egy házasságba. Ez egyes kultúrákból jövő szokás, nincs vallási alapja! Valójában az iszlám ezt tiltja! A prófétát (s.a.w.) egyszer felkereste egy nő azzal, hogy „az apám megházasított az unokatestvéremmel, hogy emelje a társadalmi pozícióját, és belekényszerített engem ebbe.” A próféta odahívatta az apát, és a jelenlétében választási lehetőséget adott a lánynak, hogy megmarad a házasságban, vagy érvénytelenítik azt. Ő így felelt: „Ó, Allah Küldötte

(s.a.w.), én elfogadtam az apám tettét, de meg akartam mutatni más nőknek, hogy nem lehet őket egy házasságba belekényszeríteni.”

7. Férje halála esetén nem szerez az özvegyre „tulajdonjogot” a férj fivére. „Ti, akik hisztek! Nem megengedett, hogy erőszakkal örököljétek a nőket. És ne korlátozzátok őket azért, hogy elvehessétek tőlük egy részét annak, amit adtatok nekik, hacsak nem követnek el nyíltan erkölcstelenséget. És éljetek együtt velük helyénvaló módon...” (Korán 4:19)
8. Házasságkötéskor joga van a jegyajándékra a férfitől. Ez általában pénzösszeg, ami csak az övé, a nő rendelkezik vele. „adjátok meg a jegyajándékukat, kötelezőségeként.” (Korán 4:24)
Ha a férj később el akar válni, nem kérhet vissza semmit a jegyajándékból. „És ha egyik feleségeteket másikkal akarjátok helyettesíteni, és nagy összeget adtatok neki, akkor se vegyetek belőle vissza semmit.” Korán 4:20
Azt csak a nő paráznasága esetén kell visszaadnia.

9. Joga van elválni a férjétől.

10. Joguk van az igazságos bánásmódra. (Korán 4:3 – lásd két oldallal korábbi bekeretezett részletben.)

11. Oktatáshoz való joguk: Férfiaknak és nőknek egyenlő joguk van tanulni. A próféta (s.a.w.) mondta: „Az oktatás minden muszlimnak kötelező.”

Női vallástudósok is léteznek. Közülük legismertebb Aisha (r.a.), Muhammad próféta (s.a.w.) legifjabb felesége. Más nagyszerű, jogtudományt oktató nők is voltak, kiknek férfi tanítványai később híres tanítók lettek.

Magyarországon 1868-tól tanulhattak a nők! „Az 1868-as népoktatási törvény után a lányok oktatása is előtérbe került, noha a számukra létrehozandó középiskoláról és érettségijükről évekig folytak a viták.” - MúltKor magazin cikke 2008.nov.26.

Halála előtt a próféta (s.a.w.) az összes tanításai közül két dolgot hangsúlyozott ki, és hagyományozott követőire: az imádkozást, ami a legfontosabb az iszlámban, és a nőkkel való

kedves bánást!

Láthatjuk lentebb, hogy **Muhammad prófétának (s.a.w.)** több mint négy felesége volt, de ezek nem önös szándékból köttettek, hanem szociális vagy politikai megfontolásból, illetve isteni kinyilatkoztatásból.

M u h a m m a d (s . a . w .) mindegyik házasságkötésének példaértéke volt! Nem a szex motiválta, mint ahogy az a mai nyugati társadalmak hitetlen tagjaiban megfogalmazódik! Erre bizonyíték, hogy 25 évesen nősült meg először, s egy nála 15 évvel idősebb, özvegy nőt vett feleségül, nem pedig egy korban hozzá illő lányt. Sőt, míg Khadija (r.a.) élt, nem vitt második feleséget a házhoz, annak ellenére sem, hogy a poligámia volt a megszokott akkor! 50 éves volt, mikor felesége meghalt, ezt követően lett egy időben több felesége.

Egyes házasságainak politikai oka volt (törzsek közötti kapcsolat jobbá tétele pl. zsidó vezető lánya, Abu Sufyan lánya), másoknak a célja a szociális reform volt, amely arra szolgált, hogy megtörje a kor indokolatlanul berögzült szokásait, mint például hogy özvegy asszonyt nem akartak feleségül venni, vagy hogy a fogadott fiaikat teljesen vér szerinti fiaiknak tekintették, s annak özvegyét nem vették később el.

A próféta (s.a.w.) minden egyes feleségének extra erős hite volt, kimagaslóak voltak Istenszolgálatukban (böjt, ima), azért is **választotta ki őket Allah a prófétának (s.a.w.)!**

A próféta (s.a.w.) feleségeit a „Hívók Anyja”-nak is szokták szólítani. Nézzük, dióhéjban, mit kell tudni róluk, kik voltak ők!

A próféta (s.a.w.) feleségei

1. Első felesége: **Khadija bint Khuwaylid (r.a.)** Ő volt az első személy, aki muszlim lett. A próféta (s.a.w.) lelki és anyagi támasza, akinek fontosságát már említettem korábban. A Quraish törzshöz tartozott, nemes, jó családból származott. A társadalom megbecsült tagja volt. Ezt bizonyítja az is, hogy a következő jelzőkkel

szokták őt illetni: Khadija, a Nagyszerű, vagy Quraish Hercegnője, vagy Khadija, a Tiszta. Okos, intelligens, jó erkölcsű nő volt. Korábban kétszer volt férjnél, elvált, illetve megözvegyült. Vagyonos kereskedő volt, akinek karavánjai Szíriába, Egyiptomba és más arab államokba is eljutottak. Hallott Muhammad megbízhatóságáról, ezért egy alkalommal felbérelte a karavánja vezetésére. Az útról a próféta (s.a.w.) dupla haszonnal tért vissza. Szolgálója ódákat zengett a férfiről, ezért Khadija házassági ajánlattal kereste meg, amit a férfi elfogadott. 6 gyermekük született. Boldog házasságban éltek 25 évig! A próféta (s.a.w.) a legnemesebb nőnek tekintette Mariam (a.s.) (Jézus édesanyja) mellett. Khadija halála hatalmas veszteség volt számára. Azta követően a próféta (s.a.w.) hónapokig nem tudott mosolyogni sem. Ezért a muszlim közösség tagjai próbálták újra megházasítani. Egyik társa javasolta neki Aisha-t és Sauda-t. A próféta (s.a.w.) mindkettőjüket elvette 1 hónapon belül.

2. **Sauda bint Zama** ibn Qayyis ibn Adb Shams (r.a.). Apai ágon a Quraish törzsből származott. A kinyilatkoztatást követő első évben lettek muszlimok férjével, s nagyon sok nehézséggel kellett szembenézniük a muszlimok üldöztetése során. Az első kivándorlás alkalmával Abbysiniába emigráltak, majd visszatértek, a hamis hírek hatására, mely szerint a helyzet kedvező lett a muszlimoknak Mekkában. Férje meghalt ugyanabban az évben, mint Khadija. Az özvegy kezét a próféta (s.a.w.) Abu Bakr-on keresztül kérte meg 619-ben. Mintegy 3 évig egyedüli feleségként élt a prófétával (s.a.w.). Az éjszakai utazás történetét hallva ő azok között volt, aki hitt a prófétának (s.a.w.), s támogatta őt. Mindent feláldozott a tudás megszerzéséért. Amikor 622-ben Aisha megérkezett a családba, Medinába, attól tartott, hogy a próféta (s.a.w.) elválk tőle, mivel ő sokkal idősebb mint Aisa (r.a.), ezért felajánlotta a prófétának, hogy lemond az ő privát idejéről, azt is Aisával töltheti, csak hadd maradjon a felesége, hadd tanuljon tőle. Természetesen Muhammad

prófétának (s.a.w.) nem volt szándékában elválni. Sauda szigorúan tartotta magát a vallási szabályokhoz. A feleségek közül a legidősebb és legmagasabb volt, aki csak nagyon lassan tudott járni. Életkorát nem ismerjük. 674-ben halt meg Medinában.

3. **Aisha bint Abu Bakr** (r.a.), aki Abu Bakr lánya volt. Allah Küldötte (s.a.w.) egy álmot látott, amelyben Jibril (a.s.) elé vezette lefátyolozott menyasszonyát. S azt mondta neki, itt a feleséged. A próféta (s.a.w.) felemelte a fátylat, s meglátta, hogy a menyasszony nem más, mint legjobb barátjának a lánya. Aisha (r.a.) 6 éves volt, mikor feleségül vette a próféta (s.a.w.), de ugyanúgy élte tovább életét szülei házában mint addig. Ez inkább a nálunk megszokott eljegyzéshez volt hasonlatos. Majd csak 3 év múlva költözött a prófétához (s.a.w.), s hálták el a házasságot, a Badr-i csata után. *Abban az időben mindenki elfogadta ezt a házasságot, senki nem ellenezte, ezért a ma élő embernek még annyi joga sincs kifogásolni azt!* Aisha annyira boldog volt és megtisztelve érezte magát, hogy a legnagyobb ember felesége lehet! Nagyon szerette Muhammad prófétát (s.a.w.), és féltékeny volt a többi feleségére. Intelligens volt, okos, magabiztos, ékesszólásával felülmúlta Utbaht, Umart, Alit és Abu Bakr-t (r.a.). Félelmetes memóriája volt. Ő volt az első a feleségek közül, aki memorizálta az egész Koránt, valamint több ezer hadísz. A feleségek közül csak nála érkezett kinyilatkoztatás a prófétához (s.a.w.), aki végül az ő ölében halt meg. Ő volt, az, akinek becsületét Allah maga tisztázta a Koránban, mikor alaptalan vádak érték. Ő volt az, akit Muhammad (s.a.w.) minden ember közül a legjobban szeretett. **Ő a legékesebb példája** annak, hogy milyenek kellene lennie a **muszlim nőnek**. Példakép mindezek a területeken: **Allahnak elkötelezett, hívő, igazhitű, ártatlan, tanult/bölcs, vezető, tanító**. A próféta (s.a.w.) feleségként és közeli társaként rengeteg tudást szerzett tőle, s olyan dolgokba nyert bepillantást, amilyenekbe egyetlen más nő sem. A hívő nők közül a legjobb, legnagyobb tanító. Nincs olyan tafsír, vagy hadísz könyv, amely ne hivatkozna rá: több

mint 2210 prófétai hagyomány az ő elbeszéléséből származik. Rajta keresztül részletesen megismerhetjük a próféta életét, szokásait, azokat is, amik a privát szféráját érintették. Aisha élete a bizonyíték arra, hogy egy nő lehet tanultabb mint egy férfi, és hogy egy nő lehet a tanítója vallástudósoknak, szakértőknek! Több mint 200 tanítványa volt, akik között ott volt Abu Hurairah, Abu Musa Ashari, Abdullah ibn Abbas, és Abdullah ibn Zubair. *Allah Bölcsessége mutatkozik meg abban, hogy őt kijelölte Muhammad próféta (s.a.w.) feleségének.* 678-ban halt meg Medinában.

4. **Hafsa bint Umar** (r.a.). Hazrat Umar lánya, szintén a Quraish törzsből származott. *(Apja volt az, aki meg akarta ölni a prófétát (s.a.w.), s mikor elindult, hogy megtegye, akkor tudta meg, hogy a lánytestvére is muszlim lett, ezért előbb hozzá sietett felbőszülten, s miután lecsillapult, és megballotta a Korán recitálását, ő maga is felvette az iszlám vallást. Később a próféta közeli barátja lett.)* Hafsát a Badr-i csata után vette el Muhammad próféta (s.a.w.), ekkor a lány kb. 12 éves volt és már özvegy! Ashia legnagyobb „vetélytársa.” Korban is közel álltak egymáshoz, s ahogy szüleik is vetélkedtek, hogy melyikük odaadóbb szolgája Allahnak, úgy ők is. Hafsa is memorizálta a teljes Koránt. Egész életét áhítatban, szent módon élte le. Temperamentuma heves, mint az apjéé. Egy vitájuk alkalmával a próféta (s.a.w.) majdnem elvált tőle, de Jibril (a.s.) megjelent előtte, és mondta neki, hogy nem válhat el tőle, mert az ő istenszolgálatára kimagaszló, ahogy bőtől, ahogy imádkozik, s ő lesz a Paradicsomban a felesége. Így erős hite mentette meg Hafsát (r.a.) a válástól. Apja, Umar lett a második kalifa (Abu Bakr halálát követően). Hafsa 666-ban halt meg.
5. **Zaynab bint Khuzayma** (r.a.). Ő volt az első feleség, aki nem a Quraish törzsből származott, hanem a Hilal törzsből. Férje meghalt a badri csatában. Távol volt családjától, nem volt senkije, aki a gondját viselje, ezért vette el a próféta (s.a.w.). De pár hónappal később ő is meghalt. A Szegények Anyjának nevezték, mert még

mielőtt felvette volna az iszlám vallást már akkor is a szegényeket és árvákat támogatta, etette.

6. **Umm Salamah Hind bint Abu Ummayah Sohail** (r.a.). (*Umm Salamah = Salamah anyja. Keresztneve Hind volt.*) Mekkából, a Quraish törzsből származik. Szintén özvegy. Férjével az elsők között lettek muszlimok. 4 gyermekük született: Salamah, Umar, Zaynab és Durra. Úgy is nevezik őt, hogy a „Két kivándorlás hölgye”, mert két kivándorlást is végeztek férjével a hitükért: Abessyniába és Medinába. A muszlimok üldöztetése idején Abessyniába készültek, de férjének családja elrabolta Salamaht, hogy így tartsák őket vissza, de mégis sikerült elmenekülniük. Később visszakapta fiát. Férje, Abdullah ibn Abdul Asad súlyosan megsebesült az Uhud-i csatában, sebei valamennyire begyógyultak, de nem teljesen, s hónapokkal később belehalt a sérülésébe, s így mártírként a Paradicsomba fog kerülni. Halálos ágyán a felesége azt mondta neki: „Tegyünk fogadalmat, hogy ha az egyikünk meghal, a másik nem házasodik újra, s akkor automatikusan beléphet ő is a társa után a Paradicsomba.” A férje, azt mondta erre, hogy ha ő meghal, menjen férjhez, ne maradjon egyedül! (*Né feledjüek a 4 gyermeküket, akikről gondoskodni kellett!*) A férje így fohászokodott halálos ágyán: „Ó, Uram! Áldd meg őt egy férjjel, aki jobb mint én voltam!” Miután a férje meghalt, Abu Bakr, aki már nős volt, megkérte a kezét, de a nő visszautasította, mert annyira szerette a férjét, hogy azt gondolta, senki nem lehet jobb nála. Egy idő után Muhammad (s.a.w.) is megkérte a kezét, de neki sem mondott egyből igent. Így felelt: „Allah Küldötte (s.a.w.), nagy megtiszteltetés, hogy megkérted a kezemet, de először is 3 dolgot tudnod kell rólam! Nagyon féltékeny természetem van, s neked több feleséged is van. Attól tartok, hogy féltékenységem bosszantana téged, ami miatt Allah megbüntetne engem. Másrészt nem vagyok már fiatal. S harmadrészt családom, gyerekeim vannak.” A próféta így felelt: „Ami a féltékenységedet illeti, fohászokodni fogok Allahhoz, hogy távolítsa el rólad! Ami a korodat illeti,

engem ugyanúgy sújt az a katasztrófa. A te családod pedig az én családom is.” Ez meglágyította Umma Salamah szívét, s hozzáment a prófétához 29 évesen, 626-ban. Ekkorra már a próféta 2 felesége meghalt: Khadija és Zaynab, így ő volt a negyedik feleség a házban. A próféta (s.a.w.) ezen példáját követték a társai is, s már nem ódzkodtak a csata után özvegyen maradt nőket, családanyákat feleségül venni, hogy gondoskodjanak róluk. A próféta (s.a.w.) feleségei közül ő volt az egyik legbölcsebb: a teljes Koránt memorizálta. Egyben gyönyörű is volt, s nemesi családból származott. Allah előtti magas státuszát mutatja az, hogy neki megengedett volt, hogy lássa Jibrilt (a.s.) emberi alakjában. Mindegyik feleséget túlélte, 683-ban halt meg.

7. **Zaynab bint Jahsh** (r.a.). A próféta (s.a.w.) unokatestvére. Korábban Muhammad (s.a.w.) házasította össze fogadott fiával, Zaid ibn Haritha-val. De nem működött jól a házasságuk, ezért 1-2 év múlva elváltak. A próféta (s.a.w.) ezt követően feleségül vette őt, egy kinyilatkoztatás kapcsán az akkor 50-es éveiben járó Zaynabot (r.a.). Ez a házasság azért volt elrendelve, hogy felhívja az emberek figyelmét, hogy a fogadott fiú nem egyenértékű a vér szerinti fiúval, ahogy azt a helyzetet ők addig kezelték!

„És nem tette az örökbe fogadott fiaitokat sem a valódi fiaitokká. Ez csak a mondások a szátokkal...” (Korán 33:4)

„Így, amikor Zaid befejezte vele a szükséges formalitásokat, (Mi feleségül adtuk őt hozzád, hogy ne legyen nehézség a hívőkön az örökbefogadott fiaik feleségeivel kapcsolatban...” (Korán 33:37)

8. **Juwayriyah bint Al-Harith** (r.a.) Korábbi neve Barrah volt, amit a próféta (s.a.w.) változtatott Juwayriyyah-ra, ami azt jelenti kis lány. A Mustalag törzs arra készült, hogy megtámadja a muszlimokat. Amikor erről tudomást

szereztek, a muszlimok, kémeket küldtek oda, hogy megbizonyosodjanak arról, hogy valóban támadásra készülnek-e, s mikor kiderült, hogy igaz, ők támadták meg őket (627-ben). A győztes csata után a muszlimok több száz foglyot ejtettek, akik a harcban részt vevő katonákhoz kerültek, s vittek Medinába. Köztük volt a Mustalaq törzs vezetőjének lánya is, a 20 éves Barraha, akinek férje meghalt a csatában. Megállapították rá a váltságdíj összegét, de az olyan magas volt, hogy Barraha nem tudta kifizetni. A lány a prófétához (s.a.w.) ment panaszkodni, hogy ő egy hercegnő, hogyan tarthatnák őt fogolyként? Segítsen rajta, segítsen kifizetni a váltságdíjat! Nem sok mindent tehetett a próféta (s.a.w.). Azt mondta neki: két megoldás van, vagy kifizetem a váltságdíjat, s te szabadon elmehetsz, vagy feleségül jössz hozzám. A lány az utóbbit választotta. Muhammad (s.a.w.) felszabadította őt, s elvette feleségül, miután a lány felvette az iszlám vallást. Az apja meglátogatta a prófétát (s.a.w.), hogy a lányáról beszéljen vele, aki az iszlámra hívta a törzsvezetőt, s végül Al-Harith is muszlim lett. A társai azt mondták egymásnak: „Mivel ezek a foglyok a házassága által már a próféta (s.a.w.) rokonai, ezért nem kellene őket foglyokként tartani!” Így a Mustalaq törzs mind a 600 tagját felszabadították, hogy ezzel a próféta (s.a.w.) kedvébe járjanak. Ez a nemes cselekedet akkora hatással volt a törzsre, hogy mindannyian felvették az iszlám vallást. Juwayriyah állhatatos volt istenszolgálatában, s nagylelkűségéről volt ismert. 65 évesen halt meg, 678-ban.

9. **Safiya bint Huyai** (r.a.) A zsidó Nadir törzs vezetőjének lánya volt, azé az emberé, aki merényletet követett el korábban a próféta (s.a.w.) ellen, s aki az Árok csatáját szervezte. Az anyja a Qurayza törzs vezetőinek családjából származott. Kétszer volt házas, mielőtt a prófétával (s.a.w.) megesküdült. Mindkétszer elvált. Egy alkalommal hallotta, amint az apja és nagybátyja egymás között arról beszélgetnek, hogy van Medinában egy férfi, aki azt állítja magáról, hogy ő próféta. Az apja megkérdezte a testvérét (Safiya nagybátyját): „És

tényleg ő az? Ő a próféta, akire vártunk?” „Igen, biztosan ő az.” - felelte a nagybátyja. Ennek ellenére mégsem követték őt, mégsem fogadták el prófétának, mert arab volt! Így lettek Muhammad (s.a.w.) legfőbb ellenségei. A Khaibar csatában, 629-ben Safiya elvesztette az apját, nagybátyját, és fivéreit. Hadifogolyként került a muszlimokhoz. Amikor erről társai értesítették a prófétát (s.a.w.), mondták neki, hogy csak hozzá méltó a két fontos zsidó törzs leszármazottja, Muhammad (s.a.w.) felszabadította őt, s feleségül kérte. Safiya (r.a.) felvette az iszlám vallást, s hozzáment a prófétához (s.a.w.). Medinába érkezésekor ajándékként némi aranyat adott a többi feleségnek, hogy jó kapcsolatukat megalapozza. Mégis még évekkel később is Aisha és Hafza piszkálta származása miatt. Muhammad (s.a.w.) mondta neki, hogy mondja az őt piszkálóknak a következőt: „Hogy lehetnétek ti jobbak nálam, amikor az én férjem Muhammad próféta (s.a.w.), az apám Haroon (a.s.), a nagybátyám Musa (a.s.)?” Soha többé nem mondtak rá rosszat. Más alkalommal, mikor Zaynab bint Jahsh mondott valami sértőt a prófétának (s.a.w.) Safiyáról, a próféta (s.a.w.) egy hónapig nem beszélt vele! Ezzel a házassággal a próféta (s.a.w.) jó kapcsolatot létesített a zsidókkal. Gyermekekük nem született. Safiyah igaz hívő lett. Nagyon erősen kötődött a prófétához (s.a.w.), akinek halálos ágyán azt kívánta, bárcsak átvehetné Muhammadtól (s.a.w.) fájdalmát, szenvedését. Safiyah hatalmas tudással rendelkezett, bölcs volt, kifinomult és jó humorú. Később élete során részt vett a politikában, s erősen hozzájárult a kor politikai helyzetének alakulásához. 672-ben halt meg.

10. **Umm Habibah Ramla bint Abu Sufyan** (r.a.). (*Umm Habibah = Habibah anyja, keresztnéve Ramla volt.*) A mekkai Quraish törzs vezetőjének a lánya. Első férjével: Abdulah bint Jahsh-sal együtt felvették az iszlám vallást, s a második kivándorlás alkalmával Abbyssiniába költöztek. Ott megszületett lányuk: Habibah, majd fiúk: Abdullah. Később egy szörnyű álmot látott, amelyben

férjének arca a felismerhetetlenségig eltorzul, ijesztő és undorító alakot öltve. Nem sokkal ez után a valóságban férje elkezdett erősen alkoholt inni, s áttért a kereszténységre, azt gondolva, hogy így magasabb státuszt tud ott elérni, a keresztény országban. Megpróbálta feleségét is rávenni, hogy legyen keresztény, de ő ezt nem tette meg, ezért elváltak. Ramla ott maradt egyedül a két gyermekkel egy idegen országban. Haza nem mehetett, mert apja, Abu Sufyan még mindig a muszlimok legfőbb ellensége volt. Tudomást szerezve a történeletről, 628-ban Muhammad (s.a.w.) levélben feleségül kérte őt, amit Umm Habibah boldogan elfogadott. A próféta (s.a.w.) nem volt jelen a szertartáson, hanem a királyt, An-Najashit kérte fel, hogy képviselje őt a ceremónián. Ramla An-Najashi jóvoltából királyi kísérettel tért vissza Medinába. Házasságkötésükkor Umm Habiba kb. 35 éves lehetett. Ettől a házasságtól azt remélte a próféta (s.a.w.), hogy megváltoztatja fő ellenségének, Abu Sufyannak a hozzáállását. Sajnos ez akkor nem következett be. Erre vonatkozóan küldte le Allah a következő áját: „Allah talán barátságot teremt köztetek és azok között, akikkel eddig ellenségesen viselkedtetek. Allah mindenre képes. Allah Megbocsátó és Könyörületes.” (Korán 60:7) Később Abu Sufyan valóban felvette az iszlám vallást, s a próféta (s.a.w.) barátja lett. Umm Habibah az egyik legjobb tanulója volt a prófétának. Tőle származik az a hadisz, hogy aki naponta 12 rakát imádkozik a kötelező imákon kívül (*a 2+4+2+2+2 önkéntes ima a kötelezők előtt/után*), annak Allah házat épít a Paradicsomban. Miután ezt hallotta a prófétától (s.a.w.), azt követően Ramla soha nem mulasztotta el az önkéntes imákat. Nagyszerű tanító vált belőle. Tőle maradt fenn rengeteg szabály a zarándoklatra, wudura, menstruációval kapcsolatos dolgokra vonatkozóan. 73 évesen halt meg 666-ban.

11. **Maymuna bint Al-Harith** (r.a.) A Quraish törzs nemes családjából származott. Maymuna kétszer volt házas. Első férje elvált tőle, a második meghalt. Majd az után

sóvárgott, hogy a próféta (s.a.w.) felesége lehessen, az azzal járó megtiszteltetés miatt. Felkereste ez ügyben muszlim nővérét, aki Al-Abbas felesége volt, s Al-Abbas ment a házassági ajánlattal a prófétához (s.a.w.). Ő megvárta, míg ezzel kapcsolatban lejön egy kinyilatkoztatás, s mikor ez megtörtént, elfogadta a lány ajánlatát, s feleségül vette. („Próféta! Bizony megengedetté tettük neked ... a hívő nőket, akik a Prófétának akarják adni magukat, és a Próféta feleségül akarja venni őket – ez az engedély csak neked adatik...” Korán 33:50) A házasságkötésre a Hudaybiyya Egyezményt követő évben került sor Mekkától 16 kilométerre, 629-ben a zarándoklat elvégzése után, mikor 3 napig volt megengedett az ott tartózkodásuk. A szertartáson a lány családja is részt vett, ahol megtapasztalhatták a próféta (s.a.w.) kivételes jellemét, s szívükbe zárták őt. Miután a muszlimok elindultak vissza Medinába, egy fiatal fiú, Maymuna unokaöccse a mekkaiak elé állt, s beszédet intézett hozzájuk, miszerint Muhammad (s.a.w.) nem varázsló, hanem valóban Küldött, s ő azt mondja, amit Ura kinyilatkoztat neki! Ott mindenki előtt felvette az iszlám vallást. A házasságkötéskor Maymuna 36 éves volt, a próféta (s.a.w.) pedig 60. Eredeti neve Barraah volt, amit a próféta (s.a.w.) változtatott meg Maymunára. Okos és jó modorú volt. Ő is tanította az iszlám vallást. Legfőbb tanítványa unokaöccse, Abdullah ibn Al-Abbas volt. A fiú gyakran töltötte az éjszakát nála, mikor tudta, hogy a próféta (s.a.w.) is ott lesz, hogy minél többet tanulhasson tőle. Soha nem volt semmilyen konfliktusa a többi feleséggel. Nagyon szorgos volt az istenszolgálatában. A próféta halálát követően csak az imádkozással foglalta el magát, s minden évben elvégezte a zarándoklatot. 683-ban), a zarándoklat alkalmával súlyosan megbetegedett, s hazafelé meghalt Mekka közelében, éppen ott, ahol a házasságukat kötötték.

Maria Al-Qibtiyya (r.a.) Ez a házasság vitatott, hogy megtörtént-e. Maria egyiptomi keresztény (kopt) volt. Az egyiptomi uralkodó küldte ajándékként őt és

lánytestvérét a prófétának (s.a.w.), arannyal, ruhákkal és további ajándékokkal együtt a próféta (s.a.w.) iszlámra hívó levelére válaszul a Hodaybiyya Egyezmény megkötését követően. A lánytestvérét a próféta egyik társának ajándékozta. Maria felvette az iszlám vallást. A prófétának (s.a.w.) fiút szült, akit Ibrahimnak neveztek el. A gyermek azonban 18 hónapos korában súlyosan megbetegedett, s meghalt. Maria 637-ben, 5 évvel a prófétát (s.a.w.) követően halt meg. Ebben az 5 évben szinte ki sem mozdult otthonából, csupán a temetőben látogatta meg fia és a próféta (s.a.w.) sírját.

Maymuna volt az utolsó felesége a prófétának.

„Nem megengedettek neked más nők ez után, és az sem, hogy másokra cseréld őket, még ha a szépségük vonz is téged, kivéve, akiket jobbold birtokol. És Allah minden dolgot figyelemmel kísér.” (Korán 33:52)

„...És nem illő az nektek, hogy zavarjátok Allah Küldöttét, és az sem, hogy megházasodjatok a feleségeivel utána. Bizony, az súlyos dolog lenne Allah előtt.” (Korán 33:53)

Tehát több felesége nem lehetett ezután, és el sem válhatott tőlük, csak azért hogy újabbat vegyen el helyette. De Allah utasítása alapján a próféta (s.a.w.) felajánlotta mindegyik feleségének, hogy ha akarnak elválhatnak tőle, ha az ő szerény életvitelénél többre vágynak, s akkor vagyonnal elbocsátja őket.

Így olvashatjuk ezt a Koránban:

„Próféta! Mondd meg a feleségeidnek: „Ha az evilági életet és annak ékességeit kívánjátok, akkor gyertek, és ellátást adok nektek, és elbocsátlak benneteket, szép elbocsátással. De ha Allahot, és a Küldöttet akarjátok, és a túlvilági lakhelyet, akkor bizony Allah hatalmas jutalmat készített elő közületek azoknak, akik jót cselekszenek.” (Korán 33:28-29)

Csodák a próféta (s.a.w.) életében

Muhammad próféta (s.a.w.) egész életét átszőtték a csodák. Vallástudósok szerint 1000-1200 csoda történt vele kapcsolatban. Külön könyvek, előadások születtek e témában.

Jellemző az emberekre, hogy minden prófétától valamilyen csodatettet követeltek, hogy majd annak hatására hinni fognak. De az arrogáns hitetleneknek semmilyen csoda nem elég, nem fognak hinni az által sem. Ezért mondja Allah, hogy:

„És még ha kaput nyitnánk is nekik az égből, felmehtnének azon, biztosan azt mondanák: „Csak a szemünk lett megzavarva! Nem, megbabonázott nép vagyunk mi!” (Korán 15:14)

A hívőket viszont a csodák még jobban megerősítik a hitükben. Ezért volt az, hogy Muhammad próféta (s.a.w.) életében bekövetkező csodák a társai, követői jelenlétében történtek.

Mire idáig értünk történetében, már mi is megannyi csodálatos jelenségről olvashattunk.

A legnagyobb csoda a prófétától (s.a.w.) a Korán, amit nem csak a kortársai, követői tapasztalhattak meg, hanem az utána következő nemzedékek, így mi magunk is!

Voltak olyan csodák, amik a próféta (s.a.w.) jelenléte nélkül történtek. Például:

- A próféta fogantatásakor Mekka összes bálványa ledőlt.
- Születésekor a perzsa király palotája megremegett, s 14 tornya ledőlt. *(Később a muszlimok elfoglalják a Perzsa birodalmat.)*
- Szintén születésekor a tűzimádók (zoroasztriánusok) lángja kialudt, ami több mint ezer éve égett, s korábban soha nem aludt ki.
- Születésének évében (i.sz.570) támadta meg Mekkát harci elefántjaival Abraha al-Ashram, jemen kormányzója. Célja az volt, hogy teljesen lerombolja a

Kábát. A próféta (s.a.w.) nagyapja, Abdul Muttalib volt a városvezető, aki kitelepítette az embereket a városból, hogy ne essen bántódásuk az ellenség bevonulásakor. Majd Allahhoz fohászkodott, hogy mentse meg Allah Házát (Kábát). A hatalmas sereg már a Kába közelében volt. Allah katonái ezúttal a madarak voltak. Egy nagy csapat kismadár sötétítette el az eget. Mindegyikük 3 kis követ tartott: kettőt a lábukkal, egyet a csőrükkel, s azokkal „bombázták” a jemenieket. A hatalmas sereg rövid időn belül teljesen megsemmisült. Abraha elmenekült, de olyan komoly sérülést szenvedett, hogy Jemenbe tartva meghalt.

„Nem láttad, hogy bánt Űrad az Elefánt Gársaival? Hát nem térítette el a tervüket? És madarakat küldött ellenük, csapatokban, megdobálták őket égetett agyagkövekkel, és olyaná tette őket, mint az összerágott levelek.” (Korán 105)

- Egy juhász, Ahban bin Aus esete, mikor ő a nyájára vigyázott, s egy farkas elragadta egy bárányát. Ő ráordított a farkasra, hogy elijessze, mire az leült és megszólalt: „Ki vigyáz a bárányra, mikor te mással vagy elfoglalva és nem vagy képes rá vigyázni? Megtiltanád nekem az ellátásomat, amit Allah biztosított nekem?” Ahban elkezdett tapsolni és azt mondta: „Allahra, soha nem láttam ennél érdekesebb és csodálatosabb dolgot!” A farkas erre így szólt: „Van valami még érdekesebb és csodálatosabb ennél, az hogy Allah Küldötte (s.a.w.) hívja az embereket Allahhoz (az iszlámra).” Ezt követően Ahban elment a prófétához (s.a.w.), elmesélte neki a történeteket, és felvette az iszlám vallást.

Csodák a próféta jelenlétében. Néhányat említve példaként:

- Az éjszakai utazás és felemelkedés a Mennysországba.
- Medinai kivándorlásakor ő észrevétlenül kísétál házából, a barlangban a pók hálójával elrejtí őket, majd ő meggyógyítja Abu Bakr-t a kígyómarástól. Üldözőjének

lova elsüpped a homokban.

- Több alkalommal is megtörtént, hogy megsokszorozta az ételt, italt. Kiszáradt kútból vizet vett, tejet nem adó kecskéből vödörnyi tejet fejt.
- Egy zsidó asszony megpróbálta étellel megmérgezni, de a hús elmondta neki, hogy mérgezett, így az nem hatott rá, s gond nélkül élt tovább még 13 évig.
- A zsidó Nadir törzs tagjai erődjük tetejéről sziklát akartak rá dobni, hogy megöljék, Jibril (a.s.) figyelmeztette, így megmenekült.
- Egy sötét éjszaka, mikor társai elváltak a prófétától (s.a.w.) fény kísérte az égen őket hazáig, megvilágítva nekik az utat, s mikor elváltak egymástól, a fény is kettévált.
- A mekkai hitetlenek jelet követeltek tőle, s mikor Minában voltak, ujjának mozdulatával kettéválasztotta a teliholdat. Annak egyik fele a Hiram-hegy előtt, másik fele a hegy mögött volt, s a próféta (s.a.w.) azt mondta: „Tanusítsátok ezt a csodát!”

Búcsú zarándóklat (í. sz. 632.)

Muhammad próféta (s.a.w.) Medinában kihirdette, hogy zarándoklatra készül. Ezúttal a muszlimok nagy számú tömege, mintegy 120.000 ember csatlakozott hozzá, s elindultak a zarándoklatra.

Ahogy Mekkába értek, mielőtt elvégezte volna a zarándóklat rítusait, az Arafat hegyéről Muhammad próféta (s.a.w.) megszólította az összegyűlt sokaságot, s egy utolsó, nagy prédikációt tartott, mely nem csak az ott jelenlévőknek, hanem minden emberhez szólt.

Muhammad próféta(s.a.w.) üzenete

- Ó, Emberek, hallgassatok ide! Nem tudom, hogy a következő évben is köztetek lehetek-e. Ezért hallgassátok meg nagyon figyelmesen azt, amit most mondok, és adjátok

tovább a szavaimat azoknak, akik ma nem lehetnek itt jelen! Ó, emberek! Csakúgy, ahogy ezt a napot, ezt a hónapot (zarándoklat hava) és ezt a várost szentnek tekintitek, ugyanúgy tekintsetek szentnek minden muszlim ember életét és tulajdonát! A rátok bízott dolgokat szolgáltatassátok vissza azok jogos tulajdonosának! Ne bántsátok senkit, hogy titeket se bántsanak! Emlékezzetek, hogy bizony, Uratokhoz fogtok visszatérni, és Ő bizony, mérlegre teszi a cselekedeteiteket! Allah megtiltotta nektek a kamat használatát, következésképpen mától minden kamatigény eltöröltetik! A tőkétetek azonban titeket illet. (értsd: Amennyit kölcsönadtak valakinek, ugyanazt az összeget vissza kell kapniuk.) Vallásotok biztonsága érdekében, óvakodjatok a Sátántól! Ő elvesztette minden reményét arra vonatkozóan, hogy képes lenne eltéríteni benneteket az igaz útról a nagy dolgokban, ezért óvakodjatok követni őt a kis dolgokban! Ó, emberek! Az igaz, hogy vannak bizonyos jogaitok a feleségeitekkel kapcsolatban, de nekik is vannak jogaik felettetek! Emlékezzetek, hogy feleségül vettétek őket Allah bizalma alatt és az Ő engedélyével! Ha ők betartják a ti jogaitokat, akkor nekik megvan a joguk arra, hogy gondoskodjatok az élelmezésükről, ruházkodásukról kedvesen. Bánjatok asszonyaitokkal jól, és legyetek kedvesek velük, ők a ti partnereitek, segítőtitek! S a ti jogotok, hogy asszonyaitok ne kössenek azokkal barátságot, akikkel nem helyeslitek, s hogy ne legyenek szemérmetlenek. A szolgálóikkal kapcsolatban, olyan étellel etessétek őket, amit ti magatok is esztek, s olyan ruhákkal lássátok el őket, amilyent ti is hordotok. S ha olyan hibát követnek el, amit nem vagytok hajlandóak megbocsátani, akkor váljatok meg tőlük. Ők a Teremtő szolgálói, s nem azért vannak, hogy durván bánjanak velük! Ó, emberek, figyeljetek rám komolyan! Imádkozzatok Allahhoz, mondjátok el a napi 5 imádságot, böjtöljetek a Ramadán havában, és adjátok meg a zakátot (adományt) a vagyonotokból! Végezzétek el a zarándoklatot, ha megengedhetitek magatoknak! Tartsátok magatokat távol az igazságtalanságtól! Nem okozhattok és nem szenvedhettek el semmilyen egyenlőtlenséget! Minden ember Adamtól és Hawwától (Évától) származik, egy arab sem felsőbbrendűbb a nem-arabnál, s egy nem-arab sem felsőbbrendűbb az

arabnál, ugyanúgy a fehér sem felsőbbrendűbb a feketénél, és a fekete sem felsőbbrendűbb a fehérenél, különbség köztük kizárólag az áhítatosságukban, jó cselekedeteikben lehet! Tanuljátok meg, hogy minden muszlim testvére a másik muszlimnak, így alkotnak egy testvériséget! Semmi nem kerül egy másik muszlim jogos tulajdonába, ami egy muszlim testvérünké, csak akkor, ha az szabad akaratból lett neki adva. Ezért ne kövessetek el igazságtalanságot magatokkal szemben! Emlékezzetek, egy nap Allah elé kell állnotok, s felelni a tetteitekért! Óvakodjatok hát attól, hogy letértek az igaz útról, miután én már nem leszek veletek! Ó, emberek, nem jön több próféta vagy apostol én utánam, és nem születik új hit! Ezért gondoljátok hát meg jól és értsétek a szavaimat, amiket nektek mondtam! Két dolgot hagyok magam után hátra: a Koránt és a példáimat tartalmazó Szunnát, és ha ezeket követitek, akkor soha nem tévelyedtek el! Mindannyian, akik hallgattok engem, adjátok tovább szavaimat másoknak, és ők megint másoknak, és talán az utolsó a sorban jobban érti majd a szavaimat, mint azok, akik közvetlenül engem hallgatnak.

A próféta (s.a.w.) prédikációját az alábbi felkiáltással zárta:

– Ó Allah, légy a tanúm arra, hogy átadtam üzenetedet az embereidnek!

Vallás tökéletesítése, bevégezte feladatát

Muhammad próféta (s.a.w.) bevégezte a feladatát. Átadta Allah üzenetét az embereknek, Mekkát és a Kábát megtisztította a bálványoktól, az emberek tömegesen lettek muszlimok, s Allah is leküldte az összes útmutatását az emberiségnek. Itt, az Arafat-hegyen jött le az utolsó zarándoklat alkalmával ez a kinyilatkoztatás:

„... a mai napon tökéletesítettem nektek vallásotokat, és kiteljesítettem a kegyelmemet irántatok, és az iszlámmal vagyok elégedett vallásotokként.” (Korán 5:3)

Muhammad próféta (s.a.w.) halála

A próféta (s.a.w.) a mekkai zarándoklatot követően nem sokkal megbetegedett, erős láz gyötörte, s egészségi állapota napról napra romlott. Még ilyen gyengén is képes volt a közösségi imákat vezetni, egészen a halála előtti utolsó 3 napig. Ekkor felkérte Abu Bakr-t, hogy ő lépjen a helyére. Az utolsó napokban már csak felesége, Aisha (r.a.) lakhelyén volt, engedélyt kérve többi feleségétől, hogy ő ápolhassa. Egy alkalommal a közösségi ima után feltűnt a mecsetben, és az összegyűltekhöz a következő beszédet intézte:

– Ó, muszlimok! Ha bárkit közületek megsértettem, itt vagyok, hogy jóvátegyem! Ha tartozok bárkinek valamivel, akkor rendelkezem annak átadásáról!

Egy férfi a tömegből felállt, és 3 Dhirhamra nyújtotta be igényét, amit egy szegény embernek adott a próféta (s.a.w.) kérésére. Az emberek azonnal megfizettek neki a következő szavakkal:

– Jobb az evilági szégyen, mint a túlvilági!

Majd a próféta (s.a.w.) imádkozott és Allah kegyelmét kérte azokra, akik ellenségeik üldözése közben veszítették életüket. Azt javasolta a követőinek, hogy tartsák be és tegyenek eleget a vallási kötelezettségeiknek, s éljék életüket békében és jó szándékban. S így szólt:

– Allahra, Akinek kezében lelkem van! Én semmit nem tettem megengedetté, törvényessé, csak amit Allah tett törvényessé, s én semmit nem tettem tiltottá, csak amit Allah a Könyvében tiltottá tett!

Ezután felállt és visszament Aisához (r.a.). Ahogy Aisha (r.a.) ölében feküdt, a próféta (s.a.w.) egy rövid időre elvesztette az eszméletét, majd újra magához tért, tekintetét a plafonra szegezte, s azt mondta:

– Ó, Allah, (hadd legyenek) a legnagyobb társakkal!

Ezek voltak az utolsó szavai, majd meghalt.

Aisha (r.a.) elmondta, hogy amikor Allah Küldötte (s.a.w.) egészséges volt, azt szokta mondani, hogy:

– Egy próféta sem hal meg addig, amíg meg nem mutatja

neki Allah a palotáját a Paradicsomban, és anélkül, hogy választási lehetőséget ne kapna, hogy élni akar még vagy meghal.

Ez történt akkor is, mikor Muhammad (s.a.w.) elvesztette az eszméletét, majd mikor magához tért azt mondta: „Ó, Allah, (hadd legyek) a legnagyobb társakkal!”

Pár órával a mecsetbeli beszédét követően Muhammad próféta (s.a.w.) tehát meghalt, Aisha(r.a.) ölében. A temetési szertartás előkészületeit nagybátyja, Al-Abbas irányította. A temetés helyszínét illetően némi vita támadt az összegyűltek között, melyet Abu Bakr simított el, azt állítva, hogy hallotta egyszer, mikor a próféta (s.a.w.) azt mondta, hogy a prófétákat pontosan ott kell eltemetni, ahol meghalnak. Ennek megfelelően a sírját Aisha házának padlójában kezdték ásni, az ágy alatt, amin a próféta meghalt. Ide temették el Muhammadet (s.a.w.) a szokásos szertartás keretében, melyen az éppen akkor jelenlevők vettek részt. Így fejeződött be Muhammad próféta (s.a.w.) ragyogó élete i.sz. 632-ben. Allah áldása és békéje legyen vele!

Követői nagy űrt éreztek a próféta (s.a.w.) elvesztésével. Sajnálták, hogy bezárult előttük az ég ajtaja: hiszen nem érkezett több kinyilatkoztatás hozzájuk a Mindenhatótól.

Muhammad próféta (s.a.w.) öröksége

A próféta másik fontos öröksége, amit hátrahagyott az utókornak, az az élet minden egyes területére kiterjedő igazságos törvények, szabályok, a 23 év alatt érkező isteni kinyilatkoztatások által, melyeket megtalálunk a **Koránban**, a **Sheriaban**, és a **Hadíszokban**. Fő jellemzőik ezeknek a törvényeknek:

- igazságosak: nem ember alkotta törvények, ezért nem csak egy adott embercsoport érdekeit szolgálják, mint ahogy az igaz az emberek által létrehozott törvényekre.
- örök érvényűek: olyan alapvető normákat rögzítenek, mondhatjuk, hogy alapvető emberi jogokat biztosítanak, amelyekre 1400 éve is szükség volt, napjainkban is

megállják a helyüket, s az utánunk következő nemzedékeknek is szüksége lesz rá.

➤ a Föld minden emberére vonatkoznak.

A következő hadisz nagyon szépen ír Muhammad (s.a.w.) örökségéről. Abu Hurairah mondta, hogy egy nap a piacon járt, és azt mondta az ott lévő árusoknak:

– Ti itt vagytok, miközben a próféta (s.a.w.) örökségét most osztják szét a mecsetben?

Az emberek erre mind a mecsetbe siettek, Abu Hurairah megvárta, míg visszaérnek. Akkor így szóltak hozzá:

– Abu Hurairah, nem láttuk, hogy bármit is osztottak volna a mecsetben!

– Akkor mit láttatok?

– Azt láttuk, hogy az emberek egy csoportja imádkozott, mások Koránt olvastak, mások Istent emlegették.

– Hát ez a próféta öröksége!

A könyv konklúziója

Végig értünk azoknak a neves prófétáknak a során, akik név szerint vannak említve a Koránban (*egy-két kivétellel*). Láthattuk, hogy a történelem ismétli önmagát, s hogy a Sátán és szolgálai mindent megtesznek annak érdekében, hogy eltérítsék az embert a Teremtő imádatától, az egyenes útról.

Mint azt az előszóban említettem, ezen történetek célja az, hogy tanuljunk belőlük. Álljunk hát meg pár percre, s gondolkodjunk el, nézzünk körül: Mi a helyzet az emberekkel ma? Milyen az emberek kapcsolata a Teremtővel? Milyen a saját kapcsolatom a Teremtővel? Én az egyenes úton járok?

Az előző fejezetekben azt láttuk, hogy amint az emberek elfordultak Allahtól, folyton a bálványimádatához tértek vissza. Gondolhatjuk, hogy az olyan ósdi dolog, s hogy a primitív népekre jellemző, a XXI. században ez már nincs jelen. Bizony tévedünk, ha így gondoljuk! Járjuk körül egy kicsit a témát! Mi a bálvány?

A bálvány: általában egy alakot ábrázoló szobor (emberi, állati, természetfeletti alak), amit istennek kijáró tiszteletben, imádatban részesítenek. Akitől boldogságát, gyógyulását, segítségét várják.

A szómagyarázaton túl vagyunk. Akkor ennek tükrében gondolatban lépünk be egy katolikus templomba! (Akár hívjuk segítségül az Internetet!)

Mit látunk az ilyen templomban? Annak ellenére, hogy a Tízparancsolat kimondja, hogy ne csinálj magadnak faragott képet: körben a falak mellett szobrok: Jézus, Szűz Mária, s mindenféle szentek. A falak, a mennyezet beborítva freskókkal, a Biblia által tiltott képekkel! Egyes helyeken a szobrok előtt kialakított térdeplők, ahol hozzájuk fohászkoznak az emberek. Mi a különbség akkor ezek az emberek és a bálványimádók között? A szómagyarázatban aláhúztam: bálvány az, akitől boldogságát, gyógyulását, segítségét várják. A katolikusok nem ezért imádkoznak pl. Szűz Mária előtt? Akkor a katolikusok lényegében bálványimádók??? Vagy tévednék?

Lépünk túl a templomon, s nézzünk szét ismét az emberek

között úgy általában! Hisznek az emberek manapság Istenben? Gyakorolják megörökölt vallásukat? Egyre kevésbé.

Mi váltotta fel Isten helyét egyes embereknél? Igen, a pénz. Attól várják boldogságukat, gyógyulásukat, segítségüket. Az ő istenük, bálványuk a pénz lett.

Tehát a XXI. században is jelen van valamilyen szinten a bálványimádat. S nyilvánvaló az emberek eltévelyedése. Letértek az egyenes útról.

Mi ne legyünk közöttük! Hallgassunk a prófétákra!

Ne legyünk olyanok, mint azok, akik elfordultak a próféták hívásától, üzenetétől! Egyben látva a próféták történetét könnyű levonni a tanulságot! Könnyű felismerni az előttünk élt népek hibáját, bűneit! Tanuljunk hát belőlük!

Merjünk változtatni (ha szükséges)! Tegyük meg az első lépést Teremtőnk felé, hogy aztán ő sietve jöhessen a segítségünkre!

S most nézzük, mit olvashatunk ki a Koránból konklúzióként!

„Ezek a küldöttek: egyeseket közülük előnyben részesítettünk mások felett. Van köztük olyan, akikkel Allah beszélt, és néhányukat fokozatokkal magasabbra emelt. És Jézusnak, Mária fiának nyilvánvaló bizonyítékokat adtunk, és megerősítettük őt a tiszta Lélekkel (Gábrriel angyallal (a.s.)). És ha Allah úgy akarta volna, azok, akik utánuk voltak, nem harcoltak volna, miután a nyilvánvaló bizonyítékok eljöttek hozzájuk, de ők összekülönböztek, és egyesek közülük hittek, mások hitetlenek lettek. Ha Allah úgy akarta volna, nem harcoltak volna egymással. De Allah azt tesz, amit Ő akar.”
(Korán 2:253)

„És még ha angyalokat küldtünk volna le hozzájuk, vagy a halottak beszéltek volna

hozzájuk, vagy összegyűjtenénk eljűk mindent, akkor sem hittek volna, csak ha Allah úgy akarta volna. De a legtöbbjük tudatlan. És így adtunk minden prófétának ellenségeket – sátánokat az emberek és a dzsinnek közül, akik ékes beszéddel csábítják egymást megtévesztésként. De ha Úrad úgy akarta volna, nem tették volna, hagyd hát őket, és azt, amit kitalálnak," (Korán 6:111-112)

„és nem küldtünk egyetlen küldöttet sem, csak a népe nyelvén, hogy egyértelművé tegye számukra. Aztán Allah tévelygésbe engedi azt, akik akar, és vezeti azt, akit akar. És Ő a (Dindenható, a Bölcs." (Korán 14:4)

„És nem küldtünk egyetlen városhoz sem prófétát anélkül, hogy meg ne ragadtuk volna a népét szenvedéssel és szegénységgel, hogy alázasak legyenek.

Aztán a rosszat jóra változtattuk, amíg megnövekedtek, és azt mondták: „Bizony, ősapáinkat érte nehézség és könnyebbség is!” Ezért hirtelen megragadtuk őket, anélkül hogy észrevették volna.

És bárcsak a városok népe, hitt volna, és félté volna Allahot, megnyitottuk volna számukra az áldásokat az egeből és a földből. Ezért megragadtuk (megbüntettük) őket azért, amit megkerestek maguknak.

És vajon a városok népe biztonságban érezte magát attól, hogy eljön hozzájuk a büntetésünk éjszaka, mikor alszanak?

És vajon a városok népe biztonságban érezte magát attól, hogy eljön hozzájuk a büntetésünk nappal, mikor szórakoznak?

És biztonságban érzik magukat Allah tervétől? Senki nem érzi magát biztonságban Allah tervétől, csak a vesztesek népe.

Ħát nem szolgál-e vezetésként azoknak, akik örökölték a földet a népe után, az, hogy ha akartuk volna, lesújtottunk volna rájuk a bűneik miatt, és lepecsételtük volna a szívüket, hogy ne halljanak?

Ezek a városok – amelyeknek a hírét elmondtuk neked. És bizony, a Küldötteik eljöttek hozzájuk nyilvánvaló bizonyítékokkal, de ők nem voltak hajlandók hinni abban, amit korábban hazugságnak tartottak. Így pecsételi le Allah a hitetlenek szívét.

És a legtöbbször nem találtunk semmiféle elkötelezettséget. Ħanem bizony a legtöbbször a bűnben megátalkodottnak találtuk.”

(Korán 7:94-102)

„És hány próféta harcolt, és ezrek harcoltak velük. De soha nem csüggedtek amiatt, ami érte őket Allah útján, nem gyengültek el és nem adták fel. És Allah szereti a türelmeseket.”

(Korán 3:146)

„És nem másért küldtük el a Küldötteket, mint örömhírhözöként és figyelmeztetőként. Őhát aki hisz, és jókat cselekszik – ők nem fognak félni, és nem fognak szomorkodni.

És azok, akik tagadják az ajáinkat, büntetés fogja érni őket azért, mert megátalkodtak a bűnben.” (Korán 6:48-49)

„És amikor eljönnek hozzád azok, akik hisznek az ajáinkban, mondd: „Béke legyen veletek! Uratok előírta Maga számára a kegyelmet, úgyhogy aki közületek tudatlanságból rosszat tesz, és

utána helyrehozza azt, akkor bizony Ő
(Megbocsátó, Irgalmas.)" (Korán 6:54)

„Allah a Tanú rá, hogy nincs más istenség, csak
Ő...

„Bizony, a vallás Allah előtt az iszlám.”
(Korán 3:18-19)

„És akit Allah vezetni akar, annak a keblét
kítárja az iszlámnak. És akit tévelygésbe akar
engedni, annak a kebelét szűkké és szorossá
teszi, mintha az égbe akarna felkapaszkodni.
Így helyez tisztátalanságot Allah azokra, akik
nem hisznek.

És a te Úrad útja - egyenes.” (Korán 6:125-126)

„Ti, akik hisztek! Ūa valaki közületek
visszafordul a vallásától, akkor Allah
hamarosan hoz egy népet, akiket Ő szeret, és
akik szeretik Őt, akik alázatosak a hívőkkel, és
kemények a hitetlenekkel, küzdenek Allah útján,
és nem félnek a vádaskodók vádjaitól. Ez Allah
kegye, annak adja, akinek akarja. És Allah
mindent befoglal, mindent tud.

A ti közeli barátotok csak Allah, és a Küldötte,
és azok, akik hisznek - akik megtartják az imát,
megadják a zakátot, és akik meghajolnak.

És aki szövetségesének választja Allahot, és a
Küldöttét, és azokat, akik hisznek, hát bizony,
Allah társasága, ők lesznek a győztesek.”

(Korán 5:54-56)

A Mindenható Isten üzenete

Biztosan mindenki kíváncsi arra, mi is a Teremtő, a Mindenható Isten üzenete az emberekhez. Mit vár el tőlem, tőlünk?

Olyan szerencsés helyzetben vagyunk, hogy a Korán megőrizte nekünk hiteles formában Allah szavait, parancsolatait, s így azt, mint egy „használati utasítást” követhetjük, hogy elérjük Teremtőnk elégedettségét, s azáltal a végső célt: a Paradicsomot!

A próféták történeteiben olvashattuk már, hogy mi volt a legfőbb dolog, amit Allah megparancsolt, s amit hangsúlyozott: **Nincs más Isten, csak Ő! Kizárólag hozzá imádkozzunk, ne tegyünk semmit, senkit egyenértékűvé vele! Ne emeljünk senkit isteni magaslatokba!**

Ezen túlmenően mást is előír a hívőknek, illetve üzen a keresztényeknek, zsidóknak, s az embereknek általánosságban. A Kegyes Koránból kigyűjtöttem néhány fontos üzenetét. Olvassuk ezeket figyelmesen!

A Mindenható Isten üzenete az emberekhez:

„*Gi emberek! Féljétek Uratokat, aki egyetlen lélekből teremtett benneteket, és belőle teremtette meg a társát (Évát), és belőlük sok férfit és nőt sokasított. És féljétek Allahot, aki által egymástól kértek, és tiszteljétek a vérrokonsági köteléket. Bizony, Allah mindig figyel benneteket.*” (Korán 4:1)

„*Népünk! Feleljétek annak, aki Allahhoz hív, és higgyetek benne! Ő megbocsát majd a bűneitekből, és megvédelmez a fájdalmas büntetéstől.*” (Korán 46:31)

„És bizony, szilárdan megalapoztunk benneteket a földön, és megélhetést adtunk ott nektek. Milyen kevésbé adtok hálát!” (Korán 7:10)

„Bizony, sikeres az, aki megtisztítja magát, és megemlékezett Ura nevééről, és imádkozott. De nem! Ti jobban szeretitek az evilági életet, pedig a Túlvilág jobb, és örökké tartó. Bizony, ez benne van a korábbi írásokban is, Ábrahám és Mózes lapjain.” (Korán 87:14-19)

„De aki elfordul, és hitetlen,

Allah meg fogja büntetni, a legnagyobb büntetéssel.

Bizony, űozzánk lesz a visszatérésük,

és bizony, a Ői dolgunk az elszámolásuk.”
(Korán 88:23-26)

„És féljétek azt a napot, amikor visszavitetek majd Allahhoz. Akkor minden léleknek visszafizettetik majd teljes egészében az, amit szerzett, és nem lesz részük igazságtalanságban.” (Korán 2:281)

„Uratok ismer legjobban benneteket. űa úgy akarja, megirgalmaz nektek, vagy ha úgy akarja, megbüntet benneteket.” (Korán 17:54)

„Ti emberek! Bizony, nyilvánvaló bizonyíték jött hozzátok Uratoktól, és nyilvánvaló fényt küldtünk le nektek.

És akik hisznek Allahban, és erősen ragaszkodnak űozzá, azokat Ő bebocsátja a Őöle származó Kegyelmébe és kegyeibe. És

„Magához vezeti őket az egyenes útra”
(Korán 4:174-175)

„Akit Allah vezet, az vezetve van, és akit Ő tévelygésbe enged, azok a vesztesek.
És bizony, sok dzsinnt és embert teremtettünk a Pokolnak. Van szívük, de nem értenek vele, van szemük, de nem látnak vele, van fülük, de nem hallanak vele. Olyanok ők, mint a jószágok – de nem, még inkább tévelyegnek! Ők azok, akik nem törődnek semmivel.” (Korán 7:178-179)

„És ha Urad úgy akarná, valamennyien hinnének, mind, akik a földön vannak. Hát úgy gondolod, hogy te kényszerítheted az embereket arra, hogy higgyenek?
És egyetlen lélek sem hihet, kivéve Allah engedelmével. És Ő tévelygést helyez azokra, akik nem használják az eszüket.” (Korán 10:99-100)

„És akik nem hisznek Allah ájáiban és a Vele való találkozásban, azok nem remélhetik az én kegyelmemet, és fájdalmas büntetésük lesz.”
(Korán 29:23)

„És bizony, Mi teremtettük meg az embert, és Mi tudjuk, hogy mit sugall neki a lelke, és Mi közelebb vagyunk hozzá, mint a nyaki ütőere.
Mikor a két feljegyző feljegyeznek, a jobb és a bal oldalon ülve.
Nem mond ki egyetlen szót sem az ember úgy, hogy ne lenne ott vele egy készen álló megfigyelő.” (Korán 50:16-18)

(két feljegyző: az angyalok két vállunknál, akik a jó és rossz cselekedeteinket, szavainkat írják fel)

„Bizony, Mi adunk életet, és Mi küldünk halálba, és Hozzánk van a visszatérés.”

(Korán 50:43)

„És bizony, Allah annyi igazságtalanságot sem okoz senkinek, mint a legkisebb homokszem. És bármilyen jócselekedet van, megsokszorozza azt, és Tőle Magától származó hatalmas jutalmat ad érte.” (Korán 4:40)

„És ha Allah nehézséggel sújt, senki nem távolíthatja azt el, csak Ő. És ha jót akar neked, senki nem fordíthatja el az Ő kegyességét. Arra küldi azt szolgálai közül, akire Ő akarja. És Ő a Megbocsátó, az Irgalmas.” (Korán 10:107)

Muhammad próféta (s.a.w.) rövid üzenete az emberiséghez:

„Emberek! Bizony, én Allah Küldötte vagyok hozzátok, mindannyitokhoz, Akié az egek és a föld uralma. Nincs más istenség, csak Ő. Ő ad életet, és Ő küld halálba. Figgyetek hát Allahban és a Küldöttében, az írástudatlan prófétában...” (Korán 7:158)

Így szól Isten a keresztényekről, zsidókról:

Nézzük, mit mond Allah a Könyv Néperől: zsidókról, keresztényekről, akikhez szintén érkezett Szentírás a prófétáik által.

„És bizony, Allah szerződést kötött Izrael népével, és kijelöltünk közülük tizenkét vezetőt. És Allah azt mondta: „Bizony, Én veletek vagyok, ha megtartjátok az imát, és megadjátok a zakátot, és hisztek a Küldötteimben, és segítitek őket, és jóra való kölcsönt adtok Allahnak. Bizony, eltávolítom

töletek a rossz tetteiteket, és bebocsátlak benneteket a Kertekbe, amelyek alatt folyók folynak. De aki nem hisz közületek ez után, az bizony eltévelyedett az egyenes útról."

De azért, mert megszegték a szerződésüket, megátkoztuk őket, és a szívüket keménnyé tettük. Megváltoztatják a szavakat értelmükben, és elfelejtik egy részét annak, amire emlékeztették őket. És soha nem fog megszűnni az, hogy árulást fedezz fel a részükről, kivéve kevesektől közülük. De bocsáss meg nekik, és nézd el. Bizony, Allah szereti a jótevőket.

És azok közül, akik azt mondták: „Keresztények vagyunk”, az ígéletüket vettük, de elfelejtették annak egy részét, amire emlékeztették őket. Ezért ellenségeskedést és gyűlöletet támasztottunk közöttük az Ítélet Napjáig. És hamarosan Allah tájékoztatja majd őket arról, amit cselekedtek.

Ői Könyv Népe! Bizony, eljött hozzátok a Küldöttünk, nyilvánvalóvá téve nektek sokat abból, amit eltitkoltatok a Könyvből, elnézve sok mindent. Bizony, eljött hozzátok Allahtól egy fény, és egy nyilvánvaló Könyv, ami által Allah azokat, akik az Ő megalégedését keresik, a béke útjára vezeti, és az Ő engedelmével kihozza őket a sötétségekből a fényre, és egyenes útra vezeti őket.

Bizony hitetlenek azok, akik azt mondják: „Allah a Messias, Mária fia.” Mondd: „Akkor kinek van hatalma Allah ellen, ha Ő el akarná pusztítani a Messiást, Mária fiát, és az anyját, és velük együtt mindenkit, aki a földön van?” És Allahé az egek és a föld uralma, és mindené, ami köztük van. Azt teremt, amit akar. És Allah mindenek felett Hatalmas. (Korán 5:12-17)

„Ti hívők! Bizony, a rabbik és a szerzetesek közül sokan felélik az emberek vagyonát hamissággal, és távol tartanak Allah útjától. És azok, akik felhalmozzák az aranyat és ezüstöt, és nem költik Allah útján, adj hírt nekik egy fájdalmas büntetésről.

A Napon, amikor felforrósíttatik majd a Pokol tüzeiben, és a homlokuk, az oldaluk és a hátuk meg lesz bélyegezve vele, és azt mondják nekik:

„Éz az, amit felhalmoztatok magatoknak! Ízleljétek hát meg azt, amit felhalmoztatok!”

(Korán 9:34-35)

„És látod, hogy sokan közülük sietnek a bűnbe, a határok túllépésébe és a tiltott dolgok felélésébe. Bizony, gonosz dolog az, amit tesznek.

A rabbik és a vallástudósok miért nem tiltják meg nekik, hogy azt mondják, ami bűnös, és azt éljék fel, ami tiltott? Bizony, gonosz dolog az, amit tesznek.

A zsidók azt mondják: „Allah keze meg van láncolva!” Legyen bizony az ő kezük megláncolva, és legyenek megátkozva azért, amit mondtak! Nem! Az Ő Keze ki van nyújtva, úgy ad, ahogy Ő akar. És az, ami leküldetett neked Uradtól, bizonytal sokukat fogja növelni a lázadásban és hitetlenségben. És ellenségeskedést és gyűlöletet vetettünk közéjük az Ítélet Napjáig. Ahányszor csak meggyújtják a háború tüzeit, Allah kioltja azt. És arra törekszenek a földön, hogy romlást terjesszenek.

És bárcsak a Könyv Népe hitt volna, és félt volna Allahot! Bizony, eltávolítottuk volna tőlük a rossz-tetteiket, és beengedtük volna őket a Boldogság Kertjeibe.

És bárcsak ragaszkodtak volna a Tórához és az Évangéliumhoz, és ami leküldetett nekik Uruktól, bizony ehettek volna a fejük fölül és a lábuk alól (a Paradicsomban). És van közöttük mérsékelt közösség, de közülük sokan milyen rossz dolgot tesznek!" (Korán 5:62-66)

„Ti Könyv Népe! Nincs semmi alapotok, amíg nem ragaszkodtok szilárdan a Tórához és az Évangéliumhoz, és ahhoz, ami leküldetett nektek Uratoktól. És az, ami leküldetett nektek Uratoktól, bizonyos erősíteni fogja sokukat a lázadásban és a hitetlenségben. Ne sajnálkozz hát a hitetlenek népe miatt.

Bizony, azok, akik hisznek, és a zsidók, és a szábeusok, és a keresztények, akik hittek Allahban és az Utolsó Napban, és jókat cselekedtek, nekik nem kell majd félniük, és nem fognak szomorkodni.

Bizony ígéretet vettünk Izrael népétől, és küldtünk hozzájuk Küldötteket. Ahányszor a Küldöttek olyasmivel jöttek hozzájuk, amire a lelkük nem vágyott, meghazudtoltak közülük egyeseket, és megöltek közülük egyeseket.

És azt gondolták, hogy számukra nem lesznek próbatételek, ezért vakok és süketek lettek. Aztán Allah hozzájuk fordult megbocsátással, aztán sokan közülük vakok és süketek lettek. És Allah mindent lát, amit tesznek.

Bizony, hitetlenek azok, akik azt mondják: „Bizony, Allah a Messiás, Mária fia.” **Mikor pedig a Messiás azt mondta: „Izrael népe! Imádjátok Allahot, az én Uramat és a ti Uratokat!”** Bizony, aki társakat állít Allah mellé, hát bizony, megtiltotta Allah neki a Kertet, és a hajléka a Tűz lesz. És nincs a bűnösöknek segítője.

Bizony, hitetlenek azok, akik azt mondják: „Allah a harmadik a háromból.” Mikor pedig nincs más istenség, csak az Egyetlen Isten. És ha nem állnak el attól, amit mondanak, bizony fájdalmas büntetés fogja sújtani azokat, akik hitetlenek közülük.

Űát nem fognak bűnbánattal fordulni Allahhoz, és a bocsánatát kérni? És Allah Megbocsátó, Irgalmas.

A Messiás, Mária fia nem volt más, mint Küldött, és bizony, elmúltak Küldöttek már előtte is. És az anyja igaz nő volt. Mindketten ételt ettek. Nézd, hogy magyarázzuk meg egyértelműen az ájáinkat, aztán nézd, hogyan tévednek el mégis.” (Korán 5:68-75)

A Teremtő üzenete a keresztényeknek, zsidóknak:

„Mondd: „Űi Könyv Népe! Ne lépjétek túl a határokat a vallásotokban az igazságon túl, és ne kövessétek a vágyait egy olyan népnek, amely korábban eltévelyedett, és sokakat tévelygésbe vitt, és eltévelyedtek a helyes úttól.” Azok, akik hitetlenek Izrael népéből, meg lettek átkozva Dávid és Jézus, Mária fia nyelvével, mert lázadók voltak, és túllépték a határokat.” (Korán 5:77-78)

„Mondd: „Könyv Népe! Miért nem hisztek Allah ájáiban, holott Allah a tanú arra, amit tesztek?”

Mondd: „Könyv Népe! Miért tartjátok távol azokat, akik hisznek, Allah Útjától, azt keresve, hogy ferdévé tegyétek, mikor pedig tanúk vagytok?” És Allah nem tudatlan azzal kapcsolatban, amit cselekszetek.” (Korán 3:98-99)

ferdévé tegyétek: megpróbálják az iszlám vallásba olyan dolgot becsempészni, ami nem része annak.

tanúk vagytok: a korábbi prófétáktól és a Szentírásukból tudják Muhammad (s.a.w.) próféta eljövételét.

„**Űi Könyv Népe! Ne lépjétek túl a határokat a vallásotokban, és ne mondjatok semmit Allahról, csak az igazat! A Messiás, Jézus, Mária fia csak küldött volt Allahtól, és az Ő Szava, amit Máriának adott, és a Űőle származó Lélek. Higgyetek hát Allahban és a küldötteiben! És ne mondjátok azt, hogy „háromság”. Jobb nektek, ha felhagytok vele. Allah egyetlen Isten. Dicsőségén felül állna az, hogy Neki fia lenne! Ővé mindaz, ami a földön van. És elegendő Allah az ügyek Rendezőjeként. A Messiás soha nem lenne túl büszke ahhoz, hogy Allah szolgálja legyen, és a közel lévő angyalok sem. És aki megveti az Ő (Allah) szolgálatát, és fennhéjázó, azokat össze fogja gyűjteni (Dagához, mind együtt).” (Korán 4:171-172)**

És a zsidók azt mondják: „Uzair Allah fia.” És a keresztények azt mondják: „A Messiás Allah fia.” Éz az, amit a szájukkal mondanak, utánozva azokat, akik előttük hitetlenek voltak. Allah pusztítsa el őket! Dennyire meg vannak tévedve!

A rabbijaikat és a szerzeteseiket, és a Messiást, Mária fiát választották uraiknak Allahon kívül. És nem parancsoltatott nekik más, mint hogy az Egyetlen Istenben higgyenek. Nincs más isten, csak Ő! (Dagasan felette áll annak, és mentes attól, amit társítanak mellé!

Ki akarják oltani Allah Fényét a szájukkal, a szavaikkal, de Allah elutasít mindent azon kívül, hogy tökéletesítse az Ő Fényét, még ha nem is tetszik a hitetleneknek.” (Korán 9:30-32)

A Mindenható Isten üzenete a hívőkhöz:

„Ti, akik hisztek! Hígyetek Allahban, és a Küldöttében, és a Könyvben, amelyet leküldött a Küldöttének, és a Könyvben, amit leküldött előtte. És aki nem hisz Allahban, az angyalaiban, a könyveiben, a küldötteiben és az Utolsó Napban, az bizony, messzire letévedt az útról.” (Korán 4:136)

„Kövessd azt, ami kinyilatkoztatott neked Uradtól. Nincs más isten, csak Ő! És fordulj el a társítóktól.” (Korán 6:106)

„Ti, akik hisztek! Emlékezzetek meg Allahról sok megemlékezéssel.”

„Ő az, Aki áldásait küldi rátok, és az angyalai is, hogy kihozhasson benneteket a sötétségből a fényre. És Ő Irgalmas a hívőkhöz.” (Korán 33:41,43)

„Ti, akik hisztek! Álljatok ki szilárdan Allahért, tanúként az igazságban. És ne hagyjátok, hogy az emberek iránti gyűlölet megakadályozzon benneteket abban, hogy igazságosak legyetek. Éz, ha így viselkedtek, közelebb van az istenfélelemhez. Bizony, Allah nagyon jól ismeri, amit tesztek.

Akik hisznek, és jótetteket cselekszenek, azoknak Allah megbocsátást és hatalmas jutalmat ígért.” (Korán 5:8-9)

„Ti, akik hisztek! Legyetek az igazságosság fenntartói, Allah tanúiként, még akkor is, ha ez ellenetek van, vagy a szüleitek vagy a rokonaitok ellen, akár gazdagok vagy szegények, mert Allah közelebb van mindkettőjükhöz. Ne kövessétek a saját

vágyaitokat, és ne térjete el az igazságtól! És ha eltorzítjátok vagy visszatartjátok, akkor bizony Allah nagyon jól ismeri, amit tesztek." (Korán 4:135)

„Hagyjátok el a bűnöket, a nyíltakat és titkosakat. Bizony, azok, akik bünt keresnek maguknak, azért fognak fizetséget kapni, amit elkövettek.

És ne egyetek abból, ami felett nem említették Allah nevét a levágásakor! Mert bizony, súlyos engedetlenség az. És bizony, a sátánok arra sarkallják a barátaikat, hogy megtevésszenek benneteket. És ha engedelmeskednétek nekik, bizony, ti is a társítók közé tartoznátok." (Korán 6:120-121)

„Ti, akik hisztek! Tartsátok be a szerződéseket. Megengedettek nektek a négy lábú legelő jószágok, kivéve azok, amelyeket elmondanak nektek..."

„Megtiltatott nektek a döggállat húsa, a vér, a sertés húsa, és az, amit másnak ajánlottak fel Allahon kívül, és az, ami megfulladás vagy erős ütés következtében pusztult el, vagy lezuhanástól vagy ami szarvaktól sebesül és pusztult el, és amit a vadállatok részben megették – kivéve azokat, amelyeket levágtok – és az is, amit az oltárköveken áldoznak fel, és a jóslónyilakkal való döntés. Ez súlyos engedetlenség..." (Korán 5:1,3)

„Ti, akik hisztek! Adakozzatok a jó dolgokból, amit kerestetek, és amit Mi előhoztunk számotokra a földből. És ne legyen az a célotok, hogy azt adjátok belőle, ami rossz, amit ti

magatok sem vennétek el, hacsak nem csukott szemmel. És Allah Gazdag, dicséretre méltó.

A Sátán szegénységgel fenyeget benneteket, és erkölcstelenséget parancsol nektek. És Allah megbocsátást ígér nektek Magától, és az Ő kegyességét. És Allah mindent befoglal (kegyelmébe), mindent tud.

Bölcsességet ad annak, akinek akar, és akinek bölcsesség adatott, annak bizony nagy jó adatott. És nem emlékezik meg más, csak azok, akik használják az eszüket." (Korán 2:267-269)

„Ti, akik hisztek! Féljétek Allahot, és keressetek módot (a közeledésre) hozzá, és küzdjétek az Ő útján, hogy sikeresek lehessetek." (Korán 5:35)

„Mondd: „Gyertek, és elmondom nektek, hogy mit tiltott meg nektek Uratok. Azt parancsolta, hogy ne társítsatok mellé semmit, és legyetek jók a szülőkhöz. És ne öljétek meg a gyermekeiteket a szegénység miatt. – Mi gondoskodunk rólatok és róluk. És ne közelítsetek az erkölcstelenségekhez, akár nyilvánvaló, akár rejtett. És ne öljétek meg a lelket (az embert), akit Allah megtiltott, kivéve jogosan. Ezeket parancsolta Ő (Allah) nektek, hogy megérthessetek.

És ne közelítsetek az árva vagyonához, amíg az érett kort el nem éri, kivéve úgy, ahogy a legjobb. És adjatok teljes mértékkel, és mérjétek igazságosan. Nem terhelünk egy lelket sem a képessége felett. És amikor beszéltek, legyetek igazak, még akkor is, ha közeli rokon. És tartsátok be az Allahhal kötött egyezséget. Ezt parancsolta Ő nektek, hogy megemlékezzetek."

„És ez az Én egyenes utam, kövessétek hát. És ne kövessetek más utakat, nehogy elválasszanak benneteket az Ő (Allah) útjától. Ezt parancsolta Ő nektek, hogy istenfélők lehessetek.”
(Korán 6:151-153)

„És szolgáljátok Allahot, és ne társítsatok Mellé semmit, és legyetek jók a szülőkhez, a rokonokhoz, az árvákhoz, a szükséget látókhöz, a szomszédhoz, aki rokon, a szomszédhoz, aki nem rokon, a veletek lévő társaitokhoz, az utazókhoz, és azokhoz, akiket a jobb kezetek birtokol. Bizony, Allah nem szereti azokat, akik büszkék és fennhéjázók.” (Korán 4:36)

„Minden lélek megízleli a halált. És a teljes fizetségeket csak a Feltámadás Napján kapjátok meg. Akkor, aki távol tartatik a Tűztől, és beléphet a Paradicsomba, az bizony sikeres lesz. És az evilági élet nem más, mint megtévesztő élvezet.

Próbára lesztek téve a vagyonotok és saját magatok által. És bizony, sok bántó szó fogtok hallani azoktól, akiknek a Könyv adatott előttetek, és azoktól, akik társakat állítanak Allah mellé. De ha türelmesek vagytok, és félitek Allahot, akkor ez lesz döntő tényező.” (Korán 3:185-186)

„És Allahé a legszebb nevek, fohászkodjatok hát Őhöz ezekkel!...” (Korán 7:180)

„Bizony, akik hisznek, és jókat cselekszenek, és megtartják az imát, és megadják a zakátot, nekik meglesz a jutalmuk Úruktól, és nem fognak félni, és nem fognak szomorkodni.”
(Korán 2:277)

„Ői, akik hisztek! Ne tegyétek az adományotokat hiábavalóvá azzal, hogy felemlégetitek a bőkezűségeket, vagy bántással...” (Korán 2:264)

„Ői, akik hisztek! Ne éljétek fel egymás vagyonát igazságtalanul, hanem inkább kereskedjétek egymással, kölcsönös megegyezéssel egymás közt. És ne öljétek meg saját magatokat. Bizony, Allah Irgalmas hozzátok. És aki megteszi túllépve a határokat, és igazságtalansággal, azt hamarosan a Őzbe fogjuk vetni. És könnyű az Allahnak. Őa elkerülitek a nagy bűnöket, amelyeket megtiltottunk nektek, akkor eltávolítjuk tőletek a rossz tetteiteket, és a megtiszteltetés kapuján engedünk be benneteket (a Paradicsom kertjébe).” (Korán 4:29-31)

„Ői, akik hisztek! A vagyonotok és a gyermekeitek ne vonjanak el benneteket az Allahra való megemlékezéstől. És aki így tesz, hát ők azok, akik vesztesek.” (Korán 63:9)

„Ői, akik hisztek! A bőjt előíratott nektek, ahogy előíratott azoknak is, akik előttetek voltak, hogy istenfélők lehessetek.
...Aki pedig beteg vagy utazó, akkor az előírt számú napokat (máskor bőjtölje). Allah könnyebbséget akar nektek, és nem pedig nehézséget, teljesítsétek be hát az előírt időszakot, és magasztaljátok Allahot azért, hogy vezetett benneteket, hogy hálásak lehessetek.” (Korán 2:183,185)

„Ne tévessen meg az, hogy a hitetlenek mozoghatnak a földön.

Égy kevés élvezet, és aztán a Pokol lesz a hajlékuk – nyomorúságos nyughely ez.

De azok, akik félik Urukát, nekik olyan kertjeik lesznek, amelyek alatt folyók folynak, abban fognak lakozni örökké – szállásként Allahtól. Az, ami Allahnál van, az a legjobb az igazán jóknak.

És bizony, a Könyv Népe között vannak, olyanok, akik hisznek Allahban, és abban, ami leküldetett neked, és ami leküldetett nekik, és áhítattal viselkednek Allah előtt. Nem adják el Allah ajáit alacsony áron. Bizony, Allah gyors az elszámolásban.

„Ti, akik hisztek! Legyetek állhatatosak, és türelmesek, és féljétek Allahot, hogy sikeresek lehessetek!” (Korán 3:196-200)

„Ti, akik hisztek! Ha egy bűnös jön hozzátok valamilyen hírral, vizsgáljátok meg, nehogy tudatlanságból ártsatok egy népnek, és később megbánjátok azt, amit tettetek.” (Korán 49:6)

Értsd: a hír valóságát vizsgáljátok meg!

„Ti hívők! Ne kövessétek a Sátán lábnyomait! És aki a Sátán lábnyomait követi, hát bizony, ő erkölcstelenséget és helytelen dolgokat parancsol. És ha nem lett volna Allah kegye és kegyelme irántatok, soha nem tisztult volna meg közületek senki. De Allah megtisztítja azt, akit Ő akar. És Allah mindent hall, mindent tud.” (Korán 24:21)

„Ti, akik hisztek! Miért mondjátok azt, amit nem tesztek?

Rendkívül gyűlöletes az Allah előtt, hogy azt mondjátok, amit nem tesztek!” (Korán 61:2-3)

„**Ūi**, akik hisztek! Védjétek magatokat és a családokat egy **Ūűztől**, amelynek a tüzelője az emberek és a kövek (Pokol). Komor és szigorú angyalok vannak felette, akik nem engedetlenek abban, amit Allah parancsolt nekik, hanem azt teszik, amit parancsoltattak.” (Korán 66:6)

„**Ūi**, akik hisztek! Forduljatok Allahhoz őszinte bűnbánattal! **Ūalán** Ūratok eltávolítja tőletek a rossz-tetteiteket, és bebocsát benneteket a **Kertekbe**, amelyek alatt folyók folynak...” (Korán 66:8)

„**Ūi**, emberek! Bizony, egy férfiból és egy nőből teremtettünk benneteket, aztán népekké és törzsekké tettünk benneteket, hogy megismerhessétek egymást. Bizony, a legnemesebbek Allah előtt közületek az, akik a legistenfélőbb. Bizony, Allah mindent **Ūudó**, bensőségesen Ismerő.” (Korán 49:13)

„**És** ha két csoport a hívők közül harcol, szereztek békét közöttük! De ha az egyik elnyomja a másikat, akkor harcoljatok az ellen, amelyik elnyomó, amíg vissza nem tér Allah parancsához. **És** ha visszatér, akkor kössetek békét közöttük igazsággal, és cselekedjétek igazságosan! Bizony, Allah szereti azokat, akik igazságosan cselekszenek.

A hívők nem mások, mint testvérek, szereztek hát békét a testvéreitek között! **És** féljétek Allahot, hogy kegyelmet kaphassatok.

Ūi, akik hisztek! Ne gúnyolódjék egy nép egy népen! **Ūalán** azok jobbak, mint ők. **És** az asszonyok se gúnyolódjanak asszonyokon! **Ūalán** azok jobbak, mint ők. **És** ne sértegetsetek

a közületek valókat, és ne szólítsátok egymást csúfneveken. Nyomorúságos dolog a bűnösség neve a hit útján! És aki nem gyakorol bűnbánatot, hát ők azok, akik bűnösök.

Űi, akik hisztek! Kerüljétek el a sok gyanakvást! Bizony, van olyan gyanakvás, ami bűn. És ne kémkedjétek, és ne rágalmazzátok egymást! Szeretne valamelyikötök a halott testvére húsából enni? Nem, azt gyűlölnétek! És féljétek Allahot, bizony, Allah a bűnbánat Őlfogadója, Irgalmas." (Korán 49:9-12)

„Űi, akik hisztek! Féljétek Allahot, és minden lélek azt nézze, hogy mit küldött előre holnapra....” (Korán 59:18)

„Űhát emlékezzetek meg Rólam, és Őn megemlékezem rólatok, és legyetek hálásak Nekem, és ne legyetek hálátlanok.

Űi, akik hisztek! Keressetek segítséget a türelem és az ima által! Bizony, Allah a türelmesekkel van.” (Korán 2:152-153)

„Váljatok olyan közösséggé, amely a jóra hív, megparancsolja azt, ami helyes, és megtiltja azt, ami helytelen. Ők azok, akik a siker részesei lesznek.” (Korán 3:104)

„Ős bizony, próbára teszünk benneteket valamennyi félelemmel, éhséggel, a vagyonotok, életetek és gyümölcseitek fogyatkozásával, de mondj jó hírt a türelmeseknek.

Akik, ha szerencsétlenség sújtja őket, azt mondják: „Bizony, Allahé vagyunk, és Őhozza térünk vissza.”

„Ők azok, akiken áldás van Uruktól, és kegyelem.
És ők a vezetettek.” (Korán 2:155-157)

„Ti, akik hisztek! Bizony, a részegítő dolgok, és a szerencsejáték, és az oltárkövek és a jóslónyilak tisztátalan dolgok a Sátán cselekedetei közül. Kerüljétek hát el ezeket, hogy sikeresek lehessetek.

A Sátán csak ellenségeskedést és gyűlöletet akar támasztani közöttetek a részegítő dolgokon és a szerencsejátékon keresztül, és távol akar tartani benneteket az Allahra való emlékeztéstől és az imától. Hát nem tartózkodtok ezektől?” (Korán 5: 90-91)

„Ti, akik hisztek! Bizony, a házastársaitok és a gyermekeitek között vannak, akik ellenségek nektek, óvakodjatok hát tőlük. De ha elnézitek, és felmentitek őket, és megbocsátotok, hát bizony Allah (Megbocsátó, Irgalmas.

A vagyontok és a gyermekeitek csak próbatétel számotokra. És Allah! Nála van a hatalmas jutalom.

Féljétek hát Allahot, amennyire csak képesek vagytok rá, és halljatok és engedelmeskedjétek, és adakozzatok, az jobb nektek! És aki a saját énje kapzsiságától megmentetett, hát azok a sikeresek.

Hā jóra való kölcsönt adtok Allahnak, Ő megsokszorozza azt nektek, és megbocsát nektek. És Allah értékeli a szolgálói cselekedeteit, Szelíd,

a Láthatatlan és a megnyilvánult Tudója, a Mindenható, a Bölcs!” (Korán 64:14-18)

„Gi hívők! Hajoljatok meg és boruljatok le, és szolgáljatok Uratokat, és cselekedjete jót, hogy sikeresek lehessetek.

És tegyetek erőfeszítéseket Allahért az Őt megillető erőfeszítéssel. Ő kiválasztott benneteket, és nem helyezett rátok semmilyen nehézséget a vallásban. Ősapátok, Ábrahám vallása ez. Ő az, Aki muszlimoknak nevezett benneteket korábban, és ebben is, hogy a Küldött tanú lehessen veletek kapcsolatban, és ti tanúk lehessetek az emberekkel kapcsolatban. Őt tartjátok meg az imát, és adjátok meg a zakátot, és ragaszkodjatok erősen Allahhoz! Ő a ti Védelmezőtök. És milyen kitűnő Védelmező, és milyen kitűnő Segítő!” (Korán 22:77-78)

Próféták híressé vált fohásza

Amint azt az előszóban említettem a legjobbakat érdemes példaképünként választani, a legjobbaktól érdemes tanulni. A Korán segítségével lehetőségünk van arra, hogy a próféták fohászeit akár szó szerint is megtanuljuk, alkalmazzuk a mi élethelyzeteinkben is. Összegyűjtöttem egy párat közülük, s az arab szöveg fonetikus átíratát is leírtam. Bátran használjuk őket imáinkban akár arabul, akár magyarul!

Adam (a.s.)

Bűnbe esést követően:

„Urunk, vétkeztünk magunk ellen. Ha nem bocsátasz meg nekünk, és nem könyörölsz rajtunk, bizony a vesztesek között leszünk.” (7:23)

قَالَ رَبِّنا ظَلَمْنَا أَنفُسَنا وَإِن لَّمْ تَغْفِرْ
لَنا وَتَرْحَمَنا لَنَكُونَنَّ مِنَ الْخاسِرِينَ

Qala rabbana dzalamnaaa anfuszanaa wail-lam taghfir lana
.watarhamna lanakúnanna minal-khaszirín

Nuh (a.s.)

Egy járműre való be/felszálláskor utazásnál használatos ima:
„Allah nevében van az útja és a kikötése!” (11:41)

أَرْكَبُوا فِيها بِسْمِ اللَّهِ مَجْرِيها وَمُرْسِيها

Arkabú fihaa bismillahi madzsrahaa wamurszaja.

Yunus (a.s.)

Bűnbocsánat kérése a bálna gyomrában:

„Nincs más isten, csak Te! Magasztos vagy Te! Bizony, én voltam a bűnösök közül való!” (21:87)

قنادي فِي الظُّلُماتِ أَن لا إِلَهَ إِلاَّ أَنْتَ
سُبْحانَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ

Fanadaa fi-ldzulumati allaaa ilaaha illa anta sub'hanaka inní
kuntu mina-addzalimín.

Musa (a.s.)

Nagy szükség esetén segítség kérés: „Uram! Bizony, szükségem van bármi jóra, amit leküldesz nekem!” (28:24)

رَبِّ إِنِّي لِمَا أَنْزَلْتَ إِلَيَّ مِنْ خَيْرٍ فَقِيرٌ

Rabbi inni limaa anzalta ilayya min khayrin faqír.

További fohások a Koránból

Szerencsétlenség esetén:

„Bizony, Allahé vagyunk, és Hozzá térünk vissza.” (2:156)

Hála:

„Uram, adj nekem erőt ahhoz, hogy hálás legyek a kegyességedért, amit rám és a szüleimre árasztottál, és hogy jótetteket cselekedjem, ami a Te megelégedésedre van, és tedd jóraalóvá nekem a leszármazottaimat. Bizony, Hozzá fordulok bűnbánattal, és a muszlimok közé tartozom!” (46:15)

Bűnbánat:

„Urunk, bocsásd meg hát a bűneinket, és távolítsd el tőlünk a rossz-tetteinket, és add, hogy a legjobbakkal haljunk meg! Urunk, add meg nekünk azt, amit a küldötteiden keresztül ígértél, és ne szégyeníts meg mindet a Feltámadás Napján! Bizony, Te nem szeged meg az ígéretedet.” (3:193-194)

„Urunk! Bocsáss meg nekem, és a szüleimnek, és a hívőknek, azon a Napon, amikor megtörténik az elszámolás!” (4:41)

„Uram! Bizony, vétkeztem saját magam ellen, bocsáss hát meg nekem!” (28:16)

Kitartás az imában:

„Uram! Add, hogy megtartsam az imát, és a leszármazottaim közül is. Urunk! És fogadd el a fohászatot.” (14:40)

Tudás kérése:

„Uram! Gyarapíts engem a tudásban!” (20:114)

„Uram! Adj nekem bölcsességet, és add, hogy az igazakhoz csatlakozhassam!” (26:83)

Emberek rossz szokását látva mondható:

„Uram! Ments meg engem és a családomat attól, amit ők tesznek!” (26:169)

Utószó

Most, hogy a könyv végére ért, azt kívánom Önnek, hogy:

Váljon egészségére! Váljon a hasznára!

Olvassa el újra és újra, ossza meg a történeteket ismerőseivel! Terjessze a tudást! Ha szeretne Ön is, egy saját példányt, jelezze felém e-mailben, s e-book formában elküldöm Önnek!

Ez egy kereskedelmi forgalomba nem kerülő kiadvány, nekem a megírásából anyagi hasznom nem származik. S miért teszek ilyen „csacsiságot”, ha már ennyit dolgoztam a könyvön? Engedtessek meg, hogy a próféták szavait magamra vonatkoztassam:

„És nem kérek érte, semmi fizetséget tőletek. Az én fizetségem csak a Világok Urától van.”
(Korán 26:145)

...Ha Allah is úgy akarja.

Ha tetszett, hasznosnak találta a könyvet, kérem, említsen meg a fohászaiban!

Rengeteg, nagyon hasznos információt tartalmazó és érdekes angol nyelvű könyv várja, hogy lefordítsam magyarra (Ha a Teremtő is úgy akarja). Szívesen veszem, ha e-mailen elküldi javaslatát, hogy milyen kérdéskörrel, témával kapcsolatosan szeretne olvasni! Például: Mit mondott Jézus valójában?, Isten koncepciója a fő vallásokban, Felkészülés az Ítélet Napjára, A Sír – büntetés és áldás (mi történik a halál után), A világ vége: az óra eljövételének jelei, Fiatalokat érintő problémák az iszlám kapcsán, Az iszlám kiemelkedő nőtagjai, A szív betegségei és gyógy módjai (a vallás segítségével), stb. Ezek mindegyike az iszlám területéről származik. S mi a legjobb az ilyen művekben? Az, hogy hiteles információkat tartalmaznak!

Bátran vegye fel velem a kapcsolatot e-mailen!

Az elérhetőségem: bohonya.andrea@gmail.com

Allah békéje, áldása és kegyelme legyen Önnel!

Bohonya Andrea Mariám

Forrásjegyzék

Irodalomjegyzék

- A Kegyes Korán értelmezése magyar nyelven Kis Zsuzsanna Halima fordításában (2012)
Sahih al-Bukhari hadiszgyűjteményének angol fordítása
Ibn Abbas (r.a.), a próféta társának, vallástudósának mondásainak angol fordítása
Hafiz Ibn Kathir tafszírjának angol fordítása
Imaduddin Abul-Fida Ismail Ibn Kathir: Stories of the prophets könyvének angol fordítása
Abu Iman Abdur-Rahman Robert Squires cikke: Who is Allah?
Múlt-Kor: Hatvanéves a női egyenjogúság törvénye c.cikk 2008.11.26.

Videójegyzék

- Vallástudósok előadásai a próféták nevének címével a lenti forrásból:
Mufti Ismail ibn Musa Menk
Sheikh Shady Alsulaiman
Sheikh Anwar Al Awlaki
Imam Suhaib Webb
Nouman Ali Khan
Maulana Ibrar
YouTube videók az alábbi csatornákon (a fenti előadókkal):
TheMercifulServant
TheProphetsPath
Islamic Guidance
soukISLAM
TheIslamicCinema
Noor ul Emaan – Muhammad (s.a.w.) feleségeivel kapcsolatban

Képjegyzék

Ha külön jelölés nem található a képek mellett, akkor azok korlátozás nélkül felhasználható képek az alábbi weboldalakról:

www.pixabay.com Ezek CC0: CreativeCommons0 alá tartoznak, vagyis szabadon felhasználhatóak a forrás és az eredeti szerző feltüntetése nélkül.

www.almiskeenah.com: Medina, Mekka, Kába és zarándoklat képei

www.youtube.com Christian Photoshops: Musa tenger szétválasztása

Az ilyen ikonnal jelzett képek a CC 2.0, illetve CC 3.0 alá tartoznak, ahol az eredeti szerzőt meg kell nevezni. Ezek forrása a www.wikipedia.hu, szerzőjüknek listája a következő:

Saalih próféta: Madain Salih képe: By Sammy Six - Madain Saleh, CC BY 2.0, <https://commons.wikimedia.org/w/index.php?curid=32186129>

Muhammad (s.a.w.): Szent Katalin kolostor képei: By DokiC - A feltöltő saját munkája, CC BY-SA 3.0, <https://commons.wikimedia.org/w/index.php?curid=2593482>

Tartalomjegyzék

Előszó.....	3
Miért fontos ismernünk a próféták történeteit?.....	6
Olvasási útmutató.....	8
Fogalommagyarázatok.....	9
Allah.....	9
Mi a különbség a próféta és a küldött között?	10
Mi a különbség a dzsinnek és a Sátán, sátánok között?.....	11
Mi a különbség a Mennyország és Paradicsom között?.....	11
Miért nem „magyarul” találok a próféták neveit?.....	12
Hogyan kommunikált a Teremtő a prófétákkal?.....	13
Miért van tele a könyv (a.s.)-sal és (s.a.w.)-val?.....	13
Jelölések a könyvben.....	14
Rövidítések a könyvben:.....	14
Szómagyarázatok.....	15
Próféták családfája.....	17
Adam (a.s.).....	18
Élet az ember előtt.....	18
Adam teremtése.....	19
Bűnbeesés és kiűzetés a Paradicsomból.....	27
Qabil és Habil (Káin és Ábel).....	30
Adam halála.....	33
Adam öröksége.....	35
Miért teremtette Isten az embert?.....	36
Sheeth (a.s.).....	37
A Sátán munkálkodása.....	38
Tanulság Sheeth történetéből.....	41
Idris (a.s.).....	43
Bálványimádat kialakulása.....	46
Nuh (a.s.) = Noé.....	49
Tanulság Nuh próféta történetéből.....	57
Hud (a.s.).....	59
Saalih (a.s.).....	67
Ibrahim (a.s.) = Ábrahám.....	79
Gyermekévek Babilonban.....	80
Kivándorlás Babilonból.....	87
Harran városában.....	89
Egyiptomban.....	93
Hebronban	95
Az áldozat.....	96
Kába.....	105
A Kába alakja és méretei.....	109
Ibrahim fohászai a Kábánál.....	110
Kik voltak Ibrahim leszármazottai?.....	112
Ibrahim öröksége.....	114
Lut (a.s.).....	118
Ishaaq (a.s.) = Izsák.....	128

<i>Yaqub (a.s.) = Jákob</i>	129
<i>Yusuf (a.s.) = József</i>	132
<i>Az álom</i>	132
<i>A testvérek cselszövése</i>	133
<i>Szolgaévek Egyiptomban</i>	137
<i>Börtönbe zárva</i>	142
<i>Konklúzió Yusuf történetéből</i>	157
<i>Ayoub (a.s.) = Jób</i>	161
<i>Ayoub élete, állhatatos hite példaértékű!</i>	167
<i>Yunus (a.s.) = Jónás</i>	168
<i>Tanulságok a történetből:</i>	173
<i>Musa (a.s.) & Haroon (a.s.) = Mózes és Áron</i>	174
<i>Musa és a Fáraó</i>	175
<i>Madian városában</i>	181
<i>A prófétaág kezdete</i>	183
<i>Egyiptomban</i>	187
<i>Fáraó felesége</i>	191
<i>Csapások sora</i>	195
<i>Musa és Izrael Népe</i>	201
<i>A Szent Föld kapujában</i>	203
<i>Tízparancsolat és az Aranyborjú</i>	205
<i>70 bölcs Musával a hegyen</i>	210
<i>Szombat</i>	212
<i>Allah tisztázza Musát a vádak alól</i>	213
<i>A tehén</i>	214
<i>Musa és Khidr</i>	216
<i>Musa halála</i>	221
<i>Yusha ibn Nun (a.s.) = Joshua (ejtsd: Dzsoshua)</i>	222
<i>Hizqeel (a.s.) = Ezékiel</i>	224
<i>Uzair (a.s.)</i>	225
<i>Shuaib (a.s.)</i>	228
<i>Shammil (a.s.) = Sámuel / Simon</i>	233
<i>Talut (Saul) királysága</i>	235
<i>Dawud (a.s.) = Dávid</i>	239
<i>Dawud and Jalut (Dávid és Góliát) harca</i>	239
<i>Dawud képességei</i>	241
<i>Talut féltékeny lesz Dawudra, cselet sző ellene</i>	245
<i>Dawud, mint király</i>	247
<i>Dawud halála</i>	247
<i>Sulaiman (a.s.) = Salamon</i>	249
<i>Sulaiman képességei</i>	249
<i>Sheba királynője: Bilqis</i>	251
<i>Lovas parádé</i>	255
<i>Sulaiman bölcs döntései</i>	256
<i>Az Al-Aqsa Mecset építése</i>	257
<i>Sulaiman halála</i>	258
<i>Sulaiman betiltotta a varázslást</i>	259
<i>A varázslás eredete</i>	260
<i>Ilyas (a.s.) = Illés / Éliás</i>	262

<i>Alyasa (a.s.)</i>	263
<i>Dhul-Kifl (a.s.)</i>	264
<i>Zakariyya (a.s.) & Yahya (a.s.) = Zakariás és János</i>	265
<i>Mariam (a.s.) = (Szűz) Mária</i>	265
<i>Yahya</i>	269
<i>Yahya átadja Allah üzenetét</i>	272
<i>Yahya és Zakariyya halála</i>	273
<i>Eesa (a.s.) = Jézus</i>	276
<i>Eesa (Jézus) teremtése és születése</i>	276
<i>Betlehem - Jeruzsálem</i>	282
<i>Csodatettek</i>	283
<i>Eesa tanítványai</i>	285
<i>Eesa tanításai</i>	286
<i>Rabbik terve Eesa eltávolítására</i>	287
<i>Eesa visszatérése, s a számonkérés</i>	290
<i>Muhammad (s.a.w.) = Mohamed</i>	291
<i>Muhammad (s.a.w.) születése és gyermekevei</i>	293
<i>Fiatalkor</i>	296
<i>Házassága Khadijával</i>	297
<i>Kába újjáépítése</i>	298
<i>Prófétaság kezdete</i>	300
<i>A Korán</i>	304
<i>A kinyilatkoztatások</i>	305
<i>Titkos találkozók</i>	305
<i>Nyílt prédikációk</i>	306
<i>Atrocitások a prófétával (s.a.w.) szemben</i>	309
<i>Muszlimok üldöztetése</i>	312
<i>A törzsi vezetők ajánlata</i>	314
<i>Kivándorlások</i>	318
<i>Első kivándorlás Abyssiniába</i>	318
<i>Második kivándorlás Abyssiniába</i>	319
<i>Migráció Medinába</i>	324
<i>Bojkott - 3 évig!</i>	324
<i>Éjszakai utazás és Felemelkedés (i. sz. 619.)</i>	326
<i>Új „bázis” felállítása – Fordulópont</i>	333
<i>Kivándorlás Medinába (i. sz. 622.)</i>	336
<i>Összeesküvés a próféta (s.a.w.) ellen</i>	336
<i>A barlang</i>	338
<i>Üldözőből védelmező</i>	339
<i>Pihenő Umm Ma'bad sátránál</i>	340
<i>A megérkezés</i>	342
<i>Milyen volt Medina (Yathrib) ebben az időben?</i>	344
<i>Első teendők Medinában</i>	345
<i>Medina Alkotmánya</i>	346
<i>A próféta megvédi a keresztényeket</i>	350
<i>Mekkaiak támadásai Medinára</i>	351
<i>Badr-i csata (i. sz. 624.)</i>	352
<i>A medinai zsidó törzsek megszegik az alaptörvényt</i>	356
<i>Uhud-i csata (i. sz. 625.)</i>	358

<i>A zsidók elfogadják az iszlámra hívást?</i>	361
<i>A Szövetség csatája, másként az Arok csatája (i. sz. 627.)</i>	363
<i>Qurayza csata</i>	369
<i>Zarándoklat Mekkába (i. sz. 628.)</i>	370
<i>Hudaibiya Egyezmény</i>	370
<i>Környező országok invitálása</i>	372
<i>Heraclius felveszi az iszlám vallást</i>	373
<i>Mekka bevétele (i.sz. 630)</i>	377
<i>A próféta (s.a.w.) és a nők</i>	380
<i>Többnejűség más vallásokban</i>	380
<i>Korkép</i>	381
<i>Ezzel szemben az iszlám mit tanít?</i>	381
<i>A nők jogai az iszlám tanításai alapján,</i>	383
<i>A próféta (s.a.w.) feleségei</i>	386
<i>Csudák a próféta (s.a.w.) életében</i>	397
<i>Búcsú zarándoklat (i. sz. 632.)</i>	399
<i>Muhammad próféta(s.a.w.) üzenete</i>	399
<i>Vallás tökéletesítése, bevégezte feladatát</i>	401
<i>Muhammad próféta (s.a.w.) halála</i>	402
<i>Muhammad próféta (s.a.w.) öröksége</i>	403
<i>A könyv konklúziója</i>	405
<i>A Mindenható Isten üzenete</i>	410
<i>A Mindenható Isten üzenete az emberekhez:</i>	410
<i>Muhammad próféta (s.a.w.) rövid üzenete az emberiséghez:</i>	413
<i>Így szól Isten a keresztényekről, zsidókról:</i>	413
<i>A Teremtő üzenete a keresztényeknek, zsidóknak:</i>	417
<i>A Mindenható Isten üzenete a hívőkhöz:</i>	419
<i>Próféták híressé vált fohászai</i>	429
<i>Adam (a.s.)</i>	429
<i>Nuh (a.s.)</i>	429
<i>Yunus (a.s.)</i>	430
<i>Musa (a.s.)</i>	430
<i>További fohászok a Koránból</i>	430
<i>Szerencsétlenség esetén:</i>	430
<i>Hála:</i>	430
<i>Bűnbánat:</i>	430
<i>Kitartás az imában:</i>	430
<i>Tudás kérése:</i>	430
<i>Emberek rossz szokását látva mondható:</i>	430
<i>Utószó</i>	431
<i>Forrásjegyzék</i>	432
<i>Irodalomjegyzék</i>	432
<i>Videójegyzék</i>	432
<i>Képjegyzék</i>	432
<i>Tartalomjegyzék</i>	433

Ebben az összeállításban a próféták HITELES TÖRTÉNETEIT találjuk meg egészen a teremtés előtti időtől az i.sz. 7.századig. Bepillantást kapunk a Sátán munkálkodásába, eszköztárába, és az emberek prófétákhoz való viszonyába.

Megismerhetjük a próféták üzenetét, így magunk is követhetjük azt, mely arra az egyenes útra irányít, ami a Teremtőhöz vezet!

A könyvből erőt meríthetünk a mindennapi nehézségeinkkel szemben is: látva, hogy a próféták mennyi mindenben mentek keresztül anélkül, hogy hitük egy szemernyit is megrendült volna!

S bónuszként megismerhetjük a Mindenható Isten üzenetét a keresztényekhez, zsidókhöz és hívőkhöz, illetve az egész emberiséghez!

"Bizony fény jött el Allahtól hozzátok." (5:15)

"Allah az egek és a föld Világossága! ... Világosság a világosságon!" (24:35)

"Vezérli Allah azokat, akik követik az Ő tetszését a békesség útjaira. És a sötétségekből a Fényre hozza ki őket." (5:16)

A kaligráfia a Korán 24:35 versét tartalmazza.